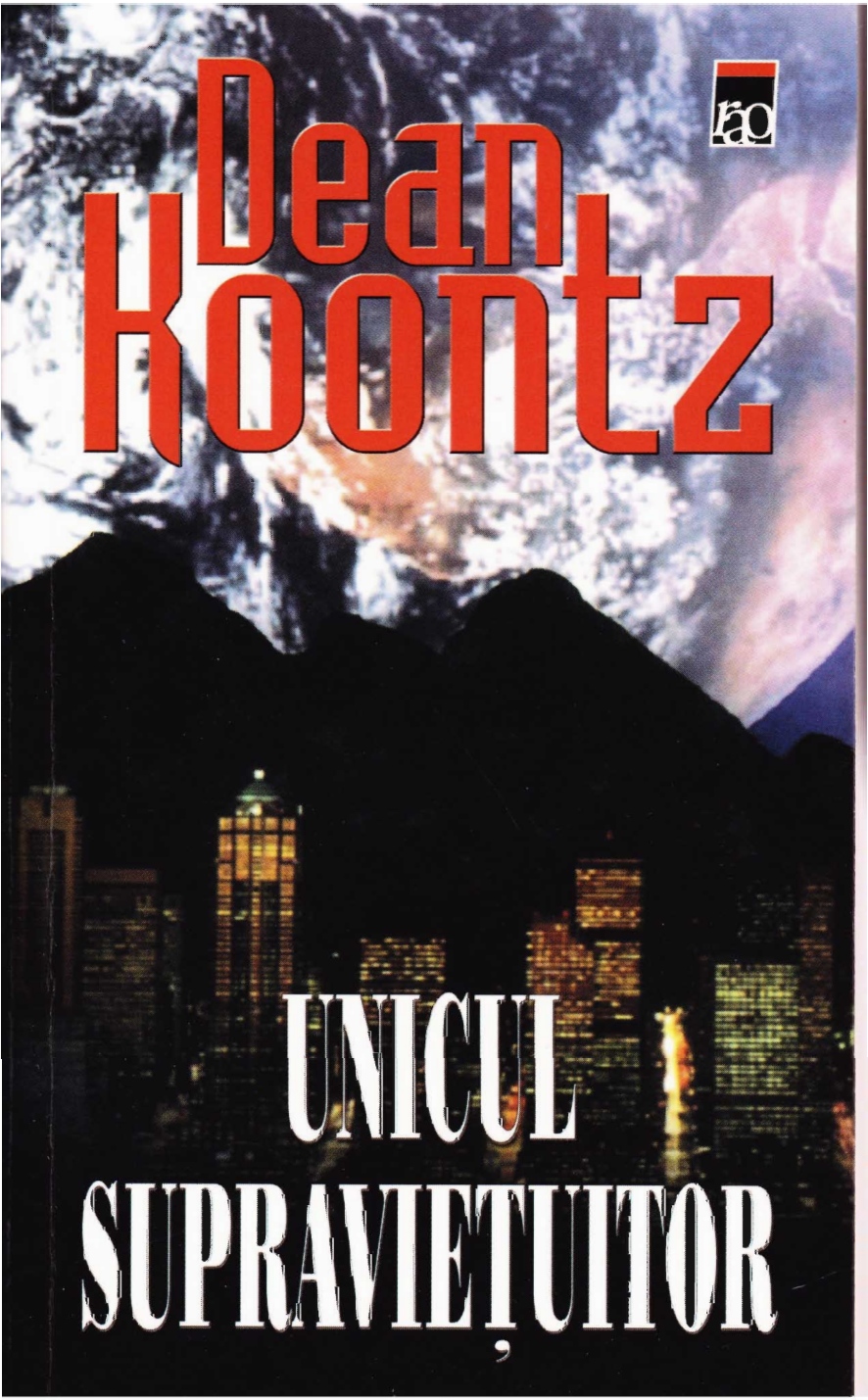
Dean
Koontz
UNICUL
SUPRAVIEȚUITOR

Dean Koontz

Unicul Supravieţuitor

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C. P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

DEAN KOONTZ
Sole Survivor
© 1997 by Dean R. Koontz

Traducere din limba engleză
SANDA ARONESCU

Ilustraţia copertei
MARIAN-DINU PETRIŞOR

© RAO International Publishing Company, 2000
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

ISBN 973-576-592-6

În memoria lui Ray Mock, unchiul meu, care s-a mutat demult într-o lume mai bună. În copilărie, cînd eram frământat și disperat, modestia, bunătatea și voioșia ta m-au învățat tot ce am avut vreodată nevoie să știu despre cum ar trebui să fie un om.

Mulţumiri

Adevărata Barbara Christman a cîştigat un premiu: folosirea numelui ei în acest roman. Avînd în vedere că se afla printre cei o sută de librari participanţi la tragerea la sorţi, mă surprinde rezonanţa numelui ei în această povestire. Ea se aştepta să fie portretizată ca o ucigaşă psihopată; dar va trebui să se consoleze cu rolul unei eroine liniştite. Îmi pare rău, Barbara.

I

Pierdute pentru totdeauna

1

Duminică noaptea, la ora două și jumătate, în Los Angeles, Joe Carpenter se trezi ținînd strîns o pernă la piept și strigînd în întuneric numele soției lui dispărute. Durerea și disperarea din propriul glas îi alungaseră somnul. Visele se desprinseră de el nu toate deodată, ci în valuri tremurătoare, așa cum se desprinde praful de pe grinzile din pod cînd o casă se clatină în timpul unui cutremur.

Cînd își dădu seama că Michelle nu era în brațele lui, se lipi și mai tare de pernă. Se trezise din vis cu parfumul părului ei. Acum se temea că la cea mai mică mișcare amintirea va dispărea, lăsîndu-l doar cu mirosul acru al transpirației lui nocturne.

În mod inevitabil, oricît de apăsătoare era liniștea, ea nu putea păstra vie amintirea. Parfumul părului ei se retrăgea ca un balon care se înalță în văzduh și în curînd se pierdu.

Se ridică trist și se duse la cea mai apropiată dintre cele două ferestre. Patul, care consta doar dintr-o saltea așezată pe pardoseală, era singura mobilă, așa că nu era nevoie să aibă grijă să nu se împiedice de vreun obstacol în întuneric.

Apartamentul-atelier era alcătuit dintr-o cameră mare cu o chicinetă, o debara şi o baie înghesuită, toate aflîndu-se deasupra unui garaj pentru două maşini, din zona superioară a Canionului Laurel. După ce îşi vînduse casa din Studio City, nu-şi luase cu el nici o mobilă, pentru că morţii n-au nevoie de asemenea răsfăţuri. El venise acolo ca să moară.

Timp de zece luni, plătise chiria, în aşteptarea dimineţii în care nu se va mai trezi.

Fereastra dădea spre zidul alcătuit de canion, cu contururi negre crestate de conifere şi eucalipţi. Spre vest, o lună grasă se ităa printre copaci, o licărire argintie dincolo de sumbrele păduri urbane.

Îl uimea că încă nu era mort după atîta timp. Dar nu era nici viu. Era pe undeva, pe la mijloc. La jumătatea drumului. Trebuia să găsească un capăt, fiindcă pentru el nu mai putea exista drum de întoarcere.

După ce îşi aduse o sticlă de bere rece din frigiderul din chicinetă, Joe se întoarse pe saltea. Se aşeză cu spatele sprijinit de perete.

Bere la ora două şi jumătate noaptea. O viaţă care se prăbuşeşte.

Îşi dorea să poată să bea pînă crapă. Dacă ar putea să dispară din această lume într-o pîclă alcoolică paralizantă, poate că nu i-ar mai păsa cît va dura despărţirea. Dar excesul de pileală i-ar întuneca în mod irevocabil amintirile şi amintirile erau sacre pentru el. Nu-şi îngăduia decît cîteva beri sau pahare cu vin deodată.

În afară de licărirea firavă a lunii filtrată de copacii de lîngă geam, singura lumină din cameră venea dinspre butoanele luminate din spate ale telefonului de lîngă saltea.

Nu cunoştea decît o singură persoană căreia îi putea vorbi deschis despre disperarea lui în toiul nopţii – sau ziua, în amiaza mare. Deşi avea doar treizeci şi şapte de ani, mama şi tatăl lui muriseră de mult. Nu avea fraţi sau surori. Prietenii încercaseră să-l încurajeze după catastrofă, dar el era prea

îndurerat ca să poată vorbi despre cele întîmplate și îi ținuse la distanță cu atîta agresivitate, încît aproape că-i jignise pe cei mai mulți.

Acum luă telefonul, îl puse pe genunchi și o sună pe mama lui Michelle, Beth McKay.

În Virginia, la aproape patru mii cinci sute de kilometri distanță, ea ridică receptorul la primul zbîrnîit.

– Joe?

– Te-am trezit?

– Doar mă cunoști, scumpule – mă culc devreme și mă scol înainte de ivirea zorilor.

– Henry ce face? întrebă el, referindu-se la tatăl lui Michelle.

– A, bătrîna fiară ar fi în stare să doarmă și la apocalipsă, spuse ea cu tandrețe.

Era o femeie bună și blîndă, plină de compasiune față de Joe, chiar dacă abia putea ține piept propriei suferințe. Avea o forță ieșită din comun.

La înmormîntare, atît Joe cît și Henry simțiseră nevoia să se sprijine pe Beth, reazămul lor. Dar cîteva ore mai tîrziu, mult după miezul nopții, Joe o găsise pe veranda din spatele casei din Studio City, așezată într-un balansoar, în pijama, încovoiată ca o babuță uitată de Dumnezeu, înăbușindu-și hohotele de plîns într-o pernă pe care și-o luase din camera de oaspeți, ca să nu-i împovăreze pe soțul și pe ginerele ei cu propria-i suferință. Joe se așeză lîngă ea, dar Beth nu dorea să fie ținută de mînă sau să fie luată de după umeri. Îl respinse cînd el o atinse. Durerea ei profundă îi scormonise nervii atît de mult, încît o mîngîiere rostită în șoaptă devenise pentru ea un strigăt, iar o mînă drăgăstoasă o ardea ca un fier înroșit. Fiindcă nu se îndura s-o lase singură, Joe luase plasa cu mîner lung și mătura cu ea suprafața apei din piscină: făcea cercuri în apă, adunînd mormoloci și frunze de pe suprafața neagră, la ora două noaptea, fără măcar să vadă ce face, continuînd, sumbru, să facă cercuri-cercuri, să măture și iar să măture suprafața apei, pînă ce nu mai rămaseră de scos din apa curată decît reflexele

stelelor reci, nepăsătoare. În cele din urmă, după ce îi secă izvorul lacrimilor, Beth se ridică din balansoar, veni spre el şi îi luă plasa din mîini. Îl duse sus şi îl băgă în pat ca pe un copil şi atunci el dormi adînc pentru prima dată după multe zile.

Acum, vorbind cu ea la telefon la o distanţă considerabilă, Joe îşi puse deoparte berea terminată pe jumătate.

– Acolo s-au ivit deja zorile, Beth?

– Acum cîteva clipe.

– Stai la masa din bucătărie, privind zorile prin fereastra cea mare? E frumos cerul?

– E încă întunecat spre apus, mov deasupra, iar spre răsărit este un evantai de roz, corai şi safir, ca mătasea japoneză.

Beth era foarte puternică şi Joe o suna în mod regulat nu doar pentru forţa pe care i-o putea oferi ea, dar şi pentru că-i plăcea s-o asculte vorbind. Timbrul special al glasului şi accentul ei moale de Virginia erau identice cu ale lui Michelle.

– Ai răspuns la telefon cu numele meu, spuse Joe.

– Nu putea să fie altcineva, scumpule.

– Sînt singurul care sună atît de devreme?

– Rareori mai sună şi alţii. Dar în dimineaţa asta... nu puteai fi decît tu.

Dezastrul se petrecuse exact în urmă cu un an, schimbîndu-le vieţile pentru totdeauna. Era prima comemorare a durerii lor.

– Sper că te hrăneşti mai bine, Joe. Continui să slăbeşti? întrebă Beth.

– Nu, minţi el.

În anul care se scursese, devenise treptat atît de nepăsător faţă de mîncare, încît în urmă cu trei luni, începuse să slăbească. Pînă în ziua aceea slăbise zece kilograme.

– Va fi o zi fierbinte acolo?

– Canicula înăbuşitoare şi umedă. Sînt ceva nori, dar nu cred că o să plouă, ca să ne mai răcorim. Norii dinspre răsărit sînt trandafirii, tiviţi cu auriu. Soarele s-a trezit de mult.

– Parcă nici n-ar fi trecut un an, Beth, nu?

– Parcă nu, deşi uneori mi se pare că a trecut un secol.

– Mi-e atît de dor de ele, spuse el. Mă simt pierdut fără ele.

– Ah, Joe! Scumpule, Henry și cu mine te iubim. Ești ca un fiu pentru noi. Ești cu adevărat fiul nostru.

– Știu. Și eu vă iubesc foarte mult. Dar nu este de-ajuns, Beth, nu este de-ajuns. Trase aer adînc în piept. Anul care a trecut a fost un iad. Nu mai suport încă un an ca ăsta.

– O să fie mai bine cu timpul.

– Mă tem că nu. Mi-e frică. Singur nu-s bun de nimic, Beth.

– Te-ai mai gîndit să te întorci la muncă, Joe?

Înaintea accidentului, Joe fusese reporter de criminalistică la *Los Angeles Post*. Cariera lui de ziarist luase sfîrșit.

– Nu suport să văd cadavre, Beth.

Nu putea să privească victima împușcată dintr-o mașină în mers sau ridicată cu o mașină, indiferent de vîrstă sau sex, fără să le vadă pe Michelle, pe Chrissie sau pe Nina zăcînd pline de sînge și sfîrtecate, în fața lui.

– Poți face alt fel de reportaje. Scrii bine, Joe. Scrie niște povestiri interesante despre oameni. Trebuie să lucrezi, să faci ceva ca să te simți din nou folositor.

În loc să-i răspundă, el spuse:

– Nu pot *funcționa* singur. Nu vreau decît să fiu cu Michelle. Vreau să fiu cu Chrissie și cu Nina.

– Vei fi, într-o bună zi, spuse ea, căci mai presus de orice, rămînea o femeie credincioasă.

– Vreau să fiu cu ele acum. Glasul i se frînse și tăcu cîteva clipe ca să și-l dreagă. Sînt terminat aici și nu am curajul să plec dincolo.

– Nu mai vorbi așa, Joe.

Nu avea curajul să-și pună capăt zilelor, pentru că nu știa cu siguranță ce urma după această lume. Nu credea cu adevărat că își va găsi soția și fiicele într-o împărăție a luminii și a unor spirite iubitoare. Mai tîrziu, cînd privi cerul nopții, văzu doar sori îndepărtați într-un hău fără sens, dar nu putea suporta să dea glas îndoielii sale, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să afirme că viețile lui Michelle și ale fetelor fuseseră la fel de lipsite de sens.

Beth spuse:

– Toți avem o menire aici, pe pământ.

– Ele erau menirea mea și nu mai sînt.

– Atunci înseamnă că ai o altă menire. Acum e treaba ta s-o descoperi. Există un motiv pentru care mai ești încă aici.

– Nu există nici un motiv, o contrazise el. Povestește-mi cum este cerul, Beth.

După o clipă de ezitare, ea spuse:

– Norii dinspre răsărit nu mai sînt poleiți pe margini. A dispărut și trandafiriul. Sînt nori albi, nu sînt încărcați cu ploaie și nu sînt denși, ci un fel de filigran pe fondul albastru al cerului.

O ascultă zugrăvind dimineața din celălalt capăt al continentului. Vorbiră apoi despre licuricii pe care ea și Henry îi admiraseră în noaptea precedentă de pe veranda din spatele casei. În sudul Californiei nu existau licurici, dar Joe și-i amintea din copilăria lui petrecută în Pennsylvania. Vorbiră și despre grădina lui Henry, în care se coceau căpșunele și treptat, treptat pe Joe îl cuprinse somnul.

– Acum e zi plină aici. Dimineața a trecut de noi și vine spre tine, Joe. Dă-i o șansă, dimineața îți va aduce motivația de care ai nevoie, un țel în viață, pentru că asta este menirea dimineții, fură ultimele cuvinte rostite de Beth.

După ce închise telefonul, Joe se întinse pe o parte, privind fereastra de pe care dispăruse lumina argintie a lunii. Astrul apusese. Joe se cufundă în bezna cea mai adîncă a nopții.

Cînd adormi din nou, nu visă nici un țel strălucitor care se apropia de el, ci o amenințare nevăzută, nedefinită, sumbră. Ca o greutate mare care se prăvălea pe cerul de deasupra lui.

2

Mai tîrziu, în acea dimineață de sîmbătă, în timp ce se îndrepta cu mașina spre Santa Monica, Joe Carpenter suferi o criză de anxietate. Simți o apăsare pe piept și respira cu mare

dificultate. Cînd îşi luă o mînă de pe volan, degetele îi tremurau ca ale unui bătrîn paralitic.

Era covîrşit de senzaţia de prăbuşire de la o mare înălţime, ca şi cum Honda lui s-ar fi desprins de autostradă prăvălindu-se într-o prăpastie fără fund, inexplicabilă. Şoseaua se întindea uniformă în faţa lui şi cauciucurile fîşîiau pe asfalt, dar el nu-şi putea recăpăta, cu ajutorul raţiunii, sentimentul de stabilitate.

Ba chiar senzaţia de apăsare deveni atît de puternică şi de înfricoşătoare, încît îl făcu să-şi ia piciorul de pe acceleraţie şi să apese pedala de frînă.

Se auziră claxoane şi cauciucuri scrîşnind, cînd circulaţia de pe şosea se adaptă acelei încetiniri bruşte. În timp ce maşinile şi camioanele ţîşneau pe lîngă Honda lui, şoferii îi aruncau lui Joe priviri ucigaşe, strigau cuvinte jignitoare sau făceau gesturi obscene. Era Los Angeles-ul Mai Mare, într-o epocă a schimbărilor, clocotind de energia damnării, tînjind după apocalipsă, unde cea mai mică abatere neintenţionată sau nepotrivită pe spaţiul altcuiva ar fi putut avea ca rezultat o reacţie termonucleară.

Senzaţia de prăbuşire nu-l slăbea. Stomacul i se întorcea pe dos, de parcă ar fi fost într-un *montagne russe*, avîntîndu-se pe o porţiune de şine de pe o pantă abruptă. Deşi era singur în maşină, auzi strigătele pasagerilor, la început vag, apoi tot mai tare, dar nu erau ţipetele vesele ale amatorilor de senzaţii tari dintr-un parc de distracţii, ci urlete de durere autentică.

Se auzi şoptindu-şi sieşi de departe, „Nu, nu, nu, nu."

O pauză scurtă în trafic îi permise să scoată Honda de pe şosea. Marginea autostrăzii era îngustă. Se opri cît mai aproape de balustrada de protecţie peste care se profilau leandri bogaţi, ca un mare val verde înspumat.

Îşi băgă maşina în parcare, dar nu opri motorul. Deşi era scăldat într-o sudoare rece, avea nevoie de curentul îngheţat al aerului condiţionat ca să poată respira. Presiunea asupra pieptului său creştea. Fiecare inspiraţie care-l zguduia era o luptă şi fiecare expiraţie fierbinte ţîşnea din el cu un şuierat exploziv.

Deşi aerul din Honda era curat, Joe simţea miros de fum. Îl simţea şi în gură: avea un gust acru de ulei ars, plastic topit, vinilin fumegînd şi metal ars.

Cînd aruncă o privire spre ciorchinele dense de frunze şi spre florile roşu-aprins ale leandrului lipite de geamurile de lîngă scaunul din dreapta, imaginaţia lui le metamorfoză în nori groşi de fum unsuros. Geamul deveni un hublou dreptunghiular cu colţuri rotunjite şi geamuri duble de sticlă groasă.

Joe ar fi putut să creadă că era pe cale să-şi piardă minţile – dacă n-ar mai fi avut asemenea crize de anxietate şi în anul care trecuse. Deşi uneori ele se produceau la un interval de două săptămîni, i se întîmplase să suporte şi trei într-o singură zi, fiecare cu o durată de zece pînă la treizeci de minute.

Îl consultase un terapeut, dar nu-l ajutaseră sfaturile lui.

Medicul îi recomandase medicamente împotriva anxietăţii. Dar el refuzase reţeta. Voia să simtă durerea. Era tot ce-i mai rămăsese.

Închise ochii, îşi acoperi faţa cu mîinile ca de gheaţă, luptîndu-se să-şi vină în fire, dar catastrofa continuă să se desfăşoare în jurul lui. Senzaţia de cădere se intensifică. Mirosul de fum se înteţi. Urletele pasagerilor-fantomă deveniră mai puternice.

Totul se zgîlţîia. Podeaua de sub tălpi. Pereţii maşinii. Tavanul. Huruieli, zornăieli, bubuituri şi un fel de bătăi de gong înspăimîntătoare acompaniau zgîlţîiala, zgîlţiala aceea fără de sfîrşit.

– Vă rog, imploră el.

Fără să deschidă ochii, îşi coborî mîinile de pe faţă. Le făcu pumn lăsîndu-le să cadă pe lîngă corp.

După o clipă, mînuţele unor copii speriaţi îi apucară braţele şi el le strînse.

Copiii nu erau desigur în maşină, ci pe locurile lor din avionul condamnat. Joe trăia reconstituirea prăbuşirii zborului 353. În răstimpul crizei, el se afla în două locuri simultan: în lumea

reală din Honda şi în avionul companiei Nationwide Air 747, în momentul cînd se prăbuşise din seninul stratosferei, de pe cerul înnorat al nopţii, pe o poiană la fel de necruţătoare ca fierul.

Michelle şedea între fetiţe. Mîinile ei şi nu pe ale lui le strînseseră Chrissie şi Nina în acele ultime lungi minute de groază inimaginabilă.

Pe măsură ce zgîlţîiala se întetea, începea să plouă cu proiectile. Cărţi cu coperte necartonate, calculatoare portabile, calculatoare de buzunar, tacîmuri şi farfurii – deoarece cîţiva pasageri erau încă la masă cînd s-a declanşat dezastrul – pahare de plastic, sticle de băutură de o singură doză, creioane şi pixuri zburau prin interiorul cabinei.

Tuşind din cauza fumului, Michelle probabil că îndemnase fetiţele să plece capetele. „Capul jos! Feriţi-vă faţa!"

Ce feţe! Feţe dragi. Chrissie, de şapte ani, avea pometii înalţi şi ochii verzi, limpezi ca ai mamei ei. Joe nu va putea uita niciodată cum lui Chrissie îi roşea faţa de bucurie cînd era la lecţia de balet sau cum se concentra privind cruciş cînd se apropia de locul unde-i venea rîndul să tragă cu crosa la partidele de base-ball din Little League. Nina, de numai patru ani, ghemotocul cu nas cîrn şi ochi albaştri ca safirul, avea un fel al ei de a-şi încreţi mutriţa de fericire cînd vedea un cîine sau o pisică. Animalele se simţeau atrase de ea – şi ea de ele – de parcă ea ar fi fost reîncarnarea Sfîntului Francisc de Assisi, ceea ce nu era o comparaţie prea exagerată, dacă o vedeai privind vrăjită, cu dragoste, chiar şi o şopîrlă urîtă de grădină cuibărită în mînuţele ei grijulii.

„Capul jos! Feriţi-vă faţa!"

În îndemnul acela era speranţă, era presupunerea că vor supravieţui toate şi că lucrul cel mai rău care li se putea întîmpla ar fi fost să le fie mutilate feţele de contactul violent cu un calculator portabil sau cu cioburile care zburau pe lîngă ele.

Turbulenţa aceea cumplită spori. Unghiul de coborîre deveni mai sever, ţintuindu-l pe Joe de scaun, astfel încît nu se putea apleca în faţă cu uşurinţă, ca să-şi ferească faţa.

Poate că măştile de oxigen au căzut de deasupra sau poate că din cauza stricăciunilor produse avionului sistemele căzuseră, avînd drept consecinţă faptul că măştile nu fuseseră accesibile la fiecare scaun. El nu ştia dacă Michelle, Chrissie şi Nina fuseseră în stare să respire sau dacă, sufocîndu-se din cauza fumului care le învăluia, nu se zbătuseră în van să caute o gură de aer curat.

Fumul se ridica tot mai dens în compartimentul pasagerilor. Cabina deveni claustrofobică precum o mină de cărbune din străfundurile pămîntului.

În bezna aceea umedă, orbitoare, limbi ascunse de flăcări se încolăceau ca nişte şerpi. La groaza cutremurătoare provocată de coborîrea necontrolată a avionului se adăuga groaza de a nu şti unde erau acele flăcări sau cînd se vor năpusti cu şi mai multă forţă prin avion.

În timp ce presiunea asupra aeronavei creştea pînă la un nivel aproape insuportabil, nişte vibraţii bubuitoare zgîlţîiră fuzelajul. Aripile uriaşe trosniră de parcă stăteau să se frîngă. Cadrul de oţel gemu ca un animal sălbatic viu în agonie şi suduri probabil minore scoaseră nişte sunete la fel de puternice şi de tăioase ca împuşcăturile unei arme de foc. Cîteva nituri se desprinseră, fiecare cu un scrîşnet pătrunzător.

Probabil că Michelle, Chrissie şi micuţa Nina aveau senzaţia că avionul se va dezintegra în zbor şi că ele vor fi azvîrlite pe cerul negru, împrăştiate departe una de alta, prăbuşindu-se în scaunele lor separate spre trei morţi separate, fiecare singură în nenorocirea ei în momentul impactului.

Cu toate acestea, imensul 747-400 era o minunăţie a proiectării şi un triumf al ingineriei, fiind conceput strălucit şi construit solid. În ciuda misterioasei defecţiuni hidraulice, care făcuse ca aeronava să nu mai poată fi controlată, aripile nu se desprinseră şi fuzelajul nu se dezintegră. Cu puternicele sale motoare Pratt and Whitney uruind pentru a sfida parcă legea gravitaţiei, avionul companiei Nationwide Flight 353 a rămas întreg pe tot parcursul ultimei faze a prăbuşirii sale.

Într-un anumit moment, probabil că Michelle şi-a dat seama că era pierdută orice speranţă, că prăbuşirea va fi mortală. Cu curajul şi generozitatea care o caracterizau, s-a gîndit probabil atunci numai la copii, s-a concentrat să-i liniştească, alungîndu-le pe cît posibil gîndul morţii. Fără îndoială că se aplecase spre Nina, o lipise de ea şi, în ciuda fumului care o înăbuşea, îi şoptise fetiţei în ureche, ca să fie auzită în vacarmul acela: „Nu te teme, iubito, sîntem împreună, te iubesc, ţine-te de mama, te iubesc, eşti cea mai cuminte fetiţă". În timp ce avionul se zgîlţîia prăvălindu-se tot mai jos prin noapte, în Colorado, cu glasul ei din care răzbătea emoţia, dar nu panica, o încurajase probabil şi pe Chrissie: „Nu te teme, sînt cu tine, scumpo, ţine-mă de mînă, te iubesc mult, sînt foarte mîndră de tine, sîntem împreună, nu se întîmplă nimic, vom fi mereu împreună".

În Honda de la marginea autostrăzii, Joe auzea glasul lui Michelle ca dintr-o amintire, de parcă ar fi fost cu ea cînd le liniştea pe fetiţe. Dorea cu disperare să creadă că fiicele lui reuşiseră să capete ceva din forţa femeii excepţionale care fusese mama lor. Joe avea nevoie să ştie că ultimele cuvinte pe care fetiţele le auziseră în această viaţă fuseseră cele prin care Michelle le spunea cît de minunate şi de iubite erau ele.

Impactul produs de căderea avionului în poiană a fost atît de devastator, încît zgomotul s-a auzit la peste treizeci de kilometri depărtare, în imensitatea rurală din Colorado, alungînd din copaci şoimii, bufniţele şi vulturii, care-şi luară zborul şi trezind fermierii obosiţi care moţăiau în fotolii sau deja se băgaseră în pat.

Joe Carpenter scoase un geamăt înăbuşit în Honda lui. Se încovoie, de parcă ar fi fost lovit în piept.

Prăbuşirea a fost catastrofală. Avionul 353 explodă în momentul impactului şi se rostogoli de-a curmezişul poienii, dezintegrîndu-se în mii de bucăţi arse şi frînte, împroşcînd limbi portocalii de combustibil în flăcări care aprinseră iarba de la marginea cîmpului. Trei sute treizeci de oameni, incluzînd pasagerii şi echipajul, au pierit pe loc.

Michelle, care îl învățase pe Joe Carpenter aproape tot ce știa despre dragoste și compasiune, a fost spulberată în acea clipă nemiloasă. Chrissie, balerina și jucătoarea de base-ball de șapte ani, nu va mai face niciodată piruete pe poante și nu va mai lovi niciodată cu crosa. Și dacă animalele se simțeau legate sufletește de Nina cum se simțea ea legată de ele, în noaptea aceea rece din Colorado, poienile și dealurile împădurite se umpluseră probabil de mici vietăți care se tupilaseră nefericite în vizuinele lor.

Din toată familia, Joe Carpenter era unicul supraviețuitor.

Nu fusese cu ele în avionul 353. Fiecare ființă de la bordul avionului fusese strivită pe nicovala pământului. Dacă ar fi fost cu ele, ar fi putut fi identificat doar după cercetarea danturii sau a amprentei vreunui deget.

Reconstituirea accidentului nu era pentru el rezultatul unor amintiri, ci al unor epuizante eforturi de imaginație, exprimate în mod frecvent în vise și uneori în crize de anxietate ca aceasta. Sfîșiat de sentimentul vinovăției, pentru că nu pierise o dată cu soția și fiicele lui, Joe se autoflagela cu aceste încercări de a împărtăși groaza pe care probabil că o trăiseră ele.

În mod inevitabil, călătoriile lui imaginare în avionul care se prăbușea, nu reușeau să-i aducă acea consolare tămăduitoare după care tînjea. Dimpotrivă, fiecare coșmar și fiecare atac în stare de trezie îi puneau sare pe răni.

Deschise ochii și privi mașinile care treceau în goană pe lîngă el. Dacă ar alege momentul potrivit, ar deschide portiera, ar ieși din mașină, ar păși pe autostradă și ar fi călcat de un camion.

Rămase în siguranță în Honda lui, nu pentru că se temea de moarte, ci din motive neclare și pentru el. Poate că, deocamdată cel puțin, simțea nevoia să se pedepsească, trăind în continuare.

Pilcurile de leandri luxurianți care atingeau geamurile din partea dreaptă a mașinii se unduiau neîncetat în adierea stîrnită de trecerea mașinilor. Frecarea frunzelor de geam producea o șușoteală stranie, de glasuri pierdute, de demult.

Nu mai tremura.

Transpiraţia de pe faţă începu să i se usuce în aerul rece, care ieşea prin orificiile de la bordul maşinii.

Nu mai era torturat de senzaţia de cădere. Ajunsese jos.

Prin arşiţa de august şi o pîclă subţire de fum, maşinile şi camioanele care treceau licăreau ca nişte miraje, îndreptîndu-se tremurînd spre vest, spre un aer mai curat şi spre marea răcoritoare. Joe aşteptă o pauză în trafic şi apoi porni din nou spre marginea continentului.

3

Nisipul era alb ca varul în lumina strălucitoare a soarelui de august. Rece, verde şi unduitoare venea marea, risipind minusculele carapace ale vietăţilor vii şi moarte de pe ţărm.

Plaja din Santa Monica era ticsită de oameni care se bronzau, jucau diverse jocuri şi mîncau hrană rece pe pături şi pe prosoape mari. Deşi mai departe, pe uscat, era o zi caniculară, aici era doar plăcut de caldă, cu o briză ce adia dinspre Pacific.

Cîţiva oameni în costume de baie îl priviră intrigaţi pe Joe cînd acesta se îndrepta spre nord prin mulţimea unsă cu ulei de cocos, pentru că nu era îmbrăcat de plajă. Avea pe el un tricou, pantaloni de doc kaki şi tenişi fără ciorapi. Nu venise să înoate sau să facă plajă.

Băieţii de la Salvamar priveau înotătorii, iar tinerele care se plimbau în bikini îi priveau pe băieţii de la Salvamar. Ritualurile lor ritmice îi distrăgea cu totul de arhitecţii scoicilor aruncate pe ţărmul înspumat lîngă tălpile lor.

Copiii se jucau printre valuri, dar Joe nu suporta să-i privească. Rîsetele, strigătele şi ţipetele lor de bucurie îi zgîndăreau nervii, provocîndu-i o furie iraţională.

Ţinînd în mîini un răcitor Styrofoam şi un prosop, el îşi continuă drumul spre nord, cu privirea aţintită spre colinele ofilite din Malibu, dincolo de cotul alcătuit de golful Santa

Monica. În cele din urmă, găsi o porțiune de plajă mai puțin populată. Își întinse prosopul, se așeză cu fața spre mare și extrase o sticlă de bere dintre bucățile de gheață din răcitor.

Dacă ar fi avut posibilitatea să-și cumpere o casă cu vedere la ocean, și-ar fi pus capăt vieții la marginea apei. Șopotul continuu al valurilor, agitația crestelor lor aurite de soare și argintate de lună, spărgîndu-se neîncetat de țărm și linia curbă lichidă din zarea îndepărtată nu-i aduceau nicidecum un sentiment de pace sau de seninătate, ci o bine venită toropeală.

Ritmurile mării erau tot ce-și dorise vreodată să știe despre eternitate și despre Dumnezeu.

Dacă bea cîteva beri și se lăsa pătruns de privelиștile terapeutice ale Pacificului, putea deveni suficient de calm pentru a se duce la cimitir. Pentru a păși pe pămîntul care le acoperea pe soția și pe fiicele lui. Pentru a atinge piatra în care erau săpate numele lor.

În ziua aceea, în mod special, avea o obligație față de moarte.

Doi adolescenți, neverosimil de slabi, în slipuri lălîi care le alunecau pe șoldurile înguste, veneau pe plajă dinspre nord și se opriră lîngă prosopul lui Joe. Unul avea păr lung, prins într-o coadă de cal, celălalt era tuns foarte scurt. Amîndoi erau foarte bronzați. Se întoarseră să privească oceanul, cu spatele spre el, astupîndu-i vederea.

Tocmai în clipa cînd Joe era pe punctul de a-i ruga să se dea la o parte, puștiul cu coadă de cal spuse:

– Ascunzi ceva, șefule?

Joe nu răspunse, crezînd la început că băiatul se adresa prietenului său tuns scurt.

– Ascunzi ceva? întrebă din nou puștiul, continuînd să privească oceanul. Ai de gînd să strecori droguri sau să plasezi ceva marfă?

– N-am cu mine decît bere, spuse Joe nervos, ridicîndu-și puțin ochelarii de soare ca să-i vadă mai bine. Și nu e de vînzare.

– Păi, spuse puștiul tuns scurt, dacă nu ești bomboneric, cei doi tipi care te urmăresc cred cu siguranță că ești.

– Unde sînt?

– Nu te uita acum, spuse băiatul cu coadă de cal. Aşteaptă pînă ne îndepărtăm. I-am văzut cum te urmăresc. Duhnesc atît de tare a copoi, că mă mir că nu i-ai adulmecat deja.

Celălalt spuse:

– La vreo douăzeci de metri spre sud, lîngă turnul Salvamarului. Doi gălbejiţi cu cămăşi hawaiene înflorate, care arată ca nişte predicatori în vacanţă.

– Unul are binoclu. Celălalt are un aparat de emisie-recepţie.

Uimit, Joe îşi lăsă jos ochelarii de soare şi spuse:

– Mulţumesc.

– Ei, spuse băiatul cu coadă de cal, am făcut-o din prietenie, şefule. Îi urîm pe cretinii aştia care vor să facă dreptate.

Cu o amărăciune nihilistă care suna absurd din partea unui tînăr, băiatul tuns scurt spuse:

– Societatea asta de căcat!

Semeţi ca nişte tigri tineri, băieţii îşi reluară drumul spre sud pe plajă, în căutare de fete. Joe nu se uitase prea bine la feţele lor.

Cîteva minute mai tîrziu, îşi termină prima bere, se întoarse, ridică apoi capacul răcitorului, băgă la loc cutia goală şi aruncă nonşalant o privire înapoi, de-a lungul plajei. Doi bărbaţi cu cămăşi hawaiene stăteau la umbra turnului Salvamarului.

Cel mai înalt dintre cei doi, îmbrăcat cu o cămaşă în care predomina verdele şi pantaloni de pînză albă, îl studia pe Joe printr-un binoclu. Sensibil la probabilitatea că ar fi fost detectat, se întoarse calm cu binoclul spre sud, ca şi cum nu Joe l-ar fi interesat, ci un grup de adolescente în bikini.

Bărbatul mai scund era îmbrăcat cu o cămaşă cu mult roşu şi portocaliu. Pantalonii lui de pînză maro aveau manşetele suflecate. Stătea în picioarele goale pe nisip, cu pantofii şi ciorapii în mîna stîngă.

În mîna dreaptă, lăsată în jos pe lîngă coapsă, avea un alt obiect, posibil un mic aparat de radio sau un CD-player. Putea fi şi un aparat de emisie-recepţie.

Tipul mai înalt era ucigător de bronzat, cu părul blond înălbit de soare, iar cel scund avea fața palidă, de om străin de plajă.

Desfăcînd încă o bere și sugînd spuma proaspătă care țîșni ca un abur din cutie, Joe se întoarse din nou spre mare.

Deși nici unul dintre cei doi nu arătau de parcă ar fi plecat de acasă în dimineața aceea cu intenția de a se duce la plajă, nu păreau mai nepotriviți în acel loc decît Joe. Puștii spuseseră că urmăritorii duhneau a copoi, dar deși fusese reporter criminalist timp de paisprezece ani, Joe nu le adulmeca mirosul.

Oricum, nu exista nici un motiv ca poliția să fie interesată de el. În condițiile în care rata crimelor era în creștere, violul era aproape la fel de banal ca iubirea platonică și jafurile atît de răspîndite, încît jumătate din populație părea că fură de la cealaltă jumătate, copoii nu și-ar fi pierdut vremea ca să-l hărțuiască pentru consumarea de băuturi alcoolice pe o plajă publică.

Trei pescărușI își luară zborul în tăcere spre nord, de pe cheiul îndepărtat, la început paralel cu linia țărmului. Apoi se înălțară deasupra golfului sclipitor și se rostogoliră pe cer.

În cele din urmă, Joe privi înapoi, spre turnul Salvamarului. Cei doi bărbați nu mai erau acolo.

Se întoarse din nou cu fața spre mare.

Tot mai multe valuri se spărgeau de țărm, răspîndind perdele de spumă pe nisip. Urmărea valurile ca un subiect dispus să urmărească pandantivul unui hipnotizator legănîndu-se pe un lanț de argint.

Totuși de data aceasta, valurile nu-l hipnotizau și el nu reușea să-și conducă mintea frămîntată spre curenți mai liniștiți. Aidoma efectului unei planete asupra satelitului său, calendarul îl trăgea pe Joe pe orbita sa și nu-și putea împiedica gîndurile să nu se mai rotească în jurul acelei date: 15 august, 15 august, 15 august. Acea primă comemorare a accidentului avea o forță de gravitație copleșitoare care-l strivea, afundîndu-l în amintirile pierderii suferite.

Cînd i se expediaseră rămășițele soției și ale copiilor, după investigarea accidentului și clasificarea resturilor organice și anorganice, lui Joe i se dăduseră doar cîteva bucăți din trupurile lor. Sicriile sigilate erau de mărimea celor destinate de obicei sugarilor. El le primise de parcă ar fi intrat în posesia osemintelor sfinte ale unor sfinți cuibăriți în racle.

Deși înțelegea efectele catastrofale ale impactului avionului cu solul și deși știa că un foc necruțător cuprinsese tot ce mai rămăsese din el, lui Joe i se părea teribil de ciudat că rămășițele fizice ale lui Michelle și ale fetelor erau atît de mici. Doar fuseseră niște prezențe uriașe în viața lui!

Fără ele, lumea i se părea un loc străin. Nu simțea că făcea parte din ea decît la cel puțin două ore după ce se scula din pat. În unele zile, planeta se rotea douăzeci și patru de ore fără să-l propulseze pe Joe spre adaptarea la viață. Era limpede că acea zi era una dintre ele.

După ce termină și cea de a doua bere Coors, băgă cutia goală în răcitor. Încă nu era pregătit să se ducă la cimitir, dar avea nevoie să viziteze cel mai apropiat closet public.

Joe se ridică, se întoarse și aruncă o privire spre tipul înalt și blond, cu cămașa hawaiană verde. Acesta, deocamdată fără binoclu, nu se afla la sud, lîngă turnul Salvamarului, ci la nord, la o distanță de vreo douăzeci de metri, șezînd singur pe nisip. Ca să nu fie văzut de Joe, se instalase dincolo de două perechi de tineri întinși pe pături și o familie de mexicani care își marcaseră teritoriul cu scaune pliante și două umbrele de plajă cu dungi.

Joe cercetă degajat plaja din jur. Cel mai scund dintre cei doi posibili copoi, cel cu cămașa predominant roșie, nu se zărea.

Tipul cu cămașa verde evita cu grijă să privească în direcția lui Joe. Își făcu o mînă pîlnie la urechea dreaptă, de parcă ar fi avut o proteză auditivă defectă și avea nevoie să blocheze muzica de la radiourile celor care făceau plajă, pentru a se concentra asupra altor sunete pe care voia să le audă.

La distanța aceea, Joe nu putea fi sigur, dar i se părea că buzele omului se mișcau. Părea angrenat într-o conversație cu colegul care nu era acolo.

Joe își lăsă pe plajă prosopul și răcitorul și o luă spre sud, spre toaletele publice. Nu era nevoie să privească înapoi ca să se asigure că tipul cu cămașa hawaiană verde îl urmărea cu privirea.

Gîndindu-se mai bine, trase concluzia că probabil a te îmbăta pe plajă era totuși contrar legii. La urma urmelor, o societate atît de luminată, încît tolera corupția și barbaria avea nevoie să pedepsească sever delicte minore ca să se autoconvingă că încă mai are repere.

Mai aproape de chei, mulțimea sporise după sosirea lui Joe. În centrul de distracții zăngănea un *montagne russe*. Pasagerii lui chiuiau.

Își scoase ochelarii de soare cînd intră în toaleta publică aglomerată.

La bărbați duhnea a urină și a dezinfectant. În mijlocul pardoselii, între cabinele de toaletă și chiuvete, un gîndac mare, pe jumătate strivit, dar încă viu, se tîra de colo-colo în cerc, întrucît își pierduse total simțul orientării și direcția. Toți îl ocoleau – unii, amuzați, alții scîrbiți sau indiferenți.

După ce folosi pisoarul, în timp ce se spăla pe mîini, Joe îi studie pe ceilalți bărbați în oglindă, căutînd un conspirator. Se fixă asupra unui blond de paisprezece ani, în slip și sandale.

Cînd băiatul se duse spre dispozitivul cu prosoape de hîrtie, Joe îl urmă, luă cîteva prosoape imediat după el și spuse:

– Afară s-ar putea să dea tîrcoale doi tipi cu mutre de copoi care mă așteaptă.

Băiatul îi întîlni privirea, dar nu spuse nimic, continuînd să-și șteargă mîinile cu prosoapele de hîrtie.

– Îți dau douăzeci de dolari ca să ieși în recunoaștere pentru mine și apoi să te întorci și să-mi spui unde sînt, continuă Joe.

Ochii puștiului aveau nuanța roșu-albăstruie a unei vînătăi proaspete și privirea lui era directă ca un pumn bine țintit.

– Treizeci de dolari.

Joe nu-și amintea să fi fost în stare de atîta îndrăzneală și aroganță în fața unui adult cînd el însuși avea paisprezece ani. Dacă ar fi fost abordat de un necunoscut cu o asemenea ofertă, ar fi scuturat din cap și ar fi șters-o rapid.

– Cincisprezece acum și cincisprezece cînd mă-ntorc, spuse puștiul.

Împăturind prosoapele și aruncîndu-le în coșul de gunoi, Joe spuse:

– Zece acum, douăzeci cînd te întorci.

– S-a făcut.

În timp ce își scotea portofelul din buzunar, Joe spuse:

– Unul are vreun metru optzeci și cinci înălțime, e bronzat, blond și poartă o cămașă hawaiană verde. Celălalt are vreun metru șaizeci și șapte, e șaten, puțin chel, palid la față și e îmbrăcat cu o cămașă hawaiană portocalie.

Puștiul luă bancnota de zece dolari fără să-i evite privirea.

– Poate că e o țeapă și nu-i nimeni afară și cînd mă-ntorc o să vrei să merg cu tine într-un closet ca să capăt ceilalți douăzeci de bișțari.

Joe se simți jenat, nu pentru că era bănuit de pedofilie, ci pentru puștiul acela, care crescuse într-o perioadă și într-un loc care îl obligau să știe atît de multe și să se descurce atît de bine pe stradă la o vîrstă atît de fragedă.

– Nu e o țeapă.

– Fin'că la mine nu ține cu chestii de-astea.

– Am înțeles.

Cel puțin cîțiva dintre bărbații prezenți auziseră probabil schimbul de replici, dar nici unul nu părea interesat. Era epoca devizei trăiește-și-lasă-i-și-pe-alții-să-trăiască.

Cînd puștiul dădu să plece, Joe spuse:

– Nu cred că așteaptă chiar în față, în văzul lumii. Sînt probabil mai departe, de unde văd acest loc, dar ei sînt greu de văzut.

Fără să răspundă, băiatul porni spre uşă şi sandalele lui lipăiră pe pardoseala de gresie.

– Dacă îmi umfli cei zece dolari şi nu te mai întorci, spuse Joe, o să te găsesc şi o să-ţi dau un şut în cur.

– Bine, rosti dispreţuitor puştiul, apoi dispăru.

Joe se întoarse la una dintre chiuvetele cu pete de rugină şi se spălă din nou pe mîini, ca să nu dea impresia că stă degeaba acolo.

Trei bărbaţi de vreo douăzeci şi ceva de ani se adunaseră să observe gîndacul infirm, care încă se învîrtea în jurul lui pe o mică porţiune din pardoseala toaletei. Traiectoria gînganiei era un cerc cu un diametru de vreo treizeci de centimetri. Se răsucea sacadat de-a lungul acelei circumferinţe cu o asemenea perseverenţă de insectă, încît bărbaţii, cu mîinile pline de bancnote, făceau rămăşag pe cît de repede va face fiecare tur.

Joe se aplecă peste chiuvetă şi îşi împroşcă pe faţă cîteva mîini de apă rece. Apa mirosea şi avea gust de clor, dar senzaţia de curăţenie pe care o crea era anihilată de duhoarea de apă sărată şi stătută care venea dinspre canalul de scurgere deschis.

Clădirea nu era bine ventilată. Aerul nemişcat era mai fierbinte decît afară, emanînd un miros de urină, sudoare şi dezinfectant atît de dens, încît inspirarea lui începea să-i producă greaţă.

Puştiul întîrzia.

Joe se mai stropi cu apă pe faţă şi apoi îşi studie în oglinda striată imaginea feţei acoperită cu broboane, din care picura apă. Deşi se bronzase puţin şi i se mai înroşiseră obrajii de la soarele pe care-l absorbise în ultima oră, nu avea o mină sănătoasă. Avea ochii cenuşii, aşa cum îi avusese toată viaţa. Cu toate acestea, odinioară, avuseseră nuanţa de gri-strălucitor a fierului polizat sau a vopselei mov umede; acum aveau nuanţa aceea de gri-moale şi şters a cenuşei, iar albul ochilor era injectat.

Un al patrulea bărbat se alăturase hărţuitorilor gîndacului. Avea vreo cincizeci şi ceva de ani, cu treizeci de ani mai

bătrîn decît ceilalți trei, dar încerca să se pună la mintea lor, împărtășindu-le entuziasmul pentru cruzimea aceea lipsită de sens. Participanții la pariu deveniseră un obstacol pentru circulația din restul încăperii. Deveniseră gălăgioși, rîzînd de înaintarea spasmodică a insectei, îmboldind-o să-și continue drumul, de parcă ar fi fost un pur sînge care gonea pe pistă spre linia de sosire. „Hai, hai, hai, hai!" Discutau aprig dacă perechea lui de antene tremurătoare făcea parte dintr-un sistem de ghidare sau erau instrumentele cu care adulmeca hrana și femelele dornice să se reproducă.

Încercînd să izoleze vocile grupului gălăgios, Joe își cercetă ochii în oglindă, întrebîndu-se ce îl determinase să-l trimită pe băiat pe urmele bărbaților cu cămăși hawaiene. Dacă ei erau într-o misiune de supraveghere, îl confundaseră probabil cu altcineva. Își vor da seama în curînd de greșeală și nu-i va mai vedea niciodată. Nu avea nici un motiv întemeiat să se confrunte cu ei sau să adune informații despre ei.

Venise pe plajă ca să se pregătească pentru vizita la cimitir. Simțea nevoia să se supună ritmurilor străvechi ale eternei mări, care mușca din el la fel cum valurile mușcau din stîncă, netezindu-i tăișurile angoasei din suflet, înlăturîndu-i schijele din inimă. Marea transmitea un mesaj: viața nu este altceva decît niște mecanisme lipsite de sens și forțe reci de maree, un mesaj sumbru al deznădejdii, care îl liniștea tocmai pentru că era brutal de umilitor. Mai simțea nevoia de o bere sau chiar două ca să-i amorțească și mai mult simțurile, pentru ca lecția mării să-i rămînă întipărită în minte cînd va traversa orașul îndreptîndu-se spre cimitir.

Nu avea nevoie să fie distras. Nu avea nevoie de acțiune. Nu avea nevoie de mister. Pentru el, viața își pierduse tot misterul în aceeași noapte în care își pierduse orice sens, într-o poiană liniștită din Colorado, invadată pe neașteptate de bubuituri și de foc.

Plescăind cu sandalele pardoseala de gresie, băiatul se întoarse să-și ia cei douăzeci de dolari rămași din cei treizeci.

– N-am văzut nici un tip barosan cu o cămașă verde, dar celălalt era acolo, sînt sigur, își bronza chelia.

În spatele lui Joe, cîțiva jucători răcniră victorioși. Ceilalți gemură în timp ce gîndacul muribund mai încheia un circuit fie cu cîteva secunde mai repede, fie mai încet decît fusese durata turei precedente.

Curios, băiatul își întinse gîtul ca să vadă ce se întîmplă.

– Unde? întrebă Joe, extrăgînd o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel.

Căznindu-se încă să vadă ceva printre trupurile jucătorilor adunați în cerc, băiatul spuse:

– Acolo, lîngă un palmier și două mese pliante așezate pe nisip, unde joacă șah gașca aia cretină de coreeni, la vreo douăzeci, treizeci de metri de-aici.

Deși ferestrele jivrate înalte lăsau să intre lumina albă a soarelui și tuburile fluorescente jegoase împrăștiau de deasupra o lumină albăstrie, aerul părea galben, ca o ceață acidă.

– Uită-te la mine, spuse Joe.

Absorbit de cursa gîndacului, băiatul spuse:

– Ce?

– Uită-te la mine.

Surprins de mînia calmă din glasul lui Joe, puștiul îi înfruntă o clipă privirea. Apoi ochii aceia neliniștitori, de culoarea vînătăilor, focalizară din nou pe bancnota de douăzeci de dolari.

– Tipul pe care l-ai văzut avea o cămașă hawaiană roșie? întrebă Joe.

– Avea și alte culori, dar mai mult roșu și portocaliu, da.

– Ce fel de pantaloni avea?

– Pantaloni?

– Ca să fiu sincer, nu ți-am spus cu ce mai este îmbrăcat. Așa că dacă l-ai văzut, spune-mi tu.

– Habar n-am, șefule. De unde să știu dacă purta șort, slip sau pantaloni?

– Spune-mi.

– Albi? Maro? Nu sînt sigur. N-am ştiut că trebuie să fac un raport de modă. Stătea acolo, cam aiurea, zic eu, cu pantofii într-o mînă şi cu ciorapii vîrîţi în ei.

Era bărbatul pe care Joe îl văzuse cu aparatul de emisie-recepţie lîngă staţia Salvamarului.

Dinspre pariori se auzeau încurajări zgomotoase adresate gîndacului, rîsete, înjurături, oferte de trageri la sorţi, pariuri. Răcneau atît de tare acum, încît ecoul glasurilor lor se lovea strident de zidurile de beton, reverberînd apoi în oglinzi cu o forţă care-l făcea pe Joe să se teamă că acele suprafeţe argintii se vor dezintegra.

– Chiar îi observa pe coreeni cum joacă şah sau se prefăcea? întrebă Joe.

– Observa locul ăsta şi discuta cu plăcintele cu cremă.

– Ce plăcinte cu cremă?

– Două căţele ca focul în bikini cu curea. Şefule, ar trebui s-o vezi pe roşcata cu curea verde. Dacă o pui pe o scară de la unu la zece, ea este pe la doispe. Te pune imediat în poziţie de drepţi, şefule.

– Le făcea ocheade?

– Habar n-am ce-i în capul lui, spuse puştiul. Ăsta e un păgubos, nici una din căţele nu s-ar uita la el.

– De ce le faci căţele? spuse Joe.

– Ce?

– Sînt femei.

În privirea furioasă a puştiului se strecură o licărire tăioasă.

– Hei, cine naiba te crezi? Papa de la Roma?

Aerul galben, acid păru că se îngroaşă şi Joe simţi că îl mănîncă pielea din cauza lui.

Zgomotul apei trase în closete îi producea o senzaţie de vîrtej în stomac. Se luptă să-şi stăpînească greaţa care-l cuprinse brusc.

Îi spuse băiatului:

– Descrie femeile.

Cu o privire şi mai provocatoare, puştiul spuse:

– Nemaipomenite. Mai ales roşcata. Dar şi bruneta e mişto. M-aş tîrî pe cioburi de sticlă ca să-mi încerc norocul cu ea, chiar dacă e surdă.

– De ce surdă?

– Cred că e surdă sau are ceva, spuse băiatul. Îşi băga în ureche un fel de aparat de auzit, şi-l scotea şi îl băga la loc, de parcă nu reuşea să-l potrivească. Arată bine putoarea.

Deşi era cu cincisprezece centimetri mai înalt şi cu douăzeci de kilograme mai solid decît puştiul, lui Joe îi venea să-l înşface de beregată şi să-l strîngă bine. Să-l strîngă pînă ce va promite că nu va mai folosi cuvîntul acela fără să se gîndească. Pînă ce va înţelege cît de urît era şi cum îl murdărea cînd îl folosea cu uşurinţa cu care folosea o conjuncţie. Joe se sperie de violenţa prost mascată a reacţiei lui: dinţii i se încleştară, arterele îi pulsau pe gît şi pe tîmple, cîmpul vizual i se contractă brusc prin creşterea tensiunii sîngelui la periferie, întunecîndu-i vederea. Greaţa se înteţi şi inspiră adînc o dată, apoi încă o dată, ca să se calmeze.

Era clar că băiatul văzu în ochii lui Joe ceva care-l puse pe gînduri. Deveni mai puţin provocator, întorcîndu-şi din nou privirea spre pariorii care răcneau.

– Dă-mi cei douăzeci de biştari. I-am cîştigat.

Joe nu cedă bancnota.

– Unde-i tatăl tău?

– Ce-ai zis?

– Unde-i mama ta?

– Ce te priveşte?

– Unde sînt?

– Îşi văd de treburile lor.

Furia lui Joe se transformă în exasperare.

– Cum te cheamă, puştiule?

– Ce-ai nevoie să ştii? Crezi că sînt copil mic şi nu pot să vin singur la plajă? Du-te dracului, mă duc unde am chef.

– Te duci unde ai chef, dar nu ai acces oriunde.

Puștiul restabili contactul vizual. În privirea lui era o licărire de suferință și însingurare atît de profundă, încît pe Joe îl ului că la frageda vîrstă de paisprezece ani, cineva se putuse prăbuși într-atît.

– N-am acces oriunde? Ce vrea să-nsemne asta?

Joe simți că realizaseră o legătură la un nivel profund, că o ușă se deschisese pe neașteptate pentru el și pentru acel băiat frămîntat și că viitorul amîndurora putea fi schimbat în bine, dacă ar putea să înțeleagă măcar unde ar reuși să ajungă după ce vor trece pragul. Dar propria lui viață era pustie – rezerva lui de filozofie era goală – ca una dintre scoicile abandonate, aduse de valuri pe țărmul din apropiere. Nu avea nici o credință de împărtășit, nici înțelepciune de împărțit, nici speranță de oferit, nu avea suficientă substanță pentru a se susține pe el însuși, cu atît mai puțin pe altcineva.

Era unul dintre învinși și învinșii nu pot conduce.

Momentul trecu și puștiul smulse bancnota de douăzeci de dolari din mîna lui Joe. Pe față i se așternu mai degrabă un rînjet disprețuitor decît un zîmbet, cînd repetă în batjocură vorbele lui Joe:

– Sînt femei. Apoi, retrăgîndu-se, spuse: Intră în călduri, deci toate sînt cățele.

– Și noi sîntem doar cîini? întrebă Joe, dar puștiul se strecurase afară din toaletă și nu mai apucase să audă întrebarea.

Deși se spălase de două ori pe mîini, Joe se simțea murdar.

Se îndreptă din nou spre chiuvete, dar nu era ușor să ajungă la ele. Șase bărbați erau acum adunați imediat în jurul gîndacului și alți cîțiva priveau mai din spate.

Toaleta aglomerată era înăbușitoare, pe Joe șiroia sudoarea, iar aburul galben îi ardea nările, îi mînca plămînii la fiecare inspirație, îi înțepa ochii. Aburul acela se condensa pe oglinzi, încețoșînd imaginile bărbaților agitați, pînă ce păreau a nu mai fi ființe din carne și oase, ci duhuri chinuite, zărite prin geamul unui abator, umede în aburul sulfuros, în străfundurile tărîmului damnaților. Pariorii înfierbîntați urlau la gîndac,

fluturînd spre el pumnii plini cu dolari. Glasurile lor se contopeau într-un singur ţipăt animalic strident, aparent fără sens, o bolboroseală dementă, care creştea în intensitate şi se ascuţea, pînă ce răsună în urechile lui Joe ca un schelălăit ce ar fi putut zdrobi cristalul, străpungîndu-i centrul creierului şi răspîndind vibraţii periculoase pînă în miezul fiinţei lui.

Împinse în lături doi bărbaţi şi strivi gîndacul infirm sub talpă.

În clipa de tăcere paralizantă care urmă intervenţiei lui, Joe se îndepărtă de oameni, tremurînd, tremurînd tare, în timp ce zgomotul acela cutremurător încă îi mai răsuna în minte, încă îi mai vibra în oase. Se îndreptă spre uşă, grăbindu-se să iasă de acolo înainte de a exploda.

Pariorii se treziră toţi ca unul din şocul care-i paralizase. Începură să zbiere furioşi, cu indignarea îndreptăţită a unor enoriaşi confruntaţi cu un individ murdar şi beat de pe stradă, care pătrunde clătinîndu-se în biserică în timpul slujbei, se rezemă de grilajul din faţa altarului şi vomită pe pardoseala lui.

Unul dintre bărbaţi, cu faţa roşie de la soare ca o halcă de şuncă grasă, cu buzele crăpate de arşiţă desfăcute, scoţînd la iveală dinţii pătaţi de nicotină, îl înşfăcă pe Joe de braţ şi îl răsuci.

– Ce mama dracului e-n capul tău, amice?

– Dă-mi drumul.

– Eu cîştigam bani aici, amice.

Joe simţea mîna necunoscutului umedă pe braţ, cu unghiile murdare, boante, dar înfigîndu-se vîrtos, ca să nu-i alunece din strînsoare.

– Dă-mi drumul.

– Cîştigam bani aici, repetă tipul.

Gura i se schimonosi într-o grimasă atît de cruntă, încît buzele crăpate i se spintecară şi din crăpături se prelinseră dîre de sînge.

Joe îl apucă pe jucătorul furios de încheietura mîinii şi îi îndoi unul dintre degetele murdare înspre spate, ca să

scape din strînsoare. Chiar în clipa în care tipul căscă ochii mari, surprins şi speriat, începînd să urle de durere, Joe îi răsuci braţul în sus, pe spinare, îl întoarse şi-l împinse în faţă, dîndu-i un şut în fund, care-l lipi cu faţa de uşa închisă a unei cabine de toaletă.

Joe crezuse că furia lui ciudată se domolise mai devreme, cînd vorbise cu băiatul, lăsînd în urma ei doar disperare, dar iată că ea reapăruse, disproporţionată faţă de jignirea care aparent o declanşase, la fel de puternică şi de explozivă. Nu-şi dădea seama de ce făcea asta, de ce îl afectase cruzimea acelor oameni, dar înainte de a înţelege absurditatea reacţiei lui exagerate, lovi faţa individului de uşă o dată, încă o dată şi încă o dată.

Furia nu se risipi, dar deşi tensiunea îi întuneca vederea, îngustîndu-i cîmpul vizual, şi o frenezie primitivă sălta în el ca o mie de maimuţe ţipînd printr-o junglă de copaci şi liane, Joe era totuşi în stare să-şi dea seama că îşi pierduse controlul. Îi dădu drumul pariorului şi omul căzu pe pardoseală în faţa cabinei de toaletă.

Tremurînd de furie şi de teama pe care acesta i-o provoca, Joe păşi înapoi pînă ce chiuvetele îl împiedicară să mai avanseze.

Ceilalţi bărbaţi din toaletă se îndepărtaseră de el. Toţi tăceau.

Pe pardoseală, pariorul zăcea pe spate, printre bancnotele de unu şi cinci dolari, cîştigul lui. Bărbia îi era năclăită de sîngele scurs din buzele crăpate. Îşi duse mîna la partea stîngă a feţei care suferise impactul cu uşa.

– Nu era decît un gîndac, pentru numele lui Dumnezeu, un gîndac nenorocit.

Joe încercă să-şi ceară scuze, dar îi pierise glasul.

– Era să-mi spargi nasul. Puteai să-mi spargi nasul. Pentru un gîndac? Să-mi spargi nasul pentru un gîndac?

Deşi lui Joe îi părea rău nu pentru ceea ce îi făcuse omului, care fără îndoială făcuse mai mult rău altora, ci pentru el însuşi, pentru epava umblătoare care devenise el şi pentru

pata cu care comportarea lui nejustificabilă întina memoria soției și fiicelor lui, nu era în stare să-și exprime regretul. Sufocîndu-se de scîrbă față de el însuși, ca și de aerul acela fetid, ieși din clădirea care duhnea și pătrunse în briza oceanului care nu-l răcorea, într-o lume la fel de murdară ca toaleta lăsată în urmă.

Deși era soare, el tremura, pentru că șarpele rece al remușcării i se încolăcea în piept.

La jumătatea drumului de întoarcere spre prosopul și răcitorul lui cu bere de pe plajă, aproape uitînd de mulțimea întinsă la soare prin care trecea, Joe își aminti de bărbatul cu față palidă, în cămașă hawaiană roșu cu portocaliu. Nu se opri, nici măcar nu se uită în spate, continuînd să se tîrască prin nisip.

Nu-l mai interesa să afle cine-l supraveghea – dacă asta făceau. Nu pricepea de ce îi treziseră interesul. Dacă erau polițiști, erau niște ageamii care-l confundaseră cu altcineva. Nu aveau ce căuta, de fapt, în viața lui. Nici nu i-ar fi băgat în seamă, dacă puștiul cu coadă de cal nu i-ar fi atras atenția asupra lor. În curînd își vor da seama de greșeală și o vor descoperi pe adevărata lor victimă. Pînă atunci, să-i ia naiba!

Tot mai mulți oameni erau atrași de porțiunea de plajă unde se instalase Joe. Se gîndi să-și facă bagajele și să plece, dar încă nu era pregătit să se ducă la cimitir. Incidentul de la toaletă îi destupase rezervorul de adrenalină, anulînd efectele mareei adormitoare și ale celor două beri pe care le băuse.

De aceea, așezat din nou pe prosopul de pe plajă, vîrî mîna în răcitor și extrase nu o bere, ci o semilună de gheață, pe care și-o apăsă pe frunte, privind marea. Intrarea în marea verde-cenușie părea o rețea infinită de piese rotitoare într-un vast mecanism și, de-a curmezișul ei, scînteieri argintii de soare pulsau precum curentul electric printr-un releu de înaltă tensiune. Valurile se apropiau și se retrăgeau cu monotonia cu care tijele de legătură se mișcă înainte și înapoi într-un motor.

Marea era o maşină care lucra permanent, fără alt scop decît continuarea propriei sale existenţe, romanţată şi iubită de nenumăraţi poeţi, dar incapabilă să cunoască pasiunea, suferinţa şi perspectivele umane.

Joe credea că trebuie să înveţe să accepte mecanismul rece al Creaţiei, pentru că nu avea nici un rost să te oţărăşti la o maşinărie fără minte. La urma urmelor, ceasul nu poate fi învinovăţit pentru scurgerea prea rapidă a timpului. Un război nu poate fi condamnat pentru că a ţesut pînza din care ulterior a fost croită cagula călăului. Spera că dacă se va împăca pînă la urmă cu indiferenţa mecanicistă a universului, cu lipsa de sens a vieţii şi a morţii, îşi va găsi liniştea.

O asemenea acceptare ar fi o mîngîiere rece, într-adevăr, şi i-ar mortifica inima. Dar tot ce dorea în clipa aceea era sfîrşitul suferinţei, nopţi fără coşmaruri şi eliberarea de nevoia de a-i păsa.

Cele două nou-venite apărură şi îşi întinseră un prosop alb de plajă pe nisip, la o distanţă de vreo şapte metri la nord de el. Una era o roşcată frapantă, cu un bikini verde cu curea atît de sumar, încît ar fi făcut o stripteuză să roşească. Cealaltă era o brunetă aproape la fel de atrăgătoare ca prietena ei.

Roşcata avea părul tuns ca un paj. Bruneta avea părul lung, pentru a ascunde mai bine mecanismul de comunicare, pe care, fără îndoială, îl purta într-o ureche.

Pentru nişte femei de douăzeci şi ceva de ani, chicoteau prea mult şi erau prea copilăroase, suficient de vesele ca să atragă atenţia, chiar dacă n-ar fi arătat nemaipomenit. Se unseră alene cu loţiune de plajă, frecîndu-şi reciproc, pe rînd, spinările, atingînd pielea cu o plăcere languroasă, ca şi cum ar fi jucat în scena de deschidere a unei casete video pentru adulţi, stîrnind interesul tuturor bărbaţilor heterosexuali de pe plajă.

Strategia era clară. Nimeni n-ar bănui că el era urmărit de nişte operatoare care ascundeau atît de puţin din ele însele şi se ascundeau atît de vag. Trebuiau să fie la fel de improbabile,

pe cît fuseseră de ostentativi bărbaţii cu cămăşi hawaiene. Dacă n-ar fi existat patrularea plătită cu treizeci de dolari şi observaţiile libidinoase ale unui obsedat sexual de paisprezece ani, strategia lor ar fi fost eficientă.

Cu picioarele lungi şi bronzate şi cu fesele rotunde şi tari, poate că ele erau, de asemenea, destinate să atragă interesul lui Joe şi să-l ademenească într-o conversaţie. Dacă asta făcea parte din misiunea lor, dăduseră greş. Farmecele lor nu-l cuceriseră.

În anul care trecuse, orice imagine sau gînd erotic avuseseră puterea de a-l stîrni doar pentru o clipă, după care era copleşit de amintirile pregnante despre Michelle, despre trupul ei preţios şi despre entuziasmul ei total pentru plăcere. În mod inevitabil, se mai gîndea de asemenea la cumplita şi lunga cădere din stele în Colorado, la fum, foc şi apoi moarte. Dorinţa se dizolva rapid în solventul suferinţei.

Acele două femei îi atrăgeau lui Joe atenţia numai pentru că era enervat de incompetenţa cu care îl identificaseră greşit. Se gîndea să le abordeze, ca să le informeze despre greşeala lor, numai ca să scape de ele. Dar după violenţa din toaletă, perspectiva confruntării îl neliniştea. Acum i se risipise furia, dar nu mai avea încredere în puterea lui de stăpînire.

Exact un an.

Amintiri şi pietre de mormînt.

Va învinge suferinţa.

Un val se sparse, îşi adună propriile sale rămăşiţe înspumate, se îndepărtă şi se sparse din nou. Studiind cu răbdare spargerea nesfîrşită a valurilor, Joe Carpenter se linişti treptat.

O jumătate de oră mai tîrziu, fără să mai fie nevoie să mai bea o bere, era pregătit de vizita la cimitir.

Scutură prosopul de nisip. Îl împături la jumătate, pe lung, îl rulă strîns, apoi luă de jos răcitorul.

Mătăsoase ca briza mării, untoase ca razele soarelui, tinerele mlădioase în bikini cu cureluşă se prefăceau absorbite de vorbele de duh monosilabice a doi curtezani îndopaţi cu

steroizi, cei mai recenți dintr-un șir de donjuanim, băieți de plajă, care-și încercaseră norocul cu ele.

Întrucît direcția privirii lui era mascată de ochelarii de soare, Joe putea să vadă că interesul manifestat de păpușele față de durii cu mușchi era jucat. Ele nu purtau ochelari de soare și în timp ce sporovăiau și rîdeau, încurajîndu-și admiratorii, aruncau priviri furișe către Joe.

Joe se îndepărtă fără să privească înapoi.

La fel cum luă cu el o parte din plajă în pantofi, se strădui să ia și nepăsarea oceanului în suflet.

Cu toate acestea, nu putea să nu se întrebe ce agenție de poliție se putea lăuda cu femei atît de uluitor de frumoase în rîndurile sale. Cunoscuse cîteva femei-polițist la fel de atrăgătoare și de apetisante ca orice vedetă de cinema, dar roșcata și prietena ei depășeau chiar și standardele de pe peliculă.

Ajuns în parcare, se aștepta ca bărbații cu cămăși hawaiene să-i supravegheze Honda. Dacă era așa, postul lor de observație era bine ascuns.

Joe ieși din parcare și vîră la dreapta pe șoseaua de pe coasta Pacificului, privind în oglinda retrovizoare. Nu era urmărit.

Poate își dăduseră seama de greșeala lor și îl căutau acum febril pe cel vizat cu adevărat.

Din bulevardul Wilshire pînă la șoseaua San Diego, spre nord, spre șoseaua Ventura și apoi spre est, Joe ieși de sub influența răcoritoare a brizei mării, pătrunzînd în canicula de furnal din valea San Fernando. Sub soarele arzător de august, aceste suburbii păreau la fel de fierbinți și bine arse ca oalele de lut scoase din cuptor.

Trei sute de pogoane de dealuri joase în terase și de văi line și peluze late de iarbă înconjurau parcul memorial, un oraș al răposaților, Los Angelesul morților, împărțit în sectoare de drumuri de serviciu ce șerpuiau grațios. Actori celebri și vînzători de rînd erau îngropați aici, vedete ale rock-'n-'roll-ului și familii de reporteri, unul lîngă altul în democrația intimă a morții.

Joe trecu cu mașina pe lîngă două slujbe de înmormîntare care se oficiau chiar atunci: mașini parcate lîngă bordură, șiruri de scaune pliante așezate pe iarbă, movile de pămînt acoperite cu smocuri de iarbă verde, moale. La fiecare din aceste locuri, cei îndoliați ședeau încovoiați, sufocați de rochiile și costumele negre, chinuiți în aceeași măsură de canicula, de durere și de sentimentul propriului lor destin de muritori.

Cimitirul avea și cîteva cavouri sofisticate și loturi de grădină familiale cu ziduri joase, dar nu existau păduri din monumente de granit și de pietre de mormînt verticale. Unii aleseseră să îngroape rămășițele celor dragi în nișele din zidurile mausoleurilor comune. Alții preferaseră adîncul pămîntului, mormintele fiind marcate doar cu tăbliță de bronz, încastrate în lespezi de piatră plată la nivelul pămîntului, pentru a nu strica decorul de parc al cimitirului.

Joe le găsise lui Michelle și fetelor un loc de odihnă pe o colină cu pantă lină, umbrită de pini-de-piatră și de leandri indieni. Veveritele se furișau pe iarbă în zilele mai blînde și iepurii ieșeau la iveală în amurg. Joe considerase că fetele lui dragi ar fi preferat acest peisaj unui mausoleu rece, unde nu se aude foșnetul copacilor în adierea brizei de seară.

Parcă mașina lîngă trotuar, departe de cea de-a doua slujbă de înmormîntare, opri motorul și coborî din Honda. Rămase cîteva clipe lîngă mașină, în arșița de patruzeci de grade, ca să-și adune curajul.

Cînd porni pe panta aceea ușoară, nu se uită spre mormintele lor. Dacă ar fi văzut locul din depărtare, apropierea de el l-ar fi speriat și s-ar fi întors înapoi. Chiar și după un an întreg, fiecare vizită era pentru el la fel de tulburătoare, ca și cum ar fi venit acolo să vadă nu locul unde erau îngropate, ci cadavrele lor mutilate într-o morgă. Întrebîndu-se cîți ani vor trece pînă ce durerea lui se va mai domoli, urcă panta cu capul plecat, cu privirea în pămînt, cu umerii încovoiați de căldură, ca un bătrîn cal de povară, care se tîrăște spre casă pe un drum de mult cunoscut.

De aceea, n-o văzu pe femeia de la mormînt decît cînd ajunse la numai vreo trei, patru metri de ea. Se opri, surprins.

Femeia se adăpostea de soare, la umbra pinilor. Era pe jumătate întoarsă cu spatele. Făcea fotografii ale plăcilor înfipte în pămînt, cu un Polaroid.

– Cine sînteţi? întrebă el.

Ea nu-l auzi, poate pentru că vorbise prea încet, poate pentru că era prea absorbită de ceea ce făcea.

El se apropie şi spuse:

– Ce faceţi?

Ea se sperie şi se întoarse spre el.

Micuţă, dar cu o constituţie atletică, cu o înălţime de circa un metru şaizeci, producea o impresie mult mai puternică decît ar fi justificat-o dimensiunile sau înfăţişarea ei, de parcă n-ar fi fost îmbrăcată în nişte simpli blugi şi o simplă bluză galbenă de bumbac, ci într-un puternic cîmp magnetic care atrăgea lumea spre ea. Pielea era de culoarea ciocolatei cu lapte. Ochii imenşi erau negri ca şanţul de pe fundul unei ceşti de espresso armean, mai greu de citit în ei decît în zaţul unei cafele turceşti, cu o formă migdalată clară, sugerînd ceva sînge asiatic în familie. Părul nu era creţ gen afro şi nici în şuviţe buclate, ci tuns pană, des şi drept de la natură şi de un negru atît de lucitor, încît părea aproape albastru, trăsătură de asemenea asiatică. Structura ei osoasă era tipic africană: frunte lată şi netedă, pometi înalţi, fin dăltuiţi, dar puternici, trufaşi, dar frumoşi. Era poate cu cinci ani mai mare decît Joe, la vreo patruzeci şi ceva de ani, dar inocenţa din ochii ei înţelepţi şi o vagă vulnerabilitate de copil care se citeau pe faţa ei altminteri puternică, o făceau să pară mai tînără decît el.

– Cine sînteţi, ce faceţi? repetă el.

Buzele i se desfăcură, dînd să vorbească, dar rămasă fără grai de uimire, îl privi speriată, de parcă ar fi fost o fantomă. Ridică mîna spre faţa lui şi îi atinse obrazul; Joe nu se feri.

Iniţial, i se păruse că citeşte uimire în ochii ei. Dar extraordinara tandreţe a atingerii, îl făcu să se uite din nou şi îşi dădu seama că nu vedea în ei mirare, ci tristeţe şi milă.

– Încă nu sînt pregătită să vorbesc cu tine. Avea un glas blînd, melodios.

– De ce faceţi fotografii... de ce fotografiaţi mormintele lor?

Strîngînd aparatul cu ambele mîini, ea spuse:

– În curînd. Mă voi întoarce cînd va sosi momentul. Nu dispera. Vei vedea, ca şi ceilalţi.

Clipa aceea aproape supranaturală îl convinse pe jumătate că ea era o fantomă, că atingerea ei fusese dureros de bîndă, tocmai pentru că nu era prea reală, pentru că era o mîngîiere ectoplasmatică.

Şi totuşi, femeia în sine era o prezenţă prea pregnantă pentru a fi o fantomă sau o himeră provocată de arşiţă. Miniaturală, dar dinamică. Mai reală decît orice din ziua aceea. Mai reală decît cerul, copacii şi soarele de august, decît granitul şi bronzul. Prezenţa ei era atît de impunătoare, încît parcă venea spre el, deşi stătea pe loc, parcă îl domina, chiar dacă era cu vreo douăzeci şi cinci de centimetri mai scundă decît el. Era mai luminoasă la umbra pinilor decît el, care stătea în bătaia puternică a soarelui.

– Cum faci faţă? întrebă ea.

Dezorientat, el răspunse dînd din cap.

– Nu prea bine, şopti ea.

Joe privi dincolo de ea, în jos, spre plăcile de granit şi bronz. Se auzi rostind ca din depărtare, „O pierdere ireparabilă", referindu-se atît la el, cît şi la soţia şi fiicele lui.

Cînd îşi îndreptă din nou atenţia spre ea, femeia privea dincolo de el, în depărtare. Auzind motorul unei maşini, îngrijorarea îi încreţi coada ochilor şi fruntea.

Joe se întoarse să vadă ce o tulbura. Pe drumul pe care venise, o camionetă Ford, albă, se apropia cu o viteză mult mai mare decît limita anunţată pe indicator.

– Ticăloşii! spuse ea.

Cînd Joe se întoarse din nou spre ea, femeia se îndepărta deja, coborînd în fugă panta colinei joase.

– Stai! strigă el.

Ea nu se opri şi nici nu privi în urmă.

El porni după ea, dar condiția lui fizică nu era la fel de bună ca a ei. Părea o alergătoare experimentată. După cîțiva pași, Joe se opri. Învins de arșița înăbușitoare, nu era în stare s-o prindă din urmă.

Cu soarele oglindindu-se în parbriz și aprinzîndu-i farurile, camioneta albă trecu pe lîngă Joe ca o săgeată, înaintînd paralel cu femeia care alerga printre șirurile de morminte.

Joe începu să coboare panta și să se îndrepte spre mașină, întrebîndu-se ce să facă. Poate că ar trebui s-o urmărească. Ce naiba se petrecea aici?

La vreo cincizeci, șaizeci de metri de locul unde era parcată Honda, cu frînele scrîșnind și lăsînd în urmă, pe pavajul din spatele său, două urme de cauciuc, camioneta se opri lîngă trotuar. Ambele portiere se deschiseră brusc și bărbații în cămăși hawaiene săriră jos. Țîșniră după femeie.

Uimirea îl țintui în loc pe Joe. Nu fusese urmărit de la Santa Monica de camioneta albă sau de vreun alt vehicul. Era sigur de asta.

Știuseră cumva că va veni la cimitir.

Și de vreme ce nici unul din cei doi bărbați nu arătaseră vreun interes față de Joe, dar porniseră după femea aceea ca niște cîini de atac, probabil că îl urmăriseră la plajă nu pentru că îi interesa persoana lui în sine, ci pentru că speraseră că ea va lua legătura cu el într-un anumit moment al zilei.

Femeia era singura lor pradă.

La naiba, probabil că îi supravegheaseră și apartamentul, probabil că îl urmăriseră de acolo pînă la plajă.

Poate că, fără ca el să fi știut, îl țineau sub observație de mai multe zile. Poate chiar săptămîni. Fusese atîta timp învăluit în ceața deznădejdii, umblînd prin viață ca un om adormit, plutind printr-un vis, încît nu i-a observat pe acești oameni furișîndu-se pe la marginea cîmpului său vizual.

Cine e ea, cine sînt ei, de ce fotografia ea mormintele?

La cel puțin o sută de metri spre est, intră în fugă, pe sub crengile generos răsfirate ale pîlcurilor de pini-de-piatră

adunați în jurul perimetrului locurilor de veci, peste iarba umbrită, împestrițată doar cu cîțiva stropi de soare. Pielea ei întunecată se contopea cu umbrele, dar bluza galbenă o trăda.

Se îndrepta spre un punct anume de pe coamă, de parcă terenul i-ar fi fost familiar. Ținînd seama că nici o mașină nu era parcată de-a lungul acestei porțiuni a drumului cimitirului, în afară de Honda lui Joe și de camioneta albă, ea ar fi putut intra în parcul memorial pe acea rută, pe jos.

Bărbații din camionetă aveau de recuperat mult teren ca s-o poată prinde. Cel înalt în cămașă verde părea în formă mai bună decît partenerul său și avea picioare considerabil mai lungi decît ale femeii, deci se apropia de ea. Cu toate acestea, tipul mai mărunt nu se lăsă chiar dacă rămăsese mult în urmă. Alergînd frenetic în susul lungii pante arse de soare, împiedicîndu-se de o placă de mormînt, apoi de alta, recâpătîndu-și echilibrul, își continuă cavalcada, într-o frenezie animalică, cu sîngele înfierbîntat, mînat de dorința de a fi acolo, cînd femeia va fi doborîtă.

Dincolo de colinele dichisite ale cimitirului erau alte coline în stare naturală: sol nisipos gălbui, straturi de șisturi argiloase, iarbă maronie, casie-americană, știr, strugurii-ursului, stejari pitici, noduroși, cu ramuri răsfirate. Rîpe aride coborau în terenul neîngrijit de deasupra Observatorului Griffith și la est de Grădina Zoologică din Los Angeles, o zonă cu lăstăriș de deșert, infestată de șerpi cu clopoței , în inima întinderii urbane.

Dacă femeia intra în lăstăriș înainte de a fi prinsă și dacă ea cunoștea drumul, îi va pierde pe urmăritori alergînd în zigzag, de la o rîpă la alta.

Joe se duse spre camioneta albă abandonată. Poate va găsi vreun indiciu.

Voia ca femeia să scape, deși nu știa prea bine de ce ținea cu ea.

Neștiind nimic despre ea, femeia putea fi o delincventă cu o listă întreagă de crime atroce la activ. Nu arăta a

infractoare şi nici nu vorbea ca o infractoare. Dar se aflau totuşi în Los Angeles, unde tineri curăţei îşi împuşcau cu brutalitate părinţii, după care, rămaşi orfani, implorau juraţii cu lacrimi în ochi să aibă milă şi să se arate îngăduitori. Nimeni nu era ceea ce părea.

Şi totuşi... blîndeţea degetelor cu care-i atinsese obrazul, tristeţea din ochii ei, tandreţea glasului, toate o defineau ca pe o femeie plină de înţelegere, indiferent dacă fugea sau nu de rigorile legii. Nu putea să-i dorească răul.

Un zgomot urît, dur şi sec, păcăni prin cimitir, lăsînd o rană ce palpită scurt în liniştea fierbinte. Urmă încă un păcănit.

Femeia ajunsese aproape de poalele colinei. Se zărea între ultimii pini ţepoşi. Blue jeans. Bluză galbenă. Picioare întinse la fiecare pas. Braţe măslinii, balansîndu-se aproape de corp.

Bărbatul mai scund, cel în cămaşă hawaiană roşu cu portocaliu, se îndepărtase lateral de tovarăşul lui, pe care încă îl urmărea, ca să aibă un unghi de vedere bun asupra femeii. Se oprise şi îşi ridicase braţele, ţinînd ceva în ambele mîini. Un pistol. Ticălosul trăgea în ea.

Copoii nu încearcă să tragă pe la spate în fugari neînarmaţi. Copoii corecţi nu fac asta.

Joe voia s-o ajute. Nu ştia ce să facă. Dacă erau copoi, nu avea nici un drept să le anticipeze gesturile. Dacă nu erau copoi şi chiar dacă i-ar putea ajunge din urmă, probabil că vor prefera să-l împuşte decît să-l lase să se amestece în treburile lor.

Pac!

Femeia ajunse pe coamă.

– Fugi, o îndemnă Joe în şoaptă. Fugi!

Nu avea telefon celular în maşină, aşa că nu putea suna la 911. Cînd era reporter avea un mobil, dar în ultimul timp nu mai suna aproape pe nimeni, nici măcar de la telefonul de acasă.

Păcănitul tot mai puternic al unei alte împuşcături străpunse arşiţa plumburie.

Dacă oamenii aceştia nu erau ofiţeri de poliţie, erau ori nişte disperaţi, ori nişte demenţi sau şi una, şi alta, dacă recurgeau la jocul cu pistolul într-un loc public, chiar dacă acea parte a cimitirului era de obicei pustie. Zgomotul împuşcăturilor s-a răspîndit probabil, atrăgînd atenţia personalului administrativ, care, închizînd pur şi simplu uriaşa poartă de fier de la intarea în parc, îi putea împiedica pe trăgători să iasă cu maşina.

Femeia nu fusese atinsă şi dispăru peste coama dealului, în lăstărişul de dincolo de el.

Ambii bărbaţi în cămăşi hawaiene o urmară.

4

Cu inima bătînd atît de sălbatic, încît i se împăienjeneau ochii la fiecare val de sînge pompat, Joe Carpenter alergă spre camioneta albă.

Fordul nu era un vehicul de plăcere, ci o camionetă închisă, de tipul celor folosite de firme pentru a distribui mărfuri mărunte, dar nici în spate nici pe părţile laterale ale vehiculului nu figura vreun nume sau siglă.

Motorul mergea. Ambele portiere din faţă erau deschise.

Alergă spre scaunul din dreapta şoferului, alunecă pe un petec de iarbă mocirloasă din jurul unui pulverizator de apă care curgea şi se aplecă spre interiorul maşinii, în speranţa că va găsi un telefon celular. Dacă exista unul, nu era la vedere.

Poate era în compartimentul pentru mănuşi. Trase de el şi-l deschise.

Cineva care se afla în cabina pentru mărfuri din spatele scaunelor din faţă, confundîndu-l pe Joe cu unul dintre bărbaţii în cămăşi hawaiene, întrebă:

– Ai prins-o pe Rose?

Fir-ar să fie!

În compartimentul pentru mănuși erau cîteva suluri de Life Savers care se împrăștiară pe jos și un plic cu fereastră de la Departamentul Vehiculelor cu Motor.

Conform legii, toate vehiculele din California trebuiau să aibă un certificat de înmatriculare valid și dovada de asigurare.

– Hei, cine naiba ești? întrebă tipul din cabina de mărfuri.

Joe se îndepărtă de camionetă cu plicul în mînă.

Nu avea nici un rost să încerce să fugă. Individul putea fi la fel de grăbit să împuște oameni pe la spate ca și ceilalți doi.

Se auzi o uruială și un scrîșnet de balamale și unica portieră din spate a vehiculului se deschise brusc.

Joe se duse drept în direcția zgomotului. Un specimen cu o față de baros, cu antebrațe de Popeye și cu o ceafă suficient de groasă pentru a susține o mașină mică, apăru dintr-o parte a camionetei și Joe se hotărî să-l surprindă cu un atac prompt și irațional, lovindu-l cu genunchiul în testicule.

Icnind și horcăind în lipsă de aer, tipul dădu să se aplece în față, cînd Joe îi dădu un cap în față. Acesta se buși de pămînt, pierzîndu-și cunoștința. Răsufla zgomotos prin gura căscată, pentru că din nasul spart îi șiroia sîngele.

Deși în copilărie Joe fusese bătăuș și căuta mereu sămînță de scandal, nu mai ridicase mîna asupra nimănui după ce o cunoscuse pe Michelle și se căsătorise cu ea. Pînă în ziua aceea. Acum, de două ori în ultimele două ore, recursese la violență, spre mirarea lui.

Nu era doar uluit, era scîrbit de furia lui primitivă. Nu se mai înfuriase niciodată atît de tare, nici măcar în frămîntata lui tinerețe și totuși se lupta s-o țină din nou sub control, așa cum se luptase și în toaleta publică din Santa Monica. În anul care trecuse, prăbușirea zborului 353 îl umpluse de o cumplită deznădejde și tristețe, dar începea să-și dea seama că sentimentele acelea erau ca niște straturi de ulei, unul peste celălalt – tot mai întunecate – o emoție pe care o negase; camerele inimii lui erau pline ochi cu mînie.

Dacă universul era un mecanism rece, şi dacă viaţa era o călătorie de la o întunecime pustie la alta, nu se putea dezlănţui împotriva lui Dumnezeu, pentru că ar fi fost la fel de eficient ca un strigăt de ajutor lansat în vidul spaţial unde sunetul nu se propagă, sau ca încercarea de a inspira aer sub apă. Dar acum, având un pretext de a-şi vărsa furia pe oameni, profitase de acel prilej cu un entuziasm tulburător.

În timp ce se freca pe creştetul capului, care-l durea după lovitura pe care i-o dăduse tipului în faţă şi privea în jos spre trupul inconştient cu nasul sîngerînd, Joe simţea o satisfacţie pe care nu voia s-o simtă. O bucurie sălbatică îl încînta şi îi repugna în acelaşi timp.

Îmbrăcat cu un tricou care făcea reclamă la jocul video Quake, pantaloni negri largi şi tenişi roşii, bărbatul căzut acolo părea să aibă aproape treizeci de ani, cu cel puţin un deceniu mai tînăr decît cei doi asociaţi ai săi. Mîinile lui erau suficient de masive pentru a face jonglerii cu nişte pepeni şi pe baza falangei fiecărui deget, cu excepţia degetelor mari, era tatuată o singură literă, pentru a alcătui cuvîntul ANABOLIC – ca în steroidul anabolic.

Nu era un om străin de violenţă.

Dar deşi autoapărarea justifica o lovitură promptă, Joe era tulburat de plăcerea primitivă pe care i-o produsese o asemenea brutalitate rapidă.

Tipul nu arăta în mod sigur ca un reprezentant al legii. Dar în ciuda înfăţişării lui, putea fi poliţist şi în acest caz atacarea lui ar avea consecinţe grave.

Spre surprinderea lui Joe, nici măcar perspectiva puşcăriei nu-i diminua satisfacţia faţă de ferocitatea cu care acţionase. Se simţea pe jumătate scîrbit, pe jumătate scos din minţi – dar mai viu decît fusese într-un an întreg.

Înviorat, dar temîndu-se de străfundurile morale în care acea nouă furie dătătoare de putere l-ar putea atrage, se uită în ambele direcţii de-a lungul drumului cimitirului. Nu se zărea nici o maşină. Îngenunche lîngă victima lui.

Respiraţia şuiera umedă în pieptul bărbatului şi acesta scoase un geamăt slab, de copil. Pleoapele îi fluturară, dar nu-şi recăpătă cunoştinţa în timp ce Joe îi scotocea buzunarele.

Joe nu găsi decît cîteva monede, o unghieră, un set de chei de casă şi un portofel ce conţinea cartea de identitate standard şi cărţi de credit. Numele tipului era Wallace Morton Blick. Nu avea la el nici o insignă sau o legitimaţie a vreunei agenţii de poliţie. Joe păstră doar permisul de şofer şi băgă portofelul înapoi în buzunarul din care-l extrăsese.

Cei doi trăgători nu reapăruseră din zona accidentată de lăstăriş de dincolo de colina cimitirului. Fugiseră peste coamă, pe urmele femeii, cu ceva mai mult de un minut mai devreme; chiar dacă ea scăpase repede de ei, probabil că nu se vor da bătuţi şi nu se vor întoarce după o cercetare sumară.

Mirîndu-se de îndrăzneala lui, Joe se grăbi să-l scoată tîrîş pe Wallace Blick din colţul din spate al camionetei albe. Îl împinse aproape de o latură a vehiculului, de unde era mai puţin probabil să fie văzut de cineva care ar fi venit pe drum. Îl întoarse pe o parte, ca să nu se sufoce din cauza sîngelui ce i s-ar fi putut scurge în gît din cavităţile nazale

Se duse apoi spre portiera deschisă din spate. Urcă în partea din spate a camionetei. Uruitul slab al motorului la ralanti vibra prin pardoseală.

Cabina de mărfuri era aglomerată şi era mărginită pe ambele părţi de aparatură de comunicare electronică, de ascultare şi de urmărire. O pereche de scaune de comandă compacte, fixate în podea, puteau fi rotite pentru a ajunge cu faţa spre mecanismele înşirate pe ambele părţi.

Făcîndu-şi loc pe lîngă primul scaun, Joe se aşeză pe al doilea, în faţa unui calculator aflat în funcţiune. Interiorul camionetei era prevăzut cu aer condiţionat, dar scaunul era cald încă, deoarece Blick îl eliberase cu mai puţin de un minut în urmă.

Pe monitorul calculatorului era o hartă. Străzile purtau nume destinate să trezească sentimente de linişte şi pace şi Joe le recunoscu: erau drumurile de serviciu din cimitir.

O luminiță care clipea pe hartă îi atrase atenția. Era verde, staționară și plasată aproximativ în locul unde era parcată camioneta însăși.

O a doua luminiță clipitoare, roșie, dar tot staționară, era pe același drum, dar la o oarecare distanță în spatele camionetei. Era sigur că reprezenta Honda lui.

Sistemul de urmărire folosea fără îndoială un CD-ROM cu hărți exhaustive ale districtului Los Angeles și ale împrejurimilor, poate chiar ale întregului stat California sau ale ținutului cuprins între cele două coaste. Un singur compact-disc avea suficientă capacitate pentru a conține hărți secrete detaliate ale tuturor statelor învecinate și ale Canadei.

Cineva fixase de mașina lui un emițător de microunde care putea fi urmărit de la o distanță apreciabilă. Calculatorul folosea legături de supraveghere prin satelit pentru a triunghiuliza semnalul și plasase Honda pe hartă în funcție de poziția camionetei, pentru a-l putea urmări fără a menține contactul vizual.

Cînd plecase din Santa Monica, pe tot drumul pînă la San Fernando Valley, Joe nu zărise nici un vehicul suspect în oglinda retrovizoare. Camioneta reușise să se țină după el, aflîndu-se cu cîteva străzi sau kilometri în urma lui, fără a fi văzută.

Cînd lucra ca reporter, participase o dată la o misiune de supraveghere mobilă cu niște agenți federali, un grup de cowboys veseli de la Biroul de Alcool, Tutun și Arme de foc, care foloseau un sistem similar acestuia, dar mai puțin sofisticat.

Conștient că Blick, cel bătut măr sau unul dintre ceilalți doi bărbați l-ar putea surprinde acolo dacă zăbovea prea mult, Joe se roti în scaun, cercetînd spatele camionetei în căutarea vreunui indiciu asupra agenției implicate în acea operațiune. Lucrau îngrijit. Nu detectă nici măcar un singur reper.

Două publicații se aflau lîngă linia de calculatoare la care lucrase Blick; un număr din revista *Wired*, conținînd încă un articol important despre măreția vizionară a lui Bill Gates și

o revistă destinată foștilor ofițeri din Forțele Speciale care doresc să-și perfecționeze cariera ieșind din armată pentru a se angaja ca mercenari. Cea de a doua revistă era împăturită și deschisă la un articol despre cuțite de centură suficient de tăioase pentru a eviscera un adversar sau a-l spinteca pînă la os. Era limpede că Blick îl citea în clipele de răgaz ale operațiunii de supraveghere, ca acelea în care așteptase ca Joe să se plictisească să contemple marea pe plaja din Santa Monica.

Domnul Wallace Blick, cu tatuajul ANABOLIC, era un dobitoc tehnic, dotat cu oarecare istețime.

Cînd Joe coborî din camionetă, Blick gemea, dar încă nu era conștient. Picioarele îi zvîcneau, dădea din ele în rafale, de parcă ar fi fost un cîine care visează că urmărește iepuri și superbii lui tenișI roșii dislocau brazde de iarbă.

Nici unul dintre bărbații cu cămăși hawaiene nu se întorsese din lăstărișul de deșert de dincolo de deal.

Joe nu mai auzise împușcături, dar s-ar fi putut ca terenul să le fi înăbușit.

Se grăbi spre mașină. Mînerul portierei se încinsese la sărutarea soarelui și Joe șuieră de durere cînd îl atinse.

În mașină era o căldură de te-ai fi așteptat să se producă, o combustie spontană. Joe coborî geamul.

Cînd porni Honda, se uită în oglinda retrovizoare și văzu un camion cu panouri laterale apropiindu-se din partea cea mai de est a cimitirului. Era probabil un vehicul al administrației, care venise fie pentru a cerceta ce era cu împușcăturile, fie cu treburi obișnuite de întreținere.

Joe ar fi putut urma drumul spre capătul dinspre vest al parcului memorial și apoi să-l înconjoare ca să ajungă la intrarea din perimetrul estic, dar se grăbea și voia să se întoarcă direct pe drumul pe care venise. Copleșit de sentimentul că își ispitise prea mult norocul, i se păru că aude ticăitul unei bombe cu ceas. Se îndepărtă de trotuar, încercă o întoarcere completă, dar nu reuși dintr-o răsucire de volan.

Dădu înapoi şi apăsă pe accelerator suficient de tare, ca să facă pneurile să scrîşnească pe asfaltul fierbinte. Honda ţîşni înapoi. Joe frînă şi intră din nou pe şosea.

Tic, tac, tic, tac.

Instinctul lui se dovedi corect. În clipa cînd acceleră spre camionul administraţiei care se apropia de el, geamul din spate de pe partea şoferului, chiar în dosul capului lui, explodă, împrăştiind cioburi pe bancheta din spate.

Nu a fost nevoie să audă împuşcătura ca să-şi dea seama ce se întîmplase.

Aruncînd o privire în stînga, îl zări pe bărbatul în cămaşă hawaiană roşie oprindu-se la jumătatea coborîşului de pe deal. Tipul era livid ca un cadavru viu, îmbrăcat ca pentru un bal mascat şi luase poziţie de tragere.

Se auzi o bălmăjeală de înjurături rostite cu glas răguşit. Blick. Tîrîndu-se dinspre camionetă în patru labe, clătinînd ameţit din capul buimac, ca un *pit bull* rănit într-o luptă de cîini, împroşcînd o spumă sîngerie din gură, se ivi Blick.

O altă rafală lovi carcasa maşinii producînd un bubuit puternic, urmat de un zăngănit scurt, vibrant.

Cu o rafală de vînt fierbinte, bolborositor în cîmp deschis şi cu geamurile sparte, Honda îl scoase repede pe Joe din unghiul de tragere. Ţîşni pe lîngă camionul administraţiei cu o viteză atît de mare, încît acesta se dădu în lături ca să-l evite, deşi nu era nici cel mai mic pericol să se ciocnească de el.

Lăsă în urmă una dintre slujbele de înmormîntare, unde cei îndoliaţi se îndepărtau de groapa deschisă, împrăştiindu-se ca nişte duhuri deznădăjduite, o alta unde cei îndureraţi se ghemuiau pe scaune, de parcă erau pregătiţi să rămînă veşnic cu fiinţa pe care o pierduseră şi o familie de asiatici care punea o farfurie cu fructe şi prăjituri pe un mormînt proaspăt. Trecu apoi prin faţa unei biserici albe ciudate – cu clopotniţa pe o cupolă în arc paladian, înălţată peste coloanele de deasupra unui turn cu ceas – care arunca o umbră firavă în soarele după-amiezei. Trecu şi prin faţa unei clădiri albe de morgă în

stil sudic colonial, care strălucea ca alabastrul în ariditatea californiană, dar tînjea după bălţile sudului. Conducea periculos, aşteptîndu-se la o urmărire încrîncenată, care nu avu loc. Era de asemenea convins că înaintarea îi va fi blocată de sosirea bruscă a unor cîrduri de maşini de poliţie, dar ele încă nu se zăreau cînd pătrunse în viteză prin porţile deschise şi ieşi apoi din parcul memorial.

Trecu cu maşina pe sub Autostrada Ventura, refugiindu-se în roiul suburban al văii San Fernando.

Oprit la un semafor, tremurînd de încordare, privi o procesiune de douăsprezece hîrburi scurgîndu-se prin intersecţie, conduse de membrii unui club automobilistic ieşiţi la o plimbare de sîmbătă: un Buick Roadmaster din '41, reprezentînd perfect epoca respectivă, un Ford Sportsman Woodie '47, lambrisat cu lemn de arţar şi vopsit în maroniul cireşelor amare, un Ford Roadster '32 în stil Art Deco, cu cauciucuri pline, cu spiţe de crom. Fiecare dintre cele douăsprezece era un testament al maşinii ca obiect de artă: ciobite, crestate, secţionate, cîrpite, unele cu axul căzut, cu zăbrele de comandă, capote remodelate, cu faruri mascate, cu roţi de rezervă montate sus, cu grătare de siguranţă artizanale. O pasiune vopsită, dungată, lustruită, rulînd pe cauciucuri.

Privind vechiturile acelea, Joe avu o senzaţie ciudată în piept, o destindere şi o încordare, dureroase şi înveselitoare în acelaşi timp.

La următoarea intersecţie trecu prin faţa unui parc, unde, în ciuda caniculei, o familie tînără – cu trei copilaşi care rîdeau – jucau Frisbee, cu un *retriever* auriu, foarte exuberant.

Cu inima bătîndu-i tare, Joe încetini Honda şi o trase aproape de trotuar ca să privească.

La un colţ, două frumoase studente blonde, în mod evident gemene, îmbrăcate cu şorturi albe şi bluze albe imaculate, aşteptau să traverseze strada, ţinîndu-se de mînă, proaspete ca apa de izvor în arşiţa de cuptor. Fete–miraj.

Eterice în peisajul de beton mînjit cu smog. Curate, diafane şi luminoase ca îngerii.

În spatele fetelor era o desfăşurare masivă de zauschneria de-a lungul unui bloc de apartamente în stil spaniol, încărcate cu superbi ciorchini de flori purpurii tubulare. Michelle adora zauschneria. Sădise zauschneria în curtea din spate a casei lor din Studio City.

Ziua se schimbase. În mod nedefinit, dar neîndoielnic, se schimbase.

Nu, nu se schimbase ziua, nu se schimbase oraşul. Joe însuşi se schimbase, se schimba, simţea schimbarea rostogolindu-se prin el, irezistibilă ca fluxul oceanului.

Durerea lui era la fel de mare ca în cumplita singurătate a nopţii, disperarea lui la fel de profundă ca întotdeauna, dar deşi îşi începuse ziua cufundat în tristeţe, tînjind după moarte, acum dorea cu disperare să trăiască. Simţea nevoia să trăiască.

Motorul care declanşase această schimbare nu fusese apropierea lui de moarte. Faptul că se trăsese în el şi era cît pe-aci să fie lovit nu-i deschisese ochii la minunăţia şi frumuseţea vieţii. Nu era chiar atît de simplu.

Motorul schimbării din el era furia. Era amarnic de furios nu atît pentru ceea ce pierduse, ci de dragul lui Michelle, era furios că Michelle nu putea să vadă cu el parada hîrburilor sau ciorchinii de flori roşii de pe zauschneria sau acum, aici, revolta colorată de bougainvillea purpurii şi roşii revărsîndu-se în cascadă peste acoperişul unui bungalow în stil artizanal. Era sfîşiat de o furie cumplită pentru că Nina şi Chrissie nu vor juca niciodată Frisbee cu un cîine al lor, nu vor creşte mari niciodată ca să înnobileze lumea cu frumuseţea lor, nu vor simţi niciodată fiorul împlinirii în carierele pe care şi le-ar fi ales sau bucuria unei căsnicii fericite – sau dragostea propriilor lor copii. Mînia îl schimba pe Joe, îi arăta colţii, muşca suficient de adînc, pentru a-l trezi din îndelungata transă în care-l cufundaseră autocompasiunea şi deznădejdea.

„Cum faci față?" întrebase femeia care fotografia mormintele.

„Încă nu sînt pregătită să-ți vorbesc", spusese ea.

„În curînd. Mă voi întoarce cînd va veni vremea", promisese ea, de parcă avea de făcut revelații, de dezvăluit adevăruri.

Bărbații în cămăși hawaiene. Gangsterul pasionat de calculatoare, cu tricoul Quake. Roșcata și bruneta în bikini cu cureluțe. Echipe de agenți ținîndu-l pe Joe sub observație, așteptînd în mod evident femeia care urma să ia legătura cu el. O camionetă ticsită cu aparatură de urmărire comandată prin satelit, microfoane direcționale, calculatoare, camere cu rezoluție fină. Trăgători dornici să-l împuște cu sînge rece, pentru că...

De ce?

Fiindcă ei credeau că negresa de la morminte îi spusese ceva ce el nu trebuia să știe? Fiindcă pînă și faptul că aflase de existența ei făcea din el un om periculos pentru ei? Fiindcă ei credeau că el ar fi putut ieși din camioneta lor cu suficiente informații pentru a le afla identitățile și intențiile?

Bineînțeles că el nu știa aproape nimic despre ei, nu știa în nici un caz cine erau și ce voiau de la femeia aceea. Totuși, putea ajunge la o concluzie inevitabilă: Ceea ce credea că știe despre moartea soției și a fiicelor lui era fie eronat, fie incomplet. Ceva nu era în regulă în povestea zborului 353.

Nu avea nevoie nici măcar de instinct jurnalistic ca să sesizeze acest cutremurător adevăr. La un anumit nivel, știuse asta din momentul în care o văzuse pe femeia aceea la mormînt. Urmărind-o cum fotografia plăcile de pe morminte, întîlnindu-i privirea irezistibilă, auzind compasiunea din glasul ei blînd, răscolit de misterul cuvintelor ei – „Încă nu sînt pregătită să-ți vorbesc" – își dăduse seama, pur și simplu din bun-simț, că era ceva putred.

Acum, trecînd cu mașina prin pașnicul Burbank, clocotea în el sentimentul de nedreptate, de trădare. Lumea nu era doar

crudă prin esența ei, ci și oribil de nedreaptă. Viclenie. Înșelăciune. Minciuni. Intrigi.

Se străduise să se convingă pe el însuși că era inutil să se supere pe lume, că numai resemnarea și indiferența îi puteau alina durerea. Și avusese dreptate. Furia față de ocupantul imaginar al unui tron ceresc era o risipă de energie, la fel de ineficientă ca gestul de a arunca pietre pentru a stinge lumina unei stele.

Totuși, oamenii meritau să fie ținta furiei lui. Oamenii care ascunseseră sau deformaseră natura exactă a împrejurărilor în care se produsese prăbușirea zborului 353.

Michelle, Chrissie și Nina nu mai puteau fi aduse înapoi niciodată. Viața lui Joe nu va mai putea fi niciodată deplină. Rănile din inima lui nu se vor putea vindeca. Oricare ar fi fost adevărul care aștepta să fie dezvăluit, aflarea lui nu-i va dărui un viitor. Viața lui era terminată și nimic, absolut nimic nu va putea schimba asta, dar avea dreptul să afle cu precizie cum și de ce muriseră Michelle, Chrissie și Nina. Avea față de ele obligația sfîntă de a afla ce se petrecuse cu adevărat cu acel blestemat avion 747.

Durerea lui era un punct de sprijin și furia era o pîrghie lungă fixată în el, cu care va urni lumea, întreaga lume afurisită, ca să afle adevărul, indiferent cîte pagube va produce sau pe cine va distruge în această încercare.

Trase lîngă trotuar, pe o stradă mărginită de tei. Opri motorul și coborî din mașină. Era posibil să nu aibă la dispoziție prea mult timp pînă îl vor prinde Blick și ceilalți din urmă.

Palmierii regali se topeau molatici și neclintiți de nici un foșnet în arșița care părea în general un mediu de îmbălsămare la fel de eficient ca un bloc de chihlimbar în care rămîn captive muștele.

Joe se uită mai întîi sub capotă, dar transmițătorul de semnale nu era acolo. Se așeză pe vine în fața mașinii și pipăi pe sub capotă. Nimic.

Uruitul unui elicopter se apropia din depărtare, sporind rapid în intensitate.

Bîjbîind orbeşte în interiorul roţii din dreapta-faţă şi apoi de-a lungul amortizorului, Joe nu găsi decît praf de pe drum şi unsoare. Nu era nimic ascuns nici în interiorul roţii din spate.

Elicopterul zbură spre nord, trecînd chiar pe deasupra capului lui, la o înălţime extrem de mică, nu mai mult de douăzeci de metri deasupra caselor. Frunzele lungi şi graţioase ale palmierilor regali se clătinară şi şfichiuiră aerul în curentul produs de elicopter.

Joe îşi ridică privirea, alarmat, întrebîndu-se dacă echipajul elicopterului nu-l căuta pe el, dar frica lui era pură paranoia nejustificată. Aparatul de zbor se îndrepta uruind spre sud, survolînd zona fără să se oprească.

Nu zărise pe el nici o siglă a poliţiei, nici o inscripţie sau alte însemne.

Palmierii se zgîlţîiră, se unduiră şi tremurară din nou în liniştea care se lăsă.

Continuînd să scotocească, Joe descoperi transmiţătorul fixat de amortizorul din dosul barei de protecţie din spate. Dotat cu baterii, mecanismul nu depăşea mărimea unui pachet de ţigări. Semnalul pe care-l emitea nu se auzea.

Părea inofensiv.

Joe puse mecanismul pe pavaj, intenţionînd să-l sfărîme cu levierul. Dar văzînd că se apropie un camion de grădinar, transportînd grămezi proaspete de lăstari curăţaţi şi de baloturi de iarbă, se hotărî să arunce transmiţătorul în stare de funcţionare peste gunoaie.

Poate că ticăloşii ăia vor pierde ceva timp şi forţă de muncă pentru a urmări camionul pînă la groapa de gunoaie.

Se urcă din nou în maşină şi deplasîndu-se zări elicopterul la cîţiva kilometri depărtare spre sud. Zbura în cercuri strînse. Apoi se înălţă în văzduh şi se învîrti iarăşi în cerc.

Teama lui nu fusese deci neîntemeiată. Aparatul se afla fie deasupra cimitirului, sau, şi mai probabil, deasupra lăstărişului de deşert de la nord de Observatorul Griffith, în căutarea femeii care fugise.

Deţineau resurse impresionabile.

II

Comportament de căutare

5

Ziarul *Los Angeles Times* avea mai multe reclame decît oricare alt ziar din Statele Unite, acumulînd averi pentru proprietarii săi chiar într-o epocă în care majoritatea presei scrise era în declin. Avea sediul în centru, într-un întreg bloc cu multe etaje, pe care-l deținea și care se întindea între două intersecții.

Strict vorbind, *Los Angeles Post* nici nu era în Los Angeles, ci ocupa o clădire îmbătrînită, de patru etaje, în Sun Valley, lîngă aeroportul Burbank, în cadrul metroplexului, dar nu în limitele orașului L.A.

În locul unui garaj subteran cu mai multe niveluri, *Post* punea la dispoziție o parcare deschisă, înconjurată cu un gard de lanțuri în vîrful căruia erau spirale de sîrmă. În locul unui paznic în uniformă, cu numele scris pe o plăcuță și cu un zîmbet ospitalier, un tînăr posac de vreo nouăsprezece ani supraveghea intrarea fără poartă, dintr-un scaun pliant, așezat sub o umbrelă murdară de local, însemnată cu sigla Cinzano. Asculta muzică rap la un aparat de radio. Ras în cap, cu nara stîngă străpunsă de un inel de aur, cu unghiile vopsite în negru, îmbrăcat în blugi negri largi, cu un genunchi sfîșiat cu grijă,

şi un tricou negru lăbărţat avînd pe el vopsite în roşu cuvintele FEAR NADA – „nu mi-e frică de nimic", în americano-spaniolă – arăta, de parcă ar fi evaluat valoarea pieselor fiecărei maşini sosite acolo pentru a stabili care ar aduce mai mulţi bani dacă ar fi furate şi predate la un atelier de dezasamblare. De fapt, el căuta cu privirea eticheta de angajat al firmei de pe parbriz, gata să îndrume vizitatorii să parcheze pe stradă.

Etichetele erau înlocuite o dată la doi ani şi eticheta lui Joe era încă valabilă. La două luni după prăbuşirea zborului 353, îşi înaintase demisia, dar redactorul lui şef, Caesar Santos, refuzase s-o primească şi îi dăduse concediu fără plată, garantîndu-i un post cînd va fi pregătit să se întoarcă.

Joe nu era pregătit. Nu va fi niciodată pregătit. Dar deocamdată avea nevoie de calculatoarele şi de legăturile ziarului.

Nu se cheltuise nici un ban pentru holul de primire: pereţii zugrăviţi în bejul instituţional, scaune de oţel capitonate cu vinilin albastru, o măsuţă cu picioare de oţel pentru cafea şi acoperită cu un material plastic care imita granitul şi două exemplare din ediţia din acea zi a ziarului *Post*.

Pe pereţi erau atîrnate fotografii alb-negru înrămate, semnate de Bill Hannett, legendarul fotograf de presă al ziarului, răsplătit cu numeroase premii. Erau instantanee cu greve, un oraş în flăcări, tîlhari care fugeau rînjind pe străzi. Bulevarde crăpate de cutremure, clădiri transformate în moloz. O tînără de origine hispanică sărind în neant de la etajul al şaselea al unei clădiri în flăcări. Un cer mohorît şi o vilă somptuoasă cu vedere spre Pacific clătinîndu-se, gata să cadă, pe marginea unei coaste de deal, care aluneca, îmbibată de apă. În general, o instituţie de presă, fie ea electronică sau scrisă, nu-şi clădeşte reputaţia sau veniturile pe veşti bune.

În spatele biroului de recepţie se afla Dewey Beemis, recepţioner şi paznic în acelaşi timp, care lucra la *Post* de peste douăzeci de ani, de cînd un miliardar nebun şi plin de el îl fondase în intenţia naivă şi lipsită de perspective de a doborî

Times, cu toate legăturile sale politice, din turnul său de putere și prestigiu. Inițial, ziarul fusese instalat într-o clădire nouă din Century City, spațiile sale publice fiind concepute și mobilate de ultradesignerul Steven Chase, perioadă în care Dewey era doar unul dintre numeroșii paznici și nu și recepționer. Chiar și un miliardar megaloman, decis să împiedice deshidratarea mîndriei lui, se plictisește să lase deschis robinetul prin care se scurg banii. Și astfel, mărețele birouri au fost înlocuite cu spații mai modeste din vale. Personalul fusese redus și Dewey rămăsese în virtutea faptului că era singurul paznic de un metru nouăzeci înălțime, cu ceafă de taur și umeri cît două grinzi, care putea să dactilografieze optzeci de cuvinte pe minut și să pretindă că era mare maestru în materie de calculatoare.

O dată cu trecerea timpului, *Post* ajunsese să nu aibă nici pierderi, nici profit. Sclipitorul și vizionarul domn Chase proiectă ulterior numeroase interioare șocante, elogiate în *Architectural Digest* și în alte publicații, după care a murit, în ciuda genialității și talentului său, așa cum și miliardarul va muri într-o bună zi, în ciuda imensei sale averi, așa cum și Dewey Beemis va muri, în ciuda varietății talentelor sale și a zîmbetului său molipsitor, demne de toată lauda.

– Joe! exclamă Dewey rînjind și ridicîndu-se de pe scaun, cu prestanța unui urs și întinzînd mîna lui mare peste birou.

Joe îi strînse mîna.

– Ce mai faci, Dewey?

– Carver și Martin și-au luat diploma de la UCLA, *summa cum laude*, în iunie și acum unul va urma Dreptul, iar celălalt Medicina, se repezi Dewey să răspundă, de parcă era o știre proaspătă, de o oră, gata să apară pe prima pagină din *Post* în ziua următoare. Spre deosebire de miliardarul al cărui angajat era, Dewey nu se mîndrea cu propriile lui realizări, ci cu cele ale copiilor săi. Și Julie terminase anul doi, cu bursă, la Yale, cu o medie de 3,8 și la toamnă va fi redactor-șef al revistei literare studențești; vrea să ajungă romancieră ca Annie Proulx, pe care o tot citește...

Dar deodată îi trecu prin faţa ochilor imaginea zborului 353 la fel de limpede ca un nor care trece prin faţa strălucitoarei luni, întunecînd-o şi Dewey tăcu, jenat că se lăudase cu fiii şi fiica lui, în faţa unui om care-şi pierduse pentru totdeauna copiii.

– Ce face Lena? întrebă Joe, interesîndu-se de soţia lui Dewey.

– Bine... e bine, da, e bine.

Dewey zîmbi şi dădu din cap, ca să-şi ascundă stinghereala, cenzurîndu-şi entuziasmul firesc faţă de familia lui.

Joe detesta această stîngăcie a prietenilor lui, mila lor. Şi iată că după un an întreg, reveneau. Era unul dintre motivele pentru care evita cunoştinţele din vechea lui viaţă. Compasiunea din ochii lor era sinceră, dar, deşi ştia că era nedrept, lui Joe i se părea că în acelaşi timp îl judecau, cu tristeţe, fiindcă nu era în stare să-şi refacă viaţa.

– Am nevoie să urc pînă sus, Dewey, să stau un pic, să cercetez ceva, dacă se poate.

Dewey se lumină la faţă.

– Te întorci, Joe?

– Poate, minţi el.

– Te reangajezi?

– Încep să mă gîndesc.

– Domnul Santos s-ar bucura să audă asta.

– E aici?

– Nu. E în vacanţă. S-a dus la pescuit, în Vancouver.

Uşurat că nu va trebui să-i ascundă lui Caesar adevăratele motive, Joe spuse:

– M-a atras ceva de curînd, o poveste omenească mai ciudată, nu ceea ce acopeream eu de obicei. M-am gîndit să vin să caut nişte date.

– Domnul Santos ar dori să vă simţiţi ca acasă. Urcaţi.

– Mulţumesc, Dewey.

Joe trecu prin uşa batantă într-un hol lung, cu un covor verde, uzat şi pătat, cu zugrăveala degradată de trecerea

timpului și un tavan cu plăci acustice, decolorate. În urma abandonării podoabelor ostentative care caracterizaseră anii petrecuți de *Post* în Century City, imaginea preferată era gazetăria de gherilă, mai dificilă, dar corectă.

În stînga, era o nișă pentru lifturi. Ușile ambelor lifturi erau scrijelite și crestate.

Parterul – destinat în cea mai mare parte arhivei de dosare, birourilor funcționarilor, vînzărilor secrete de reclame și departamentului de distribuție – era cufundat în tăcerea de sîmbătă. În liniștea aceea, Joe se simțea un intrus. Își imagina că dacă s-ar întîlni cu cineva, persoana respectivă și-ar da seama imediat că se întorsese sub un fals pretext.

În timp ce aștepta să se deschidă un lift, îl surprinse apariția lui Dewey, care venise în fugă din holul de recepție ca să-i dea un plic alb, sigilat.

– Era să uit. Mi l-a dat o doamnă acum cîteva zile. Zicea că are niște informații despre un reportaj tocmai bun pentru tine.

– Ce reportaj?

– N-a spus. A zis doar c-o să te intereseze.

Joe luă plicul, tocmai cînd ușile liftului se deschiseră.

– I-am zis că nu mai lucrezi aici de zece luni și a vrut să-i dau numărul tău de telefon. I-am spus, bineînțeles, că nu pot să i-l dau. Nici adresa, spuse Dewey.

– Mulțumesc, Dewey, răspunse Joe, pășind în lift.

– I-am zis că o să-ți trimit plicul sau o să te anunț la telefon. Pe urmă, am descoperit că te mutaseși și aveai alt număr de telefon pe care noi nu-l aveam.

– Nu cred că e important, îl asigură Joe, arătînd spre plic. În fond, nu se întorcea la gazetărie.

În clipa cînd ușile liftului începură se se închidă, Dewey le blocă și spuse încruntat:

– Joe, n-au putut să-ți dea de urmă nu numai cei de la personal, nimeni de aici, nici unul din prietenii tăi nu știau cum să ajungă la tine.

– Știu.

Dewey şovăi o clipă înainte de a spune:
– Ai ajuns la fundul prăpastiei, nu-i aşa?
– Cam aşa, recunoscu Joe. Dar încep să ies din ea.
– Prietenii îţi pot ţine scara, ca să-ţi fie mai uşor.
Înduioşat, Joe dădu din cap.
– Nu uita asta, spuse Dewey.
– Îţi mulţumesc.
Dewey se retrase şi uşile se închiseră.
Liftul se ridică ducîndu-l pe Joe cu el.

Etajul al treilea era în mare parte destinat redacţiei, o hală care fusese subîmpărţită într-un labirint de celule de lucru modulare şi cam claustrofobice, astfel încît întregul spaţiu să nu poată fi văzut dintr-o dată. Fiecare celulă de lucru avea un calculator, un telefon, un scaun ergonomic şi alte elemente esenţiale meseriei.

Era foarte asemănătoare cu redacţia mult mai mare a ziarului *Times*. Singura deosebire era faptul că mobila şi pereţii remodelabili de la *Times* erau mai noi şi mai eleganţi decît cei de la *Post*, mediul de acolo fusese, fără îndoială, purificat de aldehida formică şi de azbestul care făceau ca aerul de la *Post* să fie astringent şi chiar şi sîmbătă după-amiaza la *Times* era mai mare aglomeraţie pe metrul pătrat decît era acum la *Post*.

De două ori de-a lungul anilor, lui Joe i se oferise un post la *Times*, dar refuzase. Deşi Doamna Cenuşie, numele sub care era cunoscută concurenţa în anumite cercuri, era un ziar mai important, era şi vocea îngroşată de reclame a statu-quo-ului. Joe credea că i se va permite şi va fi încurajat să facă reportaje mai bune şi mai agresive la *Post*, care era uneori un ospiciu, dar era totodată marcat de o atitudine mai îndrăzneaţă şi mai dură, avînd reputaţia că nu considera niciodată un comunicat de presă al unui politician drept o ştire veritabilă şi că presupunea că toţi funcţionarii publici erau fie corupţi, fie incompetenţi, obsedaţi sexual sau însetaţi de putere.

Cu cîțiva ani în urmă, după cutremurul de la Northridge, seismologii descoperiseră niște legături nebănuite între o falie de sub centrul Los Angelesului și cea care se afla sub o serie de cartiere din San Fernando Valley. Prin redacție circula un banc despre pierderile pe care le-ar suferi orașul, dacă o singură zgîlțîială ar distruge clădirea *Times* din centru și clădirea *Post* din Sun Valley. Dacă nu va mai exista *Post*, locuitorii Los Angelesului nu vor mai ști care politicieni și funcționari publici îi fură pe rupte, primind mită de la traficanți de droguri cunoscuți și practicînd relații sexuale cu animale. Dar tragedia mai mare ar fi pierderea ediției de duminică, în greutate de trei kilograme a ziarului *Times*, fără de care nimeni n-ar mai ști care magazine se află în fruntea vînzărilor.

Dacă *Post* era la fel de încăpățînat și de perseverent ca un *terrier* vînător de șobolani înnebunit de mirosul rozătoarelor – ceea ce era o realitate – aceste trăsături erau compensate, în opinia lui Joe, de accesele sale de furie nonpartizană. Ba mai mult, un mare procentaj din țintele sale erau cel puțin la fel de corupte cum dorea să creadă că sînt.

Și în plus, Michelle avea o rubrică a ei și scria editoriale la *Post*. Acolo o cunoscuse, îi făcuse curte și împărtășiseră sentimentul de a face parte dintr-o instituție învinsă. Michelle purtase în pîntece copiii în timpul atîtor zile de muncă în acel loc.

Acum descoperea că această clădire era bîntuită de amintirea ei. În eventualitatea improbabilă că și-ar recăpăta în cele din urmă stabilitatea emoțională și se va autoconvinge că viața are un țel pentru care merită să te lupți, chipul acelei fantome dragi îl va zdruncina de fiecare dată cînd o va vedea. Nu va mai putea lucra niciodată la *Post*.

Se duse direct la celula lui de lucru din secția Metro, recunoscător că nu-l vedea nici unul dintre vechii prieteni. Biroul lui îi fusese repartizat lui Randy Colway, un om cumsecade, care nu s-ar fi simțit dat la o parte, dacă l-ar fi găsit pe Joe pe scaunul lui.

Pe cartonul pentru însemnări erau prinse fotografii cu soţia lui Randy, fiul lor de nouă ani, Ben şi fetiţa de şase ani, Lisbeth. Joe se uită îndelung la ele – apoi nu mai reveni asupra lor.

După ce deschise calculatorul, bâgă mîna în buzunar şi scoase plicul cu sigla departamentului Vehicule cu Motor pe care-l subtilizase din compartimentul pentru mănuşi al camionetei albe de la cimitir. În el se afla un certificat de înmatriculare autentic. Spre surprinderea lui, proprietarul consemnat în certificat nu era un organism guvernamental sau o instituţie de aplicare a legii, ci o firmă denumită Medsped, Inc.

Nu se aşteptase pentru nimic în lume să fie o operaţiune a unei corporaţii. Wallace Blick şi asociaţii lui în cămăşi hawaiene, care se jucau cu pistoalele, nu prea păreau poliţişti sau agenţi federali, dar aveau totuşi, mai degrabă, aerul unor oameni ai legii decît al angajaţilor vreunei corporaţii.

Intră apoi în vastul document cu toate ediţiile ziarului *Post*. El includea fiecare cuvînt din fiecare număr al ziarului de la înfiinţarea sa – minus caricaturile, horoscoapele, cuvintele încrucişate şi altele de felul acesta. Erau incluse şi fotografiile.

Comandă căutarea cuvîntului Medsped şi-l găsi menţionat de şase ori. Erau articole mici din pagina de afaceri. Le citi pe toate.

Medsped era o corporaţie din New Jersey, care începuse ca serviciu de ambulanţă aeriană în mai multe oraşe mari. Ulterior, se extinsese, specializîndu-se în livrarea expres, la scară naţională, de produse medicale de urgenţă, sînge şi mostre de ţesut congelate sau conservate prin alte metode complicate, precum şi instrumente ştiinţifice costisitoare şi fragile. Compania se încumetase să transporte mostre de bacterii şi viruşi contagioşi între laboratoare de cercetare care colaborau, atît în sectorul public, cît şi în cel militar. Pentru aceste sarcini, întreţinea o flotă modestă de avioane şi elicoptere.

Elicoptere.

Şi camioanete albe nemarcate?

Cu opt ani în urmă, Medsped fusese cumpărată de Teknologik, Inc., o corporație din Delaware, care deținea în totalitate douăzeci de filiale în industria medicală și de calculatoare. Companiile sale legate de calculatoare produceau îndeosebi aparatură soft pentru instituții medicale și de cercetare medicală.

Cînd Joe căută pe calculator Teknologik, avu bucuria să descopere patruzeci și unu de articole, în general din paginile de afaceri. Primele două erau totuși atît de seci, abundînd atît de mult în jargonul propriu investițiilor și contabilității, încît bucuria începu să se transforme într-o pedeapsă.

Comandă cópii a patru articole lungi, ca să le studieze mai tîrziu.

În timp ce acestea alunecau în tavă, ceru o listă a articolelor din *Post* despre prăbușirea zborului 353. Pe monitor apăru o serie de titluri de articole cu datele respective.

Joe își făcu curaj ca să treacă în revistă acel document. Stătu un minut sau două cu ochii închiși, respirînd adînc, încercînd să evoce cu ochii minții imaginea valurilor spărgîndu-se pe plaja din Santa Monica.

În cele din urmă, cu dinții atît de tare încleștați, încît mușchii faciali îi zvîcneau încontinuu, comandă articol după articol, trecînd în revistă conținutul lor. Voia articolul, care, în subsidiar, îi va furniza lista completă a pasagerilor.

Trecu repede de fotografiile scenei dezastrului, care înfățișau rămășițele avionului ciopîrțite în bucăți atît de mici și încîlcite în forme atît de suprarealiste, încît ochiul total nedumerit nu putea să reconsituie avionul. În zorile mohorîte prinse de acele imagini, prin burnița cenușie care începuse să cadă la vreo două ore după catastrofă, cercetătorii de la Consiliul Național de Securitate a Transporturilor, îmbrăcați în combinezoane de protecție biologică, prevăzute cu glugi cu vizoare, patrulau prin poiana aceea blestemată. În fundal se înălțau copaci arși, cu crengile negre, noduroase, apucînd ca niște gheare cerul întunecat.

Continuă să caute şi găsi numele şefului echipei operative a CNST care se ocupa de acel caz – Barbara Christman – şi paisprezece specialişti care lucrau sub comanda ei.

Două articole includeau fotografii ale cîtorva membri ai echipajului şi pasageri. Nu toate cele trei sute douăzeci de suflete de la bord erau în imagini. Tendinţa fusese de a se concentra, dintre victime, mai mult asupra locuitorilor din sudul Californiei care se întorceau acasă decît asupra celor din est care veniseră să viziteze regiunea. Întrucît făceau parte din familia publicaţiei *Post*, Michelle şi fetele fuseseră în mod predominant înfăţişate în imagini.

Cu opt luni în urmă, cînd se mutase în apartamentul cu chirie, ca reacţie la o preocupare obsesivă, morbidă faţă de albumele de familie şi de instantanee disparate, Joe împachetase toate fotografiile într-o cutie mare de carton, considerînd că răscolirea unei răni întîrzie vindecarea. Închisese cutia cu bandă adezivă îşi o pusese în fundul singurei lui boxe.

Acum, în timp ce scana imaginile, în momentul cînd chipurile lor apărură pe monitor, i se opri respiraţia, deşi crezuse că era pregătit. Fotografia de publicitate a lui Michelle, făcută de unul dintre fotografii angajaţi de *Post*, îi reda frumuseţea, dar nu şi tandreţea, inteligenţa, farmecul sau rîsul ei. O simplă fotografie era neconvingătoare şi totuşi era Michelle. Totuşi. Chrissie fusese surprinsă în imagine la o petrecere de Crăciun, organizată de *Post* pentru copiii angajaţilor. Rîdea şi ochii îi sclipeau. Ce frumos străluceau! Iar micuţa Nina, care dorea uneori să i se pronunţe numele Niina, iar alteori Naina, avea acel surîs uşor pieziş, care părea să spună că ea ştia nişte taine magice.

Surîsul ei îi amintea lui Joe de un cîntecel pe care i-l cînta uneori înainte de culcare. Înainte de a-şi da seama ce face, Joe îşi recăpătă răsuflarea şi se auzi şoptind cuvintele: „Naina, naina, cine a văzut-o? Niina, niina, cea mai frumoasă fată."

Simţi în suflet o sfîşiere care-i ameninţa stăpînirea de sine.

Apăsă pe *mouse* ca să alunge imaginile de pe monitor. Dar cu această manevră nu putea alunga chipurile lor din mintea lui, văzîndu-le mai clar decît le văzuse de cînd împachetase fotografiile lor.

Joe se aplecă în față pe scaun și, acoperindu-și fața, tremurînd, își înăbuși glasul în mîinile reci.

„Ah, fir-ar să fie!"

Valurile se sparg pe o plajă, acum ca și înainte, mîine este astăzi. Ceasuri și războaie de țesut. Răsărituri și apusuri de soare, pătrarele lunii. Mașinării care țăcăne, care ticăie. Ritmuri eterne, mișcări fără sens.

Singura reacție normală este nepăsarea.

Își luă mîinile de pe față. Își îndreptă spatele. Încercă să se concentreze asupra monitorului calculatorului.

Se temea să nu atragă atenția asupra lui. Dacă o veche cunoștință ar arunca o privire în spațiul acela cu trei pereți, ca să vadă ce se întîmpla acolo, Joe va trebui probabil să explice ce căuta acolo, s-ar putea chiar să-și adune puterile ca să fie sociabil.

Găsi lista pasagerilor pe care o căutase. Ziarul *Post* îi economisise timpul și eforturile, alcătuind o listă separată cu morții care locuiseră în sudul Californiei. Scoase un print cu toate numele lor, fiecare fiind urmat de numele orașului în care domiciliase decedatul.

„Încă nu sînt pregătită să-ți vorbesc", îi spusese femeia care fotografiase mormintele, sugerîndu-i că va avea ce să-i spună mai tîrziu.

„Nu dispera. O să vezi, ca și ceilalți."

Ce să vadă? Nu avea nici o idee.

Ce oare i-ar putea spune ea, ca să-i aline deznădejdea? Nimic. Nimic.

„...ca și ceilalți. O să vezi, ca și ceilalți."

Care ceilalți?

Un singur răspuns îl mulțumea: alți oameni care-i pierduseră pe cei dragi în zborul 353, care erau la fel de îndurerați ca el, oameni cu care ea vorbise deja.

Nu avea de gînd s-o aştepte să se întoarcă la el. Ţinînd seama că Wallace Blick şi asociaţii lui erau pe urmele ei, s-ar putea ca femeia să nu apuce să-i facă o vizită pentru a-i satisface curiozitatea.

După ce termină de sortat şi de capsat printurile, Joe observă plicul alb pe care i-l înmînase Dewey Beemis, jos, la lift. Joe îl proptise de o cutie de Kleenex, în dreapta calculatorului şi uitase imediat de el.

Ca reporter de criminalistică a cărui semnătură era frecvent văzută în ziar, primise din cînd în cînd ponturi de reportaje de la cititorii ziarului, care, ca să ne exprimăm cu blîndeţe, erau cam săriţi de pe fix. Ei pretindeau cu convingere că ar fi victimele terorizate ale unei oribile hărţuiri din partea unui cult secret de satanişti, care operau în zona parcurilor oraşului sau că ar cunoaşte directori sinistri din industria tutunului, care introduceau nicotină în produsele pentru sugari sau că vizavi de casa lor se află un cuib de extratereştri asemănători cu nişte păianjeni, care se dădeau drept o familie cumsecade de imigranţi coreeni.

Odată, fiind încolţit de un bărbat cu ochii ca o roată cu ştifturi, care insistase că primarul Los Angelesului nu era om, ci un robot comandat de departamentul de audioanimatronică din Disneyland, Joe coborîse glasul şi îi spusese cu o sinceritate crispată. „Da, ştim asta de ani de zile. Dar dacă tipărim vreun cuvînt din povestea asta, cei de la Disney ne vor omorî pe toţi". Vorbise cu o asemenea convingere, încît nebunul fugise de acolo ca din puşcă.

De aceea se aştepta la un mesaj mîzgălit cu un creion colorat despre nişte marţieni răi şi dementi, care trăiau printre noi ca mormoni – sau ceva în genul ăsta. Desfăcu plicul. Conţinea o singură coală de hîrtie albă, împăturită în trei.

Cele trei propoziţii îngrijit dactilografiate îi creară impresia unei variaţiuni deosebit de crude pe tema disperării paranoide obişnuite:

„Tot încerc să iau legătura cu tine, Joe. Viața mea depinde de discreția ta. Am fost la bordul avionului 353."

Toți cei aflați la bordul avionului pieriseră. Joe nu credea într-o poștă a fantomelor din lumea cealaltă, ceea ce probabil că îl făcea să fie un original printre contemporanii lui din acea Cetate a Îngerilor din Noua Eră.

În josul paginii era un nume: Rose Tucker. Sub nume, era un număr de telefon cu prefixul zonei Los Angeles. Nu era notată nici o adresă.

Ușor înfierbîntat de furia care clocotise în el mai devreme și care se putea aprinde din nou cu ușurință, Joe era cît pe-aci să înșface receptorul ca s-o sune pe doamna sau domnișoara Tucker. Voia să-i spună că era un gunoi, o dementă ticăloasă care se bălăcește în fanteziile ei schizofrenice, o vampiră nebună care se hrănește cu nenorocirile altora pentru a-și satisface o necesitate bolnăvicioasă...

Și atunci auzi în memorie cuvintele pe care i le spusese la început Wallace Blick în cimitir. Neștiind că se afla cineva în camioneta albă, Joe se aplecase prin portiera deschisă din dreapta și deschisese compartimentul pentru mănuși în căutarea unui celular. Confundîndu-l cu unul din bărbații în cămăși hawaiene, Blick întrebase: „Ați prins-o pe Rose?"

Rose.

Fiindcă se speriase de cei care trăgeau, îi era frică pentru femeia pe care o urmăreau și era surprins să găsească pe cineva în camionetă, Joe nu receptase importanța pe care o aveau cuvintele lui Blick. După aceea lucrurile se precipitaseră. Uitase de cuvintele lui Blick pînă în clipa aceea.

Rose Tucker era probabil femeia cu aparatul Polaroid, care fotografia mormintele.

Dacă nu era decît o prăpădită plecată cu sorcova, care trăia într-o fantezie schizofrenică, Medsped sau Teknologik – sau cine naiba or fi fost ăia – n-ar fi lansat atîtea forțe umane și bani în căutarea ei.

Își aminti impresionanta prezență a femeii în cimitir. Francheţea ei. Stăpînirea ei de sine și calmul ei supranatural. Forța privirii ei neșovăitoare.

Nu părea o făcătură. Dimpotrivă.

„Tot încerc să iau legătura cu tine, Joe. Viața mea depinde de discreţia ta. Am fost la bordul avionului 353."

Fără să-și dea seama că se ridicase de pe scaun, Joe stătea în picioare, siderat, cu inima bătîndu-i tare. Coala de hîrtie îi tremura în mîini.

Păși pe intervalul din spatele celulei de lucru modulare și cercetă cu privirea ceea ce putea zări din redacţie, căutînd pe cineva căruia să-i poată împărtăși acea nouă întorsătură a evenimentelor.

„Uită-te aici. Citește asta, citește-o. Ceva nu e în regulă. Doamne, totul e altfel, nu e cum ni s-a spus. Cineva a scăpat cu viață din accident, a supravieţuit. Trebuie să facem ceva, trebuie să aflăm adevărul. Au spus că nu au fost supravieţuitori, nici un supravieţuitor, accident catastrofal, distrugere totală, accident catastrofal. Ce alte neadevăruri ne-au mai spus? Cum au murit, de fapt, oamenii din avionul acela? De ce au murit? De ce au murit?"

Înainte de a-l vedea cineva acolo, furios și disperat, înainte de a pleca în căutarea unei fețe cunoscute, Joe chibzui dacă era bine să spună altcuiva ceea ce aflase. Rose Tucker scrisese în bilet că viața ei depindea de discreţia lui.

În plus, îi veni ideea nebună, cu atît mai convingătoare, tocmai pentru că era absurdă, că dacă ar spune altora de bilet, acesta nu va avea nimic scris pe el, că dacă le va arăta permisul de șofer al lui Blick, acesta se va dovedi că este propriul lui permis, că dacă ar duce cu el o altă persoană la cimitir, nu ar găsi cartușe oarbe în iarbă, nici urme de frîne de la cauciucurile camionetei albe și nici pe cineva care văzuse vehiculul sau care auzise împușcăturile.

Era un mister care i se oferise lui, numai lui și își dădu brusc seama că urmărirea răspunsurilor nu era doar datoria

lui, era mai mult, datoria lui sfîntă. Dezlegarea acestui mister era misiunea lui, ţelul şi poate chiar mîntuirea lui.

Nici măcar nu înţelegea exact ce voia să spună cu toate astea. Simţea doar cu toată fiinţa adevărul acestor supoziţii.

Se întoarse, tremurînd, la scaunul lui.

Se întrebă dacă era în toate minţile.

6

Joe sună jos la pupitrul recepţiei şi îl întrebă pe Dewey Beemis de femeia care lăsase plicul.

– Era o doamnă mărunţică, spuse Dewey.

Dar el era un uriaş şi chiar şi o amazoană de un metru nouăzeci i s-ar fi părut mignonă.

– La vreo un metru şaizeci sau şi mai scundă? întrebă Joe.

– Cam un metru cincizeci şi opt, cincizeci şi nouă. Dar puternică. O doamnă din acelea care arată ca o fetiţă toată viaţa, dar mută munţii din loc, după ce termină şcoala primară.

– Negresă? întrebă Joe.

– Da, soră de-a noastră.

– Ce vîrstă?

– Patruzeci şi ceva. Frumuşică. Părul ca pana corbului. Te frămîntă ceva, Joe?

– Nu, nimic.

– Pari frămîntat. Doamna aceea a păţit ceva?

– Nu, nimic, e în regulă. Mulţumesc, Dewey.

Joe puse jos receptorul.

Avea palmele lipicioase. Şi le şterse pe blugi.

Luă nervos printul cu lista pasagerilor zborului 353. Urmări cu o riglă lista decedaţilor, rînd cu rînd, coborînd pînă la numele Doctor Rose Marie Tucker.

Doctor.

Putea fi doctor în medicină sau în literatură, biolog sau sociolog, muzicolog sau dentist, dar în ochii lui Joe, credibilitatea

ei era întărită de simplul fapt că obținuse acest titlu. Oamenii zdruncinați la creier care cred că primarul e un robot sînt mai degrabă pacienți decît doctori de orice fel.

Conform listei, Rose Tucker avea patruzeci și trei de ani și locuia în Manassas, Virginia. Joe nu fusese niciodată în Manassas, dar trecuse pe acolo de cîteva ori, pentru că era o suburbie a Washingtonului, aproape de orașul în care trăiau părinții lui Michelle.

Răsucind din nou scaunul spre calculator, căută printre reportajele despre accident cele treizeci și ceva de fotografii ale pasagerilor, în speranța că era inclusă și a ei.

Judecînd după descrierea făcută de Dewey, femeia care scrisese biletul și femeia de la cimitir – căreia Blick îi spusese Rose – erau una și aceeași persoană. Dacă această Rose era cu adevărat doctor Rose Marie Tucker din Manassas, Virginia – ceea ce nu putea fi confirmat fără o fotografie – atunci ea se aflase într-adevăr la bordul avionului 353.

Și supraviețuise.

Fără nici un chef, Joe reveni la două dintre cele mai mari fotografii cu scena accidentului. Prima era o imagine sinistră cu cer de furtună, copaci negri arși, cu rămășițele avionului pulverizate și contorsionate ca o sculptură suprarealistă, în care cercetătorii de la CNST, fără fețe, în costume de protecție biologică cu glugă, păreau să plutească precum niște călugări care se roagă sau ca niște duhuri rău prevestitoare dintr-o nișă rece, fără flăcări, a unui cerc uitat al iadului. A doua, era o vedere aeriană care dezvăluia epava atît de fărîmițată și de departe împrăștiată, încît termenul „accident catastrofal" părea o descriere, din păcate, palidă.

Nimeni n-ar fi putut supraviețui unui asemenea dezastru.

Și totuși era evident că Rose Tucker, dacă era aceeași Rose Tucker care se aflase în avion în noaptea aceea, nu numai că supraviețuise, dar și plecase de la locul sinistrului cu propriile ei forțe. Fără vătămări grave. Nu fusese rănită sau mutilată.

Cu neputinţă. Plonjînd şase kilometri sub impactul gravitaţiei planetare, peste şase kilometri, accelerînd necontrolat spre pămînt şi rocă dură, avionul 747 nu numai că se sfărîmase, dar împroşcase totul în jur ca un ou azvîrlit într-un zid de cărămidă, după care explodase şi apoi se rostogolise în limbi de foc turbate. Să scapi neatins din ruinele Gomorei, scuturate de Dumnezeu, să ieşi nears ca Şadrac din cuptorul de foc al lui Nabucodonosor, să te ridici ca Lazăr din mormînt după patru zile, ar fi fost mai puţin miraculos decît modul în care părăsise ea, nevătămată, locul unde se prăbuşise avionul 353.

Dacă Joe ar fi crezut cu adevărat că este imposibil, sufletul lui n-ar fi fost sfîşiat de furie şi nelinişte, de o ciudată teamă amestecată cu admiraţie, de curiozitate imperioasă. În el mijea năzuinţa nebunească de a accepta ceea ce părea de necrezut, de a ieşi în întîmpinarea unei minuni.

Sună la serviciul de informaţii din Manassas, ca să ceară numărul de telefon al doctorului Rose Marie Tucker. Se aştepta să i se spună că nu există un asemenea abonat sau că i se anulase linia telefonică. La urma urmelor, oficial, ea era moartă.

Şi totuşi i se dădu un număr de telefon.

Nu se putea să fi plecat de la locul accidentului, să se ducă acasă şi să-şi reia viaţa, fără a stîrni vîlvă. Pe lîngă asta, oameni periculoşi erau pe urmele ei. Ar fi găsit-o, dacă ea s-ar fi întors în Manassas.

Poate că familia ei mai locuia în casă. Din cine ştie ce motive, poate că au păstrat telefonul pe numele ei.

Joe formă numărul.

Cineva răspunse la al doilea zbîrnîit.

– Da...

– Casa familiei Tucker? întrebă Joe.

Era un glas de bărbat, proaspăt şi fără accent regional.

– Da.

– Aş putea vorbi cu doamna doctor Tucker, vă rog?

– Cine întreabă?

Intuiția îl făcu pe Joe să-și ocrotească propriul nume.

– Wally Blick.

– Scuzați-mă. Cine ați spus?

– Wallace Blick.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului tăcu cîteva clipe, apoi spuse:

– În ce problemă? Glasul aproape că nu i se schimbase, dar era colorat de o notă de vigilență, de o umbră de precauție.

Simțind că era riscant să mai insiste, Joe închise telefonul. Își șterse din nou palmele de blugi.

Un reporter trecu prin spatele lui Joe, aruncînd din mers o privire pe niște însemnări. Joe îl salută fără să-și ridice privirea:

– Salut, Randy.

Consultînd mesajul dactilografiat primit de la Rose, Joe sună la numărul din Los Angeles pe care i-l dăduse ea.

La al cincilea zbîrnîit răspunse o femeie.

– Alo...

– Aș putea vorbi, vă rog, cu Rose Tucker?

– Nu e nimeni aici cu numele acesta, spuse ea cu un accent din inima sudului. Ați greșit numărul.

În ciuda celor spuse, femeia nu închise telefonul.

– Ea însăși mi-a dat acest număr, insistă Joe.

– Drăguțule, am o bănuială. Ai cunoscut-o pe doamna la o petrecere unde te-a suportat ca să scape de tine.

– Nu cred că ar face așa ceva.

– O, nu vreau să spun că ești nasol, scumpule, spuse ea cu o voce care evoca flori de magnolia, sirop de mentă și nopți umede încărcate cu mireasma iasomiei. Dar probabil că nu ești genul ei. Se întîmplă și în case mai nobile.

– Numele meu este Joe Carpenter.

– Frumos nume. Un nume plăcut, solid.

– Dar pe tine cum te cheamă?

Ea îi răspunse glumeață:

– După voce, cum crezi că mă cheamă?

– După voce?

– Octavia...? Juliette...?

– Mai degrabă Demi.

– Ca Demi Moore, vedeta de cinema? întrebă ea, neîncrezătoare.

– Ai o voce sexy, voalată.

– Scumpule, vocea mea sună a prundiş şi varză.

– Sub pietriş şi varză e un voal.

Femeia izbucni într-un rîs plin, minunat.

– Domnule Joe Carpenter, zis şi linguşitorul, îmi place numele Demi.

– Ascultă, Demi, aş vrea neapărat să vorbesc cu Rose.

– Nu te mai gîndi la Rose asta. Nu mai tînji după ea, Joe. Nu merită, dacă ţi-a dat un număr fals. Are balta peşte destul.

Joe era convins că femeia aceea o cunoaşte pe Rose şi că se aşteptase ca el s-o sune. Ţinînd seama de cruzimea duşmanilor care o urmăreau pe enigmatica doamnă Tucker, prudenţa lui Demi era totuşi de înţeles.

Femeia continuă:

– Cum arăţi, iubitule, cînd eşti sincer cu tine însuţi?

– Un metru optzeci şi cinci înălţime, păr şaten, ochi verzi.

– Chipeş?

– Doar prezentabil.

– Cîţi ani ai, prezentabilule?

– Sînt mai bătrîn decît tine. Am treizeci şi şapte de ani.

– Ai o voce plăcută. Te-ai întîlnit vreodată cu o necunoscută?

Deci Demi avea de gînd să-i fixeze o întîlnire, pînă la urmă.

Joe spuse:

– N-am nimic împotrivă să mă întîlnesc cu o necunoscută.

– Ce-ai zice să te întîlneşti cu draga de mine, o fiinţă sexy şi voalată? propuse ea rîzînd.

– Desigur. Cînd?

– Eşti liber mîine seară?

– Mai curînd nu se poate?

– Nu fi atît de nerăbdător, prezentabilule. Mai am cîteva lucruri de pus la punct, deci există şanse să meargă treaba, ca să nu sufere nimeni, să nu existe inimi zdrobite.

În interpretarea lui Joe, Demi îi spunea că voia să fie absolut sigură că întîlnirea era bine pregătită, că terenul trebuia cercetat şi asigurat, pentru garantarea securităţii lui Rose. Şi poate că nu putea intra în legătură cu Rose, fără s-o prevină cu douăzeci şi patru de ore înainte.

– Şi pe lîngă asta, iubitule, o fată se cam întreabă de ce eşti atît de disperat, de ţi se face milă, dacă eşti cu adevărat prezentabil.

– Bine. Deci mîine seară. Unde?

– O să-ţi dau adresa unui local cu delicatesuri din Westwood. Ne întîlnim în faţă la şase, intrăm, bem o cafea, vedem dacă ne placem. Dacă te consider cu adevărat prezentabil şi tu mă consideri la fel de sexy şi de voalată ca vocea mea... ei, atunci s-ar putea să urmeze o noapte superbă pentru amintiri de aur. Ai la îndemînă hîrtie şi un pix?

– Da, spuse el şi notă denumirea şi adresa cafenelei.

– Acum fă-mi un hatîr, iubitule. Ai în faţă hîrtia cu acest număr de telefon. Rupe-o în bucăţele şi aruncă-le în closet. Sesizînd că Joe ezită, Demi continuă: Oricum nu-ţi va mai folosi la nimic, după care închise telefonul.

Cele trei propoziţii dactilografiate nu puteau dovedi că doctor Tucker supravieţuise accidentului zborului 353, sau că era ceva în neregulă cu acel accident. Ar fi putut să le alcătuiască el însuşi. Numele „Doctor Tucker" era şi el dactilografiat, deci nu exista o semnătură doveditoare.

Cu toate acestea, nu-i venea să arunce mesajul. Deşi nu va dovedi niciodată nimic nimănui, mesajul făcea ca acele evenimente fantastice să i se pară mai reale.

O sună din nou pe Demi, ca să vadă dacă mai răspunde, în ciuda celor spuse de ea.

Spre surprinderea lui, ascultă un mesaj înregistrat de societatea de telefoane, prin care era informat că numărul pe care-l

apelase nu mai era conectat la rețea. I se spuse să se asigure că formase corect numărul și apoi să sune la 411 pentru a afla numărul dorit. Încercă din nou, cu același rezultat.

Frumos lucrat. Se întrebă cum fusese posibil. Era clar că Demi era mai sofisticată decît o arăta vocea ei de prundiș și varză.

În clipa cînd Joe puse receptorul la loc, telefonul sună, speriindu-l atît de tare, încît îi dădu drumul din mînă, de parcă i-ar fi ars degetele. Stingherit de nervozitatea lui, îl ridică la al treilea zbîrnîit.

– Alo...

– *Los Angeles Post?* întrebă un bărbat.

– Da.

– E telefonul direct al lui Randy Colway?

– Exact.

– Sînteți domnul Colway?

Sperietura și recentul interludiu cu Demi îi încetiniseră lui Joe reacțiile. Acum recunoscu vocea fără inflexiuni ca aparținînd bărbatului care răspunsese la telefon în casa lui Rose Marie Tucker din Manassas, Virginia.

– Sînteți domnul Colway? întrebă din nou cel care sunase.

– Sînt Wallace Blick, spuse Joe.

– Domnul Carpenter?

Joe simți fiori reci urcîndu-i-se pe șira spinării, vertebră cu vertebră, și trînti receptorul.

Știau unde era.

Cele douăsprezece celule de lucru modulare nu i se mai păreau o serie de nișe confortabile, fiindcă erau anonime. Era un labirint cu prea multe fundături.

Adună repede printurile și mesajul pe care i-l lăsase Rose Tucker.

În momentul cînd se ridică de pe scaun, telefonul sună din nou. Nu răspunse.

În timp ce ieșea din redacție, se întîlni cu Dan Shavers, care se întorcea de la centrul de fotocopii cu un teanc de hîrtii

în mîna stîngă şi cu pipa neaprinsă în dreapta. Shavers era complet chel, avea o barbă neagră bogată, purta pantaloni negri, bretele cu pătrate roşii şi negre peste o cămaşă în dungi subţiri gri şi negre şi un papion galben. Ochelarii de citit cu jumătăţi de lentilă îi atîrnau de gît, pe un şnur negru.

Reporter şi editorialist la departamentul de afaceri, Shavers era pe atît de înţepat şi de stîngaci la şuete pe cît se credea el de fermecător: dar autoamăgirea lui era inofensivă şi falsa lui convingere că este un povestitor fascinant era înduioşătoare. Spuse fără nici un preambul:

– Joseph dragă, am deschis o cutie de Mondavi Cabernet '74 săptămîna trecută, una dintre cele douăzeci, pe care le-am cumpărat ca să fac o investiţie cînd a fost lansat vinul, deşi pe atunci eram în Napa, nu ca să umblu după vinuri de colecţie, ci după un ceas vechi şi te asigur că acest vin era atît de bine maturizat, încît... Se opri, dîndu-şi seama că Joe nu mai lucrase la ziar cea mai mare parte a anului. Încercă, stîngaci, să-şi exprime condoleanţele pentru „grozăvia aceea, a fost cumplit, sărmanii oameni, soţia şi copiii tăi."

Conştient că telefonul lui Randy Colway continua să sune în redacţie, Joe îl întrerupse pe Shavers, ca să scape de el, dar apoi spuse:

– Ascultă, Dan, cunoşti o companie pe nume Teknologik?

– Dacă o cunosc? Shavers îşi încreţi sprîncenele. Mă faci să rîd, Joseph.

– O ştii? Ce-i cu ea, Dan? Face parte dintr-un mare concern? Adică e o companie puternică?

– O, e foarte rentabilă, Joseph, are o capacitate extraordinară de a descoperi tehnologie a-ntîia la firme începătoare şi apoi de a le cumpăra – sau de a finanţa întreprinzători care au nevoie de bani pentru a-şi pune în practică ideile. În general, tehnologie legată de medicină, dar nu întotdeauna. Directorii lor sînt nişte grandomani dezgustători, care se cred un fel de regi ai afacerilor, dar nu-s mai breji decît noi. Şi ei trebuie să se supună Celui Ce Trebuie Ascultat.

Joe întrebă nedumerit:

– Cine e Cel Ce Trebuie Ascultat?

– Ca noi toţi, ca noi toţi, spuse Shavers, zîmbind şi dînd din cap, ridicîndu-şi pipa ca să muşte din coada ei.

Telefonul lui Colway se opri din zbîrnîit. Tăcerea care se lăsă îl irita pe Joe mai rău decît zbîrnîitul lui insistent.

Ştiau unde era el.

– Trebuie să plec, spuse el îndepărtîndu-se, în timp ce Shavers începu să-i povestească despre avantajele deţinerii de acţiuni la Teknologik.

Se duse drept spre cea mai apropiată toaletă pentru bărbaţi. Din fericire, nu era nimeni acolo, nici o veche cunoştinţă, care să-l facă să zăbovească.

Într-una din cabine, Joe rupse mesajul lui Rose în bucăţele. Le aruncă apoi în closet, trase apa, după cum ceruse Demi, aşteptînd să i se confirme că fiecare bucăţică dispăruse, mai trase o dată apa, ca să fie sigur că nu rămăsese nimic în vas.

Medsped. Teknologik. Corporaţii care efectuau ceea ce părea a fi o operaţiune a poliţiei. Marea lor arie de acoperire, de la Los Angeles la Manassas şi enervanta lor atotştiinţă dovedeau că erau corporaţii cu legături puternice în afara lumii afacerilor, poate pînă în domeniul militar.

Şi totuşi, indiferent de miză, era lipsit de sens ca o corporaţie să-şi protejeze interesele cu agresori plătiţi, care aveau îndrăzneala să tragă în oameni în locuri publice – sau de fapt, oriunde. Oricît de rentabilă ar fi fost compania Teknologik, cifrele negre, mari din josul paginii cu bilanţul contabil nu-i scoteau pe funcţionarii şi directorii corporaţiei de sub incidenţa legilor, nici măcar acolo, în Los Angeles, unde se ştie că lipsa banilor este sursa relelor de tot felul.

Ţinînd seama că păreau a crede că pot face uz de arme, fără a fi pedepsiţi, bărbaţii pe care-i întîlnise erau, în mod sigur, militari sau agenţi federali. Joe deţinea prea puţine informaţii, ca să poată măcar presupune ce rol jucau Medsped şi Teknologik în acea operaţiune.

Străbătînd holul de la etajul al treilea, în drum spre lifturi, Joe se aştepta să fie strigat sau să i se ordone să se oprească. Poate de către unul dintre bărbaţii cu cămăşi hawaiene. Sau de Wallace Blick. Sau de un ofiţer de poliţie.

Dacă oamenii care o căutau pe Rose erau agenţi federali, vor reuşi să obţină ajutorul poliţiei locale. Deocamdată, Joe trebuia să considere orice bărbat în uniformă drept un potenţial duşman.

Cînd uşile liftului se deschiseră, se crispă, aşteptîndu-se să fie prins în cuşca liftului. Dar cuşca era goală.

În timp ce liftul cobora la primul etaj, aşteptă să se taie curentul. Cînd uşile se deschiseră din nou, se miră că nu era nimeni prin preajmă.

În viaţa lui nu mai fusese atît de paranoic. Reacţiona în mod exagerat faţă de incidentele de la începutul după-amiezei şi faţă de cele aflate de cînd ajunsese în sediul redacţiei.

Se întrebă dacă reacţiile lui exagerate – crize de furie extremă, spaimă tot mai mare – nu se datorau cumva reprimării emoţiilor din anul care trecuse. Nu-şi îngăduise alte sentimente decît suferinţă, autocompătimire şi cumplitul gol al unei pierderi de neînţeles. De fapt, se luptase din greu să nu simtă nici măcar atît. Încercase să se lepede de suferinţă, să se ridice din cenuşă ca o jalnică pasăre phoenix, fără altă speranţă decît pacea rece a nepăsării. Acum, cînd evenimentele îl sileau să se deschidă din nou spre lume, era copleşit de emoţie, ca un amator de surf începător, scufundat de fiecare creastă de val.

Cînd Joe intră în holul de primire, Dewey Beemis vorbea la telefon. Asculta atît de atent, încît faţa lui neagră, de obicei netedă, era acum încreţită. Îl auzi murmurînd:

– Da...mmmda, mmmda, da.

Joe se îndreptă spre uşă, fluturînd mîna spre el în semn de rămas-bun.

Dewey strigă după el:

– Stai puţin, Joe.

Joe se opri și se întoarse.

Deși Dewey continua să asculte la telefon, privirea lui era ațintită asupra lui Joe.

Joe bătu ușor cu degetul în ceasul de la mînă, ca să-i arate că se grăbește.

– Așteptați o secundă, rosti Dewey în receptor și apoi i se adresă lui Joe: E un tip care se interesează de tine.

Joe dădu categoric din cap.

– Vrea să-ți vorbească, spuse Dewey.

Joe porni din nou spre ușă.

– Stai, Joe, tipul zice că e de la FBI.

Ajuns la ușă, Joe ezită și își întoarse privirea spre Dewey. FBI-ul nu putea fi asociat cu bărbații în cămăși hawaiene, cu niște indivizi care trăgeau în oameni nevinovați, fără să catadicsească măcar să pună vreo întrebare, cu indivizi ca Wallace Blick. Sau era posibil? Nu cumva se lăsa din nou tracasat de spaimă, căzînd în paranoia? Ar putea obține răspunsuri și ocrotire de la FBI.

Desigur, bărbatul de la telefon putea să mintă. S-ar putea să nu lucreze la FBI. Poate spera să-l întîrzie pe Joe, pînă ce Blick și amicii lui – sau alți complici de-ai lor – să aibă timp să ajungă acolo.

Joe clătină din cap și se îndepărtă de Dewey. Trecu prin ușa batantă și pătrunse în canicula de august.

În urma lui, Dewey strigă:

– Joe!

Joe se duse spre mașină. Rezistă impulsului de a o lua la fugă.

În capătul celălalt al parcării, lîngă poarta deschisă, tînărul paznic ras în cap, cu inel de aur în nas, privea în jur. În orașul acela, în care uneori banii contau mai mult decît fidelitatea, onoarea sau meritul, eleganța conta mai mult decît banii; moda apărea și dispărea chiar mai frecvent decît principiile și convingerile, lăsînd în urmă doar semnalul neschimbător al culorilor bandelor de tineri ca o tradiție ves-

timentară. Înfățișarea puștiului, *punk-grunge-neopunk*– sau cum s-o fi numind, era deja la fel de demodată ca jambierele, făcîndu-l să pară mai puțin amenințător decît se credea și mai patetic decît va fi vreodată în stare să înțeleagă că este. Dar în împrejurările acelea, interesul lui față de Joe părea de rău augur.

Chiar și la intensitate scăzută, ritmul dur al muzicii rap bubuia prin aerul arzător.

Interiorul Hondei era fierbinte, dar nu insuportabil. Prin geamul lateral, spart de un glonte la cimitir, se făcea suficientă ventilație pentru a împiedica sufocarea.

Paznicul observase probabil geamul spart, cînd Joe intrase în parcare. Poate că se gîndise la el.

„Și ce dacă se gîndise? Ce e mare lucru, un geam spart?"

Joe era convins că nu-i va porni motorul, dar motorul porni.

În clipa cînd Joe ieșea cu spatele din locul de parcare, Dewey Beemis deschise ușa holului de primire și păși afară, pe mica platformă de beton acoperită de tenda cu sigla ziarului *Post*. Uriașul nu părea alarmat, ci nedumerit.

Dewey nu încercă să-l oprească. La urma urmelor, erau prieteni sau fuseseră prieteni odinioară, iar bărbatul de la telefon nu era decît o voce.

Joe intră cu Honda pe intervalul dintre locurile de parcare.

Dewey strigă ceva, coborînd treptele. Nu părea alarmat. Părea mirat, îngrijorat.

Joe continuă să-l ignore și se îndreptă spre ieșirea din parcare.

Sub umbrela murdară cu reclamă la Cinzano, paznicul se ridică de pe scaunul pliant. Era la numai doi pași de poarta rulantă, cu care se putea închide parcarea.

Deasupra gardului cu lanțuri, colacii de sîrmă ghimpată reflectau, argintii, razele soarelui de după-amiază.

Joe se uită în oglinda retrovizoare. Îl văzu pe Dewey stînd în picioare, cu mîinile pe șolduri.

Cînd Joe trecu prin fața umbrelei Cinzano, paznicul nici măcar nu ieși de sub umbra ei. Privind cu ochii cu pleoape grele, lipsiți de expresie ca ochii unei iguane, își șterse transpirația de pe frunte cu o mînă și unghiile negre îi licăriră scurt.

Joe trecu prin poartă și vira la dreapta cu viteză excesivă. Cauciucurile scrîșniră și asfaltul topit de soare le supse, dar el nu încetini.

O luă spre vest, pe strada Strathern și auzi sirene cînd coti spre sud, pe bulevardul Lankershim. Sirenele făceau parte din muzica orașului, zi și noapte; nu însemna că aveau neapărat vreo legătură cu el.

Totuși, pe tot drumul spre autostrada Ventura, pe sub ea și apoi spre vest, pe Moonpark, verifică mereu în oglinda retrovizoare dacă nu-l urmărea vreun vehicul, marcat sau nu.

Nu era un infractor. Ar fi trebuit să se simtă în siguranță, fiindcă se ducea să anunțe autoritățile despre bărbații din cimitir, să le spună de mesajul primit de la Rose Marie Tucker și să le împărtășească bănuielile lui despre zborul 353.

Pe de altă parte, deși viața îi era în pericol, era clar că Rose nu ceruse protecția poliției, poate pentru că nu putea fi ocrotită. „Viața mea depinde de discreția ta."

Joe fusese reporter de criminalistică suficient de mult timp, ca să fi văzut numeroase cazuri în care victima consituise o țintă, nu pentru săvîrșirea unei fapte, nu pentru bani sau alte bunuri rîvnite de agresor, ci numai pentru ceea ce știa ea. O persoană care știe prea multe poate fi mai periculoasă decît o persoană înarmată.

Dar ceea ce știa Joe despre zborul 353 părea jalnic de puțin. Dacă el era o țintă pentru că știa de existența lui Rose Tucker și de afirmația ei conform căreia ar fi supraviețuit accidentului, atunci secretele pe care le deținea ea erau atît de fulminante, încît forța lor era de mare tonaj.

În timp ce se îndrepta spre Studio City, Joe se gîndea la literele roșii vopsite pe tricoul negru al paznicului din parcarea

redacției ziarului *Post*: FEAR NADA. „Să nu te temi de nimic", era o filosofie pe care Joe n-ar putea s-o adopte niciodată. El se temea de multe lucruri.

Mai mult decît orice era frămîntat de probabilitatea ca accidentul să nu fi fost un accident, ca Michelle, Chrissie și Nina să nu fi murit dintr-un capriciu al soartei, ci de mîna unui om. Deși Consiliul Național de Securitate a Transporturilor nu reușise să descopere o cauză posibilă, defectarea sistemelor de control hidraulic la care se putea adăuga eroarea umană era un scenariu posibil – și unul cu care se putuse împăca, pentru că era la fel de impersonal, de mecanic și de rece ca universul însuși. I s-ar părea însă insuportabil ca ele să fi pierit în urma unui act laș de terorism sau a unei crime mai personale, dacă viețile lor fuseseră jertfite lăcomiei, invidiei sau urii omenești.

Joe se temea de efectele pe care le-ar putea avea asupra lui o asemenea descoperire. Se temea că s-ar putea transforma, se temea de potențialul lui de sălbăticie, de odioasa ușurință cu care ar putea îmbrățișa răzbunarea, numind-o dreptate.

7

În atmosfera actuală de concurență atroce care le marca profesia, bancherii californieni își țineau birourile deschise sîmbăta, uneori pînă la ora cinci. Joe ajunse la filiala băncii lui din Studio City cu douăzeci de minute înainte de închiderea ușilor.

Cînd își vînduse casa de acolo, nu se obosise să-și transfere contul la o filială mai apropiată de garsoniera din Laurel Canyon. Comoditatea nu mai era de luat în seamă, dacă timpul nu mai conta.

Se duse la un ghișeu, unde o femeie pe nume Heather făcea ordine printre hîrtii în așteptarea unei solicitări de

ultimă clipă. Lucra la banca aceea de cînd își deschisese Joe un credit, în urmă cu un deceniu.

– Vreau să retrag niște bani, spuse el, după conversația de conveniență, dar nu am la mine carnetul de cecuri.

– Nici o problemă, îl asigură ea.

Se ivi totuși o mică problemă cînd Joe ceru douăzeci de mii de dolari în bancnote de o sută. Heather se duse în celălalt capăt al băncii și se aplecă să discute cu casierul-șef, care se consultă apoi cu directorul adjunct. Acesta era un tînăr la fel de chipeș ca cea mai recentă vedetă de cinema; poate că făcea parte din cohorta de viitoare vedete care trudeau în lumea reală pentru a supraviețui în așteptarea himerei celebrității. Se uitară la Joe, de parcă începuseră să se îndoiască de identitatea lui.

Cînd iau bani, băncile sînt ca niște aspiratoare industriale. Cînd îi dau, sînt ca niște robinete înțepenite.

Heather se întoarse cu o figură crispată și cu vestea că erau încîntați să-i satisfacă dorința, dar trebuiau, desigur, respectate anumite proceduri.

În celălalt capăt al băncii, directorul adjunct vorbea la telefon și Joe bănuia că subiectul convorbirii era chiar el. Știa că se lăsa din nou pradă paranoiei, dar i se uscă gura și bătăile inimii se intensificară.

Erau banii lui. Avea nevoie de ei.

Deși Heather îl cunoștea pe Joe de ani de zile – de fapt, frecventa aceeași biserică luterană unde Michelle le ducea pe Chrissie și pe Nina la școala duminicală și la slujbă – nu se putuse abține să nu-i ceară permisul de conducere. Vremea încrederii reciproce și a bunului-simț erau atît de îndepărtate în trecutul Americii, încît nu mai părea să aparțină istoriei sale, ci chiar istoriei altei țări.

Nu-și pierdu răbdarea. Toată averea lui era depusă acolo, aproape șaizeci de mii de dolari, rămași după plata datoriilor, de pe urma vînzării casei, deci nu i se puteau refuza banii de care avea nevoie ca să trăiască. Dacă pe urmele lui

erau aceiași oameni care o urmăreau pe Rose Tucker, nu se putea întoarce la apartamentul închiriat și va trebui să locuiască în moteluri.

Directorul adjunct terminase de vorbit. Acum studia o însemnare de pe un carnet aflat pe birou, bătînd în el ușor, cu un creion.

Joe se gîndise să-și folosească cele cîteva cărți de credit pentru diverse plăți, suplimentate cu mici sume scoase la nevoie din automatele de bani. Dar autoritățile puteau urmări un suspect prin cărțile de credit folosite și prin activitatea ATM – și ar fi mereu pe urmele lui. Puteau chiar să ceară vînzătorilor să-i confiște cartea de credit, în momentul cumpărării.

Un telefon sună pe biroul directorului adjunct. Acesta se repezi să ridice receptorul, se uită spre Joe, apoi se întoarse pe scaunul rotitor, ca și cum s-ar fi temut să nu i se citească pe buze ce spune.

După ce au fost efectuate toate operațiunile și toți s-au lămurit că Joe nu era nici fratele său geamăn cel rău, nici un impostor îndrăzneț, cu o mască de cauciuc inteligentă, directorul adjunct, încheindu-și convorbirea telefonică, adună încet bancnotele de o sută de dolari din sertarele casierilor și din seif. Îi aduse lui Heather suma solicitată și, cu un zîmbet crispat, o urmări în timp ce număra banii în fața lui Joe.

Poate că era doar o închipuire, dar Joe simți că dezaprobau faptul că el va avea asupra lui atîția bani, nu pentru că îl expunea pericolului, ci pentru că în zilele acelea, cei care operau cu bani lichizi erau stigmatizați. Guvernul cerea băncilor să raporteze tranzacțiile de peste cinci mii de dolari, cu intenția clară de a-i împiedica pe marii traficanți de droguri să-și spele banii prin instituții financiare legale. În realitate, nici un traficant de droguri nu fusese vreodată stînjenit de această lege, în schimb activitatea financiară a cetățenilor de rînd putea fi astfel mai ușor supravegheată.

Pe parcursul istoriei, banii lichizi sau echivalentul lor – diamante, monede de aur – constituiseră cea mai bună garanţie pentru libertate şi mobilitate. Banii lichizi însemnau acelaşi lucru pentru Joe şi nimic mai mult. Şi totuşi, Heather şi şefii ei continuau pe furiş să-l supună unei cercetări care părea bazată pe presupunerea că era angrenat într-o acţiune infracţională sau, în cel mai bun caz, că avea de gînd să petreacă măcar cîteva zile de teribil desfrîu în Las Vegas.

În timp ce Heather introducea cele douăzeci de mii de dolari într-un plic elegant, telefonul sună pe biroul directorului adjunct. Acesta murmură ceva în microfonul aparatului, continuînd să-şi manifeste interesul faţă de Joe.

Cînd Joe părăsi banca, la cinci minute după ora de închidere a băncii, fiind ultimul client care pleca, simţea că i se înmoaie genunchii de groază.

Canicula era la fel de înăbuşitoare şi cerul de ora cinci era încă senin, fără nori, deşi nu mai avea nuanţa de albastru-profund de mai devreme. Acum, în mod ciudat, nu mai avea profunzime, era un albastru-plat, care-i amintea ceva ce mai văzuse. Termenul de comparaţie îi scăpa, dar în momentul cînd se urcă în maşină şi porni motorul îşi aminti de ochii albaştri de mort ai ultimului cadavru pe care-l văzuse la o morgă în noaptea în care renunţase definitiv la cariera de reporter de criminalistică.

Cînd ieşi din parcarea băncii, îl văzu pe directorul adjunct stînd în picioare în spatele uşii de sticlă, aproape ascuns de reflexele arămii ale soarelui care apunea. Poate că voia să reţină cum arăta Honda sau memoriza numărul de pe plăcuţa de înmatriculare. Sau poate că doar încuia uşile.

Metropola licărea sub privirea albastră-oarbă a cerului mort.

Trecînd printr-un mic centru comercial din cartier, peste trei benzi de circulaţie, Joe văzu o femeie cu păr roşcat, lung coborînd dintr-un Ford Explorer. Maşina era parcată în faţa

unui magazin de articole de uz casnic. De pe scaunul din stînga coborî o fetiță cu o claie de păr blond, ciufulit. Joe nu le vedea fețele.

Se strecură imprudent prin trafic, cît pe-aci să se ciocnească de un Mercedes gri, condus de un bărbat vîrstnic. În intersecție, în clipa cînd lumina galbenă a semaforului se transformă în roșu, făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade, nepermisă.

Deja regreta ce avea de gînd să facă. Dar nu se mai putea opri, așa cum n-ar fi putut grăbi sfîrșitul zilei comandînd soarelui să apună. Era mînat de un ciudat impuls.

Cutremurat de lipsa lui de autocontrol, parcă lîngă Fordul Explorer al femeii. Coborî din Honda. Abia-l țineau picioarele.

Fixă cu privirea magazinul de articole de uz casnic. Femeia și copilul erau înăuntru, dar el nu le vedea din cauza afișelor și a mărfurilor expuse în vitrine.

Se îndepărtă de magazin și se rezemă de Honda, încercînd să-și vină în fire.

După accidentul din Colorado, Beth McKay îl recomandase unui grup numit Prietenii Înțelegători, o organizație la scară națională, destinată oamenilor care și-au pierdut copiii. Întrucît Beth se consola treptat cu ajutorul Prietenilor Înțelegători din Virginia, Joe s-a dus la cîteva întruniri ale unei filiale locale, dar în curînd a încetat să le mai frecventeze. În această privință, era la fel ca majoritatea altor bărbați în aceeași situație; mamele îndoliate se duceau conștiincioase la întruniri și își găseau alinare în conversațiile cu altele cărora le pieriseră copiii, dar aproape toți tații se retrăgeau în ei înșiși și nu-și exteriorizau durerea. Joe ar fi vrut să fie unul dintre cei puțini care își găseau mîntuirea deschizîndu-se spre oameni, dar biologia sau psihologia masculină – sau pur și simplu încăpățînarea sau autocompătimirea – îl făceau să se țină deoparte, singur.

Descoperise însă la Prietenii Înțelegători că acel impuls bizar, care-l cuprinsese acum, nu-l frămînta numai pe el.

Era atît de comun, încît avea şi o denumire: „comportamentul de căutare".

Toţi cei care pierduseră o fiinţă dragă căpătau într-o oarecare măsură acest comportament de căutare, deşi era mai intens la cei care îşi pierduseră copiii. Unii îl resimţeau mai puternic decît alţii. Cu Joe situaţia era gravă.

Din punct de vedere intelectual, putea accepta ideea că răposatele pieriseră pentru totdeauna. Din punct de vedere emoţional, la un nivel primar, rămînea cu convingerea că le va revedea. Uneori se aştepta ca soţia şi fiicele lui să intre pe uşă sau să le audă la aparat, cînd suna telefonul. Cînd conducea maşina, avea din cînd în cînd siguranţa că Nina şi Chrissie erau în spatele lui în maşină şi se întorcea, cu respiraţia întretăiată de emoţie, mai şocat de golul de pe bancheta din spate decît ar fi fost dacă ar fi descoperit că fetele reveniseră într-adevăr la viaţă şi erau cu el.

Uneori le zărea pe cîte o stradă. Pe un teren de joacă. Într-un parc. Pe o plajă. Erau întotdeauna la o oarecare distanţă şi se îndepărtau de el. Uneori le lăsa să plece, dar alteori simţea nevoia să le urmeze, să le vadă chipurile, să spună: „Staţi, staţi, vin cu voi."

Acum se îndepărtă de Honda şi se duse spre intrarea în magazinul de obiecte casnice.

Cînd deschise uşa, ezită o clipă. Se autoflagela. Inevitabila implozie emoţională care se va produce cînd femeia şi copilul se vor dovedi a nu fi Michelle şi Nina va fi ca un ciocan lovindu-i inima.

Evenimentele acelei zile – întîlnirea cu Rose Tucker la cimitir, cuvintele pe care i le adresase ea, şocantul mesaj care-l aşteptase la redacţie – fuseseră atît de neobişnuite, încît îşi descoperi o credinţă adîncă în nişte probabilităţi stranii, care-l uimi. Dacă Rose a căzut pe o distanţă de peste şase kilometri, s-a lovit de o stîncă din Colorado şi apoi a plecat pe picioarele ei... Iraţionalitatea era mai presus de realitate şi de logică. Un val scurt de dulce nebunie străpunse armura indiferenţei în

care se înveşmîntase cu multă luptă şi hotărîre şi în inimă i se strecură un fir de speranţă.

Intră în magazin.

Casiera era în stînga lui. O coreeancă frumuşică, de vreo treizeci şi ceva de ani aranja pachete cu salam Slim Jim pe un stativ metalic. Îi zîmbi şi dădu din cap.

Un coreean, probabil soţul ei, era la casă. Îl întîmpină pe Joe cu un comentariu despre arşiţa de afară.

Joe îi ignoră, trecu de primul din cele patru intervale pentru circulaţie, apoi de al doilea. Le zări pe femeia cu păr roşcat şi pe fetiţă la capătul celui de al treilea interval.

Stăteau cu spatele la un frigider cu băuturi nealcoolice. Joe rămase o clipă la capătul intervalului, aşteptîndu-le să se întoarcă spre el.

Femeia avea în picioare sandale albe legate la gleznă şi era îmbrăcată cu pantaloni albi de bumbac şi o bluză galben-verzuie. Michelle avea nişte sandale şi nişte pantaloni asemănători. Nu şi o bluză la fel. Nu avea o asemenea bluză, din cîte îşi amintea el.

Fetiţa era de vîrsta Ninei, de aceeaşi statură cu ea, avea sandale albe ca ale mamei ei, un şort roz şi un tricou alb. Stătea cu capul plecat pe o parte, legănîndu-şi braţele subţirele, aşa cum făcea deseori şi Nina.

„Nina, Niina, aţi văzut-o?"

Joe înaintase deja pînă la jumătatea intervalului, cînd îşi dădu seama că se deplasase.

O auzi pe fetiţă spunînd:

– Te rog, ia-mi o bere pentru copii, te rog!

Apoi se auzi pe el însuşi rostind „Nina", pentru că berea pentru copii era băutura preferată a Ninei.

– Nina! Michelle!

Femeia şi fetiţa se întoarseră spre el. Nu erau Nina şi Michelle.

Joe ştiuse de la început că nu erau femeia şi fetiţa pe care le iubise, dar el nu acţiona conform raţiunii, ci dintr-un

impuls dement al inimii. Ştiuse, ştiuse. Şi totuşi cînd văzu că erau nişte necunoscute, parcă simţi un pumn în piept.

Spuse prosteşte:

– Voi... am crezut... stăteaţi acolo...

– Da, rosti femeia nedumerită şi prudentă.

– N-o... n-o lăsa să plece, îi spuse el mamei, surprins de vocea lui răguşită. N-o lăsa să plece, n-o scăpa din vedere, n-o lăsa singură, ele dispar, se duc, dacă nu le ţii aproape de tine.

Pe faţa femeii se strecură panica.

Cu sinceritatea inocentă a unui copil de patru ani, fetiţa spuse cu un glăscior piţigăiat, în care se simţea o notă de îngrijorare şi de amabilitate:

– Trebuie să vă cumpăraţi un săpun. Mirosiţi urît. Săpunurile sînt acolo, vă arăt eu.

Mama o apucă repede de mînă şi o trase lîngă ea.

Joe îşi dădu seama că mirosea, într-adevăr. Stătuse pe plajă, la soare, două ore, şi pe urmă în cimitir şi asudase de mai multe ori de frică. Nu pusese nimic în gură toată ziua şi probabil că răsuflarea lui avea un miros acru, după berea pe care o băuse pe plajă.

– Îţi mulţumesc, păpuşo, spuse el. Ai dreptate. Miros urît. Mă duc să-mi iau un săpun.

În spatele lui, cineva spuse:

– S-a întîmplat ceva?

Joe se întoarse şi-l văzu pe patronul coreean. Faţa placidă a bărbatului era acum brăzdată de îngrijorare.

– Am crezut că erau nişte cunoştinţe, explică Joe. Nişte oameni pe care i-am cunoscut odată...

Îşi dădu seama că plecase de dimineaţă de acasă, fără să se bărbierească. Cu faţa acoperită de ţepi, unsuros din cauza transpiraţiei stătute, ciufulit, cu răsuflarea acră de la bere, cu privirea sălbatică a speranţelor spulberate, era probabil o privelişte înfricoşătoare. Acum înţelegea mai bine atitudinea oamenilor de la bancă.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă patronul pe femeie.

Ea ezita.

– Nu cred.

– Plec, spuse Joe. Avea senzația că organele lui interne alunecau în alte poziții, că i se ridică stomacul și inima i se prăbușește în străfundurile ființei lui.

– Nu s-a întîmplat nimic, a fost o greșeală, plec.

Trecu prin fața patronului și porni repede spre ieșire.

Cînd trecu prin fața casei, mergînd spre ușă, coreeanca întrebă îngrijorată:

– Ați pățit ceva?

– Nimic, nimic, spuse Joe grăbindu-se să iasă în căldura care se acumulase pe parcursul zilei.

Cînd se urcă în Honda, zări plicul de pe scaunul din dreapta. Lăsase douăzeci de mii de dolari la vedere într-o mașină neîncuiată. Deși în magazin nu se produsese nici un miracol, era un miracol că banii mai erau încă acolo.

Chinuit de crampe severe la stomac și de o apăsare pe piept care îi împiedica respirația, Joe nu se credea în stare să conducă suficient de atent. Dar nu voia ca femeia să creadă că o aștepta, că o pîndea. Porni motorul și părăsi centrul comercial.

Dădu drumul la aerul condiționat, orientîndu-l spre fața lui și se zbuciumă să respire, de parcă plămînii i se goliseră și el se lupta să-i umple din nou printr-un simplu act de voință. Puținul aer pe care reușea să-l inspire îl simțea greu, ca pe un lichid clocotit.

Acesta era un alt lucru pe care-l învățase la întrunirile Prietenilor Înțelegători: Pentru majoritatea celor care-și pierduseră copiii, nu doar pentru el, durerea era uneori fizică, îngrozitoare.

Conduse ca un rănit, pe jumătate încovoiat deasupra volanului, șuierînd ca un astmatic.

Se gîndi la jurămîntul făcut la furie, de a-i ucide pe cei ce ar putea fi vinovați de soarta zborului 353 și rîse scurt, acru

de prostia lui, de neverosimila lui imagine de maşinărie de răzbunare imposibil de oprit. Era o ruină umblătoare. Nu era un pericol pentru nimeni.

Dacă va afla ce se întîmplase cu adevărat cu acel 747, dacă fusese într-adevăr vorba de trădare şi dacă va descoperi cine erau vinovaţii, aceştia îl vor omorî înainte de a apuca el să ridice mîna asupra lor. Erau puternici, deţinînd în mod evident resurse uriaşe. Nu avea nici o şansă să-i aducă în faţa justiţiei.

Dar el va continua să încerce. Nu putea renunţa la urmărirea ţelului său. Era mînat de un impuls irezistibil. Comportamentul de căutare.

Joe se opri la un magazin Kmart ca să-şi cumpere un aparat de ras electric şi un *aftershave*, o periuţă, pastă de dinţi şi alte produse cosmetice.

Strălucirea luminilor fluorescente îi obosea ochii. O roată a cărucioruluí de cumpărături se clătina zgomotos, mai tare în imaginaţia lui decît în realitate, intensificîndu-i durerea de cap.

Hotărîndu-se rapid, cumpără un geamantan, două perechi de *blue jeans*, o haină sport gri – din catifea reiată, pentru că îmbrăcămintea de toamnă apăruse deja în august – chiloţi, tricouri, şosete sport şi o pereche de adidaşi. Alese numai după măsurile afişate, fără a proba nimic.

După ce ieşi din magazin, găsi un motel modest şi curat în Malibu, lîngă ocean, unde să poată adormi mai tîrziu în murmurul valurilor. Se bărbieri, făcu un duş şi se schimbă în haine curate.

La şapte şi jumătate, la o oră după apusul soarelui, porni cu maşina spre est, spre Culver City, unde locuia văduva lui Thomas Lee Vadance. Thomas era pe lista pasagerilor pentru zborul 353 şi soţia lui, Nora, fusese citată în *Post*.

Îşi cumpără de la un McDonald doi *cheesburgers* şi o cola. În cartea de telefon legată cu lanţ din cabina telefonică a localului găsi numărul de telefon şi adresa Norei Vadance.

Avea, de pe vremea cînd era reporter, un ghid *Thomas Brothers*, broşura indispensabilă cu hărţile străzilor din zona Los Angelesului, dar se gîndi că ştia bine cartierul în care locuia doamna Vadance.

În timp ce conducea, mîncă *cheeburgers* şi bău cola. Era surprins că îl apucase brusc foamea.

Casa cu un singur etaj avea un acoperiş de şindrilă din lemn de cedru, pereţi de şindrilă, căptuşiţi cu scînduri albe şi obloane albe. Era o ciudată combinaţie între o casă de fermă californiană şi o vilă de coastă din New England, dar farmecul ei era sporit de aleea cu dale şi de straturile îngrijite cu agapanthus.

Canicula încă nu se înmuiase. Din dalele de piatră ieşeau aburi de căldură.

În timp ce, spre apus, începea să licărească o lumină portocaliu-trandafirie, iar spre răsărit abia se strecura amurgul purpuriu, Joe urcă două trepte pe verandă şi sună.

Femeia care deschise uşa avea vreo treizeci de ani şi o faţă proaspătă, care o făcea să fie frumoasă. Deşi era brunetă, avea tenul deschis al unei roşcate, cu pistrui şi ochi verzi. Era îmbrăcată cu un şort kaki şi o cămaşă bărbătească transparentă, cu mînecile suflecate. Părul era ciufulit şi umed de transpiraţie, iar pe obraz avea o pată de murdărie.

Arăta ca o femeie care făcea curat în casă. Şi care plînsese.

– Doamna Vadance? întrebă Joe.

– Da.

Deşi pe cînd era reporter ştia întotdeauna cum să ia oamenii, acum era stînjenit. Se simţea îmbrăcat prea sportiv pentru întrebările pe care venise să le pună. Blugii îi erau largi, banda din talie era încreţită de curea şi, pentru că era foarte cald, îşi lăsase sacoul sport în maşină. Îi părea rău că nu-şi cumpărase o cămaşă, nu doar tricouri.

– Doamnă Vadance, aş putea discuta cu dumneavoastră?

– Pe moment am multă treabă...

– Mă numesc Joe Carpenter. Soţia mea a murit în accidentul de avion. Şi cele două fetiţe ale mele.

Femeii i se opri respiraţia. Apoi spuse:

– Acum un an.

– Da. În seara asta s-a făcut un an.

Femeia se trase din uşă.

– Poftiţi.

O urmă într-un *living* vesel, în care predominau albul şi galbenul, cu perdele şi perne de creton. O duzină de obiecte din porţelan Lladró erau expuse într-o vitrină de colţ luminată.

Îl invită pe Joe să ia loc. În timp ce el se instala într-un fotoliu, ea se duse la uşă şi strigă:

– Bob! Bob, avem un musafir.

– Iertaţi-mă că vă deranjez într-o seară de sîmbătă, spuse Joe.

Femeia se întoarse de la uşă şi se cocoţă pe canapea, spunînd:

– Nu face nimic. Dar mă tem că eu nu sînt doamna Vadance pe care aţi venit s-o vedeţi. Eu nu sînt Nora. Numele meu este Clarise. Soacra mea este cea care şi-a pierdut soţul în... accident.

Un bărbat intră în *living* dinspre partea din spate a casei şi Clarise îl prezentă drept soţul ei. Avea poate cu vreo doi ani mai mult decît soţia lui, era înalt, slab, cu o constituţie sportivă şi cu o atitudine plăcută, încrezător în sine. Îi strînse mîna ferm, cu un zîmbet sincer, dar pe sub tenul bronzat se întrezărea paloarea şi în ochii albaştri se citea suferinţa.

În timp ce Bob Vadance se aşeză pe canapea, lîngă soţia lui, Clarise îi spuse că familia lui Joe pierise în accident. I se adresă apoi lui Joe:

– Noi l-am pierdut pe tatăl lui Bob, care se întorcea dintr-o călătorie de afaceri.

Dintre toate lucrurile pe care şi le-ar fi putut spune, ei stabiliră legătura între ei vorbind despre modul în care auziseră pentru prima oară cumplita ştire din Colorado.

Clarise şi Bob, pilot militar repartizat la Miramar Naval Air Station de la nord de San Diego, ieşiseră să ia masa în oraş împreună cu alţi doi piloţi şi soţiile lor. Se aflau într-un restaurant intim şi, după masă, s-au mutat la bar, unde era un televizor. Meciul de base-ball a fost întrerupt pentru a se da o ştire despre zborul Naţional 353. Bob ştia că tatăl lui zbura în noaptea aceea de la New York la L.A. şi că el călătorea deseori cu Naţionalul, dar nu ştia numărul zborului. Folosind telefonul barului sună la Naţionalul de la LAX şi i se făcu imediat legătura cu un agent de relaţii publice, care confirmă că Thomas Lee Vadance era pe lista pasagerilor. Bob şi Clarise goniseră cu maşina de la Miramar la Culver City într-un timp record, ajungînd curînd după ora unsprezece. N-au sunat-o pe Nora, mama lui Bob, pentru că nu ştiau dacă ea aflase. Dacă încă nu ştia de accident, preferau să-i spună personal şi nu la telefon. Cînd au ajuns imediat după miezul nopţii, casa era luminată *a giorno* şi uşa din faţă era descuiată. Nora era în bucătărie, unde gătea budincă de peşte cu porumb, o oală mare cu budincă, pentru că lui Tom îi plăcea budinca ei şi mai pregătea şi fursecuri cu ciocolată, pentru că îi plăceau lui Bob. Ştia de accident, ştia că murise acolo, la est de Munţii Stîncoşi, dar simţea nevoia să facă ceva pentru el. Se căsătoriseră cînd Nora avea optsprezece ani şi Tom douăzeci, împliniseră treizeci şi cinci de ani de căsnicie şi ea simţea nevoia să facă ceva pentru el.

– Eu n-am aflat decît cînd am ajuns la aeroport să le iau, spuse Joe. Fuseseră în Virginia în vizită la rudele lui Michelle şi apoi la New York, pentru ca fetele s-o cunoască pe mătuşa lor, Delia. Am ajuns devreme desigur, şi primul lucru pe care l-am făcut cînd am intrat în sala de aşteptare a fost să controlez pe monitoare dacă avionul avea întîrziere. Era încă trecut fără întîrziere, dar cînd am ajuns la poarta unde trebuiau să apară, personalul companiei îi întîmpinau pe oameni, cînd se apropiau de zona aceea, vorbindu-le în şoaptă şi conducîndu-i pe cîţiva într-un salon separat. Un tînăr a venit spre

mine şi înainte de a deschide gura, am ştiut ce va spune. Nu l-am lăsat să vorbească şi am spus: „Nu, să nu spui, să nu îndrăzneşti să spui". Cînd a încercat totuşi să vorbească, m-am îndepărtat de el şi cînd a pus mîna pe braţul meu i-am dat-o brutal la o parte. Aş fi fost în stare să-l iau la pumni, ca să-l împiedic să vorbească, dar erau deja trei, el şi două femei, în jurul meu, foarte aproape de mine. Parcă n-aş fi vrut să mi se spună, pentru că astfel totul ar fi devenit real şi că, dacă ei nu mi-ar fi spus, n-ar mai fi fost real, nu s-ar mai fi întîmplat.

Toţi tăcură, ascultînd glasurile pe care şi le aminteau din anul precedent, glasurile necunoscuţilor, anunţînd acele veşti cumplite.

– Mama a suportat greu pierderea, mult timp, spuse în cele din urmă Clarise, vorbind despre soacra ei cu atîta dragoste, de parcă Nora ar fi fost propria ei mamă. Avea numai cincizeci şi trei de ani, dar nu voia să mai trăiască fără Tom. Erau...

– ...foarte apropiaţi, o completă Bob. Dar săptămîna trecută, cînd am venit aici s-o vedem, îşi revenise, era mult mai bine. Fusese atît de îndurerată, atît de deprimată, dar acum era din nou plină de viaţă. Înainte de accident fusese întotdeauna o femeie veselă, era cu adevărat...

– ...o persoană sociabilă, deschisă, continuă Clarise în locul lui, de parcă gîndurile lor parcurgeau întotdeauna acelaşi traseu precis. Şi dintr-o dată, din nou, aici, săptămîna trecută redevenise femeia pe care o ştiam dintotdeauna... şi care ne lipsise anul trecut.

Pe Joe îl cuprinse spaima cînd îşi dădu seama că vorbeau despre Nora Vadance ca despre un mort.

– Ce s-a întîmplat?

Clarise îşi scosese un şervеţel dintr-un buzunar al şortului kaki şi îşi şterse ochii.

– Săptămîna trecută a spus că ştia că Tom nu dispăruse pentru totdeauna, că nimeni nu dispare pentru totdeauna. Părea atît de fericită... Pur şi simplu...

– Radia de fericire, spuse Joe luînd mîna soţiei sale într-a lui. Joe, efectiv nu ştim de ce, după ce îi trecuse depresia şi avea atîtea planuri pentru prima dată după un an... acum patru zile, mama... s-a sinucis.

Înmormîntarea avusese loc în ziua precedentă. Bob Şi Clarise nu locuiau acolo. Urmau să stea doar pînă marţi, ca să împacheteze hainele şi obiectele personale ale Norei pentru a le împărţi rudelor şi Magazinului de Economii al Armatei Salvării.

– Ne e tare greu, spuse Clarise, tot întinzînd şi suflecînd mîneca dreaptă a cămăşii ei albe, în timp ce vorbea. Era o femeie adorabilă.

– Nu trebuia să vin tocmai acum, spuse Joe ridicîndu-se din fotoliu. Nu e un moment potrivit.

Bob Vadance se ridică repede întinzînd o mînă, aproape implorîndu-l, spunînd:

– Nu, te rog, ia loc. Te rog. Avem nevoie de o pauză după ce am sortat şi am împachetat atîtea lucruri... Vorbind cu tine... parcă... Ridică din umeri. Avea braţe şi picioare lungi, graţioase chiar, dar în clipa aceea părea destul de stîngaci. Ştim toţi cum este. Este mai uşor pentru că...

– ...pentru că ştim toţi cum este, încheie Clarise.

După o clipă de ezitare, Joe se aşeză din nou în fotoliu.

– Am doar cîteva întrebări... şi probabil că numai mama voastră ar fi putut să-mi dea răspunsurile.

După ce îşi aranjase mîneca dreaptă, Clarise o întindea şi o sufleca din nou pe cea stîngă. Simţea nevoia să facă ceva în timp ce vorbea. Poate că se temea că fiind neocupate, mîinile ei ar încuraja-o să exprime suferinţa pe care încerca să şi-o ţină în frîu – poate acoperindu-şi faţa, răsucindu-şi şuviţele de păr şi trăgînd de ele sau lovind cu pumnii în ceva.

– Joe...e îngrozitor de cald... vrei să bei ceva rece?

– Nu, mulţumesc. Mai bine termin repede şi plec. Voiam s-o întreb pe mama voastră dacă a vizitat-o recent cineva. O femeie care-şi spune Rose.

Bob și Clarise schimbară o privire, apoi Bob spuse:

– Este cumva negresă?

Pe Joe îl trecu un fior.

– Da. Micuță, are cam un metru cincizeci și opt înălțime, dar este... o prezență.

– Mama nu ne-a spus mare lucru despre ea, spuse Clarise, dar această Rose a venit o dată și au stat de vorbă și părea că i-a spus mamei ceva crucial. Ne-am gîndit că este un fel de...

– ...consultant de spiritism sau așa ceva, încheie Bob. Inițial nu prea ne-a plăcut, ne-am gîndit că poate fi cineva care vrea să profite de mama, fiindcă era atît de deprimată și vulnerabilă. Ne-am gîndit că poate era vreo nebună cu Noua Eră sau...

– ...o escroacă, continuă Clarise, aplecîndu-se în față pe canapea, ca să îndrepte florile de mătase din aranjamentul de pe măsuța pentru cafea. Cineva care încerca s-o jefuiască sau doar s-o zăpăcească de cap.

– Dar cînd vorbea despre Rose, era atît de...

– ...împăcată. Nu părea să fie ceva rău, dacă a făcut-o pe mama să se simtă mult mai bine. Oricum...

– ...a spus că femeia aceea nu se va mai întoarce, încheie Bob. Mama a spus că datorită lui Rose știa că tata era undeva, în siguranță. Nu murise pur și simplu și acesta nu era sfîrșitul. Este undeva în siguranță, unde îi este bine.

– N-a vrut să ne spună cum ajunsese la această credință, ea, care nu se dusese niciodată la biserică, adăugă Clarise. N-a spus nici cine era Rose, nici ce-i spusese ea.

– N-a vrut să ne spună mai nimic despre femeia aceea, confirmă Bob. Spunea că trebuia să păstreze secretul deocamdată, dar că în cele din urmă...

– ...toată lumea va ști.

– Ce va ști toată lumea în cele din urmă? întrebă Joe.

– Probabil că tata este undeva în siguranță, undeva în siguranță, unde îi este bine.

– Nu, spuse Clarise, terminînd cu florile de mătase şi lăsîndu-se din nou pe speteaza canapelei, împreunîndu-şi mîinile în poală. Cred că a vrut să spună mai mult de atît. Cred că a vrut să spună că, în cele din urmă, toţi vor şti că nici unul din noi nu moare pur şi simplu, că noi... continuăm să trăim undeva, în siguranţă.

Bob oftă.

– O să fiu sincer cu tine, Joe. Noi ne-am cam speriat cînd am auzit-o pe mama cu superstiţiile astea, ea, care era o femeie cu picioarele pe pămînt. Dar a făcut-o fericită şi, după grozăviile de anul trecut...

– ...nu vedeam ce rău putea să-i facă.

Joe nu se aşteptase la spiritism. Era neliniştit, dacă nu cumva chiar de-a dreptul dezamăgit. Se gîndise că doctor Rose Tucker ştia ce se întîmplase de fapt cu zborul 353 şi era pregătită să-i dea în vileag pe vinovaţi. Nu-şi imaginase niciodată că ea nu avea de oferit decît misticism şi consultanţă de spiritism.

– Crezi că avea adresa acestei Rose sau un număr de telefon?

Clarise spuse:

– Nu, nu cred. Mama era... misterioasă în privinţa asta. Apoi i se adresă soţului ei: Arată-i fotografia.

– A rămas în dormitorul ei, spuse Bob ridicîndu-se de pe canapea. O aduc imediat.

– Ce fotografie? o întrebă Joe pe Clarise cînd Bob ieşi din living.

– Ciudat! E o fotografie pe care această Rose i-a adus-o Norei. E cam sinistră, dar mamei i-a adus alinare. Este o fotografie cu mormîntul lui Tom.

Era o fotografie color obişnuită, făcută cu un Polaroid şi înfăţişa piatra de pe mormîntul lui Thomas Lee Vadance: numele lui, data naşterii şi a morţii, cuvintele „soţ drag şi tată iubit".

Joe o vedea în minte pe Rose Marie Tucker în cimitir: „Încă nu sînt pregătită să-ţi vorbesc."

Clarise spuse:

– Mama s-a dus să cumpere o ramă. Voia să păstreze fotografia sub sticlă. Era important pentru ea să nu se deterioreze.

– Cînd am stat aici săptămîna trecută, trei zile întregi, ea o lua peste tot cu ea, spuse Bob. Cînd gătea în bucătărie, cînd stătea în *living* uitîndu-se la televizor, afară pe verandă cînd făceam grătar, întotdeauna o avea la ea.

– Chiar şi cînd am ieşit să luăm masa în oraş, completă Clarise. Şi-a pus-o în poşetă.

– E o simplă fotografie, spuse Joe, nedumerit.

– O simplă fotografie, confirmă Bob Vadance. Putea s-o facă ea însăşi..., dar nu ştiu de ce era mai importantă pentru ea fiindcă o făcuse această Rose.

Joe îşi strecură un deget peste rama îmbrăcată în argint şi peste sticlă, de parcă ar fi fost o ghicitoare capabilă să perceapă semnificaţia fotografiei, absorbind energia psihică pe care încă o emana.

– Cînd ne-a arătat-o prima oară, spuse Clarise, ne urmărea cu... speranţe imense. Ca şi cum ar fi crezut...

– ...că vom avea o reacţie mai puternică, încheie Bob.

Joe puse fotografia pe măsuţă, încruntat.

– O reacţie mai puternică? Cum adică?

– N-am înţeles, spuse Clarise. Luă fotografia de pe măsuţă şi începu să lustruiască rama şi sticla pe poalele cămăşii. Cînd a văzut că nu reacţionăm cum sperase ea, ne-a întrebat ce vedem cînd ne uităm la ea.

– O piatră de mormînt, spuse Joe.

– Mormîntul tatei, confirmă Bob.

Clarise scutură din cap.

– Mama părea să vadă mai mult de-atît.

– Mai mult? Ce anume?

– Nu ne-a spus, dar...

– ...ne-a spus că va veni ziua cînd o vom vedea altfel, încheie Bob.

Joe o văzu în minte pe Rose în cimitir, strîngînd aparatul de fotografiat cu ambele mîini şi ridicîndu-şi privirea spre Joe: „Vei vedea, ca şi ceilalţi."

– Ştii cine este această Rose? De ce ne-ai întrebat de ea? se interesă Clarise.

Joe le spuse despre întîlnirea cu femeia la cimitir, dar nu spuse nimic despre bărbaţii din camioneta albă. În versiunea lui cenzurată, Rose plecase cu o maşină şi el nu reuşise s-o reţină.

– Dar din ceea ce mi-a spus... M-am gîndit că s-ar putea să fi vizitat şi alte familii cu victime ale accidentului. Ea mi-a spus să nu disper, mi-a spus că o să văd, cum văzuseră şi alţii, dar că nu este încă pregătită să vorbească. Problema este că nu pot aştepta pînă va fi ea pregătită. Dacă a vorbit cu alţii, vreau să ştiu ce le-a spus, ce i-a ajutat să vadă.

– Orice ar fi fost, spuse Clarise, a făcut-o pe mama să se simtă mai bine.

– Sau poate că nu? îşi exprimă Bob îndoiala.

– Timp de o săptămînă a avut efect asupra ei, spuse Clarise. Timp de o săptămînă a fost fericită.

– Dar a avut acest rezultat, spuse Bob.

Dacă Joe n-ar fi fost un reporter cu o experienţă de atîţia ani, care pusese întrebări dure despre victime şi familiile lor, i-ar fi fost foarte greu să-i împingă pe Bob şi Clarise să ia în seamă o altă probabilitate sumbră, care i-ar expune unor noi suferinţe. Dar luînd în considerare evenimentele acelei zile neobişnuite, trebuia să pună întrebarea:

– Sînteţi absolut siguri că a fost sinucidere?

Bob dădu să răspundă, ezită, apoi întoarse capul ca să-şi alunge lacrimile, clipind.

Clarise luă mîna soţului ei şi îi spuse lui Joe:

– Nu există nici o îndoială. Nora s-a omorît.

– A lăsat vreun bilet?

– Nu, spuse Clarise. Nimic care să ne ajute să înțelegem.

– Ați spus că era fericită. Că radia de fericire. Dacă...

– A lăsat o casetă video, spuse Clarise.

– Ca să-și ia rămas-bun?

– Nu. Este ceva ciudat... îngrozitor... Clarise scutură din cap și pe fața ei se ivi o grimasă de jenă, fiindcă nu-și găsea cuvintele pentru a descrie caseta video. Apoi spuse: Este exact ce s-a întîmplat.

Bob dădu drumul mîinii soției sale și se ridică.

– Nu prea obișnuiesc să beau, Joe, dar acum am mare nevoie.

Joe spuse, disperat:

– Nu vreau să vă sporesc suferința...

– Nu, nu-i nimic, îl asigură Bob. Toți am scăpat împreună de accident, am supraviețuit împreună, sîntem ca o familie și cu familia nu trebuie să existe subiecte interzise. Bei ceva?

– Desigur.

– Clarise, nu-i spune nimic despre casetă pînă nu mă întorc. Știu că tu crezi că e mai bine pentru mine să vorbești despre ea cînd eu nu mă aflu în cameră, dar nu-i așa.

Bob Vadance o privi pe soția sa cu multă tandrețe și cînd ea îi răspunse „Te aștept", dragostea ei pentru el deveni atît de evidentă, încît Joe întoarse capul. Era o imagine prea vie care-i amintea ce pierduse.

După ce Bob ieși din cameră, Clarise începu să aranjeze din nou florile de mătase. Apoi se așeză cu coatele rezemate pe genunchii goi și cu fața îngropată în mîini.

Cînd își ridică în cele din urmă privirea spre Joe, spuse:

– E un om bun.

– Îmi place.

– Un soț bun, un fiu bun. Oamenii nu-l cunosc – văd în el pilotul militar care a luptat în războiul din Golf, un tip dur. Dar e blînd. E teribil de sentimental, ca tatăl lui.

Joe aștepta ceea ce voia cu adevărat să-i spună.

După cîteva clipe, ea spuse:

– Am avut copii tîrziu. Eu am treizeci de ani, Bob are treizeci și doi. Părea că avem atîta timp și atîtea lucruri de făcut mai înainte... Dar acum copiii noștri vor crește, fără să-i fi cunoscut măcar pe tata sau pe mama lui Bob și erau niște oameni tare buni.

– Nu e vina voastră, spuse Joe. Totul ne scapă din mîini. Sîntem doar călători în acest tren, nu-l conducem noi, chiar dacă ne place să credem asta.

– Ai ajuns cu adevărat la acest nivel de acceptare?

– Încerc.

– Te apropii măcar?

– Nu, fir-ar să fie!

Clarise rîse ușor.

Joe nu mai făcuse pe nimeni să rîdă de un an – cu excepția prietenei lui Rose, cu care vorbise mai devreme la telefon. Deși suferința și ironia colorau rîsul scurt al Clarisei, se simțea în el și ușurarea. După ce reușise s-o afecteze astfel, Joe simți o legătură cu viața care îl ocolise atîta timp.

După o clipă de tăcere, Clarise spuse:

– Joe, s-ar putea ca această Rose să fie un om rău?

– Nu. Dimpotrivă.

Fața ei pistruiată, atît de deschisă și încrezătoare, se înnoură acum din cauza îndoielilor.

– Pari foarte sigur.

– Ai fi fost și tu dacă ai fi întîlnit-o.

Bob Vadance se întoarse cu trei pahare, un castron cu bucăți de gheață, un litru de 7UP, o sticlă de Seagram's 7 Crown.

– Îmi pare rău, dar n-avem o ofertă prea variată, se scuză el. Nu prea avem băutori în familie, dar cînd luăm totuși cîte o gură, preferăm să bem sec.

– E în regulă, spuse Joe și acceptă un 7-and-7, după ce i-l preparară.

Sorbiră din băuturi – Bob le făcuse tari – și preț de o clipă nu se auzi decît clinchetul gheții.

– Știm că a fost sinucidere, pentru că a înregistrat-o.

– Cine a înregistrat-o? întrebă Joe, convins că înțelesese greșit.

– Nora, mama lui Bob, spuse Clarise. Și-a înregistrat pe casetă propria sinucidere.

Amurgul se evaporă într-un abur de lumină stacojie și purpurie și din vaporii de neon, noaptea se lipea de ferestrele livingului dominat de galben și alb.

Rapid și succint, cu o stăpînire de sine lăudabilă, Clarise îi dezvălui ce știa despre groaznica moarte a soacrei ei. Vorbi cu glas scăzut și totuși fiecare cuvînt rostit avea o limpezime de clopot și părea să reverbereze prin trupul lui Joe pînă ce acesta începu treptat să tremure din cauza vibrațiilor acumulate.

Bob Vadance nu completă nici una din propozițiile soției lui. Păstră tăcerea tot timpul, fără a se uita nici la Clarise, nici la Joe. Fixa cu privirea paharul cu băutură, la care recurgea în mod frecvent.

Camera video compact Sanyo 8mm care înregistrase moartea fusese jucăria lui Tom Vadance. Fusese păstrată în debaraua din biroul lui înainte de moartea sa, la bordul avionului 353.

Era o cameră ușor de folosit. Deși Nora nu prea o folosise, ar fi putut învăța manevrele esențiale în cîteva minute.

Bateria nu mai avea mult acid în ea, după un an de stat în debara. De aceea, Nora Vadance avusese grijă s-o reîncarce din timp, dovedind astfel un grad de premeditare cutremurător. Poliția găsise adaptorul și redresorul într-o priză din bucătărie.

În dimineața de marți a acelei săptămîni, Nora ieșise afară în partea din spate a casei și pusese camera video pe o masă de pe verandă. Folosise două cărți necartonate ca să ridice camera la unghiul dorit și apoi îi dăduse drumul.

În timp ce banda rula, plasase un scaun de verandă la trei metri de obiectiv. Se dusese apoi să se uite prin vizorul camerei ca să se asigure că scaunul era în mijlocul cadrului.

După ce se întorsese la scaun şi-i schimbase uşor poziţia, se dezbrăcase complet în unghiul de vedere al camerei, nu ca o actriţă şi nici şovăielnic, ci în modul cel mai simplu, ca şi cum s-ar fi pregătit să facă o baie. Îşi împăturise frumos bluza, pantalonii şi lenjeria de corp şi le pusese deoparte pe pardoseala de gresie a verandei.

Ieşise apoi goală din cîmpul vizual al camerei, fiind evident că intrase în casă, în bucătărie. Cînd se întorsese, peste patruzeci de secunde, avea în mînă un cuţit de tranşat carne. Se aşezase pe scaun, cu faţa spre cameră.

Conform raportului preliminar al medicului care o examinase, la aproximativ opt şi zece minute, în dimineaţa de marţi, Nora Vadance, o femeie sănătoasă şi considerată pînă atunci întreagă la minte, care îşi revenise recent din depresia cauzată de moartea soţului ei, îşi luase viaţa. Apucînd cuţitul de tranşat carne cu ambele mîini, îşi înfipsese lama adînc în abdomen. O extrăsese apoi şi se înjunghie din nou. A treia oară, împinsese lama din stînga spre dreapta, eviscerîndu-se. Cuţitul căzuse şi ea se prăbuşise pe scaun, unde murise scăldată în sînge în mai puţin de un minut.

Camera continuase să filmeze cadavrul pînă ce se scurseseră cele douăzeci de minute ale casetei de 8 mm.

Două ore mai tîrziu, la zece şi jumătate, Takashi Mishima, un grădinar în vîrstă de şaizeci şi şase de ani, care-şi făcea rondul obişnuit, descoperise cadavrul şi sunase imediat la poliţie.

Cînd Clarise termină, Joe nu reuşi să spună decît: „Iisuse!"

Bob mai turnă whiskey în pahare. Îi tremurau mîinile şi sticla zăngăni în contact cu fiecare pahar.

În cele din urmă, Joe spuse:

– Înţeleg că poliţia deţine caseta.

– Da, spuse Bob. O reţin pînă ce are loc ancheta sau cercetarea, sau cum s-o fi chemînd.

– Deci sper că nu cunoaşteţi această casetă video la prima mînă. Sper că nici unul din voi n-a trebuit s-o vadă.

– Eu nu, spuse Bob. Dar Clarise a văzut-o.

Clarise privea fix în paharul cu băutură.

– Ne-au spus ce înfăţişa, dar nici eu nici Bob n-am crezut, deşi erau poliţişti şi nu aveau nici un motiv să ne mintă. De aceea am intrat în postul de poliţie într-o dimineaţă de vineri, înainte de înmormîntare şi am urmărit-o. Trebuia să ştim. Cînd ne vor înapoia caseta o voi distruge. Bob nu trebuie s-o vadă. Niciodată.

Deşi Joe o respecta deja foarte mult, Clarise se înălţă şi mai mult în ochii lui.

– Îmi sînt neclare cîteva lucruri, spuse el. Dacă nu vă deranjează cîteva întrebări.

– Dă-i drumul, spuse Bob. Şi noi ne-am pus o mulţime de întrebări, o mie de întrebări blestemate.

– În primul rînd... nu pare a exista probabilitatea unor presiuni.

Clarise scutură din cap.

– Nu poţi forţa pe cineva să-şi facă singur aşa ceva, nu? Nu prin presiuni psihologice sau ameninţări. Pe lîngă asta, nu mai era nimeni în cîmpul vizual al camerei – şi nici umbra cuiva. Privirea ei nu se concentra asupra vreunei persoane din afara unghiului camerei. Era singură.

– Cînd ai descris ce înfăţişa camera, Clarise, părea că Nora executa toate mişcările ca un robot.

– Aşa mi s-a părut aproape pe toată durata casetei. Faţa ei nu avea nici o expresie... era destinsă.

– Aproape pe toată durata? Deci a existat un moment cînd a arătat emoţie?

– De două ori. După ce aproape terminase să se dezbrace, a ezitat o clipă înainte de a-şi scoate... chiloţii. Era o

femeie decentă, Joe. Aceasta este încă o ciudățenie în toată povestea asta.

Cu ochii închiși, ținîndu-și paharul de 7-and -7 lipit de frunte, Bob spuse:

– Chiar dacă... chiar dacă acceptăm că avea mintea tulburată rău, ca să-și poată face ei însăși așa ceva, ne e greu să ne-o imaginăm filmîndu-se goală... sau dorind să fie găsită în această postură.

Clarise spuse:

– În jurul curții este un gard înalt acoperit cu bougainvillea. Vecinii nu aveau cum s-o vadă. Dar Bob are dreptate... n-ar fi vrut să fie găsită în postura aceea. Oricum, în clipa cînd a dat să-și scoată chiloții a ezitat. În cele din urmă, privirea aceea moartă, rătăcită, a dispărut. Preț de o clipă, i s-a așternut pe față o expresie cumplită.

– Cumplită în ce sens? întrebă Joe.

Strîmbîndu-se în timp ce își recompunea sumbrele imagini de pe casetă în minte, Clarise descrise acel moment de parcă îl revedea în clipa aceea:

– Privirea ei este plată, goală, pleoapele cam grele... și deodată ochii se fac mari și capătă profunzime, ca niște ochi normali. Fața i se încrețește. Mai întîi, lipsită de expresie, dar acum este sfîșiată de emoție. Șoc. Pare șocată, îngrozită. O expresie pierdută care-ți frînge inima. Dar nu durează decît o secundă, două, poate trei, iar acum tremură, privirea aceea a dispărut, s-a dus și ea e din nou calmă ca un robot. Își scoate chiloții, îi împăturește și-i pune deoparte.

– Lua medicamente? întrebă Joe. Am avea motive să credem că ar fi putut lua o doză prea mare din ceva care i-a indus o stare de absență sau o modificare severă de personalitate?

– Medicul ei ne-a spus că nu-i recomandase nici un medicament. Dar din cauza comportamentului ei pe caseta

video, poliţia bănuieşte droguri. Cel care a examinat-o medical face teste toxicologice, răspunse Clarise.

– Ceea ce e ridicol, spuse ferm Bob. Mama n-ar fi luat niciodată droguri ilegale. Nu-i plăcea să ia nici măcar aspirină. Era o persoană atît de inocentă, Joe, de parcă nici n-ar fi fost conştientă de schimbările în rău care s-au petrecut în lume în ultimii treizeci de ani, de parcă trăia cu cîteva decenii în urma noastră şi era fericită pentru asta.

– I-au făcut autopsie, spuse Clarise. N-au găsit tumori la creier, leziuni ale creierului, nici o afecţiune care ar fi putut să explice ceea ce a făcut.

– Ai spus că a mai manifestat emoţie o a doua oară.

– Chiar înainte... înainte de a se înjunghia. Doar o fracţiune de secundă, chiar mai scurtă decît prima. Ca un spasm. Toată faţa ei s-a crispat, de parcă ar fi avut de gînd să urle. Apoi a dispărut şi a rămas lipsită de orice expresie pînă la sfîrşit.

Zguduit de un adevăr de care nu-şi dăduse seama cînd Clarise descrisese prima dată caseta video, Joe întrebă:

– Vrei să spui că n-a urlat deloc, n-a ţipat?

– Nu. Deloc.

– Dar e imposibil!

– La sfîrşit de tot, cînd i-a căzut cuţitul... se aude un sunet slab care ar fi putut fi emis de ea, ceva mai mult decît un oftat.

– Dar durerea... Joe nu-şi putea face curajul să spună că durerea pe care o simţise Nora Vadance trebuie să fi fost insuportabilă.

– Dar n-a ţipat deloc, insistă Clarise.

– Chiar şi o reacţie involuntară ar fi fost...

– N-a scos un sunet.

– Microfonul a funcţionat?

– Era încastrat în cameră, un microfon omnidirecţional, spuse Bob.

– Pe caseta video, spuse Clarise, se aud alte sunete. Scîrţîitul scaunului de verandă pe ciment cînd ea îi schimbă poziţia.

Ciripit de păsări. Lătratul trist al unui cîine din depărtare. Dar nici un sunet scos de ea.

Joe ieşi pe uşa din faţă şi cercetă noaptea, aşteptîndu-se cumva să vadă o camionetă albă sau un alt vehicul cu o înfăţişare suspectă parcat pe stradă, în faţa casei Vadance. Dinspre casa de alături veneau acorduri slabe dintr-o lucrare de Beethoven. Era cald, dar o adiere firavă se simţea dinspre apus, aducînd cu ea parfumul vag al iasomiei înflorite noaptea. Din cîte îşi putea da seama Joe, nu era nimic ameninţător în noaptea aceea domoală.

Cînd Clarise şi Bob veniră după el pe verandă, Joe întrebă:

– Cînd au găsit-o pe Nora, avea la ea fotografia cu mormîntul lui Tom?

Bob spuse:

– Nu. Era pe masa din bucătărie. În clipa morţii nu a avut-o asupra ei.

– Am găsit-o pe masă cînd am sosit de la San Diego, îşi aminti Clarise. Lîngă farfuria ei pentru micul dejun.

Joe era uimit.

– Mîncase de dimineaţă?

– Ştiu la ce te gîndeşti, spuse Clarise. Dacă avea de gînd să se omoare, ce rost avea să mănînce înainte? Ceva şi mai straniu, Joe. Îşi făcuse o omletă cu brînză cedar, hasme tăiate şi costiţă. Şi alături, pîine prăjită. Plus un pahar cu suc de portocale stoarse chiar atunci. Mîncase porţia pe jumătate, cînd s-a ridicat şi a ieşit cu camera de filmat.

– Femeia pe care ai descris-o pe caseta video era profund deprimată sau în orice caz într-o stare neobişnuită. Cum ar fi putut să aibă mintea limpede sau răbdarea de a-şi prepara un mic dejun atît de complicat?

– Şi încă ceva, spuse Clarise. *Los Angeles Times* era deschis lîngă farfuria ei...

– ...şi citea benzile desenate, încheie Bob.

O clipă tăcură toţi, cugetînd la ceea ce era de neconceput. Apoi Bob spuse:

– Înţelegi acum ce am vrut să spun mai devreme cînd ţi-am răspuns că şi noi ne punem o mie de întrebări.

Clarise îl cuprinse pe Joe după umeri, de parcă erau prieteni de multă vreme.

– Sper că această Rose este o femeie bună, cum crezi tu. Sper s-o găseşti. Şi orice îţi va spune ea, sper să-ţi aducă puţină linişte, Joe.

Înduioşat, Joe îi întoarse îmbrăţişarea.

– Îţi mulţumesc, Clarisse.

Bob îşi notase adresa şi numărul de telefon pe o pagină dintr-un carnet. Îi întinse bucata de hîrtie împăturită lui Joe.

– În caz că mai ai şi alte întrebări... sau dacă afli ceva ce ne-ar putea ajuta să înţelegem.

Îşi strînseră mîinile. Strîngerea mîinilor deveni o îmbrăţişare frăţească.

– Acum ce vei face, Joe? întrebă Clarise.

Joe se uită la cadranul luminat al ceasului.

– E doar nouă şi cîteva minute. Mă duc să mai vizitez o familie în seara asta.

– Ai grijă, spuse Clarise.

– Voi avea.

– Ceva nu e-n regulă, Joe. Ceva nu e deloc în regulă.

– Ştiu.

Bob şi Clarise rămaseră pe verandă, unul lîngă celălalt, urmărindu-l pe Joe îndepărtîndu-se cu maşina.

Deşi terminase mai mult de jumătate din al doilea pahar cu băutură, Joe nu simţea deloc efectul combinaţiei de 7-and-7. Nu văzuse o fotografie a Norei Vadance, dar imaginea unei femei fără chip pe un scaun de verandă, cu un cuţit de tranşat carne înfipt în ea era suficientă pentru a-l trezi şi după o cantitate dublă de whiskey.

Metropola licărea ca o ciupercă fosforescentă de-a lungul coastei. Ca nişte nori de spori, lumina gălbuie se înălţa mînjind cerul. Nu se zăreau decît cîteva stele: licărirea lor era glacială, îndepărtată.

Cu un minut în urmă, noaptea părea plăcută şi Joe nu găsea nimic înspăimîntător în ea. Acum îl apăsa şi se uită de mai multe ori în oglinda retrovizoare.

8

Charles şi Georgine Delmann locuiau într-o casă georgiană enormă pe o jumătate de pogon în Hancock Park. O pereche de magnolii încadrau intrarea spre aleea principală, care era flancată de un gard viu înalt pînă la genunchi, atît de frumos îngrijit încît părea a fi fost tuns de cohorte întregi de grădinari înarmaţi cu foarfece ascuţite. Geometria extrem de severă a casei şi a terenului dezvăluia o nevoie de ordine, o credinţă în superioritatea aranjamentelor făcute de om faţă de dezordinea naturii.

Soţii Delmann erau medici. El era internist specializat în cardiologie, iar ea era internist şi oftalmolog. Erau figuri proeminente ale comunităţii în care trăiau, pentru că pe lîngă practica medicală curentă, înfiinţaseră şi continuau să supravegheze o clinică gratuită pentru copiii din East Los Angeles şi încă una în South Central.

Cînd se prăbuşise avionul 747-400, soţii Delmann o pierduseră pe fiica lor în vîrstă de optsprezece ani, Angela, care se întorcea de la un atelier de acuarelă de şase săptămîni, exclusiv pentru invitaţi, al unei universităţi din New York, ca să se pregătească pentru primul ei an la şcoala de artă din San Francisco. Era în mod sigur o pictoriţă talentată, care promitea mult.

Georgine Delmann însăşi deschise uşa. Joe o recunoscu după fotografia publicată într-unul din articolele din *Post* despre accident. Avea aproape cincizeci de ani, era înaltă şi subţire, cu pielea închisă foarte lucioasă, cu o masă de păr negru creţ şi ochi vioi, vineţii ca prunele. Era o frumuseţe sălbatică şi încerca să şi-o îndulcească prin ochelari cu rame

metalice în locul unor lentile de contact, prin lipsa machiajului şi prin îmbrăcămintea bărbătească, alcătuită din pantaloni gri de pînză şi o bluză albă.

Cînd Joe îi spuse numele, înainte de a apuca să spună că familia lui fusese în avion, ea exclamă, spre surprinderea lui:

– Doamne, tocmai vorbeam despre tine!

– Despre mine?

Îl apucă de mînă, îl trase peste prag pe pardoseala de marmură din hol şi închise uşa împingînd-o cu şoldul, fără a-şi desprinde de la el privirea uimită.

– Lisa ne povestea despre soţia şi fiicele tale, cum ai trecut pe acolo şi pe urmă ai dispărut. Dar acum iată-te aici, ai sosit.

– Lisa? se miră el, nedumerit.

În seara aceea cel puţin, travestiul de medic sobru realizat prin îmbrăcămintea rigidă şi ochelarii cu rame de metal nu puteau ascunde profunzimile scînteietoare ale efervescenţei naturale a Georginei Delmann. Îi cuprinse umerii cu braţele şi-l sărută pe obraji atît de apăsat, încît Joe se clătină spre spate pe călcîie. Apoi, faţă-n faţă cu el, cercetîndu-i ochii, spuse emoţionată:

– A fost la tine, nu-i aşa?

– Lisa?

– Nu, nu Lisa. *Rose*.

O speranţă inexplicabilă ricoşă ca o piatră aruncată pe suprafaţa întunecată a inimii lui.

– Da, dar...

– Hai, vino cu mine. Îl luă din nou de mînă, îl scoase din hol şi-l trase de-a lungul unui coridor spre partea din spate a casei, spunînd: Sîntem aici, la masa din bucătărie – eu, Charlie şi Lisa.

La întrunirile Prietenilor Înţelegători, Joe nu văzuse niciodată părinţi îndoliaţi capabili de o asemenea efervescenţă. Nici nu auzise pînă atunci de asemenea fiinţe. Părinţii care-şi pierduseră copii mici îşi petreceau cinci, şase ani –

uneori un deceniu sau chiar mai mult – luptîndu-se, deseori zadarnic, numai pentru a se lepăda de convingerea că ei înşişi ar fi trebuit să moară în locul progeniturilor lor, că supravieţuind copiilor lor era un păcat sau o dovadă de egoism – sau chiar o faptă monstruoasă. Nu era mare deosebire nici în cazul celor care, ca şi soţii Delmannn, pierduseră un tînăr sau o tînără de optsprezece ani. De fapt, situaţia nu era deosebită nici pentru un părinte de şaizeci de ani, care pierduse un fiu sau o fiică de treizeci de ani. Vîrsta nu avea nici o importanţă. Pierderea unui fiu sau a unei fiice în orice etapă a vieţii este nefirească, este atît de nedreaptă, încît părinţilor le este greu să-şi mai găsească un rost. Chiar şi atunci cînd îşi acceptă soarta şi ajung la un oarecare grad de consolare, deseori bucuria îi ocoleşte pentru totdeauna, ca promisiunea apei într-o fîntînă secată care înainte era plină, dar din care rămăsese doar mirosul umed din adîncuri, amintind ce fusese odinioară.

Şi totuşi, în faţa lui se afla Georgine Delmann, îmbujorată şi entuziastă, agitată ca o adolescentă, în timp ce-l trăgea pe Joe spre capătul coridorului şi apoi printr-o uşă batantă. Părea nu numai că se restabilise după pierderea fiicei ei, într-un singur an, dar că şi depăşise această suferinţă.

Licărirea de speranţă se năruí pentru Joe, căci i se păru că Georgine Delmann era fie ţicnită, fie inexplicabil de superficială. Bucuria ei evidentă îl şocă.

În bucătărie lumina era slabă, dar putea să vadă că era un spaţiu intim, deşi mare, cu pardoseală şi dulapuri din lemn de arţar şi cu tăblii din imitaţie de granit maroniu ca zahărul brut. De pe etajerele de deasupra capului, oale, tigăi şi ustensile de bucătărie din alamă licăreau în lumina chihlimbarie ca nişte ghirlande de clopoţei de templu în aşteptarea slujbei de seară.

În timp ce-l conducea pe Joe spre masa pentru micul dejun din nişa unui bovindou, Georgine Delmann spuse:

– Charlie, Lisa, uite cine a venit! Aproape că e o minune!

Dincolo de ferestrele oblice se afla curtea din spate și piscina, pe care luminile instalate afară o transformaseră într-o scenă de basm, plină de scînteieri și licăriri. Pe masa ovală din fața ferestrei se aflau trei lămpi cu gaz decorative și flăcările lor dansau pe fitile.

Lîngă masă stătea în picioare un bărbat înalt, chipeș, cu păr argintiu, des: doctorul Charles Delmann.

Georgine se apropie trăgîndu-l pe Joe după ea și spuse:

– Charlie, a venit Joe Carpenter. Joe Carpenter, știi tu.

Privindu-l pe Joe cu oarecare uimire, Charlie Delmann păși înainte și îi scuturâ viguros mîna.

– Ce se petrece aici, fiule?

– Aș vrea să știu și eu, spuse Joe.

– Se petrece ceva ciudat și minunat, spuse Delmann, la fel de transpus de emoție ca și soția lui.

Cu un păr blond și mai auriu în lumina pîlpîitoare a lămpilor cu gaz, se ridică de pe un scaun din fața mesei Lisa, de care pomenise Georgine. Avea vreo patruzeci și ceva de ani, fața netedă a unei liceene și niște ochi albaștri-șterși care văzuseră mai multe cercuri ale iadului.

Joe o cunoștea bine. Lisa Peccatone. Lucra la *Post*. O fostă colegă. Era reporter de criminalistică specializată în reportaje despre cei mai odioși criminali – ucigași în serie, seducători de minore, violatori care-și mutilau victimele – și avea o obsesie pe care Joe n-o înțelesese niciodată pe deplin, cotrobăind prin cele mai sumbre cotloane ale inimii omenești, mînată de dorința de a se afunda în povești cu sînge și demență, căutînd sensuri în cele mai lipsite de sens sălbăticii umane. Joe intuia că de mult de tot ea îndurase suferințe de nerostit, ieșise din copilărie cu o fiară în spinare și nu se putea lepăda de amintirea demonului decît căznindu-se să înțeleagă ceea ce nu putea fi înțeles niciodată. Era unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunoscuse și unul dintre cei mai furioși, mai strălucitori și mai profund frămîntați, neînfricată dar obsedată, capabilă

să scrie o proză atît de frumoasă, încît putea să înalțe sufletele îngerilor sau să bage spaima în piepturile goale ale diavolilor. Joe admira acest iad care era în ea. Era una dintre cele mai bune prietene ale lui și totuși o părăsise laolaltă cu ceilalți prieteni, atunci cînd își urmase familia pierdută într-un cimitir al inimii.

– Joey, spuse ea, ticălos nevrednic, te-ai întors la muncă sau ai venit aici numai pentru că faci parte din poveste?

– Sînt la muncă pentru că fac parte din poveste. Dar nu mai scriu. Nu mai cred în puterea cuvintelor.

– Eu nu prea mai cred în nimic.

– Ce cauți aici? întrebă el.

– Am sunat-o acum cîteva ore, spuse Georgine. Am rugat-o să vină.

– Fără supărare, spuse Charlie bătîndu-l pe umăr pe Joe, dar Lisa este singurul reporter pe care-l respectăm.

– De aproape un deceniu, spuse Georgine, lucrează fără plată opt ore pe săptămînă la una din clinicile noastre gratuite pentru copiii defavorizați de soartă.

Joe nu știuse acest lucru despre Lisa și nici n-ar fi bănuit așa ceva.

Ea nu reuși să-și înăbușe un zîmbet pieziș, jenat.

– Da, Joey, sînt o adevărată Maica Tereza. Dar ascultă, nenorocitule, să nu cumva să-mi strici reputația spunîndu-le celor de la *Post*.

– Aș bea niște vin. Cine vrea vin? Un Chardonnay bun sau poate un Cakebread sau un Grgich Hills, sugeră Charlie. Se molipsise de nepotrivita veselie a soției lui, de parcă s-ar fi adunat special în acea seară solemnă pentru a sărbători prăbușirea zborului 353.

– Eu nu vreau, articulă Joe tot mai dezorientat.

– Eu beau puțin, spuse Lisa.

– Și eu, spuse Georgine. Mă duc după pahare.

– Nu, iubito, tu stai aici cu Joe și Lisa, o liniști Charlie. Mă ocup eu de toate.

În timp ce Joe şi femeile se instalară pe scaunele din jurul mesei, Charlie se duse în celălalt capăt al bucătăriei.

Faţa Georginei era luminată de lămpile cu gaz.

– Este incredibil, absolut incredibil! Rose a fost şi la el, Lisa.

Faţa Lisei Peccatone era pe jumătate luminată de lampa cu gaz, dar pe jumătate era umbrită.

– Cînd, Joe?

– Astăzi, la cimitir. A fotografiat mormintele lui Michelle şi ale fetelor. A spus că încă nu e pregătită să-mi vorbească... şi a plecat.

Joe se hotărî să nu le spună restul povestirii decît după ce o va auzi pe a lor, pentru a grăbi dezvăluirile lor şi în acelaşi timp, pentru a se asigura că relatările lor nu vor fi prea mult înflorite cu ceea ce ar fi dezvăluit el.

– Nu se poate să fi fost ea, spuse Lisa. Ea a murit în accident.

– Asta-i versiunea oficială.

– Descrie-o, îi ceru Lisa.

Joe făcu portretul standard al detaliilor fizice, dar se căzni mult să-i facă să înţeleagă prezenţa stranie a negresei, magnetismul care părea să modeleze mediul înconjurător după liniile ei personale de forţă.

Ochiul din partea umbrită a feţei netede a Lisei era întunecat şi enigmatic, dar ochiul din jumătatea luminată de lampa cu gaz părea să dezvăluie zbuciumul ei sufletesc în timp ce reacţiona la descrierea făcută de Joe.

– Rosie a avut întotdeauna charismă, chiar şi la colegiu.

Joe spuse uimit:

– O cunoşti?

– Am fost împreună la UCLA demult de tot. Am fost colege de cameră. Am rămas destul de apropiate de-a lungul anilor.

– De aceea Charlie şi cu mine ne-am hotărît s-o chemăm pe Lisa abia cu puţin timp în urmă, spuse Georgine. Ştiam că

a avut o prietenă în zborul 353. Dar abia în toiul nopții, la cîteva ore după ce Rose plecase de aici, Charlie și-a amintit că pe prietena Lisei o chema tot Rose. Ne-am dat seama că este aceeași persoană și am încercat toată ziua să ne hotărîm dacă să-i spunem sau nu Lisei.

– Cînd a fost Rose aici? întrebă Joe.

– Ieri seară, spuse Georgine. A apărut tocmai cînd voiam să ieșim să luăm masa. M-a făcut să promit că n-o să spun nimănui ce ne-a spus ea... decît după ce ea va avea ocazia să mai viziteze cîteva familii ale victimelor de aici, din L.A. Dar Lisa a fost îngrozitor de deprimată anul trecut după ce a aflat de accident și, ținînd seama că ea și Rose erau bune prietene, ne-am gîndit că n-am face nici un rău.

– N-am venit aici ca reporter, îi spuse Lisa lui Joe.

– Reporter ești întotdeauna.

Georgine spuse:

– Uite ce ne-a dat Rose.

Extrase din buzunarul cămășii o fotografie și o puse pe masă. Era o fotografie care înfățișa piatra de mormînt a Angelei Delmann.

Cu ochii licărind de speranțe, Georgine spuse:

– Ce vezi acolo, Joe?

– Cred că problema este ce vedeți voi.

În altă parte a bucătăriei, Charlie Delmann deschidea sertare și scotocea prin conținutul lor zornăitor, evident în căutarea unui tirbușon.

– I-am spus deja Lisei. Georgine se uită de-a curmezișul încăperii. Aștept pînă vine Charlie să-ți spună, Joe.

Lisa spuse:

– E foarte straniu, Joey și nu prea știu ce să înțeleg din ce mi-au spus. Nu știu decît că a băgat spaima în mine.

– Te-a speriat? Georgine era uimită. Lisa dragă, cum naiba a putut să te sperie?

– O să vezi, îi spuse Lisa lui Joe. Femeia aceasta, înzestrată de obicei cu forța pietrelor, tremura acum ca o trestie.

Dar îţi garantez că Charlie şi Georgine sînt doi dintre cei mai echilibraţi oameni pe care-i cunosc. Şi o să ai mare nevoie să-ţi aminteşti asta cînd vor începe.

Georgine luă instantaneul făcut cu Polaroidul şi-l privi cu nostalgie, de parcă ar fi dorit nu numai să şi-l fixeze în memorie, dar şi să absoarbă imaginea şi s-o integreze fizic în fiinţa ei, lăsînd clişeul gol.

Lisa oftă şi se lansă într-o dezvăluire:

– Am şi eu o piesă stranie de adăugat la acest puzzle, Joey. În seara asta se împlineşte un an de cînd am fost la LAX, ca să aştept să aterizeze avionul în care era Rose.

Georgine îşi ridică privirea din fotografie.

– Nu ne-ai spus asta.

– Tocmai aveam de gînd, spuse Lisa, cînd a sunat Joey la uşă.

În celălalt capăt al bucătăriei, un dop încăpăţînat ieşi cu o uşoară pocnitură dintr-o sticlă de vin şi Charlie Delmann mormăi satisfăcut.

– Nu te-am văzut la aeroport în seara aceea, Lisa, spuse Joe.

– Mă ţineam deoparte. Eram cutremurată din cauza lui Rosie, dar şi... îngrozitor de speriată.

– Te-ai dus s-o iei de la aeroport?

– Rosie m-a sunat de la New York şi m-a rugat să vin la LAX cu Bill Hannett.

Hannett era fotograful ale cărui imagini cu catastrofe naturale sau provocate de om erau expuse pe pereţii holului de primire de la *Post*.

Albastrul-pal al ochilor Lisei era acum întunecat de îngrijorare.

– Rosie simţea cu disperare nevoia de a vorbi cu un reporter şi eu eram singurul cunoscut de ea în care avea încredere.

– Charlie, spuse Georgine, vino să auzi ce spune.

– Aud, aud, o asigură Charlie. Să torn în pahare şi vin. O clipă.

– Rosie mi-a dat şi o listă – alţi şase oameni pe care voia să-i aduc acolo, spuse Lisa. Prieteni de ani de zile. Am reuşit să reperez cinci din ei într-un răstimp atît de scurt şi să-i aduc cu mine în seara aceea. Urmau să fie martori.

Joe spuse fascinat:

– Martori la ce?

– Nu ştiu. Era foarte rezervată. Agitată, foarte agitată, în legătură cu ceva, dar şi speriată. A spus că va coborî din avion cu o ştire care ne va schimba pentru totdeauna, care va schimba lumea.

– Va schimba lumea? întrebă Joe. Orice politician care are un proiect şi orice actor cu o gîndire deosebită crede că poate schimba lumea în zilele noastre.

– O, dar în cazul ăsta, Rose avea dreptate, spuse Georgine. Lacrimi de emoţie sau bucurie abia reţinute licăriră în ochii ei cînd îi arătă încă o dată fotografia cu piatra de mormînt. E minunat!

Dacă ar fi căzut în vizuina Iepurelui Alb, Joe n-ar fi observat că se prăbuşeşte, dar teritoriul pe care se pomeni acum era incredibil de suprarealist.

Flăcările lămpilor cu gaz care fuseseră drepte pînă atunci, se unduiră şi se răsuciră în coşurile înalte de sticlă, trase în sus de un curent pe care Joe nu-l simţea.

Salamandre de lumină galbenă se încolăciră peste partea întunecată a feţei Lisei. Cînd privi spre lămpi, ochii ei erau galbeni ca luna la răsărit sau la apus, în partea de jos a orizontului.

Flăcările se micşorară repede şi Lisa spuse:

– Da, desigur pare melodramatic. Dar Rosie nu e o artistă sclifosită. Şi lucrează cu adevărat de şase, şapte ani la ceva de uriaşă importanţă. Eu am crezut-o.

Uşa batantă dintre bucătărie şi holul de jos făcu un zgomot distinct. Charlie Delmann părăsise încăperea fără nici o explicaţie.

– Charlie! Georgine se ridică de pe scaun. Unde a dispărut? Nu pot să cred că o să piardă ce va spune Lisa.

Lisa i se adresă lui Joe:

– Cînd am vorbit cu ea la telefon cu cîteva ore înainte de a se urca în avion, Rosie mi-a spus că ei o căutau. Nu credea că se vor aștepta să-și facă apariția în L.A. Dar în eventualitatea că vor afla ce avion va lua, în eventualitatea că o vor aștepta, Rosie voia să fim și noi de față, ca să fim în preajma ei în clipa cînd va coborî din avion, pentru a-i împiedica s-o reducă la tăcere. Urma să-mi spună toată povestea chiar acolo, la poarta de primire.

– Cine sînt ei? întrebă Joe.

Georgine plecase după Charlie ca să vadă unde se dusese, dar atîtată de povestea Lisei, se întoarse la scaunul ei.

Lisa spuse:

– Rosie se referea la cei pentru care lucrează.

– Compania Teknologik.

– Ai făcut ceva cercetări astăzi, Joey.

– Încerc să înțeleg cîte ceva, spuse el, în timp ce gîndurile îi înotau într-o mlaștină de oribile probabilități.

– Tu, eu și Rosie sîntem toți legați. E mică lumea, nu-i așa?

Cutremurat de gîndul că pot exista oameni atît de criminali, încît să omoare trei sute douăzeci și nouă de oameni nevinovați numai pentru a-și atinge adevărata țintă, Joe spuse:

– Lisa, pentru Dumnezeu, spune-mi că nu crezi că avionul a fost doborît numai pentru că se afla în el Rose Tucker.

Fixînd cu privirea licărirea albăstruie a piscinei, Lisa cugetă asupra răspunsului înainte de a-l rosti.

– În seara aceea eram sigură de asta. Dar apoi... investigația a arătat că nu era nici urmă de vreo bombă. Nu a fost stabilită nici o cauză probabilă. Părea doar o combinație între o eroare tehnică și o eroare umană din partea piloților.

– Cel puțin asta ni s-a spus nouă.

– Am cercetat un timp în liniște documentele Consiliului Național pentru Securitatea Transportului, nu despre acest accident, ci în general. Să știi, Joey, că au un dosar impecabil. Sînt buni. Nu există cazuri de corupție. Sînt chiar în mare măsură deasupra politicii.

Georgine spuse:

– Dar eu cred că Rose se consideră vinovată de ceea ce s-a întîmplat. E convinsă că prezența ei acolo a fost cauza accidentului.

– Dar dacă este chiar și indirect vinovată de moartea fiicei voastre, întrebă Joe, cum de vi se pare atît de minunată?

Zîmbetul Georginei nu se deosebi cu siguranță de cel cu care îl întîmpinase – și îl fermecase – pe Joe, cînd îi deschisese ușa. Dar fiind tot mai dezorientat, Joe avea impresia că expresia feței ei era la fel de ciudată și de neliniștitoare ca zîmbetul unui clovn întîlnit pe o alee cu fuioare de ceață după miezul nopții, alarmant pentru că este profund nelalocul lui. Cu acel zîmbet tulburător, Lisa spuse:

– Vrei să știi de ce, Joe? Pentru că acesta este sfîrșitul lumii, așa cum îl știm noi.

Joe o întrebă exasperat:

– Cine este Rose Tucker, ce face ea la Teknologik?

– Este genetician, un genetician strălucit.

– S-a specializat în cercetări asupra combinării moleculelor ADN din diverse organisme. Georgine ridică din nou instantaneul Polaroid, de parcă Joe ar fi putut înțelege imediat legătura dintre fotografia unui mormînt și ingineria genetică.

– N-am știut niciodată ce face ea în mod precis la Teknologik, spuse Lisa. Asta urma să-mi spună cînd a aterizat la LAX, cu exact un an în urmă. Acum, după cele ce le-a spus ea Georginei și lui Charlie ieri... pot să-mi închipui. Dar nu știu cum să cred așa ceva.

Pe Joe îl miră ciudata îmbinare de cuvinte: ea nu spusese că nu ştie dacă să creadă, ci cum să creadă.

– Ce este Teknologik în afară de ceea ce pare a fi? întrebă el.

Lisa zîmbi vag.

– Ai nas bun, Joe. Mirosul nu ţi s-a alterat după un an de pauză. Din cele spuse de Rose de-a lungul anilor, din aluziile ei vagi, cred că avem de-a face cu o ciudăţenie într-o societate capitalistă – o companie care nu poate eşua.

– Nu poate eşua? întrebă Georgine.

– Pentru că în spatele ei se află un asociat generos care acoperă toate pierderile.

– Armata? încercă Joe.

– Sau un departament al guvernului. O organizaţie cu buzunare mai adînci decît orice individ din lume. Am înţeles de la Rosie că acest proiect nu a fost finanţat doar cu o sută de milioane din fondurile de dezvoltare şi cercetare. Este vorba de un capital uriaş, de miliarde.

De sus se auzi bubuitura unei împuşcături.

Chiar şi înăbuşit de încăperile de pe parcurs, natura zgomotului era de neconfundat.

Toţi trei săriră ca unul în picioare şi Georgine spuse:

– Charlie!

Poate din cauză că stătuse atît de recent împreună cu Bob şi Clarise în livingul lor galben-vesel din Culver City, Joe văzu imediat în minte imaginea Norei Vadance şezînd goală pe scaunul de verandă, îndreptînd vîrful cuţitului de tranşat carne, înşfăcat cu ambele mîini, spre abdomen.

Liniştea care se lăsă în toată casa, după ce se stinse ecoul împuşcăturii părea la fel de sinistră ca ploaia invizibilă şi imponderală de radiaţii atomice, răspîndindu-se în tăcerea mormîntală ce urmează unei explozii nucleare.

Din ce în ce mai alarmată, Georgine strigă:

– Charlie!

În clipa cînd dădu să se îndepărteze de masă, Joe o reţinu.

– Nu, stai, stai! Mă duc eu. Sună la 911 şi mă duc eu.

Lisa spuse:

– Joey...

– Ştiu ce-i asta, rosti el suficient de tăios ca să excludă orice împotrivire.

Spera că se înşelase, că nu ştia ce se întîmpla acolo, că nu avea nici o legătură cu ceea îşi făcuse Nora Vadance. Dar dacă avea dreptate, nu putea s-o lase pe Georgine să ajungă prima la scena tragediei. De fapt, nu trebuia să vadă deloc consecinţele, nici în clipa aceea, nici mai tîrziu.

– Ştiu ce-i asta. Sună la 911, repetă Joe în timp ce traversă bucătăria şi, împingînd uşile batante, coborî în hol.

În hol, candelabrul se stingea şi se reaprindea, se stingea şi se reaprindea, ca luminile pîlpîitoare într-o închisoare dintr-un film vechi, cînd apelul guvernatorului vine prea tîrziu şi condamnatul moare pe scaunul electric.

Joe alergă spre scară, dar apoi încetini pasul de spaimă cînd urcă la etajul al doilea, îngrozit că va găsi ceea ce se aştepta să vadă.

O epidemie de sinucideri era o idee la fel de absurdă ca toate ideile clocite în minţile înfierbîntate ale celor care credeau că primarul e un robot şi că extratereştrii îi urmăresc clipă de clipă. Joe nu reuşea să înţeleagă cum de putuse Charlie Delmann să ajungă de la o stare aproape euforică la o stare de disperare într-un interval de numai două minute – la fel cum Nora Vadance ajunsese de la un mic dejun plăcut, cu paginile de benzi desenate ale ziarului deschise în faţa ei, la autoeviscerare, fără măcar să se oprească o clipă pentru a lăsa un bilet cu explicaţii.

Dacă Joe ghicise semnificaţia împuşcăturii, exista totuşi o mică şansă ca doctorul să fie încă în viaţă. Poate că nu reuşise să se omoare din prima rafală. Poate că mai putea fi salvat.

Perspectiva de a salva o viaţă, după ce atîtea vieţi i se scurseseră ca apa printre degete, îl împingea pe Joe înainte în ciuda spaimei. Urcă restul scării cîte două trepte o dată.

La etajul al doilea, aproape fără a privi în jur, trecu pe lîngă încăperi neluminate şi uşi închise. La capătul coridorului, din spatele unei uşi pe jumătate deschise venea o lumină roşiatică.

În apartamentul principal se intra printr-un mic hol propriu. Dincolo de el era dormitorul, cu mobile cu tapiţerie contemporană de culoarea osului. Graţioasele linii verde-pal ale ceramicii din dinastia Sung expusă pe etajere de sticlă confereau încăperii o notă de seninătate.

Doctorul Charles Delmann zăcea pe un pat chinezesc. Peste el se afla un pistol Mossberg cu ţeavă de 12. Ţeava fiind scurtă, reuşise să şi-o vîre între dinţi şi să ajungă uşor la trăgaci. Chiar şi în lumina aceea slabă, Joe îşi dădu seama că nu era nevoie să-i verifice pulsul.

Veioza de porţelan chinezesc verzui de pe cea mai îndepărtată din cele două noptiere era singura sursă de lumină. Lumina era roşiatică, pentru că abajurul era împroşcat cu sînge.

Într-o noapte de sîmbătă, cu zece luni în urmă, în timpul realizării unui reportaj, Joe vizitase morga oraşului, unde cadavrele băgate în saci de pe tărgile cu rotiţe şi cadavrele despuiate de pe mesele de autopsie aşteptau să fie băgate în seamă de patologii surmenaţi. Îl pălise atunci, brusc, convingerea că în jurul lui erau cadavrele soţiei şi ale copiilor săi; toate erau Michelle şi fetele, de parcă Joe ar fi pătruns într-o scenă dintr-un film SF despre clonări. Din sertarele de dimensiunile unui cadavru ale congelatoarelor de oţel inoxidabil, unde alţi morţi se odihneau între două destinaţii, se înălţau vocile înăbuşite ale lui Michelle, Chrissie şi a micuţei Nina, implorîndu-l să le elibereze de acolo pentru a se întoarce în lumea celor vii. Lîngă el, asistentul medicului legist trase fermoarul unui sac cu cadavru şi Joe privi faţa albă ca neaua a unei femei moarte, a cărei gură rujată semăna cu o frunză de poinsettia încreţită pe zăpadă şi el le văzu pe Michelle, Chrissie şi Nina. Ochii albaştri orbi ai

moartei oglindeau propria lui nebunie crescîndă. După ce ieşise din morgă, se dusese să-şi prezinte demisia redactorului său şef, Caesar Santos.

Acum se îndepărtă repede de pat, pînă să nu se materializeze nici un chip drag peste chipul medicului mort.

Îi atrase atenţia un şuierat straniu şi o clipă crezu că Delmann se lupta să respire prin faţa zdrobită. Apoi îşi dădu seama că auzea propria sa respiraţie întretăiată.

Pe noptiera cea mai apropiată scînteiau cifrele cu lumini verzi ale unui ceas digital. Timpul alerga într-un ritm frenetic: zece minute la fiecare licărire şi orele se întorceau la începutul serii şi apoi, mai departe, după-amiaza.

Lui Joe îi trecu prin cap ideea smintită că defecţiunea ceasului – care fusese poate lovit de un glonte rătăcit – ar putea spulbera vraja celor întîmplate, că Delmann ar putea învia în timp ce gloanţele ar reveni în ţeava pistolului, carnea sfîrtecată s-ar suda şi că într-o clipă el însuşi s-ar putea afla din nou pe plaja din Santa Monica, la soare, apoi mai departe în timp, în garsoniera lui, în noaptea luminată de lună, vorbind la telefon cu Beth, din Virginia şi mai înapoi, mult mai departe în timp, pînă ce zborul 353 nu se prăbuşise încă în Colorado.

De jos se auzi un ţipăt care anihilă disperata lui imaginaţie. Apoi, încă un ţipăt.

Se gîndi că Lisa ţipase. Deşi era o femeie puternică şi probabil că nu mai ţipase niciodată pînă atunci, era ţipătul unui copil cuprins de groază.

Ieşise din bucătărie în urmă cu cel mult un minut. Ce se putuse întîmpla într-un minut, atît de repede?

Întinse mîna spre pistol, cu intenţia de a-l lua de pe cadavru. Putea să mai conţină gloanţe.

„Nu. Asta este scena unei sinucideri. Dacă deplasezi arma, o să arate ca scena unei crime. Eu pot deveni suspect."

Lăsă arma neatinsă.

Ieşi alergînd din lumina filtrată de sînge, porni prin coridorul unde străjuia tăcerea funebră a umbrelor, spre imensul

candelabru care stătea agăţat, ca o ploaie perpetuă de cristale, deasupra casei scării din holul mare.

Pistolul era inutil. Nu era în stare să tragă în nimeni. Şi în plus, cine mai era în casă în afară de Georgine şi Lisa? Nimeni. Nimeni.

Coborînd cîte două trepte o dată, cîte trei o dată, sub cascada lacrimilor de cristal, apucă balustrada scării ca să-şi ţină echilibrul. Palma lui, umezită de transpiraţia rece, alunecă pe lemnul de mahon.

În holul de jos, în bubuituri de paşi, auzi clinchete melodioase şi cînd intră valvîrtej prin uşile batante, văzu oalele şi tigăile de alamă balansîndu-se pe cîrligele de deasupra, zornăind uşor cînd se atingeau.

Bucătăria era la fel de puţin luminată ca atunci cînd o părăsise. Becurile cu halogen de deasupra erau slabe de tot, aproape stinse.

În celălalt capăt al încăperii, luminată din spate de pîlpîirea celor trei lămpi cu gaz decorative de pe masă, Lisa stătea cu pumnii apăsaţi pe tîmple, de parcă se lupta să domolească o tensiune care-i apăsa craniul. Nu mai ţipa, dar suspina, gemea, şoptea tremurat cuvinte care ar putut fi „Dumnezeule, Dumnezeule".

Georgine nu se vedea.

În timp ce dangătul oalelor de alamă se stingea ca o muzică disonantă într-un vis cu spiriduşi, Joe se îndreptă repede spre Lisa şi zări cu coada ochiului sticla de vin deschisă pe care Charlie o lăsase pe tăblia barului. Lîngă sticlă erau trei pahare cu Chardonnay. Suprafaţa tremurătoare a fiecărei porţii licărea ca un giuvaer şi Joe se întrebă în treacăt dacă nu cumva vinul conţinuse otravă, o substanţă chimică, un drog.

Cînd Lisa îl văzu pe Joe apropiindu-se, îşi coborî mîinile de la tîmple şi îşi deschise pumnii, umezi şi roşii şi din degetele ei ca nişte petale de trandafiri picurau stropi. O scu-

tura o emoţie animală pură, mai crudă din cauza suferinţei şi mai înfierbîntată de groază decît orice cuvinte.

Aproape în centrul bucătăriei, pe pardoseală, în faţa Lisei, Georgine Delmann zăcea pe o parte în poziţie fetală, ghemuită nu ca nenăscutul anticipînd viaţa, ci într-o îmbrăţişare a morţii, cu ambele mîini încă imposibil încleştate pe mînerul cuţitului. Gura îi era contorsionată într-un ţipăt care n-a mai fost rostit. Ochii erau mari, din ei se scurgeau ultimele lacrimi, dar nu aveau adîncime.

Duhoarea eviscerării îl izbi pe Joe suficient de tare pentru a-l împinge în pragul unei crize de anxietate: acea senzaţie familiară de cădere, de cădere de la o mare înălţime. Dacă se lăsa pradă ei, nu va mai fi de ajutor nimănui, nu va fi de nici un ajutor Lisei şi nici lui însuşi.

Făcînd un mic efort, îşi desprinse privirea de oroarea de pe pardoseală. Cu un efort mult mai mare, îşi impuse să se smulgă de pe marginea prăpastiei disoluţiei emoţionale.

Se întoarse spre Lisa, ca s-o ia în braţe, s-o liniştească, s-o îndepărteze de locul unde zăcea prietena ei moartă, dar ea era acum cu spatele la el.

Se auzi zgomot de sticlă spartă şi Joe ezită. Îi veni gîndul nebunesc că un duşman ucigaş pătrunsese în bucătărie pe fereastră.

Nu se spărsese nici un geam, ci lămpile cu gaz, pe care Lisa le apucase ca pe nişte sticle, de coşurile lor înalte. Le sfărîmase soclurile bulboase şi din ele ţîşnise gazul vîscos.

Limbi de foc strălucitoare se întinseră pe tăblia mesei, devenind pete lucitoare de foc.

Joe o înşfăcă şi încercă s-o desprindă din vîlvătaia care se răspîndea, dar ea se smulse fără un cuvînt şi înhăţă cea de a treia lampă.

– Lisa!

Granitul şi bronzul se aprinseră în instantaneul Polaroid cu mormîntul Angelei Delmann şi atît imaginea, cît şi mijlocul de transmitere a ei se încreţiră ca o frunză arsă.

Lisa răsturnă cea de a treia lampă, turnînd gazul şi fitilul care pluteau peste rochia ei.

Preţ de o clipă, şocul îl paraliză pe Joe.

Gazul se revărsă asupra Lisei, dar în mod ciudat, fasciculul de flăcări alunecă peste corsajul şi talia rochiei, stingîndu-se în fustă.

Petele arzătoare se revărsară peste masă; şuvoaie topite curgeau peste tot. O burniţă incandescentă cădea sfîrîind pe pardoseală.

Joe întinse din nou mîna spre ea, dar ca şi cum şi-ar fi băgat mîinile într-un lighean cu apă, Lisa lua în palme flăcări de pe masă, aruncîndu-şi-le pe piept. În clipa cînd focul izbucni din hainele îmbibate cu gaz ale Lisei, Joe îşi luă brusc mîna de pe ea strigînd: „Nu!"

Fără un ţipăt, pe care reuşise cel puţin să-l emită ca reacţie la sinuciderea Georginei, fără un geamăt sau măcar un scîncet, Lisa ridică mîinile în care se învolburau mingi de foc. Stătu cîteva clipe aşa, ca antica zeiţă Diana cu lunile de foc în echilibru pe palme, apoi îşi duse mîinile la faţă şi la păr.

Joe se dădu înapoi în faţa femeii care ardea, ca să scape de priveliştea care-i pîrjolea inima, de duhoarea oribilă care-l veştejea, de misterul total care-i spulbera speranţele. Se ciocni de dulapuri.

Rămasă în mod miraculos în picioare, calmă de parcă peste ea cădea o ploaie rece, oglindită în toate unghiurile ferestrei mari de bovindou, Lisa se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să-l privească pe Joe prin vălul ei fumegînd. Din fericire, el nu-i văzu deloc faţa.

Paralizat de frică, Joe îşi dădu seama că era rîndul lui să moară, nu din cauza flăcărilor care se prelingeau pe pardoseala din lemn de arţar în jurul pantofilor săi, ci de mîna lui, într-un mod la fel de monstruos ca o rană autoprovocată prin împuşcare, ca autoeviscerarea, ca autojertfirea prin ardere. Epidemia sinuciderilor nu-l atinsese încă, dar îl va reclama în

clipa în care Lisa, definitiv moartă, se va prăbuşi grămadă pe pardoseală – şi totuşi nu se putea urni.

Înfăşurată într-un vîrtej de flăcări furtunoase, Lisa azvîrlea spectre de lumină şi fantome de umbre care se tîrau în sus pe pereţi şi roiau de-a curmezişul pardoselii, iar unele umbre erau umbre, dar altele erau panglici fîlfîitoare de funingine.

Urletul alarmei contra fumului din bucătărie, care pătrundea pînă-n oase îl aduse pe Joe la realitate. Se trezi brusc din transă.

Alergă împreună cu spectrele şi cu fantomele ca să iasă din iadul acela, prin faţa oalelor de alamă atîrnînd ca nişte feţe strălucitoare, goale de expresie, în lumina unei forje, prin faţa celor trei pahare cu Chardonnay, în care licăreau imaginile flăcărilor, şi acum şi culoarea sîngelui.

Alergînd prin uşile batante, de-a lungul coridorului, prin hol, Joe se simţea urmărit îndeaproape de ceva ce nu era behăitul alarmei de fum, de parcă în bucătărie fusese pînă la urmă un ucigaş, care stătuse nemişcat într-un colţ întunecat şi de aceea trecuse neobservat. Ajungînd la uşa din faţă, în clipa cînd apăsă pe clanţă, se aşteptă ca o mînă să se abată pe umărul lui, se aşteptă să fie răsucit şi să se confrunte cu un asasin surîzător.

Din spatele lui nu apăru o mînă şi nici, după cum s-ar fi putut aştepta, o rafală fierbinte, ci un frig şuierător care mai întîi îl ciupi de ceafă şi apoi păru să-i sfredelească şira spinării pînă sus, trecînd prin baza craniului. Intrase într-o panică atît de mare, încît nu-şi aminti că deschisese uşa sau că părăsise casa, ci se trezi traversînd veranda şi scuturîndu-se de frigul care-l cuprinsese.

Trecu repede pe lîngă zidul de cărămidă dintre şirurile perfecte de gard viu. Cînd ajunse la perechea de magnolii, unde flori mari ca feţele albe ale unor maimuţe se iţeau printre frunzele lucioase, se uită în urmă. De fapt, nu-l urmărea nimeni.

Pe strada rezidenţială era linişte; nu se auzea decît sunetul înăbuşit al alarmelor de fum din casa Delmann: pe moment nu treceau maşini, nu se plimba nimeni în seara caldă de august.

Pe verandele și peluzele din apropiere, nimeni nu fusese încă scos din casă de dezastru. Aici proprietățile erau atît de mari și casele impunătoare atît de solid construite, cu ziduri groase, încît țipetele n-ar fi putut atrage atenția vecinilor și chiar și unica împușcătură ar fi putut să fie percepută ca trîntirea unei portiere de mașină sau ca rateul unui camion.

Joe se gîndi să aștepte pompierii și poliția, dar nu-și putea imagina cum ar putea descrie în mod convingător ce se petrecuse în casa aceea în doar trei sau patru minute de coșmar. În timp ce le trăise, acele evenimente febrile i se păruseră halucinante, începînd cu zgomotul împușcăturii și terminînd cu momentul în care Lisa se scăldase în flăcări; iar acum erau ca niște frînturi ale unui vis mai profund din coșmarul permanent al vieții lui.

Focul va distruge o mare parte a dovezilor sinuciderii și poliția îl va reține pentru investigații – și apoi, foarte probabil, va fi bănuit de crimă. Vor vedea un om adînc tulburat care își pierduse firea după pierderea familiei, fără slujbă, care locuia într-o cameră deasupra unui garaj, un slăbănog cu privirea rătăcită, care ținea douăzeci de mii de dolari lichizi în roata de rezervă ascunsă în portbagajul mașinii. Împrejurările vieții și profilul său psihic nu-i vor determina să-l creadă, chiar dacă povestea lui nu depășea deocamdată limitele logicii.

Înainte ca Joe să-și poată redobîndi libertatea, Teknologik și asociații săi îl vor găsi. Încercaseră să-l împuște numai pentru că Rose ar fi putut să-i spună ceva ce ei nu voiau să se știe – iar acum el știa mai mult decît știuse atunci, chiar dacă nu înțelegea nimic din acele informații. Ținînd seama de legăturile suspecte ale companiei Teknologik cu factorii de putere militară și politică, Joe va fi mai mult decît probabil ucis în închisoare în timpul unei altercații minuțios înscenate cu alți deținuți bine plătiți pentru a-l duce la pierzanie. Dacă va ieși viu din pușcărie, va fi urmărit după eliberare și anihilat cu prima ocazie.

Străduindu-se să n-o ia la fugă pentru a nu atrage astfel atenția asupra lui, Joe se îndreptă spre Honda parcată peste drum.

Ferestrele bucătăriei casei Delmann explodară. După zăngănitul geamurilor făcute țăndări, urletul alarmei de fum se auzi mult mai tare decît înainte.

Joe privi înapoi și văzu focul țîșnind din partea din spate a casei. Gazul lămpilor stîrnise incendiul; chiar prin ușa din față, pe care el o lăsase deschisă, limbi de foc se prelingeau deja pe pereții holului de la parter.

Joe se urcă în mașină. Închise portiera.

Avea sînge pe mîna dreaptă. Nu era sîngele lui.

Deschise tremurînd consola dintre scaune și scoase o mînă de șervețele dintr-o cutie de Kleenex. Își șterse mîinile.

Bagă șervețelele îmbibate în punga în care fusese împachetată gustarea de la McDonald.

O dovadă, se gîndi el, deși nu se făcea vinovat de nici o crimă.

Lumea se-ntorsese cu susu-n jos. Minciunile erau adevăr, adevărul era minciună, realitatea era ficțiune, imposibilul era posibil și nevinovăția era vinovăție.

Scotoci în buzunare după chei. Porni motorul.

Prin geamul spart din spate auzi nu numai alarmele de fum – acum erau mai multe – ci și vecinii strigînd unul la altul, țipete de spaimă în noaptea de vară.

Încrezător că atenția lor se va concentra asupra casei Delmann și că nici nu-l vor vedea plecînd, Joe aprinse farurile și Honda țîșni pe stradă.

Frumoasa și vechea casă în stil georgian era acum sălașul balaurilor cu răsuflare incendiară care se tîrau dintr-o încăpere într-alta. În timp ce morții zăceau în giulgiuri de foc, nenumărate sirene se auzeau tînguindu-se în depărtare.

Joe se topi în noaptea care devenise prea stranie pentru a fi înțeleasă, pătrunzînd într-o lume ce nu mai părea a fi cea în care se născuse.

III

Punctul zero

9

Lumina aceea de Halloween din august, portocalie ca dovlecii-felinare, dar înălțîndu-se din gropile de nisip, îi făcea chiar și pe nevinovați să pară niște desfrînați.

Pe o bucată de plajă unde era permis să se facă foc, ardeau zece focuri. În jurul unora erau adunate familii mari, în jurul altora, grupuri de adolescenți și de studenți.

Joe trecu printre ei. Plaja era locul pe care-l prefera în nopțile cînd venea la ocean pentru terapie, deși de obicei, se ținea departe de focuri.

Într-un loc, decibelii sporovăielilor depășeau orice limită admisibilă și perechi desculțe dansau după vechi melodii ale formației Beach Boys. Dar mai încolo, o duzină de ascultători erau fascinați de un bărbat îndesat, cu o coamă de păr alb și o voce sonoră care spunea o poveste cu stafii.

Evenimentele zilei îi schimbaseră lui Joe modul de a percepe lumea, astfel încît acum parcă o privea printr-o pereche de ochelari ciudați, cîștigați la un joc de noroc la jumătatea drumului spre un misterios carnaval care călătorea dintr-un loc într-altul, niște ochelari capabili nu să

deformeze lumea, ci să-i dezvăluie o dimensiune secretă, enigmatică, rece și înfricoșătoare.

Dansatori în costume de baie, cu membrele goale arămii în lumina focului, își scuturau umerii și își unduiau șoldurile, se aplecau și se balansau, își băteau brațele suple ca niște aripi sau înhățau aerul strălucitor și lui Joe fiecare oficiant i se părea a fi două entități în același timp. Fiecare era o persoană reală, da, dar fiecare era de asemenea o marionetă manevrată de un păpușar nevăzut, care o făcea cu ajutorul sforilor să jubileze, să clipească din ochii de sticlă, să zîmbească trosnind din fața de lemn, să rîdă cu vocile sparte ale ventrilocilor ascunși, cu unicul scop de a-l amăgi pe Joe, făcîndu-l să creadă că era o lume bună de care merită să te bucuri.

Trecu pe lîngă un grup de zece, doisprezece tineri în slipuri. Hainele lepădate de ei licăreau ca niște grămezi de piei de focă, de țipari jupuiți sau de alte produse ale mării. Scîndurile de surfing cu vîrfurile ridicate aruncau pe nisip umbre ca la Stonehenge. Nivelul lor de testosteron era atît de mare, încît în aer i se simțea efectiv mirosul, atît de mare, încît îi făcea să fie nu turbulenți, ci să se miște lent și să murmure, aproape ca niște somnambuli mînați de fantezii masculine primitive.

Dansatorii, povestitorul și publicul lui, surferii și toți ceilalți pe lîngă care trecu Joe îl priviră bănuitori. De data asta nu era doar în închipuirea lui. Deși îl priveau mai mult pe furiș, Joe era conștient de curiozitatea pe care o stîrnea.

N-ar fi fost surprins dacă toți lucrau la Teknologik sau pentru cel care înființase Teknologik.

Pe de altă parte, deși se cufunda adînc în paranoia, Joe avea încă mintea suficient de întreagă ca să-și dea seama că purta cu el acele lucruri de nerostit, pe care le văzuse la casa Delmann – și că acele orori se vedeau pe el. Experiența pe care o trăise îi brăzdase fața, îi așternuse un văl opac de tristețe pe ochi și îi sculptase trupul în unghiuri de furie și groază. Cînd trecu, oamenii de pe plajă văzură un bărbat chinuit și ei erau toți orășeni care înțelegeau pericolul oamenilor chinuiți.

Joe găsi un foc înconjurat de douăzeci şi ceva de tineri şi tinere cu capete rase, cufundaţi într-o tăcere totală. Fiecare purta o mantie albastră ca safirul şi tenişi albi şi fiecare avea un inel de aur în urechea stîngă. Bărbaţii nu aveau barbă. Femeile nu erau fardate. Mulţi dintre ei, aparţinînd ambelor sexe, erau atît de atrăgători şi atît de stilaţi în acele veşminte, încît pe Joe îl duse imediat gîndul la Cultul Copiilor din Beverly Hills.

Se opri cîteva minute, observîndu-i în timp ce ei se uitau la foc într-o tăcere meditativă. Cînd îl priviră, nu se temură de ceea ce văzură în el. Ochii lor erau, fără excepţie, lacuri liniştite în care el văzu adîncimi umilitoare de îngăduinţă şi bunătatea clarului de lună pe apă – dar poate numai pentru că asta simţea el nevoia să vadă.

Ţinea în mînă punga de la McDonald în care se aflau ambalajul celor două *cheeseburgers*, un pahar de suc gol şi şerveţelele Kleenex, cu care-şi şterse sîngele de pe mînă. Dovezi. Aruncă punga în foc uitîndu-se la oficianţii cultului care priveau cum punga este cuprinsă de flăcări, se înnegreşte şi dispare.

Cînd se îndepărtă, se întrebă în treacăt care credeau ei că este scopul vieţii. Imaginaţia îl făcea să creadă că în spirala dementă şi apăsătoare a vieţii moderne, aceşti credincioşi înveşmîntaţi în mantii albastre descoperiseră adevărul şi realizaseră o stare de iluminare care dădea sens existenţei. Nu i-a întrebat, de teamă ca răspunsul lor să nu fie decît o nouă variantă a aceleiaşi triste aspiraţii şi a aceleiaşi gîndiri anticipativ optimiste, pe care atîţia alţii îşi bazau speranţele.

La o sută de metri de focuri, pe plajă, acolo unde noaptea era stăpînă, se ghemui la marginea torcătoare a valurilor şi îşi înmuie mîinile în apa sărată, adîncă de cîţiva centimetri. Luă o mînă de nisip ud şi se frecă energic cu el pentru a înlătura orice urmă de sînge din cutele degetelor şi de sub unghii.

După ce îşi mai clăti o dată mîinile, fără a se obosi să-şi scoată ciorapii şi adidaşii sau să-şi suflece blugii, intră în mare.

Se deplasă prin valul negru şi se opri după ce depăşi linia unde se spărgeau valurile liniştite şi unde apa îi trecea de genunchi.

Unduirile molcome aveau doar gulere uzate, subţiri, de spumă fosforescentă. Era ciudat că, deşi noaptea era senină şi străpunsă de razele lunii, la o sută de metri depărtare marea se legăna dezgolită, neagră, invizibilă.

Refuzînd priveliştea liniştitoare care-l atrăsese pe ţărm, Joe îşi găsi alinare în fluxul care se ridica presîndu-i picioarele şi în mormăitul slab, surd, al măreţei maşinării a apei. Ritmuri eterne, mişcări lipsite de sens, pacea nepăsării.

Încercă să nu se gîndească la cele întîmplate la casa Delmann. Erau evenimente de neînţeles. Nu le va înţelege dacă se va gîndi la ele.

Era dezamăgit că nu era întristat şi nici îndurerat de moartea soţilor Delmann şi a Lisei. La întrunirile Prietenilor Înţelegători, aflase că în urma pierderii unui copil, părinţii se plîngeau deseori de curioasa incapacitate de a se simţi afectaţi de suferinţa altora. Reportajele despre accidente pe autostradă, incendii în blocuri de locuinţe şi crime oribile de la televizor îi lăsau indiferenţi, nu-i mişca deloc. Melodiile care le pătrundeau odinioară în suflet, arta care le mîngîia odinioară inima, nu mai aveau nici un efect asupra lor. Unii depăşiseră această pierdere a sensibilităţii într-un an sau doi, alţii în cinci sau zece, dar alţii – niciodată.

Soţii Delmann păreau oameni cumsecade, dar de fapt nu-i cunoscuse cu adevărat.

Lisa era prietena lui. Murise. Şi ce dacă? Toţi mor mai devreme sau mai tîrziu. Copiii tăi. Femeia care era iubirea vieţii tale. Toţi.

Duritatea inimii lui îl sperie. Îi era silă. Dar nu se putea forţa să simtă durerea altora. Nu putea simţi decît propria lui durere.

Căuta în mare nepăsarea faţă de pierderile lui, pe care o simţea deja faţă de pierderile altora.

Şi totuşi se întreba ce fel de fiară va deveni el, dacă nici măcar moartea lui Michelle, a lui Chrissie şi a Ninei nu va

mai conta pentru el. Pentru prima dată, se gîndi că o indiferenţă totală ar putea aduce cu sine nu pace lăuntrică, ci o predispoziţie nelimitată la rău.

Aglomerata staţie de întreţinere auto şi magazinul *nonstop* de piese auto adiacent se aflau la trei străzi de motelul lui. Lîngă toalete, erau instalate, afară, două telefoane publice.

Cîţiva fluturi de noapte graşi, albi ca fulgii de zăpadă, se roteau sub lumina felinarelor conice montate de-a lungul streşinilor clădirii. Umbrele aripilor lor, mult mărite şi deformate se proiectau pe zidul cu stucatură albă.

Joe nu se obosise niciodată să-şi anuleze cartea de credit de la compania de telefoane. Cu ajutorul ei putea face apeluri interurbane pe care nu îndrăznea să le facă din camera lui de motel, dacă spera să rămînă acolo în siguranţă.

Voia să discute cu Barbara Christman, investigatorul desemnat să cerceteze cazul zborului 353. Era ora unsprezece acolo, pe coasta de vest şi ora două din noaptea de sîmbătă spre duminică în Washington, D.C. Desigur că nu era la birou şi, deşi ar putea găsi un funcţionar de serviciu la Consiliul Naţional de Securitate a Transportului chiar şi la ora aceea, nu i se va da în nici un caz numărul de telefon de acasă al Barbarei Christman.

Obţinu totuşi numărul liniei principale a CNST-ului de la serviciul de informaţii şi făcu apelul. Noul sistem telefonic automat al Consiliului îi oferi mai multe opţiuni, printre care posibilitatea de a lăsa un mesaj pentru oricare dintre membrii Consiliului, pentru investigatorul accidentului sau pentru un funcţionar cu funcţie de răspundere. Presupuse că dacă introducea prima iniţială şi primele patru litere ale persoanei căreia dorea să-i adreseze mesajul, i se va face legătura. Deşi introduse cu grijă literele B-C-H-R-I, nu primi acces la mesageria vocală, ci la o înregistrare care-l informă că nu exista o asemenea legătură. Mai încercă o dată, cu acelaşi rezultat.

Fie că Barbara Christman nu mai lucra acolo, fie că sistemul de mesagerie vocală nu funcţiona corect.

Deşi investigatorul unui accident este un investigator principal care lucrează în sediul CNST din Washington, ceilalţi membri ai unei echipe operative pot fi recrutaţi din rîndul specialiştilor din filialele locale de pe tot teritoriul ţării: Anchorage, Atlanta, Chicago, Denver, Fort Worth, Los Angeles, Miami, Kansas City, New York City şi Seattle. Joe obţinuse din calculatorul de la *Post* o listă cu aproape toţi membrii echipei, dar nu ştia unde să-l găsească pe nici unul dintre ei.

Avînd în vedere că locul accidentului se afla la ceva mai mult de o sută cincizeci de kilometri sud de Denver, presupuse că măcar cîţiva membri ai echipei fuseseră recrutaţi din filiala de acolo. Folosind lista lui de unsprezece nume, căută numerele de telefon în cartea de telefon a oraşului Denver.

Obţinu trei numere. Celelalte opt persoane nu erau în cartea de telefon sau nu locuiau în zona Denverului.

Umbrele fluturilor de noapte care se umflau, se micşorau şi iarăşi se umflau neîncetat pe zidul cu stucatură al staţiei de întreţinere auto, îi ăţîţau memoria lui Joe. Ele îi aminteau de ceva şi simţea tot mai acut că amintirea era importantă, dar în acelaşi timp îi scăpa. Îşi fixă pentru o clipă privirea asupra umbrelor rotitoare, amorfe ca formele topite dintr-un felinar de Lava, dar nu reuşi să facă legătura.

Deşi trecuse de miezul nopţii în Denver, Joe îi sună pe toţi cei trei ale căror numere le obţinuse. Primul era meteorologul echipei operative, desemnat să cerceteze factorii de vreme ce ar fi putut favoriza accidentul. Îi răspunsese un robot şi Joe nu lăsă nici un mesaj. Al doilea era cel care supraveghease divizia echipei care se ocupa de filtrarea rămăşiţelor în căutarea de dovezi metalurgice. Era posac, probabil trezit de telefon şi necooperant. Cel de al treilea îi furnizâ legătura cu Barbara Christman, de care Joe avea nevoie.

Numele lui era Mario Oliveri. Fusese șeful echipei de acțiuni umane, care căuta eventualele erori comise de echipajul de zbor sau de controlorii de trafic aerian.

În ciuda orei tîrzii și a încălcării intimității lui, Oliveri s-a arătat cordial, spunînd că este o bufniță nocturnă, care nu se culcă înainte de ora unu.

– Dar, domnule Carpenter, sînt sigur că veți înțelege că nu dezvălui reporterilor demersurile comisiei sau detaliile oricărei investigații. Oricum există informații pentru public.

– Nu pentru asta v-am sunat, domnule Oliveri. Nu reușesc să iau legătura cu unul dintre investigatorii principali, cu care doresc neapărat să vorbesc și sper să-mi faceți dumneavoastră legătura. Se întîmplă ceva cu mesageria ei vocală de la birourile dumneavoastră din Washington.

– Mesageria ei vocală? Nu avem actualmente nici o femeie angajată ca investigator. Toți șase sînt bărbați.

– Barbara Christman.

Oliver spuse:

– A, despre ea era vorba! A ieșit la pensie anticipat, cu cîteva luni în urmă.

– Aveți cumva numărul ei de telefon?

Oliver ezită, apoi spuse:

– Regret, dar nu-l am.

– Poate știți dacă locuiește chiar în Washington sau într-o suburbie. Dacă aș ști unde locuiește poate că aș obține și numărul ei de telefon...

– Am auzit că s-a întors în Colorado, spuse Oliveri. A început să lucreze în agenția din Denver cu mulți ani în urmă, a fost transferată la Washington și a fost promovată investigator principal.

– Deci acum e în Denver?

Oliveri tăcu din nou, de parcă însuși subiectul Barbara Christman l-ar fi tulburat. În cele din urmă, spuse:

– Cred că domiciliul ei actual este în Colorado Springs. E cam la o sută de kilometri sud de Denver.

Şi asta însemna mai puţin de şaizeci de kilometri de cîmpul unde avionul blestemat 747 îşi găsise sfîrşitul în flăcări.

– Este acum în Colorado Springs? întrebă Joe.

– Nu ştiu.

– Dacă este căsătorită, poate că telefonul este pe numele soţului ei.

– E divorţată de mulţi ani. Domnule Carpenter... poate că...

După cîteva secunde lungi în care Oliveri nu reuşi să-şi termine gîndul, Joe îl îmboldi uşor:

– Da, spuneţi...

– Are vreo legătură cu zborul naţional 353?

– Da, domnule. În seara asta s-a împlinit un an de la prăbuşirea lui.

Oliveri păstră din nou tăcerea.

În cele din urmă, Joe întrebă:

– S-a întîmplat ceva... ieşit din comun cu zborul 353?

– După cum am spus, investigaţia este bun public.

– Nu asta v-am întrebat.

Pe fir se lăsă o linişte atît de profundă, încît Joe avu impresia că nu avea legătura cu Denverul, ci cu faţa ascunsă a lunii.

– Domnule Oliveri...

– Efectiv nu am ce să vă spun, domnule Carpenter. Dar dacă găsesc ceva mai tîrziu... vă pot suna la un număr de telefon?

Preferînd să nu-i spună povestea lui, Joe răspunse:

– Domnule, dacă sînteţi un om cinstit, s-ar putea să vă periclitaţi poziţia dacă mă sunaţi. Există nişte oameni foarte ticăloşi, care s-ar interesa brusc de dumneavoastră, dacă ar afla că am intrat în legătură.

– Cine-s aceşti oameni?

Trecînd peste întrebare, Joe spuse:

– Dacă aveţi ceva în minte sau pe conştiinţă, chibzuiţi bine. Voi reveni peste o zi, două.

Joe închise.

Fluturii de noapte continuau să se rotească. Își loveau aripile de felinarele de deasupra. Clișeul aripilor; fluturi de noapte atrași de flăcări.

Amintirea continua să-i scape lui Joe.

Sună la serviciul de informații din Colorado Springs. Operatoarea îi dădu numărul de telefon al Barbarei Christman.

Femeia răspunse la al doilea zbîrnîit. Nu părea să fi fost trezită din somn.

Poate că unii investigatori care asistaseră la măcelul indescriptibil al unor catastrofe majore nu reușeau să adoarmă prea ușor.

Joe își spuse numele și locul unde se aflase familia lui cu un an în urmă, pretinzînd că mai lucra ca reporter la *Post*.

Tăcerea cu care-i răspunse inițial avea aceeași notă de răceală și de atmosferă lunară a tăcerii lui Oliveri. Apoi întrebă:

– Mai sînteți la aparat?

– Poftim?

– De unde sunați? De aici, din Colorado Springs?

– Nu, din Los Angeles.

– A, spuse ea și lui Joe i se păru că aude un vag oftat de regret la rostirea acelei vocale.

– Doamnă Christman, am cîteva întrebări despre zborul 353...

– Îmi pare rău, spuse ea. Știu că ați suferit îngrozitor, domnule Carpenter. Nu pot nici măcar să-mi imaginez profunzimea durerii dumneavoastră și știu că este deseori dificil pentru membrii familiilor să accepte pierderile în asemenea incidente cumplite, dar nu v-aș putea spune nimic care să vă ajute să vă consolați sau...

– Eu nu încerc să mă consolez, doamnă Christman. Încerc să aflu ce s-a întîmplat cu adevărat cu avionul acela.

– Domnule Carpenter, nu este un lucru neobișnuit în cazul oamenilor aflați în situația dumneavoastră să-și găsească alinarea în teorii despre conspirații, pentru că altminteri pierderea pare fără sens, întîmplătoare și inexplicabilă. Unii cred

că noi ascundem incompetența liniei aeriene sau că am fost cumpărați de Asociația Piloților Liniilor Aeriene și că am dosit dovezile care arătau că echipajul era beat sau drogat. A fost pur și simplu un accident, domnule Carpenter. Dar dacă aș discuta mult timp cu dumneavoastră la telefon, încercînd să vă asigur de acest lucru, nu v-aș convinge niciodată și v-aș încuraja această fantezie negativistă. Aveți realmente toată înțelegerea mea, dar dumneavoastră aveți nevoie de un terapeut, nu de mine.

Înainte de a apuca Joe să răspundă, Barbara Christman închise telefonul.

O sună din nou. Deși aștepta pînă ce telefonul sună de patruzeci de ori, femeia nu răspunse.

Deocamdată realizase tot ce era posibil la telefon.

La jumătatea drumului spre Honda, se opri. Se întoarse și studie din nou partea laterală a stației de întreținere auto, unde umbrele supradimensionate și bizar deformate ale fluturilor de noapte se proiectau pe stucatura albă, ca fantome de coșmar alunecînd prin ceturile pale ale unui vis.

Fluturi de noapte atrași de flăcări. Trei puncte de foc în trei lămpi cu gaz. Coșuri de sticlă înalte.

Văzu în minte cele trei flăcări înălțîndu-se tot mai sus în coșurile de sticlă. Lumina galbenă a lămpilor licări pe fața sumbră a Lisei și umbrele țîșniră în sus pe pereții bucătăriei soților Delmann.

În clipele acelea, Joe crezuse că numai un curent de aer rătăcit acolo ridicase flăcările în lămpi, deși aerul din bucătărie nu se mișcase. Acum, privind în urmă, i se părea că focul în serpentine care licărea la cîțiva centimetri mai sus de cele trei fitile avea o mai mare importanță decît crezuse el.

Incidentul avea o semnificație.

Urmărea fluturii de noapte, dar se gîndea la fitilele cu gaz, stătea lîngă stația de întreținere auto, dar vedea în jurul lui bucătăria cu dulapurile din lemn de arțar și tăbliile din imitație de granit maroniu ca zahărul brut.

Întins pe spate pe patul din motel, cu capul pe o pernă de burete, cu inima pe o stîncă de amintiri dure, Joe mînca o ciocolată pe care şi-o cumpărase la staţia auto.

Pînă la ultima îmbucătură nu reuşi să-i simtă gustul. O dată cu ultima, îi năvăli în gură gust de sînge, de parcă şi-ar fi muşcat limba.

Dar nu se tăiase la limbă, ci îl chinuia de fapt sentimentul vinovăţiei. Se mai sfîrşise o zi şi el era încă viu şi incapabil să-şi justifice supravieţuirea.

Cu excepţia luminii lunii care pătrundea prin uşa deschisă a balconului şi a cifrelor verzui de pe ceasul deşteptător digital, camera era cufundată în întuneric. Privi lustra din tavan, vag vizibilă – şi era vizibilă numai pentru că discul convex de sticlă era brumat uşor de strălucirea lunii. Plutea ca un vizitator fantomatic deasupra lui.

Se gîndi la sclipitorul Chardonnay din cele trei pahare de pe tăblia din bucătăria soţilor Delmann. Nu-i ofereau nici o explicaţie. Deşi Charlie gustase poate vinul înainte de a-l turna, Georgine şi Lisa nu se atinseseră de paharele lor.

Prin mintea lui se învîrteau şi fîlfîiau gînduri ca agitaţii fluturi de noapte, căutînd lumina în întuneric.

Ar fi dorit să vorbească cu Beth în Virginia. Dar poate că îi urmăreau telefonul şi reperau apelul lui ca să-l găsească. Pe lîngă asta, îl îngrijora faptul că i-ar pune în pericol pe Beth şi Henry dacă le-ar spune ceva despre ce i se întîmplase de cînd descoperise că era supravegheat pe plajă.

Legănat de cîntecul matern al valurilor ritmice, copleşit de oboseală, întrebîndu-se cum de scăpase de epidemia de sinucideri din casa soţilor Delmann, Joe se cufundă într-un somn cu coşmaruri.

Mai tîrziu, se trezi pe jumătate în întuneric, întins pe o parte, cu faţa spre ceasul deşteptător de pe noptieră. Cifrele verzui sclipitoare îi aminteau de cele de pe ceasul din dormitorul plin de sînge al lui Charles Delmann, care dădeau timpul înapoi cu cîte zece minute.

Joe presupusese că o rafală de gloanțe rătăcite lovise probabil ceasul și-l defectaseră. Acum, în toropeala somnului, își dădu seama că explicația era alta – ceva mai misterios și mai important decît o mărgică de plumb.

Ceasul și lămpile cu gaz.

Cifre licărind, flăcări înălțîndu-se.

Legături.

Semnificație.

Visurile îl solicitară repede, dar ceasul deșteptător îl trezi cu mult înainte de ivirea zorilor. Evadase din realitate pentru mai puțin de trei ore și jumătate, dar după un an de nopți frămîntate, era înviorat chiar și după un somn atît de scurt.

După ce făcu repede un duș, în timp ce se îmbrăca, Joe studie ceasul digital. Semnificația îi scăpa, la fel cum îi scăpase cînd fusese buimăcit de somn.

Joe porni cu mașina spre LAX, pe cînd coasta mai aștepta încă ivirea zorilor.

Își cumpără un bilet de avion dus-întors în aceeași zi pînă la Denver. Zborul de întoarcere urma să-l aducă înapoi la Los Angeles în timp util pentru a se întîlni la ora șase cu Demi – cea cu vocea sexi-voalată – la cafeneaua din Westwood.

În timp ce se îndrepta spre poarta unde avionul lui trăsese deja, zări doi tineri în mantii albastre la biroul de informații pentru zborul spre Houston. Capetele lor rase, inelele de aur din urechea stîngă și tenișii albi îi identificau drept membri ai aceluiași cult ca grupul pe care-l întîlnise în jurul focului de pe plajă, cu cîteva ore în urmă.

Unul dintre ei era negru, celălalt era alb și amîndoi aveau calculatoare portabile NEC. Negrul se uită la ceas, un Rolex de aur. Oricare ar fi fost credința lor religioasă, era clar că nu făcuseră legămînt de sărăcie și nici nu păreau să aibă ceva în comun cu Hare Krishna.

Deși se urca într-un avion pentru prima dată după ce primise vestea despre Michelle și fete cu un an în urmă, Joe

n-a avut emoţii în timpul zborului spre Denver. La început, se îngrijoră că va avea o criză de anxietate şi va retrăi prăbuşirea zborului 353, aşa cum şi-l imaginase de atîtea ori, dar după numai cîteva minute, îşi dădu seama că se va simţi bine.

Nu-i era frică să moară şi el într-un accident. Se încăpăţîna să creadă că, dacă ar fi murit în acelaşi mod în care pieriseră soţia şi fiicele lui, va fi calm şi netemător în lunga prăbuşire spre pămînt, pentru că o asemenea soartă ar părea o bine venită reechilibrare a balanţei în univers, un cerc deschis care se închidea, o nedreptate în sfîrşit reparată.

Pe el îl îngrijora mai mult ceea ce ar putea afla de la Barbara Christman la capătul călătoriei.

Era convins că ea nu avusese încredere în intimitatea convorbirii lor telefonice, dar aflat faţă-n faţă cu el, va vorbi. Nu credea că doar îşi imaginase nota de dezamăgire din glasul ei cînd aflase că el n-o suna din Colorado Springs. Şi peroraţia ei privind pericolul de a crede în teorii despre conspiraţii şi nevoia de terapie a suferinţei, deşi plină de înţelegere şi bine formulată, i se părea lui Joe adresată mai puţin lui şi mai degrabă celor care trăgeau cu urechea.

Dacă Barbara Christman purta o povară de care era nerăbdătoare să scape, dezlegarea misterului zborului 353 ar putea fi aproape.

Joe voia să afle tot adevărul, avea nevoie să-l afle, dar se temea de el. Pacea indiferenţei îi va fi pentru totdeauna inaccesibilă dacă va afla că fiinţe umane, nu soarta, îi răpiseră familia. Călătoria spre acest adevăr anume nu era înălţarea spre o lumină minunată, ci prăbuşirea în întuneric, în haos, în maelstrom.

Luase cu el printurile a patru articole despre Teknologik, pe care le scosese de pe calculatorul lui Randy Colway de la redacţia *Post*. Articolul departamentului de afaceri era însă atît de sec – şi puterea lui de concentrare era atît de mică după numai trei ore şi jumătate de somn – încît nu reuşea să-l înţeleagă.

Moţâi, firește, pe deasupra deșertului Mojave și a Munţilor Stîncoși; două ore și cincisprezece minute de vise pe jumătate conturate, luminate de lămpi cu gaz și de licărirea unor ceasuri digitale, în care părea mereu că se apropie de înțelegerea faptelor, dar din care se trezi la fel de însetat de un răspuns.

În Denver, umiditatea era neobișnuit de mare și cerul era acoperit. Spre vest, munţii erau îngropaţi sub avalanșele lente ale ceţii din prima oră a dimineţii.

Pentru a închiria o mașină, a fost nevoit să folosească pentru identificare, în afară de permisul de conducere, și o carte de credit. Plăti însă în bani lichizi, încercînd să evite folosirea efectivă a cărţii de credit, care ar fi putut lăsa o urmă de plastic pentru cei care-l urmăreau.

Deși nici în avion, nici la aeroport nimeni nu păruse interesat de persoana lui, Joe își parcă mașina la un centru comercial nu departe de aeroport și o scotoci pe toate părţile, sub capotă și în portbagaj, în căutarea unui transmiţător ca acela pe care-l găsise în Honda lui în ziua precedentă. Fordul de închiriat nu conţinea nimic.

Părăsind centrul comercial, parcurse un traseu întortocheat pe tot felul de străzi lăturalnice, verificînd permanent în oglinda retrovizoare dacă se ţinea cineva după el. Convins că nu era urmărit, intră în cele din urmă pe autostrada 25, îndreptîndu-se spre sud.

Kilometru de kilometru, Joe accelera tot mai tare, ignorînd în cele din urmă limita de viteză, pentru că era tot mai convins că dacă nu va ajunge la timp la casa Barbarei Christman, o va găsi moartă prin sinucidere. Eviscerată. Arsă. Sau cu ţeasta sfărîmată.

10

În Colorado Springs, Joe găsi adresa Barbarei Christman în cartea de telefon. Locuia într-un fel de cutiuţă de

bijuterii victoriană, în stil Queen Ann, împodobită exuberant cu complicate feronerii.

Cînd Barbara veni la uşă, răspunzînd la sonerie, i se adresă lui Joe înainte ca acesta să apuce să se identifice.

– Ai venit mai devreme decît mă aşteptam.

– Barbara Christman?

– Hai să nu facem asta aici.

– Nu sînt sigur că ştiţi cine ...

– Ba ştiu. Dar nu aici.

– Unde?

– Maşina de lîngă bordură e a dumitale? întrebă ea.

– Fordul închiriat.

– Parchează-l la următoarea intersecţie. La două intersecţii distanţă. Aşteaptă acolo, vin să te iau.

Femeia închise uşa.

Joe mai stătu o clipă pe verandă, gîndindu-se dacă să mai sune o dată. Hotărî apoi că nu avea de gînd să-l fenteze.

Parcă la două intersecţii spre sud de casa Barbarei Christman, lîngă terenul de joacă al unei şcoli. Leagănele de tot felul şi spalierele erau nefolosite în acea dimineaţă de duminică. Într-o altă zi, ar fi parcat în altă parte, ca să scape de rîsetele cristaline ale copiilor.

Coborî din maşină şi se uită de-a lungul străzii. Femeia nu se zărea încă.

Joe îşi consultă ceasul. Zece fără zece, ora Pacificului, o oră mai mult aici.

Peste opt ore va trebui să fie înapoi în Westwood, pentru a se întîlni cu Demi – şi cu Rose.

Pe strada adormită venea o adiere ca o labă de pisică scotocind prin crengile pinilor după păsările ascunse. Se auziră foşnind frunzele de pe ramurile unui pîlc de mesteceni din apropiere, cu trunchiuri strălucitor de albe ca stiharele băieţilor de cor.

Sub un cer alb-cenuşiu cu ceaţă tot mai joasă spre vest şi duduind de tunete metalice spre est, ziua aceea părea să

poarte o povară grea de prevestiri rele. Lui Joe i se încreți pielea pe ceafă și începu să se simtă expus ca o țintă roșie pe un poligon de tragere.

Cînd se apropie dinspre sud un Chevrolet și Joe văzu în el trei bărbați, se mută degajat pe scaunul din dreapta al mașinii de închiriat, folosindu-se de el ca refugiu pentru eventualitatea că vor deschide focul asupra lui. Trecură fără a arunca nici o privire în direcția sa.

Un minut mai tîrziu, Barbara Christman sosi într-un Ford Explorer verde ca smaraldul. Mirosea ușor a scrobeală și a săpun și el bănuia că, atunci cînd o sunase spăla rufe.

Trecînd de școală, Joe întrebă:

– Doamnă Christman, unde ați văzut o fotografie de-a mea?

– N-am văzut nici o fotografie, spuse ea. Și spune-mi Barbara.

– Deci, Barbara... cînd ai deschis ușa cu puțin timp în urmă, de unde ai știut că sînt eu?

– N-a mai venit la ușa mea un necunoscut de un secol. Oricum, noaptea trecută cînd ai sunat din nou și eu n-am răspuns, ai lăsat telefonul să sune mai mult de treizeci de ori.

– De patruzeci de ori.

– Chiar și un om perseverent ar fi renunțat după douăzeci. Cînd am auzit telefonul sunînd și tot sunînd, mi-am dat seama că ești mai mult decît perseverent. Nebun. Știam că vei apărea în curînd.

Avea în jur de cincizeci de ani, era îmbrăcată cu Rockports, blugi decolorați și o cămașă de mătase albastră. Părul blond, des arăta de parcă ar fi fost tuns de un bun frizer și nu aranjat de un coafor. Bine bronzată, cu o față lată, deschisă și îmbietoare ca un lan de grîu auriu din Kansas, femeia părea cinstită și demnă de încredere. Avea o privire directă și Joe o plăcu pentru aerul de eficiență pe care-l degaja și pentru nota tonică de încredere în sine din vocea ei.

– De cine ți-e frică, Barbara?

– Nu știu cine sînt ei.

– Voi găsi răspunsul undeva, o preveni el.

– Eu îţi spun adevărul, Joe. N-am ştiut niciodată cine sînt, dar au tras sfori care n-am crezut niciodată că pot fi trase.

– Pentru a modifica rezultatele unei investigaţii a Consiliului de Securitate?

– Consiliul este încă integru, cred. Dar oamenii aştia... au reuşit să facă să dispară unele dovezi.

– Ce dovezi?

Oprindu-se la un semafor cu lumină roşie, ea întrebă:

– Ce te-a făcut pînă la urmă să devii bănuitor, după atîta timp? Ce nu ţi s-a părut real în relatarea oficială?

– Totul mi s-a părut real – pînă m-am întîlnit cu singurul supravieţuitor.

Ea îl privi fără nici o expresie, de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină pe care ea n-o cunoştea deloc.

– Rose Tucker, rosti el.

Ochii ei căprui nu păreau să mintă, iar vocea ei exprima o nedumerire sinceră cînd întrebă:

– Cine e?

– A călătorit cu zborul 353. Ieri a vizitat mormintele soţiei şi a fiicelor mele în timp ce eu eram acolo.

– Imposibil. Nimeni n-a scăpat. Nimeni n-ar fi putut scăpa.

– Ea era pe lista pasagerilor.

Barbara îl privi, amuţită.

– Şi nişte indivizi periculoşi o urmăresc – şi acum mă urmăresc şi pe mine. Poate că sînt aceiaşi care au făcut să dispară dovezile, spuse el.

În spatele lor se auzi un claxon. Semaforul arăta verde.

În timp ce conducea, Barbara întinse mîna spre bord şi micşoră intensitatea aerului condiţionat, de parcă i s-ar fi făcut frig.

– Nimeni n-ar fi putut scăpa, insistă ea. Nu a fost o prăbuşire în care avionul cade şi atinge razant pămîntul, ceea înseamnă şanse mai mari sau mai mici de a exista supravieţuitori în funcţie de unghiul impactului şi de o

mulțime de alți factori. A fost o prăbușire direct în jos, cu botul înainte, catastrofală.

– Cu botul în jos? Eu am crezut că s-a rostogolit și s-a dezmembrat.

– N-ai citit relatările din presă?

El scutură din cap.

– N-am putut. Mi-am imaginat că...

– N-a fost cădere și alunecare, ca majoritatea prăbușirilor, repetă ea. A intrat aproape direct în pământ. Aproape la fel ca la Hopewell, în septembrie '94. Un avion USAir 737 a căzut în Hopewell Township, în drum spre Pittsburgh și a fost pur și simplu... spulberat. Cine a fost în avionul 353 era ca... Iartă-mă, Joe, dar a fost ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul exploziei unei bombe. O mare explozie a unei bombe.

– Unele rămășițe omenești n-au putut fi identificate.

– Nu prea au avut ce identifica. Consecințele unui asemenea dezastru sînt... e mai cumplit decît îți poți imagina, Joe. Mai rău decît ai vrea să știi, crede-mă.

Joe își aminti micile sicrie în care îi fuseseră aduse rămășițele familiei lui și puterea amintirii îi contractă inima, transformînd-o într-o mică piatră.

În cele din urmă, cînd își recăpătă graiul, el spuse:

– Vreau să spun că în cazul cîtorva pasageri, patologii n-au găsit nici un fel de rămășițe. Oameni care pur și simplu... au încetat să existe într-o clipă. Au dispărut.

– O mare parte dintre ei, spuse ea intrînd pe autostrada federală 115 și îndreptîndu-se spre sud, sub un cer dur ca un ibric de fier.

– Poate că această Rose Tucker nu s-a... nu s-a dezintegrat pur și simplu în urma impactului, ca alții. Poate că a dispărut, pentru că a plecat de acolo pe picioarele ei.

– A plecat pe picioarele ei?

– Femeia pe care am întîlnit-o nu era desfigurată sau infirmă. Părea să fi scăpat fără nici o urmă.

Scuturînd categoric din cap, Barbara spuse:

– Te-a minţit, Joe. N-a fost în avionul acela. Face un joc murdar.

– Eu o cred.

– De ce?

– Din cauza celor văzute de mine.

– Ce anume?

– Nu cred că ar trebui să-ţi spun. Dacă le afli... s-ar putea să te afund în groapa în care sînt eu. Nu vreau să te pun în pericol mai mult decît trebuie. Prin simpla mea venire aici, s-ar putea să-ţi creez necazuri.

După cîteva clipe de tăcere, ea spuse:

– Înseamnă că ai văzut ceva extrem de neobişnuit, ca să te facă să crezi în existenţa unui supravieţuitor.

– E mai ciudat decît îţi poţi închipui.

– Şi totuşi... nu pot să cred, spuse ea.

– Mai bine. E mai sigur.

Ieşiseră din Colorado Springs, traversaseră suburbiile, zona fermelor de animale şi pătrunseseră într-un teritoriu ce devenea tot mai rural. Spre est, dealurile se micşorau lăsînd locul şesului arid. Spre vest, terenul se înălţa treptat prin cîmpuri şi păduri, spre poalele munţilor pe jumătate mascaţi de ceaţa cenuşie.

– Nu mergi la întîmplare, nu? întrebă Joe.

– Dacă vrei să înţelegi pe deplin ceea ce am să-ţi spun, te va ajuta să vezi. Îşi întoarse privirea spre el şi în ochii ei buni se citea îngrijorarea. Crezi că ai să poţi suporta, Joe?

– Mergem... acolo.

– Da, dacă poţi suporta.

Joe închise ochii şi se căzni să-şi suprime neliniştea care începea să-l cuprindă. Auzea în minte uruitul motoarelor avionului.

Scena accidentului era la patruzeci, cincizeci de kilometri sud şi uşor vest de Colorado Springs.

Barbara Chirstman îl ducea pe cîmpul unde 747 se fărîmiţase ca un vas de sticlă.

– Numai dacă poţi suporta, spuse ea cu blîndeţe.

Substanţa inimii lui păru să se condenseze şi mai mult, pînă ce deveni un fel de gaură neagră în pieptul lui.

Fordul Explorer încetini. Barbara voia să tragă la marginea drumului.

Joe deschise ochii. Chiar şi lumina aceea filtrată de dinaintea furtunii i se părea prea puternică. Îşi impuse să nu mai audă urletul motoarelor avionului în minte.

– Nu, spuse el. Nu te opri. Să mergem. O să suport. Acum nu mai am nimic de pierdut.

Ieşiră din autostradă şi pătrunseră pe un drum de pietriş uns cu motorină, pe care în curînd îl părăsiră pentru o alee murdară ce ducea spre vest, printre plopi semeţi cu ramuri verticale, înălţîndu-se spre cer ca un foc verde. Plopii făcură locul pîlcurilor de pini roşiatici şi mesteceni, care cedară terenul pinilor albi, pe măsură ce aleea se îngusta şi pădurea se îndesea.

Tot mai plină de gropi şi tot mai brăzdată, şerpuind printre copaci, de parcă ar fi obosit şi s-ar fi rătăcit, aleea îşi trase în cele din urmă o cuvertură de buruieni peste ea şi se ghemui ca să se odihnească sub o boltă de crengi veşnic verzi.

După ce parcă maşina şi opri motorul, Barbara spuse:

– De aici mergem pe jos. E mai puţin de un kilometru şi desişul nu e prea mare.

Deşi pădurea nu era la fel de deasă şi de primitivă ca întinsele pîlcuri de pini, molizi şi brazi de pe munţii învăluiţi în pîclă care se înălţau spre vest, civilizaţia era atît de îndepărtată, încît liniştea era emoţionantă, amintind de atmosfera dintr-o catedrală între două slujbe. Spulberată doar de pocnetul ramurilor şi de trosnetul uşor produs de acele de pin uscate sub paşii lor, liniştea aceea de rugăciune era pentru Joe la fel de apăsătoare ca uruitul de motoare din imaginaţia lui, care îi provoca uneori un acces de anxietate. Era o tăcere stranie, care îi tulbura aşteptările.

Mergea în urma Barbarei între coloanele copacilor înalţi, pe sub bolţile verzi. Chiar şi la ora aceea târzie a dimineţii, umbrele erau la fel de adînci ca umbrele din incinta unei mînăstiri.

În aer se simţea parfum de pini. Mustea a miros de ciuperci şi de frunze putrede.

Pas cu pas, un frig umed ca gheaţa topită i se strecură în oase şi în carne, apoi îi ieşi prin tîmple, prin cap, prin ceafă, prin curbura şirei spinării. Afară era cald, dar lui nu-i era.

În cele din urmă, văzu capătul şirului de copaci, un spaţiu deschis dincolo de ultimii pini albi. Deşi pădurea începuse să i se pară claustrofobică, acum pregeta să părăsească verdeaţa înghesuită pentru revelaţia care-l aştepta dincolo de ea.

O urmă tremurînd pe Barbara printre ultimii copaci, într-o poiană uşor ridicată. Luminişul avea trei sute de metri lăţime de la nord la sud – şi era de două ori mai lung de la est, pe unde intraseră, pînă la creasta împădurită din capătul vestic.

Nu mai erau rămăşiţe ale epavei, dar poiana părea bîntuită.

Zăpada topită din iarna precedentă şi ploile torenţiale de primăvară aşezaseră o adevărată cataplasmă tămăduitoare de iarbă peste pămîntul sfîrtecat şi ars. Iarba presărată cu flori sălbatice galbene nu reuşeau să ascundă însă cea mai groaznică rană din pămînt: o depresiune ovală, cu marginile zdrenţuite crestate, de aproximativ nouăzeci de metri pe şaizeci. Acel crater enorm se afla mai sus de ei, pe latura nord-vestică a poienii.

– Punctul de impact, spuse Barbara Christman.

Porniră unul lîngă celălalt spre locul exact unde aproape patru sute de mii de kilograme scrîşniseră pe cerul nopţii, afundîndu-se în pămînt, dar Joe rămase repede în urma Barbarei şi apoi se opri de tot. Sufletul lui era sfredelit cum era cîmpul, brăzdat de durere.

Barbara se întoarse spre Joe şi, fără un cuvînt, îşi strecură mîna într-a lui. El i-o strînse şi porniră din nou.

În timp ce se apropiau de punctul de impact, Joe zări copacii înnegriţi de foc de-a lungul perimetrului nordic al

pădurii, care slujeau drept fundal pentru fotografiile cu scena dezastrului din *Post*. Flăcările despuiaseră cîțiva pini de ace; ramurile lor erau acum niște cioturi carbonizate. Vreo douăzeci de plopi tremurători ofiliți, sfărîmicioși precum cărbunele, alcătuiau o geometrie severă pe cerul mohorît.

Se opriră la marginea erodată a craterului; fundul denivelat al gropii de sub ei avea pe alocuri adîncimea unei case de două etaje. Deși din pereții înclinați ieșeau smocuri de iarbă țepoasă, acestea nu răsăriseră și pe fundul depresiunii, unde lespezi sfărîmate de piatră cenușie se iveau dintr-un strat subțire de praf și de frunze cafenii aduse de vînt.

Barbara spuse:

– A lovit cu o forță suficientă pentru a azvîrli pămînt acumulat de mii de ani, ba mai mult, reușind să fractureze și placa de dedesubt.

Mai zguduit de forța impactului decît se așteptase, Joe își întoarse atenția spre cerul întunecat, respirînd cu greutate.

Un vultur se ivi din pîcla de pe munte dinspre vest, zburînd spre est pe o traiectorie dreaptă neabătută, ca liniile de latitudine pe o hartă. Profilat pe fondul cerului alb-cenușiu, vulturul era aproape la fel de negru ca și corbul lui Poe, dar cînd trecu pe sub porțiunea de cer vineție ce anunța furtuna, căpătă paloarea unei fantome.

Joe se întoarse să urmărească pasărea, cînd îi trecu pe deasupra capului și apoi dispăru.

– Zborul 353, spuse Barbara, respecta cu precizie cursul și nu avea absolut nici o problemă cînd a trecut de farul de navigație Goodland, la aproximativ o sută șaptezeci de mile aeriene la vest de Colorado Springs. În clipa cînd s-a prăbușit aici, avea o deviere de la curs de douăzeci și opt de mile.

Îndemnîndu-l pe Joe să mai facă o plimbare cu ea în jurul craterului, Barbara Christman rezumă detaliile cunoscute ale avionului condamnat, din momentul decolării și pînă la coborîrea sa prematură.

Decolînd de pe aeroportul internaţional John F. Kennedy din New York City, zborul 353 cu destinaţia Los Angeles, ar fi urmat în mod normal un coridor mult mai spre sud decît cel pe care zburase în seara aceea de august.

Din cauza furtunilor din tot sudul şi al avertismentelor de tornade în partea de sud a Vestului Mijlociu, se luase în considerare şi o altă rută. Mai important, capetele de vînt din coridorul nordic erau considerabil mai puţin severe decît cele din coridorul sudic; urmînd calea celei mai mici rezistenţe, durata zborului şi cantitatea de combustibil consumată puteau fi substanţial reduse. În consecinţă, directorul planificării itinerarului de zbor a acordat aeronavei Jet Route 146.

După ce a părăsit aeroportul JFK cu numai patru minute întîrziere faţă de orar, avionul a survolat la mare înălţime nordul Pennsylvaniei şi al Clevelandului, curba sudică a Lacului Erie şi sudul Michiganului. Şi-a continuat itinerarul la sud de Chicago, a traversat fluviul Mississippi din Illinois spre Iowa, la Davenport. În Nebraska, trecînd de farul de navigaţie Lincoln, zborul 353 şi-a ajustat cursul în direcţia sud-vest spre următorul far important, de la Goodland, în colţul de nord-vest al Kansasului.

Cutia strivită, conţinînd înregistrarea datelor de zbor recuperată dintre rămăşiţele epavei a dezvăluit în cele din urmă că pilotul făcuse corecţia cuvenită a cursului de la Goodland spre următorul far important de la Blue Mesa, în Colorado. Dar la vreo sută şaizeci de kilometri după Goodland, s-a defectat ceva. Deşi nu a suferit o pierdere de altitudine sau de viteză în aer, 747 a început să vireze de pe ruta de zbor atribuită, călătorind spre vest-sud-vest cu o deviaţie de şapte grade faţă de Jet Route 146.

Timp de două minute nu s-a mai întîmplat nimic – după care aeronava a făcut brusc o modificare de trei grade a direcţiei, cu botul spre dreapta, ca şi cum pilotul ar fi început să-şi dea seama că era în afara cursului. Dar după numai trei secunde, a urmat o modificare la fel de bruscă a cursului, de patru grade, cu botul spre stînga.

Analiza tuturor celor treizeci de parametri acoperiți de aceste date de zbor specifice părea să confirme faptul că modificările de direcție au însemnat o deplasare unghiulară a aeronavei sau au avut ca rezultat o asemenea deplasare. Mai întîi, secțiunea de la coadă s-a rotit spre stînga – sau la babord – în timp ce botul o luase spre dreapta – sau la tribord – după care coada se rotise spre dreapta și botul spre stînga, derapînd în văzduh ca o mașină pe o șosea cu polei.

Analiza datelor după accident a dat de asemenea naștere la suspiciunea că pilotul ar fi putut folosi maneta de direcție pentru a executa aceste modificări bruște de direcție – ceea ce era absurd. În principiu, orice deplasare în unghi rezultă din mișcări ale direcției, panoul vertical din coada avionului, dar piloții de pe turboreactoarele comerciale evită folosirea direcției, din considerație pentru pasagerii lor. O deplasare severă în unghi creează accelerație laterală ce poate să-i arunce pe jos pe pasagerii care stau în picioare, să verse recipientele cu mîncare și băutură și să provoace panică generală.

Comandantul Delroy Blane și copilotul său, Victor Santorelli, erau veterani cu patruzeci și doi de ani de pilotaj comercial la activ. Pentru orice modificare de direcție ei ar fi folosit eleroanele – panouri prinse de marginea fiecărei aripi cu balamale – care permit viraje blînde. Ar fi recurs la maneta de direcție numai în eventualitatea defecțiunii motorului la decolare sau a aterizării pe un vînt puternic.

Cutia cu datele de zbor arătase că, la opt secunde după prima deplasare în unghi, zborul 353 și-a schimbat din nou direcția brusc, cu trei grade, cu botul spre stînga, urmată la două secunde mai tîrziu de o a doua virare și mai severă, de șapte grade, spre stînga. Ambele motoare funcționau la întreaga capacitate și nu s-au făcut vinovate de schimbarea de direcție și nici de catastrofa ulterioară.

În timp ce partea din față a avionului se rotea puternic spre babord, aripa de la tribord se învîrtea tot mai repede prin aer, înălțîndu-se rapid. Cînd aripa de la tribord s-a înălțat, ea

a forţat aripa de la babord să coboare. În următoarele douăzeci şi două de secunde fatale, unghiul de înclinaţie a ajuns la patruzeci şi şase de grade, în timp ce coborîrea cu botul în jos ajunsese la optzeci şi patru de grade.

În acel interval de timp incredibil de scurt, 747 a deviat de la un zbor în paralel cu pămîntul la o rostogolire mortală avînd efectiv poziţie verticală.

Nişte piloţi cu experienţa lui Blane şi Santorelli ar fi fost capabili să corecteze repede deplasarea în unghi înainte de a se transforma într-o rostogolire. Chiar şi atunci, ar fi fost în stare să oprească rostogolirea înainte de a se transforma într-un picaj inevitabil. În orice scenariu pe care l-ar fi putut concepe experţii în capacităţi umane, comandantul ar fi tras maneta de control tare spre dreapta şi ar fi folosit eleroanele pentru a aduce 747 înapoi la cursul normal.

Dar în loc de asta, poate din cauza unei ciudate defecţiuni a sistemului hidraulic care depăşea capacitatea piloţilor, avionul s-a rostogolit intrînd într-un picaj ameţitor. Cu ambele motoare încă funcţionînd, el a intrat ca o rachetă în pămînt, împroşcînd în jur, ca pe apă, solul acumulat de milenii, sfredelind stratul stîncos cu un impact suficient de puternic pentru a spinteca pereţii de oţel ai centralelor electrice Pratt and Whitney, ca şi cum ar fi fost făcute din lemn de balsa, cu un zgomot suficient de intens pentru a alunga ocupanţii înaripaţi ai copacilor pe a doua jumătate a povîrnişurilor îndepărtatului vîrf Pikes.

La jumătatea perimetrului craterului, Barbara şi Joe se opriră, de data asta cu faţa spre est, de unde se auzeau tunetele, dar preocupaţi nu de iminenţa furtunii, ci de bubuitul scurt din noaptea din urmă cu un an.

La trei ore după prăbuşire, membrii echipei de investigaţii de la cartierul general plecaseră din Washington îndreptîndu-se spre Aeroportul Naţional. Călătoriseră cu un turboreactor Gulfstream, proprietatea Administraţiei Aviatice Federale.

În timpul nopții, autoritățile de la poliția și serviciul de pompieri din Pueblo County confirmaseră imediat că nu existau supraviețuitori. Ei s-au retras pentru a nu perturba dovezile care ar fi putut ajuta CNST-ul să înțeleagă cauza dezastrului și au asigurat zona unde se produsese accidentul.

În zori, echipa de intervenție ajunsese în Pueblo, Colorado, localitate mai apropiată de incident decît Colorado Springs. Fuseseră întîmpinați de autorități de la Administrația Aviatică Federală, care dețineau deja cutia cu datele de zbor și caseta cu vocile din carlinga zborului 353. Ambele mecanisme emiteau semnale prin care puteau fi localizate; de aceea fusese posibilă extragerea lor rapidă chiar și în întuneric și dintr-un loc relativ atît de îndepărtat.

– Cutiile au fost depuse în Gulfstream și transportate în laboratoarele Consiliului de Securitate din Washington, spuse Barbara. Carcasele de metal erau foarte deteriorate, chiar sparte, dar noi speram că se vor putea extrage ceva date.

Într-un convoi de vehicule de teren conduse de personalul de reacție la cazuri de forță majoră al ținutului, echipa Consiliului de Securitate a fost trimisă la locul accidentului pentru prima examinare. Zona asigurată se întindea pînă la drumul de pietriș care dădea în autostrada 115 și pe ambele părți ale autostrăzii asfaltate din apropiere erau adunate cisterne de pompieri, ambulanțe, mașini mohorîte ale agențiilor statului și federale, microbuze ale medicilor legiști, precum și zeci de mașini și camionete aparținînd celor cu adevărat îngrijorați, celor curioși și celor macabri.

– Întotdeauna e haos, spuse Barbara. O mulțime de care de televiziune cu farfurii de satelit. Aproape o sută cincizeci de ziariști. S-au repezit să ne ia declarații cînd ne-au văzut sosind, dar încă nu aveam nimic de spus și am venit direct aici, la locul dezastrului.

Glasul i se stinse. Își vîrî mîinile în buzunarele blugilor.

Nu bătea nici o adiere. Albinele nu zburau printre florile sălbatice. Pădurile din jur erau pline de copaci

nemişcaţi semănînd cu nişte călugări care făcuseră legămînt de tăcere.

Joe îşi coborî privirea de la norii de furtună tăcuţi, negri din cauza tunetelor înăbuşite, spre craterul unde tunetul zborului 353 era acum doar o amintire păstrată adînc în stînca fracturată.

– Mă simt bine, o asigură el pe Barbara, deşi i se îngroşase vocea. Continuă. Trebuie să ştiu cum a fost.

După încă o jumătate de minut de tăcere, în care ea îşi adună gîndurile şi se hotărî cît să-i dezvăluie, Barbara spuse:

– Cînd soseşti cu echipa de intervenţie, prima impresie este întotdeauna aceeaşi. Întotdeauna. Mirosul. Nu mai poţi uita niciodată mirosul acela oribil. Combustibil de turboreactor. Vinilin şi plastic fumegînd – chiar şi noile combinaţii termoplastice cu fenol ard în condiţii extreme. Mai este apoi mirosul oribil de izolaţie arsă, de cauciuc topit şi... de carne prăjită, duhoarea excreţiilor biologice din rezervoarele sfărîmate ale toaletelor şi ale cadavrelor.

Joe îşi impuse să privească în continuare în groapă, pentru că ştia că avea nevoie să plece din acel loc cu noi puteri care să-l ajute să facă dreptate cu orice preţ, indiferent de puterea adversarilor lui.

– În general, spuse Barbara, chiar şi în accidentele extrem de violente, vezi cîteva bucăţi de epavă suficient de mari pentru a-ţi da idee cum arăta avionul. O aripă, ampenajul, o secţiune lungă a fuzelajului. În funcţie de unghiul impactului, chiar botul şi carlinga avionului pot să rămînă aproape intacte.

– Dar în cazul zborului 353?

– Rămăşiţele erau atît de mărunt tocate, încolăcite, compacte, încît la prima vedere era imposibil să-ţi dai seama că aparţinuseră unui avion. Ni se părea că o parte uriaşă din masa sa lipsea. Dar totul era aici, în poiană sau împrăştiat mai departe, în copacii de pe dealuri, la vest şi la nord. Totul era aici..., dar aproape nimic nu era mai mare decît o portieră de

mașină. Din tot ce am văzut n-am putut identifica la prima vedere decît o bucată de motor și un modul compus din trei scaune de pasageri.

– A fost cel mai grav accident din cîte ai văzut? întrebă Joe.

– Unul mai grav n-am văzut. Doar alte două la fel de grave – inclusiv prăbușirea zborului 427 în '94, la Hopewell, în Pennsylvania, în drum spre Pittsburgh. Cel pe care l-am menționat mai devreme. Atunci nu eram investigator, dar l-am văzut.

– Cadavrele de aici... Cum erau cînd ai ajuns?

– Joe...

– Ai spus că n-ar fi putut supraviețui nimeni. De ce ești atît de sigură?

– Nu vrei să știi. Cînd îi întîlni privirea, o ocoli. Sînt imagini care îți chinuie somnul și îți smulg o parte din suflet.

– Cadavrele... insistă el.

Barbara își dădu la o parte părul alb de pe față cu ambele mîini. Scutură din cap. Își băgă din nou mîinile în buzunare.

Joe inspiră adînc, expiră cu un fior și repetă întrebarea:

– Cadavrele... Trebuie să aflu tot ce se poate. Orice detaliu mă poate ajuta. Și chiar dacă nu mă ajută prea mult... îmi menține furia. Deocamdată, am nevoie de furie, Barbara, ca să pot merge mai departe.

– Nici un cadavru nu era întreg.

– Absolut nici unul?

– Nici unul nu era nici măcar aproape întreg.

– Cîți dintre cei trei sute treizeci au reușit să identifice în cele din urmă medicii patologi – să găsească măcar cîțiva dinți, părți ale trupului, ceva, orice, ca să poată spune cine sînt?

Barbara îi răspunse cu o voce plată, deliberat lipsită de emoție, dar aproape în șoaptă:

– Cred că puțin peste o sută.

– Trupuri sfărîmate, dezmembrate, mutilate, spuse el flagelîndu-se cu aceste cuvinte dure.

– Mult mai rău. Toată acea energie imensă, clocotitoare, descărcată într-o clipă... nici măcar nu poţi recunoaşte acele rămăşiţe biologice drept rămăşiţe umane. Riscul de boli infecţioase era mare, din cauza contaminării de la sînge şi ţesuturi şi de aceea a trebuit să ne retragem şi să revenim dotaţi cu echipament de protecţie biologică. Fiecare bucată de epavă a fost depozitată şi studiată de specialişti, desigur – pentru a-i proteja a trebuit să înfiinţăm patru staţii de decontaminare de-a lungul drumului cu pietriş. Majoritatea rămăşiţelor au fost examinate acolo, înainte de a fi duse la un hangar din aeroportul Pueblo.

Exprimîndu-se brutal pentru a-şi dovedi lui însuşi că suferinţa nu îi va înăbuşi furia înainte de a-şi încheia misiunea, Joe spuse:

– A fost probabil ca şi cum trupurile ar fi fost trecute printr-o maşină de tocat copaci.

– Ajunge, Joe. Nu te va ajuta cu nimic să mai afli şi alte detalii.

În poiană era o linişte atît de profundă, încît acolo fusese parcă locul unde se declanşase scînteia întregii Creaţii şi din care energia Domnului se scursese de mult spre cele mai îndepărtate capete ale universului, lăsînd în urmă doar un gol mut.

Cîteva albine grase, enervate de canicula de august care nu reuşea însă să pătrundă în oasele îngheţate ale lui Joe, renunţaseră la iuţeala de săgeată cu care zburau şi se perindau leneş prin poiană de la o floare sălbatică la alta, de parcă zburau prin somn, interpretînd un vis colectiv despre adunarea nectarului. Joe nu auzea nici un zumzăit în timp ce culegătoarele amorţite îşi făceau treaba.

– Şi cauza, întrebă el, a fost defecţiunea sistemului de control hidraulic – treaba aia cu direcţia, deplasarea în unghi şi apoi rostologirea?

– N-ai citit despre asta, nu?

– N-am putut.

Ea spuse:

– Probabilitatea unei bombe, vreme anormală, un vîrtej puternic produs de o altă aeronavă şi diverşi alţi factori au fost eliminaţi destul de repede. Grupul pentru structuri, cu douăzeci şi nouă de specialişti numai în acel departament de investigaţie, a studiat rămăşiţele epavei în hangarul din Pueblo timp de opt luni, fără a reuşi să descopere o cauză posibilă. În diferite momente au făcut diverse presupuneri. Proasta funcţionare a amortizoarelor de unghi, de pildă. Sau o defecţiune a uşii grupului electronic. Un timp li s-a părut posibilă montarea greşită a motorului. Şi proasta funcţionare a reversoarelor. Dar au eliminat fiecare presupunere şi nu a fost găsită nici o cauză probabilă oficială.

– Este asta ceva neobişnuit?

– Este. Dar uneori nu putem găsi cauza. Cum a fost la Hopewell în '94. Şi de fapt, un alt 737 s-a prăbuşit cînd se apropia de Colorado Springs în '91, omorîndu-i pe toţi pasagerii aflaţi la bord. Aşa se întîmplă, ne împotmolim.

Joe îşi dădu seama că în ceea ce spusese ea se strecurase un calificativ neliniştitor: nici o cauză posibilă oficială.

Apoi îşi mai dădu seama de un lucru:

– Te-ai retras înainte de termen din Consiliul de Securitate, cu şapte luni în urmă. Aşa mi-a spus Mario Oliveri.

– Mario. E un om bun. A condus grupul de activitate umană al acestei investigaţii. Dar au trecut aproape nouă luni de cînd am plecat.

– Dacă grupul pentru structuri mai selecta încă rămăşiţele epavei la opt luni după accident... înseamnă că n-ai stat pe toată perioada cercetării, deşi erai cercetătorul principal iniţial.

– M-am recuzat, recunoscu ea. Cînd totul a devenit penibil, cînd dovezile au dispărut, cînd am început să fac puţin scandal... au început să facă presiuni asupra mea. La început am încercat să rămîn, dar pur şi simplu n-am putut

suporta să particip la o înşelăciune. Nu puteam să fac ceea ce trebuie şi în acelaşi timp să dezvălui secrete, aşa că m-am recuzat. Nu sînt mîndră de asta. Dar am un ostatic în mîinile soartei.

– Un ostatic în mîinile soartei. Un copil?

– Denny. Are douăzeci şi trei de ani acum, nu mai e copil, dar dacă l-aş pierde...

Joe ştia prea bine cum îşi va încheia propoziţia.

– Ţi-au ameninţat fiul?

Deşi Barbara privea în craterul din faţa ei, vedea mai degrabă un potenţial dezastru decît urmările unui dezastru real, mai degrabă o catastrofă personală decît una în care erau implicate trei sute treizeci de morţi.

– S-a întîmplat la două săptămîni după accident, spuse ea. Eram în San Francisco, unde locuise Delroy Blane – comandantul zborului 353 – şi supravegheam o investigaţie foarte intensă în viaţa lui personală, încercînd să descopăr semnele unor probleme psihice.

– Şi ai găsit ceva?

– Nu. Părea un tip solid ca o stîncă. Era în perioada în care eu presam puternic să declar în public ce se întîmplase cu anumite dovezi. Stăteam la hotel. De obicei am un somn profund. La două şi jumătate noaptea, cineva a aprins lampa de pe noptiera mea şi m-a împuns cu un pistol în faţă.

După ce aşteptase ani întregi s-o sune echipa de intervenţie, Barbara se dezbărase de mult de obiceiul de a se trezi greu din somn. Ţăcănitul întrerupătorului lămpii şi baia de lumină o treziră cum ar fi trezit-o soneria telefonului; deveni imediat atentă şi avea capul limpede.

Ar fi putut să ţipe la vederea intrusului, dar din cauza şocului îi pieri glasul şi i se opri respiraţia.

Purtătorul armei avea circa patruzeci de ani, ochi mari şi trişti, ochi de cîine de vînătoare, nasul roşu de pe urma loviturilor lente a două decenii de băutură şi o gură senzuală.

Buzele groase nu se închideau niciodată complet, de parcă ar fi aşteptat următoarea plăcere căreia nu-i putea rezista – ţigară, whiskey, pateuri sau sîn.

Vocea era blîndă şi compătimitoare ca a unui antreprenor de pompe funebre, dar fără a fi onctuoasă. Îi arătă că pistolul era prevăzut cu o surdină şi o asigură că dacă va încerca să strige după ajutor, îi va zbura creierii fără a-i păsa dacă va auzi împuşcătura cineva din afara camerei.

Ea încercă să întrebe cine era, ce voia.

El îi făcu semn să tacă şi se aşeză pe marginea patului.

Nu avea nimic personal cu ea, spuse el şi l-ar întrista să fie nevoit s-o ucidă. În plus, dacă investigatorul principal al cazului zborului 353 ar fi găsit ucis, s-ar putea pune întrebări incomode.

Şefii senzualului, cine vor fi fost aceia, nu-şi puteau permite deocamdată întrebări incomode asupra acestui subiect.

Barbara îşi dădu seama că în încăpere mai era un al doilea bărbat. Stătuse în colţul de lîngă uşa băii, de cealaltă parte a patului.

Acesta era cu zece ani mai tînăr decît primul. Faţa lui netedă şi trandafirie şi ochii de băiat de cor bisericesc îi dădeau o mină inocentă, contrazisă de un zîmbet de o nerăbdare neliniştitoare, ce apărea şi dispărea ca o limbă de şarpe.

Bărbatul mai vîrstnic trase pătura de pe Barbara şi o rugă politicos să se dea jos din pat. Aveau să-i explice cîteva lucruri, spuse el. Şi voiau să fie siguri că va fi trează şi atentă pînă la capăt, pentru că vieţile unor oameni depindeau de ea, dacă va înţelege şi va crede ceea ce veniseră ei să-i spună.

Ea se supuse, ridicîndu-se din pat în pijama, în timp ce bărbatul mai tînăr, împrăştiind zîmbete scurte, se duse la birou, luă scaunul de acolo şi-l plasă în celălalt capăt al patului. Barbara se aşeză, după cum i se ordonă.

Se întrebase cum intraseră, întrucît ea trăsese zăvorul şi pusese şi lanţul la uşa dinspre culoar. Acum văzu că ambele

uşi dintre camera ei de hotel şi următoarea – care puteau avea legătură între ele, formînd un apartament, în cazul oaspeţilor care solicitau un spaţiu mai mare – erau deschise. Misterul rămînea însă, pentru că ea era sigură că încuiase bine uşa de pe partea ei, înainte de a se băga în pat.

La îndemnul celui mai vîrstnic, cel mai tînăr scoase un sul de bandă adezivă şi o pereche de foarfece. Îi legă strîns Barbarei încheieturile mîinilor de braţele scaunului cu spătar drept, înfăşurînd banda de mai multe ori.

Speriată că era imobilizată şi neajutorată, Barbara se supuse totuşi, deoarece credea că bărbatul cu ochi trişti va da curs ameninţării de a o împuşca drept în cap, dacă ea se va împotrivi. Cu gura lui senzuală, de parcă ar fi gustat conţinutul unei cutii cu bomboane, el savurase cuvintele *o să-ţi zbor creierii*.

Cînd bărbatul mai tînăr tăie o bucată de bandă de cincisprezece centimetri lungime şi o apăsă tare peste gura Barbarei, apoi o asigură răsucind o bucată de bandă de două ori în jurul capului, ea intră pe moment în panică, dar apoi îşi recăpătă stăpînirea de sine. Nu aveau de gînd să-i dea un pumn în nas şi nici s-o sugrume. Dacă veniseră acolo ca s-o omoare, ar fi fost deja moartă.

În timp ce tînărul se retrase cu zîmbetele lui tremurătoare într-un colţ întunecat, senzualul se aşeză pe pat în faţa Barbarei. Între genunchii lor nu erau mai mult decît cîţiva centimetri.

Îşi puse pistolul deoparte pe aşternutul şifonat şi scoase un cuţit din buzunarul hainei. Era un şiş. Apăsă pe mîner şi-l deschise.

Speriindu-se din nou, Barbara respira scurt, superficial. Bărbatul care şedea lîngă ea se amuza de şuieratul prin nas pe care-l auzea.

Dintr-un alt buzunar al hainei, el scoase o rotiţă de brînză Gouda de mărimea unui sandviş. Folosind cuţitul, îndepărtă ambalajul de celofan şi apoi coji stratul de ceară roşie care protejează brînza Gouda de mucegai.

În timp ce mînca încet felii subțiri de brînză, direct de pe lama ascuțită, el îi spuse Barbarei că știa unde locuia și lucra fiul ei, Denny. Îi reproduse adresa.

Mai știa că Denny era căsătorit cu Rebekah de treisprezece luni, nouă zile și – își consultă ceasul și socoti – cincisprezece ore. Știa că Rebekah era însărcinată în luna a șasea cu primul lor copil, o fetiță, căreia aveau de gînd să-i dea numele Felicia.

Pentru a împiedica să i se întîmple ceva lui Denny și miresei sale, Barbarei i se cerea să accepte versiunea oficială despre caseta cu vocile din carlinga avionului– versiune pe care ea o respinsese în discuțiile cu colegii și pe care își propusese s-o dezaprobe. I se cerea de asemenea să uite ce auzise pe versiunea prelucrată a casetei.

Dacă va continua să caute adevărul acelei situații sau va încerca să-și exprime îngrijorarea în fața presei sau în public, Denny și Rebekah vor dispărea. În subsolurile adînci ale unei redute particulare, izolată sonic și dotată pentru interogatorii prelungite și dificile, senzualul și asociații lui îi vor pune cătușe lui Denny, îi vor ține ochii deschiși cu forța, silindu-l să privească uciderea lui Rebekah și a copilului nenăscut.

Apoi îi vor tăia cu mijloace chirurgicale cîte un deget pe zi, timp de zece zile – luînd măsuri sofisticate pentru a preveni sîngerarea, starea de șoc și infectarea. Îl vor menține în viață și conștient, deși din ce în ce mai infirm. În cea de a unsprezecea și a douăsprezecea zi, îi vor tăia urechile.

Planificaseră o lună întreagă de chirurgie fantezistă.

În fiecare zi, pe măsură ce mai tăiau o bucată din el, îi vor spune lui Denny că îl vor reda mamei sale fără a-i mai face vreun rău, dacă ea va consimți să colaboreze cu ei într-o conspirație a tăcerii, care era la urma urmei în interesul națiunii. Erau în joc probleme de apărare de o importanță crucială.

Asta nu era cu totul adevărat. Partea cu interesul național era adevărată, din punctul lor de vedere, cel puțin, deși nu

puteau desigur să-i explice Barbarei de ce informaţiile deţinute de ea erau o ameninţare pentru ţară. Partea despre posibilitatea ca ea să cîştige eliberarea lui Denny colaborînd cu ei nu era adevărată totuşi, pentru că dacă va încălca o dată jurămîntul de tăcere, nu i se va mai acorda o a doua şansă şi îşi va pierde fiul pentru totdeauna. Îl vor înşela pe Denny numai pentru a se asigura că el îşi va petrece ultima lună a vieţii întrebîndu-se disperat de ce mama lui se încăpăţînase să-l condamne la o suferinţă atît de cumplită şi la acea oribilă mutilare. În cele din urmă, pe jumătate nebun sau mai rău, prăbuşit într-o profundă mizerie sufletească, el o va blestema, rugîndu-se Domnului s-o lase să putrezească în iad.

În timp ce continua să taie rotiţa de Gouda, servindu-se de pe vîrful periculos al lamei cuţitului, senzualul o asigură pe Barbara că nimeni – nici poliţia, nici incontestabil mai inteligentul FBI, nici măcar puternica armată a Statelor Unite – nu puteau păzi veşnic siguranţa lui Denny şi a lui Rebekah. Pretindea că este angajatul unei organizaţii cu resurse atît de uriaşe şi cu relaţii atît de extinse, încît este capabilă să compromită şi să submineze orice instituţie sau agenţie a guvernelor federale sau statale.

Îi ceru să aprobe din cap dacă îl credea.

Barbara îl credea. Implicit. Fără rezerve. Vocea lui seducătoare, ce părea că linge fiecare ameninţare hidoasă pe care o rostea pentru a-i savura consistenţa şi suculenţa, era impregnată de siguranţa senină şi sentimentul de superioritate ale unui megaloman purtător al insignei unei autorităţi secrete, răsplătit cu un salariu confortabil cu numeroase beneficii colaterale, care ştia că la bătrîneţe se va putea bizui pe o pensie generoasă de slujbaş al serviciului public.

O întrebă apoi dacă intenţiona să fie cooperantă.

Simţindu-se vinovată şi umilită, dar cu o totală sinceritate, ea dădu din nou din cap. Da. Va fi cooperantă. Da.

Studiind o bucată ovală de brînză palidă din vîrful lamei, asemănătoare cu o feliuţă de file de peşte, el spuse că

dorea ca ea să fie ferm convinsă de hotărîrea lui de a-şi asigura colaborarea ei, atît de convinsă, încît să nu fie cumva în pericol de a-şi încălca jurămîntul pe care tocmai îl făcuse în faţa lui. De aceea, cînd vor părăsi hotelul, el şi asociatul lui vor alege la întîmplare un angajat sau poate un client al hotelului – orice persoană care le va ieşi în cale – şi vor ucide acea persoană pe loc. Din trei împuşcături: două în piept, una în cap.

Total uluită, Barbara protestă prin căluşul din gură, schimonosindu-şi faţa în efortul de a scăpa de banda adezivă pentru a-şi elibera gura. Dar i-o strînseră şi mai tare şi buzele ei se lipiră de banda adezivă şi nu reuşi să protesteze decît printr-o implorare dureroasă, înăbuşită, fără cuvinte. Nu voia să se facă vinovată de moartea nimănui. Va fi cooperantă. Nu aveau motive s-o convingă de fermitatea lor. Absolut nici un motiv. Ea credea deja în fermitatea lor.

Fără a-şi dezlipi privirea ochilor lui mari şi trişti, fără a mai rosti vreun cuvînt, el îşi termină încet brînza.

Privirea lui neşovăitoare părea să producă o scurgere de energie, sleind-o de putere. Dar n-o putea ocoli.

După ce consumă şi ultima bucăţică, şterse lama cuţitului pe aşternut. Apoi îl reintroduse în mîner şi băgă arma înapoi în buzunar.

Sugîndu-şi măselele şi rotindu-şi încet limba în jurul gurii, adună celofanul zdrenţuit şi fărîmele de ceară roşie. Se ridică de pe pat şi aruncă gunoiul în coşul de lîngă pat.

Tînărul ieşi din colţul întunecat. Zîmbetul lui subţire, dar nerăbdător, nu-i mai flutura nesigur pe buze; acum era fix.

Barbara mai încerca încă, pe sub banda adezivă, să protesteze faţă de uciderea unei persoane nevinovate, cînd cel mai vîrstnic se întoarse spre ea şi, cu latul palmei drepte, o lovi tare peste ceafă.

O întunecime scînteietoare îi cuprinse Barbarei cîmpul vizual şi se încovoie în faţă. Simţi cum scaunul se răstoarnă pe o parte. Îşi pierdu cunoştinţa înainte de a atinge covorul.

Preţ de circa douăzeci de minute, visă degete retezate, învelite în teci de ceară roşie. Chipuri trandafirii precum creveţii se desfăceau în zîmbete fragile, ca nişte şiraguri de perle, dinţii strălucitori săreau şi se rostogoleau pe pardoseală, dar în semiluna neagră dintre buzele trandafirii rotunjite se formau noi perle şi un ochi albastru de băiat de cor bisericesc clipi. Mai erau în vis ochi de cîini de vînătoare, negri şi lucitori ca lipitorile, în care ea văzu oglindindu-se nu imaginea ei, ci imagini ale feţei lui Denny, fără urechi, urlînd.

Cînd îşi recăpătă cunoştinţa, şedea încovoiată pe scaunul care fusese ridicat. Fie senzualul, fie tovarăşul lui cu dinţii ca perlele se îndurase de ea.

Încheieturile mîinilor îi erau legate de braţele scaunului în aşa fel încît să-i permită să se elibereze dacă s-ar fi străduit. În mai puţin de zece minute izbuti să-şi elibereze mîna dreaptă şi în mult mai puţin timp să scape de legăturile de pe mîna stîngă.

Îşi folosi propria-i pereche de foarfece ca să-şi taie banda din jurul capului. Cînd şi-o trase cu grijă pe cea care-i sigila buzele, i se dezlipi mult mai puţină piele decît se aşteptase.

Liberă şi capabilă să vorbească, se pomeni la telefon, cu receptorul în mînă. Dar nu-i venea în minte o persoană pe care să cuteze s-o sune şi puse receptorul la loc.

Nu avea rost să avertizeze administraţia hotelului că unul dintre angajaţii sau clienţii săi era în pericol. Dacă pistolarul îşi menţinuse ameninţarea ca s-o convingă, făcînd o victimă absurdă, întîmplătoare, probabil că apăsase deja pe trăgaci şi părăsise deja hotelul împreună cu tovarăşul său, cu cel puţin o jumătate de oră în urmă.

Chinuită de durerea care-i pulsa în ceafă, Barbara se duse spre uşa care făcea legătura între camera ei şi a lor. O deschise şi verifică tăblia din interior. Zăvorul de siguranţă era susţinut de o plăcuţă de bronz demontabilă, fixată cu şuruburi, care permitea accesul la mecanismul broaştei

din cealaltă parte. Ușa celeilalte camere nu avea o asemenea plăcuță de acces.

Bronzul strălucitor părea nou. Barbara era sigură că fusese instalată cu puțin timp înainte de a se înregistra ea la hotel – de către pistolar și tovarășul lui, acționînd fie clandestin, fie cu ajutorul unui mecanic al hotelului. Un funcționar de la recepție fusese plătit sau silit s-o repartizeze în camera aceea anume și nu în alta.

Barbara nu era o băutoare, dar cotrobăi prin bar după o sticluță de vodcă de două porții și o sticlă cu suc rece de portocale. Îi tremurau mîinile atît de tare, încît abia reuși să toarne ingredientele într-un pahar. Dădu imediat pe gît conținutul paharului, deschise încă o sticluță, își amestecă o a doua porție, luă o înghițitură și apoi se duse la baie și vomită.

Se simțea murdară. Avînd în vedere că peste mai puțin de o oră urmau să mijească zorile, făcu un duș lung, frecîndu-se atît de tare, sub apa fierbinte, încît pielea i se înroși, înțepînd-o insuportabil.

Deși știa că era inutil să schimbe hotelurile și că o vor regăsi dacă o vor urmări, nu mai putea să rămînă în locul acela. Își făcu bagajele și, la o oră după prima licărire de lumină, coborî la recepție să achite nota de plată.

Holul bogat ornamentat era plin de polițiști din San Francisco – ofițeri în uniformă și detectivi în civil.

Barbara află de la casierul cu ochi mari că la puțin timp după ora trei noaptea, un tînăr chelner care servea în camere fusese împușcat pe un culoar de serviciu de lîngă bucătărie. Primise două gloanțe în piept și unul în cap.

Cadavrul nu fusese descoperit imediat, pentru că, în mod ciudat, nimeni nu auzise împușcăturile.

Grăbită de spaima care părea s-o împingă ca o mînă brutală în spate, Barbara ieși și luă un taxi spre un alt hotel.

Soarele strălucea pe cerul senin. Celebra ceață a orașului se retrăgea deja peste golf, formînd o palisadă ce se

înălţa dincolo de Golden Gate, spre care ea avea o vedere parţială din noua ei cameră.

Barbara era inginer de aeronave. Pilot. Avea o diplomă în administrarea afacerilor de la Universitatea Columbia. Muncise din greu ca să devină actualmente singura femeie investigator care se ocupa de accidente aviatice la Consiliul Naţional de Securitate a Transporturilor. După ce soţul ei o părăsise în urmă cu şaptesprezece ani, îl crescuse singură pe Denny şi îl crescuse bine. Acum, tot ce realizase ea părea a fi fost adunat în mîinile unui senzual desfrînat cu ochi trişti, învelit în celofan şi un strat de ceară roşie, şi aruncat la gunoi.

După ce îşi contramandă întîlnirile din ziua aceea, Barbara atîrnă pe uşă anunţul „Nu deranjaţi." Trase draperiile şi se ghemui pe patul din noua ei cameră.

Nu mai tremura de frică, tremura de supărare. Plînse fără să se poată stăpîni, pentru chelnerul mort al cărui nume nici nu-l ştia, pentru Denny şi Rebekah şi pentru nenăscuta Felicia, ale căror vieţi păreau acum că atîrnă de un fir de păr, pentru pierderea propriei ei inocenţe şi a respectului de sine, pentru cei trei sute treizeci de oameni de la bordul avionului 353, pentru dreptatea înăbuşită şi pentru speranţele spulberate.

Un vînt pornit din senin gemu peste poiană, jucîndu-se cu frunzele uscate ale plopilor tremurători, ca diavolul numărînd sufletele şi apoi aruncîndu-le.

– Nu pot să te las să faci asta, spuse Joe. Nu te pot lăsa să-mi spui ce era pe banda care a înregistrat vocile din carlingă, dacă există vreo şansă să-i arunce pe fiul tău şi familia lui în mîinile unor asemenea oameni.

– Nu tu eşti cel care hotărăşte, Joe.

– Din păcate.

– Cînd ai sunat din Los Angeles, am făcut pe proasta pentru că trebuie să presupun că telefonul meu este ascultat

permanent, că fiecare cuvînt este înregistrat. Dar de fapt nu cred că este. Nu cred că au nevoie să-l asculte, pentru că știu deja că mi-au închis gura.

– Dacă există o singură șansă...

– Și știu precis că nu sînt supravegheată. Casa mea nu este sub observație. M-am lămurit de mult în privința asta. După ce am renunțat la investigații, m-am pensionat înainte de vreme, am vîndut casa din Bethesda și m-am întors în Colorado Springs, m-au șters de pe listă, Joe. Eram terminată și ei știau asta.

– Mie nu mi se pare că ești terminată.

Barbara îl bătu pe umăr, mulțumindu-i pentru compliment.

– Mi-am mai revenit. Oricum, dacă n-ai fost urmărit...

– N-am fost. Mi-au pierdut urma ieri. Nu m-a urmărit nimeni pînă la LAX azi dimineață.

– Atunci îmi imaginez că nu știe nimeni că sîntem aici și ce-ți spun eu. Nu-ți cer decît să nu spui niciodată că ai aflat de la mine.

– Nu ți-aș face una ca asta. Dar tot ești supusă unui mare risc, își exprimă el îngrijorarea.

– De luni de zile mă gîndesc la asta, trăiesc cu asta și mie mi se pare că... Ei își închipuie probabil că i-am spus lui Denny o parte, ca să știe în ce pericol se află, ca să fie prudent, atent.

– I-ai spus?

– Nici un cuvînt. Ce fel de viață ar fi avut dacă ar fi știut?

– Nu una normală.

– Dar acum, Denny, Rebekah, Felicia și eu vom atîrna de un fir de păr atîta vreme cît continuă această mușamalizare. Singura noastră speranță este ca altcineva să scoată totul la iveală, pentru ca puținul pe care-l știu eu să nu mai conteze.

Norii de furtună nu mai erau acum doar la răsărit. Ca o flotă de nave care se apropie, dintr-un film despre războaiele

din viitor, nori negri, de rău augur, vestitori de tunete, se formau încet din ceţurile albe de deasupra.

– În caz contrar, continuă Barbara, peste un an sau doi, chiar dacă îmi voi ţine gura, ei se vor hotărî să pună cap la cap toate firele. Zborul 353 va deveni un eveniment atît de vechi, încît nimeni nu va mai lega moartea mea, a lui Denny sau a altora de el. Nu se va isca nici o bănuială dacă i se va întîmpla ceva unuia dintre noi, cei care deţinem informaţii incriminatorii. Aceşti oameni, cine naiba or fi ei... îşi vor cumpăra siguranţa cu cîte un accident de maşină sau un incendiu, ici-colo. Sau cu o înscenare de jaf pentru a acoperi un omor. Sau o sinucidere.

Prin mintea lui Joe se perindară imaginile de coşmar ale Lisei în flăcări, ale Georginei moartă pe pardoseala din bucătărie, a lui Charlie în lumina pătată cu sînge.

Nu putea contrazice afirmaţiile Barbarei. Probabil că avea dreptate.

Pe cerul pregătit să geamă şi să bubuie, în nori se formau chipuri ameninţătoare, oarbe şi cu gurile căscate, sufocate de furie.

Făcînd primul pas fatal spre şirul dezvăluirilor, Barbara spuse:

– Caseta cu datele de zbor şi cea cu vocile din carlingă au sosit la Washington cu Gulfstreamul şi se aflau în laborator la ora trei, ora estică, a doua zi după accident.

– Tu tocmai începeai investigaţiile.

– Exact. Minh Tran – inginerul electronist de la Consiliul de Securitate – şi cîţiva colegi au deschis casetofonul Fairchild. Este cam de mărimea unei cutii de pantofi, cu un înveliş de oţel inoxidabil gros de circa zece milimetri. L-au tăiat încet, cu un ferăstrău special. Impactul fusese atît de violent încît caseta se comprimase cu zece centimetri de la un capăt la celălalt – oţelul se boţise pur şi simplu, precum cartonul – şi un colţ fusese strivit, producîndu-se o crăpătură mică.

– Şi totuşi funcţiona?

– Nu. Casetofonul era complet distrus. Dar în interiorul cutiei mai mari există un modul de memorie din oţel. În el se află banda. Şi ea era deteriorată. O cantitate mică de umezeală pătrunsese pînă în modulul de memorie, dar banda nu era total distrusă. Trebuia să fie uscată, prelucrată, dar aceste operaţiuni n-au durat mult şi după aceea, Minh şi alţi cîţiva s-au adunat într-o cabină de ascultare izolată fonic, ca s-o deruleze de la început. Erau pe ea aproape trei ore de conversaţie în carlingă pînă în momentul prăbuşirii...

Joe spuse:

– Nu se dă doar pe repede înainte, pînă la ultimele minute?

– Nu. Un incident anterior din timpul zborului, care li s-ar părea atunci lipsit de importanţă piloţilor, ne poate furniza indicii care să ne ajute să înţelegem ce auzim în ultimele momente dinaintea prăbuşirii avionului.

Vîntul cald se întetea în mod constant şi devenise suficient de puternic pentru a zădărnici zborul din floare în floare al albinelor toropite. Cedînd terenul furtunii care se apropia, ele se îndreptară spre stupii lor tainici din pădure.

– Uneori avem o bandă de carlingă aproape inutilă pentru noi, continuă Barbara. Calitatea înregistrării este mizerabilă, din diverse motive. Banda poate fi veche şi uzată. Poate că microfonul este de tipul celor care se ţin în mînă sau nu funcţionează ca lumea, are o vibraţie prea puternică. Sau capul de înregistrare poate fi uzat şi produce distorsiuni.

– Eu îmi imaginam că există o întreţinere zilnică, înlocuiri de piese săptămînale, cînd e vorba de o chestiune atît de importantă.

– Nu uita că un procent foarte mic de avioane se prăbuşesc. Trebuie luate în considerare costurile şi întîrzierile orarului de zbor. În orice caz, aviaţia comercială este un demers uman. Şi ce demers uman funcţionează vreodată la standarde ideale?

– Punct lovit.

– De data asta au fost şi bune şi rele, spuse ea. Atît Delroy Blane, cît şi Santorelli purtau căşti cu microfoane, ceea este nemaipomenit, pentru că sînt mai bune decît cele ţinute cu mîna. Acestea, împreună cu microfonul de sus din carlingă ne-au oferit trei canale de studiat. Partea rea este că banda nu era nouă. Se înregistrase pe ea de foarte multe ori şi era mai deteriorată decît am fi vrut. Şi mai rău era că umezeala care ajunsese la bandă produsese cîteva pete de coroziune pe suprafaţa de înregistrare.

Dintr-un buzunar de la spate al blugilor, Barbara scoase o hîrtie împăturită, dar nu i-o întinse imediat lui Joe şi îi spuse:

– Cînd au ascultat, Minh Tran şi ceilalţi au descoperit că unele porţiuni ale benzii se auzeau clar, iar altele erau pline de paraziţi, păcăneau, se întrerupeau, aşa încît nu puteau desluşi mai mult de un cuvînt din patru sau cinci.

– Dar ultimul minut?

– Era unul din segmentele cele mai proaste. S-a hotărît ca banda să fie curăţată şi reconstituită. Apoi, înregistrarea să fie întărită din punct de vedere electronic în cea mai mare măsură posibilă. Bruce Laceroth, şeful Departamentului Principal de Investigaţii fusese de faţă la ascultarea întregii benzi şi m-a sunat la Pueblo, la şapte şi un sfert, ora răsăriteană, ca să-mi spună care este statutul înregistrării. Urmau s-o depoziteze pe timpul nopţii şi să reia apoi lucrul la ea în dimineaţa următoare. Era deprimant.

Sus, deasupra lor, vulturul se întoarse dinspre est, o siluetă palidă pe fondul pîntecelor de gravide alcătuite de nori, zburînd încă în linie dreaptă, cu aripile împovărate de furtuna iminentă.

– Desigur, toată ziua fusese deprimantă, spuse Barbara. Adusesem maşini frigorifice din Denver ca să adunăm toate rămăşiţele umane de la locul accidentului, operaţiune ce trebuia încheiată înainte de a începe să ne ocupăm de ceea ce mai rămăsese din avion. A avut loc obişnuita

şedinţă organizatorică, întotdeauna obositoare, pentru că sînt atîtea grupe de interes – compania aeriană, fabricantul avionului, furnizorul surselor de combustibil, Asociaţia Piloţilor Companiilor Aeriene şi mulţi alţii – care vor toate să folosească cercetările pentru a sluji cît mai mult intereselor lor. Asta-i firea omului – nu e cea mai frumoasă trăsătură a ei. Deci trebuie să procedezi cu tact, dar şi cu multă fermitate pentru ca investigaţia să rămînă imparţială.

– Şi apoi mai era şi presa, spuse el condamnîndu-şi propria breaslă, ca să n-o facă ea.

– Peste tot. În orice caz, dormisem mai puţin de trei ore în noaptea precedentă, cînd am fost trezită de telefonul echipei de investigaţii şi n-am avut nici o şansă de a moţăi măcar în avionul Gulfstream de la National la Pueblo. Eram un cadavru viu cînd m-am băgat în pat cu puţin timp înainte de miezul nopţii – dar acolo, la Washington, Minh Tran încă mai lucra.

– Inginerul electronist care a deschis caseta?

Cu privirile aţintite asupra hîrtiei albe împăturite pe care o scosese din buzunarul de la şold, tot întorcînd-o în mîini, Barbara spuse:

– Trebuie să înţelegi cîteva lucruri despre Minh. Familia lui era alcătuită din marinari vietnamezi. Au supravieţuit comuniştilor după căderea Saigonului şi apoi au fost piraţi pe mare, au înfruntat şi un taifun. El avea pe atunci zece ani, aşa că a ştiut de timpuriu că viaţa e o luptă. Pentru a supravieţui şi a prospera, era pregătit să ofere sută la sută.

– Am prieteni... am avut prieteni care erau imigranţi vietnamezi, spuse Joe. Aveau o cultură impresionantă. Mulţi dintre ei au o etică a muncii care-i face să trudească mai mult decît un cal la plug.

– Exact. Cînd toţi au părăsit laboratorul, ducîndu-se acasă în noaptea aceea, la şapte şi un sfert, lăsaseră în urmă o lungă zi de muncă. Oamenii de la Consiliul de Securitate sînt foarte devotaţi... dar Minh îi întrecea pe toţi. El n-a

plecat. A mîncat ce-a putut găsi pe la automate şi a rămas să cureţe banda şi apoi s-o prelucreze pînă la ultimul minut. Să digitalizeze sunetul, s-o încarce în calculator şi apoi să încerce să separe paraziţii şi alte zgomote externe de vocile piloţilor şi de sunetele autentice care fuseseră emise la bordul aeronavei. Straturile de paraziţi s-au dovedit a avea un model atît de specific, încît calculatorul a reuşit să le îndepărteze destul de repede. Întrucît microfoanele dăduseră semnale puternice casetofonului, Minh a reuşit să deslu-şească vocile piloţilor pe sub zgomotul de fond. Ceea ce a auzit era extraordinar. Bizar.

Îi întinse lui Joe hîrtia albă împăturită.

El o luă, dar n-o deschise. Aproape că îi era frică să vadă ce conţinea.

– La ora patru fără zece minute dimineaţa, ora Washingtonului, două fără zece, ora din Pueblo, m-a sunat Minh, spuse Barbara. Îi spusesem telefonistei hotelului să reţină toate apelurile, dar Minh reuşise s-o convingă. Mi-a pus banda... şi am discutat-o. Am întotdeauna cu mine un casetofon, pentru că îmi place să înregistrez eu însămi toate şedinţele şi îmi pregătesc propriile mele transcripţii. Mi-am luat deci casetofonul şi l-am pus lîngă telefon ca să-mi fac o copie proprie. Nu voiam să aştept pînă ce Minh îmi va trimite o bandă curată prin curier. După ce Minh a închis telefonul, m-am aşezat la biroul din camera mea şi am ascultat banda pînă la ultimul schimb de vorbe dintre piloţi, de vreo zece, douăsprezece ori. Apoi mi-am luat carnetul de notiţe şi am transcris totul de mînă, pentru că uneori lucrurile ţi se par altfel cînd le citeşti decît atunci cînd le asculţi. Uneori ochiul vede nuanţe care scapă urechii.

Joe ştia acum ce ţine în mînă. Îşi dădea seama după grosime că erau trei coli de hîrtie.

Barbara spuse:

– Eram primul om pe care-l sunase Minh. Avea de gînd să-i sune pe Bruce Laceroth şi apoi pe preşedintele şi

vicepreşedintele comisiei – dacă nu pe toţi cei cinci membri ai comisiei – pentru ca fiecare să asculte banda cu urechile lui. Nu era conform protocolului, dar era vorba de o situaţie stranie, fără precedent. Sînt sigură că Minh a contactat cel puţin una din aceste persoane – deşi toţi neagă că au luat legătura cu ei. Nu vom şti niciodată precis, pentru că Minh Tran a murit într-un incendiu în laborator, cu puţin înainte de ora şase în aceeaşi dimineaţă, la aproximativ două ore după ce m-a sunat pe mine în Pueblo.

– Iisuse!

– A fost un incendiu foarte puternic. Un incendiu incredibil de puternic.

Plimbîndu-şi privirea peste copacii care înconjurau poiana, Joe se aştepta să vadă chipurile palide ale privitorilor în umbrele adînci ale pădurii. Cînd sosise împreună cu Barbara, locul accidentului i se păruse foarte îndepărtat, dar acum se simţea expus privirilor şi vulnerabil, de parcă ar fi stat în mijlocul unei intersecţii în L.A.

– Ia să ghicesc, spuse Joe, banda originală din carlingă a fost distrusă în incendiul din laborator.

– Probabil transformată în pulbere, s-a evaporat, nu mai există nici o urmă, s-a dus, adio, spuse Barbara.

– Dar calculatorul care prelucra versiunea digitalizată?

– Ars, bun de aruncat la gunoi. Nu se poate salva nimic din el.

– Dar tu ai copia ta.

Ea scutură din cap.

– Am lăsat caseta în camera de hotel cînd m-am dus la o şedinţă la micul dejun. Conţinutul benzii din carlingă era atît de exploziv, încît nu intenţionam să-l divulg nimănui din echipă. Aşteptînd să avem timp să ne gîndim bine, trebuia să fim atenţi cînd şi cum o vom da în vileag.

– De ce?

– Pilotul murise, dar era în joc reputaţia sa. Familia lui ar fi fost distrusă dacă el ar fi fost învinovăţit. Trebuia să fim absolut siguri. Dacă vina era pusă pe seama căpitanului Blane, ar fi urmat un litigiu pentru provocarea morţii atîtor oameni, în valoare de zeci, dacă nu de sute de milioane de dolari. Trebuia să acţionăm cu multă responsabilitate. Planul meu era să-l aduc din nou pe Mario în camera mea după micul dejun ca să ascultăm banda, numai noi doi.

– Mario Oliveri, spuse Joe, referindu-se la bărbatul din Denver care îi spusese în seara precedentă că Barbara ieşise la pensie şi se întorsese în Colorado Springs.

– Da. Întrucît Mario era şeful grupului de activitate umană, pentru mine era mai importantă părerea lui decît a oricui altcineva. Dar tocmai cînd ne terminam micul dejun, am aflat de incendiul de la laborator şi despre bietul Minh. Cînd m-am întors în camera mea cu Mario, copia benzii făcute de mine la telefon era deja goală.

– Furată sau înlocuită.

– Sau doar ştearsă pe propriul meu casetofon. Bănuiesc că Minh a spus cuiva că o duplicasem prin telefon.

– Şi atunci ai ştiut.

Ea confirmă, dînd din cap.

– Ceva nu era deloc în regulă. Ceva mirosea urît de tot.

Claia ei de păr era albă ca penele de pe capul vulturului care zburase pe deasupra capetelor lor, dar pînă în momentul acela păruse mai tînără decît cei cincizeci de ani ai ei. Acum, părea dintr-o dată mai bătrînă.

– Ceva nu era în regulă, spuse el, dar nu prea-ţi venea să crezi.

– Toată viaţa mea era Consiliul de Securitate. Eram mîndră că fac parte din el. Şi mai sînt şi acum, Joe. Sînt nişte oameni minunaţi acolo.

– I-ai spus lui Mario ce era pe bandă?

– Da.

– Cum a reacţionat?

– Era uluit. Probabil că nu-i venea să creadă.

– I-ai arătat transcrierea ta de pe bandă?

Ea tăcu o clipă, apoi spuse:

– Nu.

– De ce?

– Eram furioasă.

– Nu aveai încredere în nimeni.

– Un incendiu atît de puternic... trebuie să fi fost întețit de ceva.

– A fost pus, spuse Joe.

– Dar nimeni n-a pus măcar problema. În afară de mine. Eu nu am deloc încredere în corectitudinea cu care au investigat incendiul din laborator. Absolut deloc.

– Ce a dezvăluit autopsia lui Minh? Dacă a fost ucis și focul a fost pus ca să acopere crima...

– Dacă a fost ucis, ei n-au putut s-o dovedească prin ceea ce mai rămăsese din cadavrul lui. Problema este că... era un tip cu adevărat cumsecade, Joe. Era o dulceață de om. Își iubea meseria pentru că era convins că salva viețile oamenilor prin ceea ce făcea el, că ajuta să se prevină alte accidente. Îi urăsc pe oamenii ăștia, oricine ar fi ei.

Printre pinii albi de la marginea poienii, lîngă locul pe unde pătrunseseră Joe și Barbara, se mișcă ceva: o umbră alunecînd prin alte umbre mai adînci, ceva întunecat pe fond purpuriu. Joe își ținu respirația. Își concentră privirea, dar nu reuși să identifice ceea ce zărise în treacăt.

Barbara spuse:

– Cred că era o căprioară.

– Și dacă nu era?

– Atunci vom muri și dacă terminăm și dacă nu terminăm această conversație, spuse ea pe un ton degajat care dezvăluia noua lume pustie și paranoică în care trăia după prăbușirea zborului 353.

– Faptul că banda ta a fost ștearsă n-a trezit bănuielile nimănui? întrebă el.

– Toți au căzut de acord că eram foarte obosită. Nu dormisem decît trei ore în noaptea accidentului, apoi doar cîteva ore în noaptea următoare, înainte de a mă trezi telefonul lui Minh. Sărăca Barbara, cu ochii urduroși! Ascultasem iarăși și iarăși banda și în final probabil că apăsasem pe un buton greșit – înțelegi? – și am șters-o fără să-mi dau seama ce fac. Făcu o grimasă sarcastică. Deci vezi cum s-ar fi putut întîmpla.

– Se poate așa ceva?

– În nici un caz.

Deși Joe despături cele trei coli de hîrtie, încă nu începu să le citească și spuse:

– De ce nu te-au crezut cînd le-ai spus ce ai auzit pe bandă? Erau colegii tăi. Știau că tu ești o persoană responsabilă.

– Poate că unii credeau asta și nu voiau să fie așa. Poate că unii chiar au pus-o pe seama oboselii mele. Mă luptam de cîteva săptămîni cu o infecție la ureche și eram epuizată înainte de Pueblo. Poate că s-au gîndit și la asta. Nu știu. Și mai sînt unul sau doi care pur și simplu nu pot să mă sufere. Cine este iubit de toți? Eu, nu. Sînt prea autoritară. Prea încăpățînată. În orice caz, totul a fost mușamalizat – pentru că, fără o bandă, nu exista nici o dovadă a convorbirii dintre Blane și Santorelli.

– Cînd ai spus, în cele din urmă cuiva, că ai transcris banda cuvînt cu cuvînt?

– Am tot amînat. Încercam mereu să găsesc momentul potrivit, contextul potrivit în care s-o menționez – de preferat, după ce investigațiile vor fi scos la iveală un detaliu care să susțină ceea ce spusesem eu că se afla pe bandă.

– Pentru că transcrierea ta nu era în sine o dovadă autentică.

– Exact. Desigur, era mai bună decît nimic, mai bună decît amintirile, dar eu aveam nevoie s-o întăresc cu ceva. Și atunci cei doi ticăloși m-au trezit în hotelul din San Francisco și după aceea... Ei bine, mi-a cam pierit elanul de luptătoare.

Din pădurea dinspre răsărit, o căprioară și un căprior săriră în tandem în fundul poienii. O străbătură în fugă, îndreptîndu-se spre colțul luminișului și dispărînd repede printre copacii din marginea sa nordică.

Joe simțea încă pe ceafă cum i se încrețește pielea de frică.

Mișcarea pe care o zărise mai devreme fusese probabil produsă de cele două animale. Dar el deduse că ele trecuseră atît de rapid prin poiană, pentru că fuseseră gonite dintre copaci de ceva – sau de cineva – care le speriase.

Se întrebă dacă i se va mai părea vreodată sigur vreun colț din lume. Dar știa răspunsul la întrebare din clipa cînd îi trecu prin minte: nu.

Nu exista nici un astfel de colț. Nicăieri.

Niciodată.

– Pe cine bănuiești dintre membrii Consiliului de Securitate? întrebă Joe. Pe cine a mai sunat Minh după ce te-a sunat pe tine? Pentru că acea persoană este probabil cea care i-a spus să nu mai transmită nimănui informația – și apoi a pus la cale uciderea lui și arderea dovezilor.

– Putea să-i fi sunat pe oricare dintre ei. Erau toți superiorii lui și s-ar fi supus ordinelor lor. Mi-ar plăcea să cred că nu poate fi Bruce Laceroth, pentru că e un om de bază. A pornit de jos, ca noi toți și s-a luptat să promoveze. Pe de altă parte, cei cinci membri ai Consiliului sînt numiți de președinte și aprobați de senat cu un mandat de cinci ani.

– Fosile?

– Nu, zău, marea majoritate a membrilor comisiei de-a lungul anilor au fost oameni cinstiți, au depus toate eforturile. Cei mai mulți sînt o mîndrie pentru agenție, pe alții doar îi suportăm. Din cînd în cînd, într-adevăr, mai apare cîte o jigodie.

– Dar directorul și directorul adjunct de acum? Ai spus că Minh Tran avea de gînd să-i sune – în cazul în care n-ar fi reușit să-l găsească mai întîi pe Laceroth.

– Nu sînt funcţionarii publici ideali. Directorul este Maxine Wulce. E avocat, e tînără şi are ambiţii politice, vrea să fie în fruntea bucatelor, e o figură. N-ai da doi bani pe ea.

– Şi directorul adjunct?

– Hunter Parkman. Patronaj politic clar. Are bani, deci n-are nevoie de postul ăsta, dar îi place că a fost numit de preşedinte şi moare de plăcere să se dea mare la petreceri. Ai da vreo cincisprezece cenţi pe el.

Deşi continuase să studieze pădurea de la marginea poienii, Joe nu mai zărise mişcare printre copaci.

Undeva departe, spre est, o vînă de fulger pulsă scurt prin musculatura întunecată a furtunii.

Numără secundele dintre fulgerul argintiu şi bubuitul tunetului, traducînd timpul în distanţă şi socoti că ploaia era la vreo şapte, opt kilometri de ei.

– Ţi-am dat doar o copie xerox a transcrierii pe care am făcut-o în noaptea aceea. Originalul l-am pus la loc sigur. Dumnezeu ştie de ce, fiindcă nu-l voi folosi niciodată, îi spuse Barbara.

Joe se zbuciuma între dorinţa arzătoare de a şti şi frica de a şti. Simţea că va descoperi în convorbirea dintre căpitanul Blane şi ofiţerul Santorelli noi dimensiuni ale coşmarului pe care-l trăiseră soţia şi fiicele lui.

În cele din urmă, Joe îşi concentră atenţia asupra primei pagini şi Barbara privi peste umărul lui în timp ce el urmărea textul cu degetul, pentru ca ea să vadă unde citea.

Se aude cum ofiţerul Santorelli se întoarce la locul lui, după ce a fost la toaletă. Primele lui comentarii sînt captate de microfonul de deasupra capului înainte de a-şi pune căştile cu microfon.

SANTORELLI: Mă duc la L.A. (neinteligibil). O să bag în mine atîta (neinteligibil) *hummus, tabbuleh, lebneh* cu brînză, farfurii pline cu kibby, pînă o să crăp. Ştiu eu un

local armean, e cel mai bun. Îţi place mîncarea din Orientul Mijlociu?

Trei secunde de tăcere.

SANTORELLI: Roy! S-a întîmplat ceva?

Două secunde de tăcere.

SANTORELLI: Ce-i asta? Ce am... Roy, nu mai eşti pe pilot automat?

BLANE: Unul dintre ei este doctorul Louis Blom.

SANTORELLI: Ce?!

BLANE: Unul dintre ei este doctorul Keith Ramlock.

SANTORELLI: (uşor îngrijorat): Ce-i asta de pe McDoo? Ai consultat FMC-ul, Roy?

Cînd Joe o întrebă, Barbara spuse:

– Avioanele 747-400 folosesc electronica aviatică. Panoul de instrumente este dominat de şase dintre cele mai mari tuburi catodice fabricate vreodată, pentru afişarea datelor. Iar McDoo înseamnă MCDU, controlul multifuncţional şi unitatea de afişare. Există cîte unul lîngă scaunul fiecărui pilot şi sînt legate între ele, deci orice intră la un pilot este actualizat pe unitatea celuilalt. Ele controlează Honeywell/Sperry FMC, adică calculatorul de conducere a zborului. Piloţii introduc planul de zbor şi foaia de încărcătură prin tastatura MCDU-ului şi toate modificările planului de zbor de pe traseu sînt introduse şi în McDoo-uri.

– Deci Santorelli se întoarce de la clo şi vede că Blane a modificat puţin planul de zbor. Este ceva neobişnuit?

– Depinde de vreme, de turbulenţă, de trafic neaşteptat, de reţineri din cauza problemelor de la aeroporturile de destinaţie...

– Și în acest caz, al unui zbor de la o coastă la cealaltă – puțin dincolo de punctul central – pe vreme foarte bună și cînd totul mergea ca de obicei?

Barbara dădu din cap.

– Da, Santorelli s-a întrebat de ce modificau planul de zbor în aceste condiții. Dar cred că îngrijorarea din glasul lui se datora mai degrabă lipsei de reacție care se simțea în glasul lui Blane și faptului că văzuse ceva neobișnuit pe McDoo, o schimbare de plan absurdă.

– Ce anume?

– După cum am spus mai devreme, aveau o deviere de șapte grade față de cursul normal.

– Santorelli n-a simțit oare această deviere cînd era la toaletă?

– A început curînd după ce el a părăsit puntea de zbor și s-a produs treptat, o înclinare foarte blîndă. Poate că o fi simțit ceva, dar nu avea motive să-și dea seama că era o modificare atît de mare.

– Cine sînt medicii aceștia – Blom și Ramlock?

– N-am nici o informație. Dar citește mai departe. E din ce în ce mai straniu.

BLANE: Îmi fac ceva rău.

SANTORELLI: Căpitane, ce se petrece acolo?

BLANE: Sînt răi cu mine.

SANTORELLI: Hei, mă mai auzi?

BLANE: Spune-le să se oprească.

Barbara spuse:

– Din acest moment, glasul lui Blane se schimbă. Totul este ciudat, dar atunci cînd zice, „Spune-le să se oprească", are un tremur în glas, o fragilitate, de parcă asupra lui s-ar abate... nu o mare durere, ci o mare tristețe.

SANTORELLI: Căpitane... Roy, preiau eu comanda.

BLANE: Înregistrăm?

SANTORELLI: Ce?

BLANE: Spune-le să nu-mi mai facă rău.

SANTORELLI: (îngrijorat): O să fie...

BLANE: Înregistrăm?

SANTORELLI: O să fie bine acum...

Un zgomot dur, ca o lovitură cu pumnul. Un geamăt, scos, pare-se de Santorelli. Încă o lovitură cu pumnul. Santorelli nu se mai aude.

BLANE: Înregistrăm?

În timp ce un tunet bubui uvertura furtunii înspre est, Joe spuse:

– Adică i-a dat un pumn co-pilotului său?

– Sau l-a lovit cu un obiect dur, pe care-l luase poate în sacul de zbor şi-l ascunsese lîngă scaunul lui în timp ce Santorelli era la toaletă, ca să-l aibă la îndemînă.

– Deci premeditare. Ce naiba-i asta?

– L-a lovit probabil în faţă, pentru că Santorelli a leşinat imediat. Tace vreo zece, douăsprezece secunde, apoi – Barbara arătă spre transcriere – îl auzim gemînd.

– Dumnezeule!

– Pe bandă, glasul lui Blane îşi pierde tremurul, fragilitatea. Are în el o tristeţe care-ţi încreţeşte pielea.

BLANE: Fă-i să înceteze, că altfel, dacă o să prind momentul – o să-i omor pe toţi. Pe toţi. O să-i omor. O s-o fac. O să-i omor pe toţi şi o să-mi placă.

Transcrierea foşni în mîinile lui Joe.

Se gîndi la pasagerii de pe 353; unii moţăind pe scaune, alţii citind cărţi, lucrînd pe calculatoare portabile, răsfoind reviste, croşetînd, urmărind un film, bînd ceva, făcînd planuri

de viitor, toţi calmi, nici unul conştient de cumplitele evenimente care se desfăşurau în carlingă.

Poate că Nina era lîngă geam şi privea stelele sau se uita în jos la pătura de nori de sub ei; îi plăcea locul de lîngă geam. Michelle şi Chrissie jucau poate *Go Fish* sau *Old Maid*; îşi luau cu ele în călătorii diverse jocuri.

Joe se chinuia singur. Se pricepea la asta, pentru că o parte din el credea că merita să fie chinuit.

Alungîndu-şi aceste gînduri din minte, Joe întrebă:

– Ce se petrecea cu Blane, pentru numele lui Dumnezeu? Era drogat? Băuse?

– Nu. S-a eliminat această ipoteză.

– Cum?

– Întotdeauna constituie o prioritate să fie găsite rămăşiţele piloţilor pentru a se testa urme de droguri sau de alcool. A durat destul de mult în acest caz, spuse ea indicînd cu o mişcare a mîinii pinii şi plopii arşi de pe colină, pentru că o mulţime de rămăşiţe organice erau împrăştiate pe o distanţă de o sută de metri, în copaci, la vest şi la nord de locul impactului.

O întunecime interioară cuprinse cîmpul vizual al lui Joe, pînă ce ajunse să privească lumea ca printr-un tunel. Îşi muşcă limba aproape pînă-i dădu sîngele, respiră încet şi adînc, încercînd să n-o lase pe Barbara să observe cît de mult îl zguduiau aceste detalii.

Ea îşi băgă mîinile în buzunare. Dădu cu piciorul într-o piatră, aruncînd-o în crater.

– Chiar ai nevoie de asta, Joe?

– Da.

Barbara oftă.

– Am găsit o bucată de mînă care bănuiam că îi aparţinea lui Blane, din cauza unei verighete pe jumătate topite, lipită de inelar, o verighetă de aur destul de neobişnuită. Mai erau şi alte ţesuturi. Din ceea ce am reuşit să identificăm...

– Cu amprente?

– Nu, amprentele erau arse. Dar tatăl lui trăieşte, aşa că Laboratorul de Identificare prin ADN al Aviaţiei Militare a reuşit să confirme că era ţesutul lui Blane, comparînd ADN-ul cu o probă de sînge luată de la tatăl lui.

– E o probă revelatoare?

– Sută la sută. Apoi rămăşiţele au fost duse la toxicologi. Existau cantităţi infime de etanol şi la Blane, şi la Santorelli, dar era doar o consecinţă a putrefacţiei. Bucata de mînă a lui Blane zăcuse în pădure mai mult de şaptezeci şi două de ore înainte s-o găsim noi. Rămăşiţele lui Santorelli au zăcut acolo patru zile. Era de aşteptat o cantitate de etanol în ţesutul putrezit. Dar în rest, au trecut amîndoi cu bine toate testele toxicologilor. Erau treji, cu mintea limpede.

Joe încercă să pună de acord cuvintele din transcriere cu descoperirile toxicologilor. Nu reuşi şi spuse:

– Alte probabilităţi...? Un atac cerebral?

– Nu, din banda pe care am ascultat-o nu reieşea aşa ceva, spuse Barbara. Blane vorbeşte clar, glasul nu este deloc voalat. Şi deşi ceea ce spune este al naibii de ciudat, este totuşi coerent – nu se suprapun cuvintele, nu foloseşte cuvinte nepotrivite.

Joe întrebă enervat:

– Atunci ce naiba a fost? O cădere nervoasă, o criză de nebunie?

Barbara nu era mai puţin enervată decît Joe:

– Dar de unde naiba să apară aşa ceva? Căpitanul Delroy Michael Blane era individul cu un psihic foarte solid.

– Nu în totalitate.

– Era un tip perfect echilibrat, insistă ea. A trecut toate testele psihologice ale companiei. Era un bărbat devotat familiei. Un soţ credincios. Era mormon practicant. Nu bea, nu consuma droguri, nu avea patima jocurilor de noroc. Joe, nu există absolut nici o persoană care să-l fi văzut vreodată, într-o singură clipă de comportament aberant. După toate standardele, nu era doar un om cumsecade, nu doar un om integru – dar şi un om fericit.

Un fulger scînteie pe cer. Roţi de tunete rostogolitoare zăngănirã de-a lungul şinelor de oţel din înaltul răsăritului.

Indicînd transcrierea, Barbara îi arătă lui Joe unde făcuse 747 prima schimbare bruscă de direcţie de trei grade, cu botul spre dreapta, care precipitase devierea.

– În acel moment, Santorelli gemea, dar încă nu-şi recăpătase pe deplin cunoştinţa. Şi chiar înainte de manevră, căpitanul Blane a spus „E amuzant". Mai sînt şi alte zgomote pe bandă – ascultă, zăngănitul şi zornăitul unor obiecte desprinse care zburau în jur din cauza acceleraţiei laterale bruşte.

„E amuzant."

Joe nu-şi putea dezlipi privirea de pe aceste cuvinte.

Barbara îi întoarse pagina.

– Peste trei secunde, aeronava a făcut încă o schimbare violentă de direcţie, de patru grade, cu botul spre stînga. În plus faţă de zăngănitul anterior, acum se auzeau zgomote produse de aeronavă – o trosnitură şi o uşoară zguduială. Iar căpitanul Blane rîde.

– Rîde, repetă Joe neînţelegînd. Se prăbuşea cu ei şi el rîdea?

– Nu era totuşi un rîs de nebun. Era un rîset... plăcut, ca şi cum s-ar fi amuzat cu adevărat.

„E amuzant."

La opt secunde după prima deviere, s-a mai produs o schimbare bruscă de direcţie de trei grade, cu botul spre stînga, urmată la numai două secunde de un viraj sever de şapte grade, cu botul spre dreapta. Blane a rîs cînd a executat prima manevră, iar la a doua a exclamat: „O, ooo!"

– Atunci s-a ridicat aripa stîngă, forţînd aripa port în jos, spuse Barbara. În douăzeci şi două de secunde, aeronava se înclina la o sută patruzeci şi şase de grade, cu un picaj al botului de optzeci şi patru de grade.

– Erau terminaţi.

– Era o situaţie gravă, dar nu deznădăjduită. Încă exista o şansă s-o poată depăşi. Nu uita că erau la o altitudine de peste şase mii de metri. Aveau loc de redresare.

Întrucît nu citise niciodată materiale despre accidente aviatice şi nici nu le urmărise la televizor, Joe îşi imaginase întotdeauna că în avion izbucneşte un incendiu şi fumul năvăleşte în cabină. Cu puţin timp în urmă, cînd îşi dăduse seama că pasagerii fuseseră cruţaţi de această nenorocire, sperase că lunga coborîre spre pămînt fusese mai puţin înfricoşătoare decît prăbuşirea imaginară pe care o trăise el în cîteva crize de anxietate. Dar acum se întrebă ce ar fi putut să fie mai rău: năvala fumului care i-ar fi făcut să înţeleagă imediat că sînt condamnaţi, sau aerul curat şi speranţa falsă, oribil spulberată, într-o corecţie de ultimă clipă, salvarea.

Transcrierea indica declanşarea alarmei în carlingă. Un ton de alertă de altitudine. O voce înregistrată care avertiza în mod repetat *Trafic*, deoarece coborau prin coridoare de zbor atribuite unei alte aeronave.

Joe întrebă:

– Ce înseamnă referirea la „alarmă de zdruncinare"?

– E o alarmă care sună ca o zornăială puternică, e un zgomot înfricoşător pe care nu-l poate ignora nimeni, avertizînd piloţii că avionul pierde altitudine, că se prăbuşesc.

Cuprins în pumnul soartei care lovea spre pămînt, comandantul Victor Santorelli încetă brusc să geamă. Îşi recăpătă cunoştinţa. Poate că văzuse norii biciuind parbrizul. Sau poate că 747 era deja sub stratul de nori din înălţimi, înlesnindu-i panorama fantomatică a peisajului statului Colorado repezindu-se spre ei, vag luminoasă, cu nuanţe de gri, de la cenuşiu-prăfuit pînă la cenuşiul-cărbunelui, cu licăriri aurii dinspre Pueblo, care scînteia la sud. Sau poate că vacarmul alarmelor şi datele catastrofale care fulgerau pe cele şase monitoare i-au spus într-o secundă tot ce avea nevoie să ştie. Santorelli spusese: „Dumnezeule!"

– Vocea lui era înecată, guturală, spuse Barbara, ceea ce poate însemna că Blane îi spărsese nasul.

Citind doar transcrierea, Joe auzea spaima lui Santorelli şi dorinţa lui frenetică de a supravieţui.

SANTORELLI: Dumnezeule! Nu, Doamne, nu!
BLANE: (rîde) : Ha-ha-ha! A început, doctore Ramlock!
A început, doctore Blom!
SANTORELLI: Trage!
BLANE (rîde) Ha-ha-ha! (rîde) Înregistrăm?
SANTORELLI: Trage în sus!

Santorelli respiră rapid, scrîşnind. Geme, se luptă cu ceva, poate cu Blane, dar pare mai degrabă că se luptă cu volanul de comandă. Poate că şi respiraţia lui Blane este precipitată, dar nu este înregistrată pe bandă.

SANTORELLI: La naiba! La naiba!
BLANE: Înregistrăm?

Uluit, Joe spuse:
– De ce întreabă mereu dacă se înregistrează?
Barbara clătină din cap.
– Nu ştiu.
– De cît timp era pilot?
– De peste douăzeci de ani.
– Ştia probabil că vocile din carlingă se înregistrează permanent, nu?
– Probabil că ştia. Desigur. Dar nu e în toate minţile, nu?
Joe citi ultimele cuvinte ale celor doi bărbaţi.

SANTORELLI: Trage!
BLANE: Oooo!
SANTORELLI: Sfîntă Fecioară!
BLANE: O, da!
SANTORELLI: Nu!
BLANE: (entuziasm copilăresc) O, da!
SANTORELLI: Susan!
BLANE: Acum, Priveşte!

Santorelli începe să urle.

BLANE: Fain!

Urletul lui Santorelli durează trei secunde şi jumătate, până la sfîrşitul înregistrării, oprită de impact.

Vîntul mătura iarba din poiană. Cerul era umflat de potopul care aştepta să se reverse. Natura era pusă pe curăţenie.

Joe împături cele trei coli de hîrtie şi le băgă într-un buzunar al sacoului.

Preţ de o clipă nu putu să vorbească.

Un fulger în depărtare. Tunet. Nori în mişcare.

În cele din urmă, cu privirea aţintită în crater, Joe spuse:

– Ultimul cuvînt rostit de Santorelli a fost un nume.

– Susan.

– Cine e?

– Soţia lui.

– Am bănuit.

La sfîrşit, nici o rugăminte adresată lui Dumnezeu, nici o implorare a milosteniei divine. La sfîrşit, o cumplită acceptare. Un nume rostit cu dragoste, cu regret şi cu un dor sfîşietor, dar poate totodată un strop de speranţă. Şi în ochiul minţii nu imaginea crudă a pămîntului năvălind tot mai aproape sau întunericul ce va urma, ci un chip drag.

Din nou, pentru cîteva clipe, Joe amuţi.

11

Barbara Christman îl conduse de la craterul de impact mai departe, în poiana în pantă, spre nord, la un loc aflat la cel mult douăzeci de metri de pîlcul de plopi morţi, carbonizaţi.

– Pe aici, pe undeva, în general în zona asta, dacă-mi amintesc corect, spuse ea. Dar ce contează?

Cînd Barbara ajunsese prima dată în poiană în dimineaţa de după accident, rămăşiţele zdrenţuite şi răspîndite ale 747-400 nu semănau cu epava unui avion de pasageri. Doar două piese fuseseră imediat recunoscute: o porţiune dintr-un motor şi un modul de trei scaune de pasageri.

Joe spuse:

– Trei scaune, unul lîngă celălalt?

– Da.

– Cu spătarele drepte?

– Da. La ce te gîndeşti?

– Ai putea identifica partea avionului de care aparţineau scaunele?

– Joe...

– Din ce parte a avionului erau? repetă el răbdător.

– Nu puteau fi de la clasa întîia şi nici de la clasa *business* de pe puntea principală sau de pe cea superioară, pentru că acolo sînt numai module de două scaune. Şirurile centrale din clasa *economic* au cîte patru scaune, deci probabil că proveneau din rîndurile de la babord sau tribord, clasa *economic*.

– Au fost avariate?

– Desigur.

– Grav?

– Nu atît de grav pe cît te-ai aştepta.

– Arse?

– Nu total.

– Dar arse totuşi?

– Din cîte-mi amintesc... erau doar cîteva urme mici de arsură şi un pic de funingine.

– De fapt, tapiţeria nu era efectiv intactă?

Faţa ei lată, limpede, era acum întunecată de îngrijorare.

– Joe, nimeni n-a supravieţuit acestui accident.

– Era tapiţeria intactă? insistă el.

– Din cîte-mi amintesc... era uşor sfîşiată. Nimic grav.

– Era sînge pe tapiţerie?

– Nu-mi amintesc.

– Cadavre pe scaune?

– Nu.

– Bucăți de trupuri?

– Nu.

– Centuri rămase atașate?

– Nu-mi amintesc. Probabil.

– Dacă centurile erau atașate...

– Nu, e ridicol să-ți închipui că...

– Michelle și fetele erau la clasa *economic*, spuse el.

Barbara își mușcă buza și își dezlipi privirea de la el, îndreptînd-o spre furtuna care se apropia.

– Joe, familia ta nu era pe scaunele acelea.

– Știu asta, o asigură el. Știu.

Dar cît și-ar fi dorit!

Ea îi întîlni din nou privirea.

– Au murit. S-au dus. Nu neg asta, Barbara.

– Deci revii la Rose Tucker.

– Dacă aș putea afla unde ședea ea în avion și dacă locul ei era fie la babord fie la tribord la clasa *economic*, ar fi măcar o oarecare confirmare.

– A cui?

– A versiunii ei.

– Confirmare, spuse Barbara neîncrezătoare.

– A supraviețuirii ei.

Barbara scuturâ din cap.

– Tu n-ai întîlnit-o pe Rose, spuse el. Nu e un fulg. Nu cred că minte. Are... forță, e o prezență.

Vîntul aduse mirosul de ozon al fulgerului de la răsărit, acel miros de cortină de teatru care se ridică imediat înainte de intrarea în scenă a ploii.

Barbara spuse pe un ton de exasperare tandră:

– Au coborît peste șase kilometri, au intrat direct cu botul în pămînt, fără nici o alunecare, tot avionul acela blestemat s-a sfărîmat în jurul lui Rose Tucker, cu o forță explozivă incredibilă...

– Înţeleg asta.

– Zău că nu vreau să fiu crudă, Joe, dar înţelegi cu adevărat? După tot ce ai auzit, înţelegi? O forţă explozivă uriaşă s-a dezlănţuit de jur împrejurul acestei Rose. O forţă de impact suficient de mare pentru a pulveriza piatra. Alţi pasageri şi echipajul... în majoritatea cazurilor carnea a fost efectiv smulsă de pe oasele lor într-o clipă, desprinsă, ca şi cum ar fi fost fiartă. Zdrenţuită. Topită. Dezintegrată. Pînă şi oasele au fost fărîmiţate şi strivite ca nişte crochete. Apoi, în clipa următoare, chiar în timp ce avionul încă se mai afunda în pămînt, un jet de combustibil – un jet fin ca un norişor de aerosoli – explodează. Foc pretutindeni. Gheizere de foc, rîuri de foc, valuri de foc care se rostogolesc neiertătoare. Rose Tucker n-a coborît plutind pe scaunul ei ca un puf de păpădie, pentru ca apoi să plece de acolo, străbătînd acel infern.

Joe privi cerul, apoi privi pămîntul de la picioarele lui şi pămîntul era mai luminos.

– Ai văzut filme, reportaje, în care un oraş este lovit de o tornadă, totul este la pămînt, totul se preface în moloz atît de mărunt, încît l-ai putea cerne printr-o sită – şi chiar în mijlocul catastrofei, o casă, neatinsă sau aproape neatinsă, spuse el.

– Acela este un fenomen meteorologic, un capriciu al vîntului. Dar aici e fizică simplă, Joe. Legile materiei şi ale mişcării. Capriciul nu are nici un rol în fizică. Dacă acel oraş afurisit s-ar fi prăbuşit de la o înălţime de peste şase kilometri, singura casă supravieţuitoare s-ar fi prefăcut şi ea în moloz.

– Cîtorva familii de supravieţuitori... Rose le-a arătat ceva care le dă curaj.

– Ce?

– Nu ştiu, Barbara. Vreau să văd. Vreau să-mi arate şi mie. Dar problema este că... ei o cred cînd spune că a fost în avionul acela. E mai mult decît simplă credinţă. Joe îşi aminti ochii strălucitori ai Georginei Delmann. Este o convingere profundă.

– Atunci e o artistă în ale escrocheriei, fără egal.

Joe ridică din umeri.

La cîţiva kilometri depărtare, un diapazon de fulgere vibră şi străpunse norii de furtună. La răsărit, cădeau perdele de ploaie cenuşie.

– Nu ştiu de ce, spuse Barbara, dar n-am impresia că eşti un om prea credincios.

– Nu sînt. Michelle ducea copiii la şcoala duminicală şi la biserică în fiecare săptămînă, dar eu nu mă duceam. Era singurul lucru pe care nu-l împărţeam cu ele.

– Eşti ostil religiei?

– Nu. Dar nu mă pasionează, nu mă interesează. Am fost întotdeauna la fel de indiferent faţă de Dumnezeu, pe cît părea că este el faţă de mine. După accident... am făcut singurul pas în „călătoria mea spirituală" de la dezinteres la necredinţă. Nu poate fi împăcată nicicum ideea unui Dumnezeu bun cu ceea li s-a întîmplat tuturor oamenilor din acel avion... şi celor care-şi vor petrece tot restul vieţii ducîndu-le dorul.

– Atunci, dacă eşti un ateu atît de convins, de ce insişti să crezi în acest miracol?

– Nu spun că supravieţuirea lui Rose Tucker a fost un miracol.

– Să fiu a naibii dacă pot înţelege ce altceva ar putea fi. Numai Dumnezeu şi o echipă de salvare alcătuită din îngeri ar fi putut s-o scoată întreagă de acolo, insistă Barbara cu o notă de sarcasm.

– Nu mă gîndesc la o intervenţie divină. Există o altă explicaţie, ceva uimitor, dar logic.

– Imposibil, se încăpăţînă ea.

– Imposibil? Da, dar la fel a fost tot ce s-a petrecut în carlingă cu căpitanul Blane.

Ea ţinu piept privirii lui în timp ce căuta un răspuns în dosarele groase şi ordonate din mintea ei. Nu reuşi să-l găsească, în schimb spuse:

– Dacă nu crezi în nimic, atunci ce te aştepţi să-ţi spună Rose? Ai menţionat că ea le spune ceva care „le dă curaj". Nu-ţi dai seama că trebuie să fie ceva de natură spirituală?

– Nu neapărat.

– Dar ce altceva ar putea fi?

– N-am idee.

Repetînd vorbele lui Joe, îngroşate cu exasperare, ea spuse:

– Ceva uimitor, dar logic.

El îşi întoarse privirea de la ea, îndreptînd-o spre copacii înşiruiţi pe cîmp şi îşi dădu seama că în pîlcul de plopi loviţi de foc era un singur supravieţuitor, îmbrăcat în frunze. În locul trunchiului caracteristic, neted şi palid, avea o coajă neagră, solzoasă, care va produce un contrast uluitor toamna, cînd frunzele sale se vor îngălbeni.

– Ceva uimitor, dar logic, confirmă el.

Mai aproape ca oricînd, fulgerul brăzdă cerul ca o scară şi bubuitul tunetului coborî treaptă cu treaptă.

– Să mergem, spuse Barbara. Oricum nu mai avem ce vedea aici.

Joe o urmă prin poiană, dar se opri din nou la marginea craterului de impact.

De cele cîteva ori cînd asistase la întrunirile Prietenilor Înţelegători, auzise alţi părinţi îndureraţi vorbind despre Punctul Zero. Punctul Zero era momentul morţii copilului, moment din care urma să fie datat viitorul fiecăruia, bătaia de ochi în timpul căreia copleşitoarea pierdere îţi întoarce măsurătoarele interne la zero. Era momentul în care fragila ta cutie cu speranţe şi dorinţe – care păruse odinioară un sipet ireal cu visuri luminoase – se răsturnase şi conţinutul ei se revărsa în abis, lăsîndu-te cu zero speranţe. Într-o secundă, viitorul nu mai era o împărăţie a şanselor şi a minunilor, ci un jug al obligaţiilor – şi numai trecutul inaccesibil îţi oferea un lăcaş ospitalier.

El exista la Punctul Zero de peste un an şi timpul se îndepărtase de el în ambele direcţii, căci nu aparţinea nici

zilelor viitoare, nici celor lăsate în urmă. Era ca şi cum ar fi fost cufundat într-un rezervor cu nitrogen lichid şi zăcea în somnul criogenic.

Acum se afla într-un alt Punct Zero, cel fizic, în care pieriseră soţia şi fiicele sale. Dorinţa lui de a le primi înapoi era atît de aprigă, încît îi sfîşia viscerele ca ghearele unui vultur. Dar în cele din urmă, mai dorea ceva: dreptate pentru ele, dreptatea care să nu confere un sens morţii lor, ci morţii lui.

Trebuia să se ridice din acel pat criogenic, să scuture gheaţa de pe oasele şi venele sale şi să nu se mai întindă pe pat pînă ce nu va dezgropa adevărul din mormîntul lui. Pentru femeile pe care le pierduse, va arde palate, va doborî imperii, va distruge lumea dacă va fi nevoie, pentru a găsi adevărul.

Şi acum înţelese deosebirea dintre dreptate şi o simplă răzbunare: dreptatea autentică nu-i va alina durerea, nu-i va da sentimentul victoriei; îi va permite doar să iasă din Punctul Zero şi, odată misiunea lui îndeplinită, să moară împăcat.

Printre coniferele boltite fluturau aripile albe ale luminii de furtună, tot mai multe, radiind parcă din cerul trosnitor. Tunetul şi rafalele de vînt răsunau ca bătăi de aripi în urechile lui Joe şi mii de umbre înaripate se roteau şi se clătinau între trunchiurile de copaci şi pe patul pădurii.

Exact în clipa cînd el şi Barbara ajunseră la maşina aflată la capătul năpădit de bălării al drumului îngust, o puternică rafală de ploaie începu să şuiere şi să vuiască printre pini. Se îngrămădiră înăuntru, cu stropi de ploaie ca nişte nestemate pe păr şi pe feţe, iar bluza ei albastră era împestriţată cu pete vinete ca prunele.

Nu descoperiseră ce o speriase pe căprioară alungînd-o din ascunzătoarea ei, dar Joe era sigur acum că vinovat fusese un alt animal. În timp ce fugeau de ploaie, el simţise numai fereala sălbăticiunilor, nu ameninţarea mult mai înfricoşătoare a oamenilor.

Cu toate acestea, aglomerarea de conifere părea să furnizeze o arhitectură ideală pentru nişte asasini. Umbrare tainice, fundături, capcane, bîrloguri verzi, întunecate.

În timp ce Barbara porni Fordul Explorer şi o luă pe acelaşi drum pe care veniseră, Joe era încordat. Cerceta pădurea. Aştepta glontele.

Cînd ajunseră la drumul de pietriş, el spuse:

– Cei doi tipi pe care Blane i-a menţionat pe banda din carlingă...

– Doctorul Blom şi doctorul Ramlock.

– Ai încercat să afli cine sînt, ai iniţiat cercetarea lor?

– Cînd am fost la San Francisco, am scotocit trecutul lui Delroy Blane. Căutam orice problemă personală care ar fi putut să-i producă o stare psihică instabilă. Am întrebat familia şi prietenii lui dacă auziseră de acele nume. Nimeni nu auzise de ele.

– Ai verificat datele personale ale lui Blane, întîlnirile notate pe agenda lui, carnetul lui de cecuri?

– Da. N-am găsit nimic. Şi medicul familiei Blane afirmă că nu l-a recomandat niciodată pe pacientul lui unor specialişti cu aceste nume. Nu există medic, psihiatru sau psiholog cu aceste nume în zona San Francisco. Pînă aici am ajuns eu. Pentru că apoi am fost trezită de ticăloşii ăia în camera de la hotel, cu un pistol spre faţa mea şi mi s-a spus să nu-mi bag nasul.

Pînă la capătul drumului cu pietriş şi apoi pe autostrada asfaltată, unde ploaia argintie şfichiuitoare dansa înspumată pe capota maşinii, Barbara păstră o tăcere încordată. Era încruntată, dar, după cum simţi Joe, nu fiindcă vremea nemiloasă o obliga să conducă foarte atent.

Fulgerele şi tunetele încetaseră. Acum furtuna îşi cheltuia întreaga energie în vînt şi ploaie.

Joe asculta păcănitul monoton al ştergătoarelor pe parbriz.

Asculta de asemenea stropii biciuiți pocnind pe geam, care i se părură la început o zornăială haotică fără sens, dar treptat începu să-și închipuie că aude un anumit tipar ascuns al ritmului ploii.

Barbara nu găsea poate un anumit tipar, ci o piesă ciudată de *puzzle* pe care o trecuse cu vederea.

– Îmi amintesc ceva bizar, dar...

Joe aşteptă.

– ...dar nu vreau să încurajez strania ta amăgire...

– Amăgire?

Ea își întoarse privirea spre el.

– Ideea că ar fi putut exista un supraviețuitor.

– Încurajează-mă. Nu prea am avut parte de încurajări în anul care a trecut, spuse Joe.

Ea ezită și apoi oftă.

– Un fermier care locuia nu departe de acest loc dormea deja cînd s-a prăbuşit zborul 353. Cei care lucrează pămîntul se culcă devreme prin părțile astea. L-a trezit explozia. Apoi cineva a sosit la uşa lui.

– Cine?

– A doua zi, a sunat la şeriful ținutului și biroul şerifului i-a făcut legătura cu centrul de comandă al investigațiilor. Dar n-a ieşit mare lucru la iveală.

– Cine a sosit la uşa lui în toiul nopții?

– Un martor, spuse Barbara.

– Al accidentului?

– Probabil.

Ea îl privi, dar apoi își îndreptă repede atenția spre autostrada măturată de ploaie.

Ținînd seama de cele ce-i spusese Joe, această amintire i se păru pe moment Barbarei tot mai răscolitoare. I se încrețiră cozile ochilor, de parcă s-ar fi căznit să vadă nu prin aversa de ploaie, ci să vadă mai limpede în trecut și își strînse buzele de parcă se lupta să nu spună mai mult.

– Un martor al accidentului, îi suflă Joe.

– Nu-mi amintesc de ce s-a dus tocmai la casa aceea de fermă sau ce voia ea acolo.

– Ea?

– Femeia care pretindea că a văzut avionul prăbuşindu-se.

– Mai e ceva, spuse Joe.

– Da. Din cîte-mi amintesc... era negresă.

Lui Joe i se poticni respiraţia în plămîni, dar în cele din urmă scoase aerul afară şi spuse:

– I-a spus fermierului numele ei?

– Nu ştiu.

– Dacă i l-a spus, mă întreb dacă el şi-l mai aminteşte.

La bifurcaţia din autostradă, drumul spre fermă era flancat de stîlpi albi, înalţi care susţineau o pancartă pe care era scris cu litere verzi graţioase pe un fond negru: LOOSE CHANGE RANCH. Sub aceste trei cuvinte era scris cu litere mai mici, de mînă: *Jeff şi Mercy Ealing.*

Cărarea cu pietriş era flancată de un gard alb de fermă care împărţea cîmpul în păşuni mai mici. Trecură pe lîngă un ring mare de călărie, un teren de antrenament şi numeroase grajduri vospite în verde.

Barbara spuse:

– Eu n-am fost aici anul trecut, dar unul din oamenii mei mi-a făcut un raport. Revenind la mine... Este o fermă de cai. Cresc cai de rasă de prăsilă şi cai de curse. Mai cresc şi vînd cîţiva cai de spectacol, cai arabi, cred.

Iarba păşunii, cînd bătucită de vînt, cînd culcată de ploaia torenţială, nu găzduia pe moment nici un cal. Ringul de călărie şi terenul de antrenament erau pustii.

La cîteva grajduri, partea de sus a uşii olandeze a fiecărei boxe era deschisă. Ici şi colo, caii priveau furtuna din adăposturile lor sigure. Unii erau la fel de întunecaţi ca spaţiile în care stăteau, dar alţii erau palizi sau pestriţi.

Casa de fermă, mare şi frumoasă, cu şindrilă albă şi obloane verzi, încadrată de pîlcuri de plopi, avea în faţă cea mai

adîncă verandă pe care o văzuse vreodată Joe. Sub mantia grea de întunecime aruncată de furtună, o licărire gălbuie ospitalieră ca lumina unei vetre umplea cîteva ferestre.

Barbara parcă pe un intrînd al aleii. Alergă împreună cu Joe prin ploaie – care fusese pînă atunci caldă ca apa de baie, dar acum se răcise – pînă la veranda adăpostită. Uşa se legănă spre interior, balamalele scîrţîră şi un arc uzat, încordat vibră, ambele producînd sunete cu un ton atît de rotund, încît erau ciudat de plăcute; ele evocau vremuri petrecute într-un ritm lent şi nu atît o stare de degradare, cît mai degrabă o elegantă neglijare.

Veranda era mobilată cu fotolii de răchită albe cu perne verzi şi din jardinierele de fier forjat se revărsau ferigi.

Uşa casei era deschisă şi un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu o pelerină neagră de ploaie, aştepta într-o parte a verandei. Pielea îngroşată de intemperii a feţei lui înnegrite de soare era foarte zbîrcită şi patinată, ca pielea unei şei îndelung folosite. Ochii albaştri erau la fel de ageri şi de prietenoşi ca zîmbetul lui. Îşi ridică glasul ca să fie auzit peste răpăitul ploii pe acoperiş.

– Bună dimineaţa. E o zi bună pentru raţe.

– Sînteţi domnul Ealing? întrebă Barbara.

– Eu sînt, spuse un alt bărbat cu pelerină neagră, care se ivi în cadrul uşii deschise.

Era cu vreo zece centimetri mai înalt şi cu vreo douăzeci de ani mai tînăr decît bărbatul care făcuse comentarii despre vreme. Dar viaţa petrecută în şa, sub soarele fierbinte, pe vînt uscat şi în toiul iernii, începuse deja să-i erodeze suprafeţele netede şi viguroase ale tinereţii, binecuvîntîndu-l cu o faţă brăzdată în mod plăcut, atrăgătoare, care evoca o experienţă vastă şi o înţelepciune rurală.

Barbara făcu prezentările, sugerînd că lucra încă în Consiliul de Securitate şi că Joe era asociatul ei.

– Vă mai ocupaţi încă de asta după un an întreg? întrebă Ealing.

– N-am reuşit să stabilim cauza, spuse Barbara. Nu ne place să închidem un dosar pînă ce nu aflăm ce s-a întîmplat. Am venit aici ca să vă întrebăm de femeia care v-a bătut la uşă în noaptea aceea.

– Da, îmi amintesc.

– Puteţi s-o descrieţi? întrebă Joe.

– Era o femeie micuţă. De vreo patruzeci şi ceva de ani. Frumuşică.

– Negresă?

– Da, era negresă. Dar mai avea şi alt sînge. Poate mexican. Sau mai degrabă chinez. Sau poate vietnamez.

Joe îşi aminti alura asiatică a ochilor lui Rose Tucker.

– V-a spus numele ei?

– Probabil, spuse Ealing. Dar nu mi-l amintesc.

– La cît timp după accident a apărut aici? întrebă Barbara.

– La puţin timp. Ealing avea în mînă o geantă de piele asemănătoare cu geanta unui medic. O mută din dreapta în stînga. Pe mine şi pe Mercy ne-a trezit zgomotul unui avion în cădere, înainte de a se buşi de pămînt. Era un zgomot mai puternic decît am auzit vreodată de la un avion prin părţile astea, dar am ştiut ce este. Eu m-am dat jos din pat şi Mercy a aprins lumina. Abia am apucat să spun „Ah, Doamne!" şi am auzit ca un fel de detunătură puternică într-o carieră de piatră în depărtare. S-a zgîlţîit şi casa un pic.

Bărbatul mai vîrstnic se foia nerăbdător, de pe un picior pe celălalt.

Ealing spuse:

– Cum se mai simte, Ned?

– Nu prea bine, spuse Ned. Nu e bine deloc.

Privind spre lunga alee care se micşora în ploaia şfichiuitoare, Jeff Ealing spuse:

– Unde naiba e doctorul Sheely? Îşi şterse faţa cu mîna, făcînd-o parcă să pară mai lungă.

– Dacă am sosit într-un moment nepotrivit...

– Avem o iapă bolnavă, dar vă pot acorda un minut, îi asigură Ealing. Reveni la noaptea accidentului. Mercy a sunat la Salvarea din Pueblo County şi m-am îmbrăcat la repezeală şi am scos camioneta pe drumul principal, am luat-o spre sud, încercînd să ghicesc unde căzuse şi gîndindu-mă cu ce-aş putea fi de ajutor. Se vedea foc pe cer – nu direct, lumina produsă de el. Cînd am reuşit să mă orientez şi să ajung prin apropiere, o maşină a şerifului bloca deja intrarea pe autostradă. O alta a tras în spatele meu. Instalau o barieră, în aşteptarea echipelor de cercetare şi salvare şi au spus răspicat că nu era o treabă pentru binevoitori neinstruiţi. Aşa că m-am întors acasă.

– Cît timp aţi lipsit?

– Nu cred că mai mult de patruzeci şi cinci de minute. Apoi am stat în bucătăria de aici cu Mercy încă vreo jumătate de oră şi am băut o cafea fără cofeină cu un strop de whiskey, treji de-a binelea, ascultînd ştirile la radio şi întrebîndu-ne dacă merita să încercăm să ne culcăm din nou, cînd am auzit bătăi în uşa din faţă.

Joe spuse:

– Deci ea a apărut la o oră şi cincisprezece minute după accident.

– Cam aşa.

Întrucît uruitul motorului era mascat de ploaia torenţială şi de corul tremurător al plopilor scuturaţi de vînt, vehiculul care se apropia nu le atrase atenţia decît cînd ajunse lîngă ei. Era un Jeep Cherokee. În clipa în care vră în întrîndul din faţa casei, farurile ca nişte săbii de argint retezară ploaia necontenită.

– Slavă Domnului! exclamă Ned, trăgîndu-şi pe cap gluga pelerinei. Portiţa verandei scîrţîi cînd o împinse şi ieşi în furtună.

– A venit doctorul Sheely, spuse Jeff Ealing. Trebuie să-l ajutăm cu iapa. Dar oricum Mercy ştie mai multe decît mine despre femeia aceea. Duceţi-vă să vorbiţi cu ea.

Părul blond-cărunt al lui Mercy Ealing era prins în trei agrafe, lăsînd faţa şi ceafa libere. Făcuse însă prăjituri şi cîţiva cîrlionţi se desfăcuseră, atîrnînd în spirală pe obrajii roşii.

Ştergîndu-şi mîinile pe şort şi apoi, mai temeinic, pe un prosop de vase, insistă ca Barbara şi Joe să se aşeze la masa pentru micul dejun din spaţioasa lor bucătărie, în timp ce le turna cafea în ceşti. Le aduse apoi o farfurie plină ochi cu prăjiturile abia scoase din cuptor.

Uşa din spate era întredeschisă. Dincolo de ea era veranda din spate, fără portiţă. Ritmul ploii se auzea înăbuşit, ca bătăile unei tobe la un cortegiu funerar trecînd pe autostradă.

Era cald şi mirosea a păsat de ovăz, ciocolată şi nuci prăjite.

Cafeaua era bună şi prăjiturile şi mai bune.

Pe perete era agăţat un calendar religios. Imaginea lunii august îl înfăţişa pe Iisus pe malul mării, adresîndu-se unei perechi de fraţi pescari, Petru şi Andrei, care îşi lepădau năvoadele şi Îl urmau pentru a deveni pescari de oameni.

Joe se simţea de parcă ar fi căzut printr-o trapă într-o realitate diferită de cea în care trăia de un an, ieşind dintr-un loc rece şi străin şi intrînd în lumea normală, cu necazurile ei de zi cu zi, cu plăcutele ei îndeletniciri de rutină şi cu credinţa simplă în dreapta rînduială a lumii.

În timp ce verifică prăjiturile din cele două cuptoare, Mercy îşi aminti de noaptea accidentului.

– Nu, nu se numea Rose, ci Rachel Thomas.

Aceleaşi iniţiale, îşi dădu seama Joe. Poate că Rose ieşise pe picioarele ei de la locul accidentului bănuind cumva că avionul fusese doborît pentru că era ea la bordul lui. Poate era nerăbdătoare să-i convingă pe duşmanii ei că ea murise. Păstrarea aceloraşi iniţiale o ajuta probabil să-şi amintească numele fals pe care-l folosise.

– Venea cu maşina de la Colorado Springs la Pueblo cînd a văzut avionul căzînd, chiar pe deasupra ei, spuse

Mercy. Biata de ea s-a speriat îngrozitor, a apăsat tare pe frînă, maşina s-a răsucit şi i-a scăpat de sub control. Noroc cu centura de siguranţă. A ieşit de pe şosea, a căzut în prăpastie şi s-a răsturnat.

– Păţise ceva?

În timp ce lua cu lingura bucăţi de aluat pentru a le pune în tăvile de copt unse, Mercy spuse:

– Nu, era absolut nevătămată, doar un pic zdruncinată. Era o prăpastie mică. Avea hainele murdare, cu fire de iarbă şi bălării lipite de ele, dar era teafără. Tremura ca o frunză pe furtună, dar era teafără. Era o dulceaţă de femeie, mi-a fost tare milă de ea.

Barbara i se adresă lui Joe insinuant:

– Deci pretindea că fusese martoră la accident.

– O, nu cred că inventa, spuse Mercy. A fost în mod sigur martoră la accident. Era şocată de ceea ce văzuse.

Se auzi zbîrnîitul unui ceas. Îndreptîndu-şi atenţia spre îndeletnicirile ei, Mercy îşi vîrî o mînă într-o mănuşă de bucătărie. Scoase din cuptor o tavă plină cu prăjituri maronii aromate.

– Femeia aceea a venit atunci după ajutor? întrebă Barbara.

Mercy puse tava de aluminiu fierbinte pe un grătar de răcire şi spuse:

– Voia să comande un taxi la Pueblo, dar i-am spus că n-ar veni nici unul pînă aici, nici într-un milion de ani.

– Nu voia un camion care să-i tracteze maşina? întrebă Joe.

– Nu-şi imagina că era posibil aşa ceva în toiul nopţii, la o depărtare atît de mare de Pueblo. Urma să se întoarcă în ziua următoare cu un şofer de camion pentru tractare.

– Ce-a făcut cînd i-aţi spus că nu putea obţine un taxi? întrebă Barbara.

În timp ce introducea o altă tavă cu aluat în cuptor, Mercy spuse:

– A, după aceea le-am dus chiar eu cu maşina la Pueblo.

– Tocmai pînă în Pueblo? întrebă Barbara.

– Păi Jeff trebuia să se trezească înaintea mea. Rachel n-a vrut să înnpoteze la noi şi nu ne-a luat mai mult de o oră ca s-ajungem la Pueblo, fiindcă am tras tare, spuse Mercy închizînd uşa cuptorului.

– Aţi făcut un gest extraordinar, spuse Joe.

– Vi se pare? N-a fost nimic extraordinar. Domnul vrea să fim buni samariteni. Pentru asta ne aflăm pe pămînt. Cînd vezi oameni cu asemenea necazuri, trebuie să-i ajuţi. Şi era o doamnă tare cumsecade. Pe tot drumul spre Pueblo, n-a contenit să vorbească despre bieţii oameni din avionul acela. Era cutremurată. De parcă ar fi fost din vina ei ce li se întîmplase, şi asta numai pentru că văzuse avionul cu cîteva secunde înainte de a se izbi de pămînt. În orice caz, în Pueblo nu se întîmpla mare lucru, dar întoarcerea spre casă în noaptea aceea a fost un iad, pentru că era o circulaţie nebună spre locul accidentului. Maşini de poliţie, ambulanţe, cisterne de pompieri. Şi o mulţime de spectatori. Stăteau la marginea drumului lîngă maşini şi camionete, sperînd probabil să vadă ceva sînge. M-au trecut fiori. O tragedie poate să scoată la iveală ce e mai bun în oameni, dar şi ce e mai rău.

– În drum spre Pueblo, v-a arătat locul în care maşina ei ieşise din şosea?

– Era prea tulburată ca să recunoască locul exact pe întuneric şi în condiţiile acelea. Şi nu ne puteam opri la fiecare jumătate de kilometru ca să vedem dacă acolo căzuse, fiindcă n-am mai fi ajuns niciodată s-o ducem pe biata fată acasă să se culce.

Un alt ceas zbîrnîi.

Mercy îşi puse din nou mănuşa tricotată şi deschise uşa celui de al doilea cuptor, spunînd:

– Era epuizată, i se închideau ochii de somn. N-o mai interesa nici un camion de tractare, nu voia decît s-ajungă acasă, în pat.

Joe era sigur că nu existase nici o mașină. Rose plecase din poiana cuprinsă de flăcări, intrase în pădure, aproape orbită de trecerea de la vîlvătăile focului la întuneric, dar disperată să scape de acolo înainte de a descoperi cineva că era în viață, convinsă că 747 fusese doborît din cauza ei. Înspăimîntată, în stare de șoc, îngrozită de măcel, rătăcită într-un loc pustiu, preferase să riște să moară de foame și de frig, decît să fie găsită de o echipă de salvare și poate să cadă în mîinile dușmanilor ei înzestrați cu o putere stranie. În curînd, printr-un mare noroc, ajunsese la o colină de unde reușise să zărească în depărtare, printre copaci, luminile de la Loose Change Ranch.

Dînd la o parte ceașca goală de cafea, Barbara întrebă:

– Mercy, unde ai dus-o pe femeia aceea în Pueblo? Îți amintești adresa?

Ţinînd tava pe jumătate afară din cuptor, ca să examineze prăjiturile, Mercy spuse:

– Nu mi-a spus adresa. M-a ghidat stradă cu stradă pînă am ajuns la casa ei.

Fără îndoială că era o casă aleasă de Rose la întîmplare, întrucît era puțin probabil să cunoască pe cineva în Pueblo.

– Ai văzut-o intrînd? întrebă Joe.

– Mă gîndisem să aștept pînă ce va descuia ușa și va intra în casă. Dar mi-a mulțumit, a spus „să te ajute Dumnezeu" și eu am tulit-o înapoi, spre casă.

– Ai putea să mai găsești casa aceea? întrebă Barbara.

Hotărînd că prăjiturile mai aveau nevoie de un minut ca să se coacă, Mercy introduse tava înapoi în cuptor, își scoase mănușa și spuse:

– Desigur. E o casă mare și frumoasă într-un cartier foarte select. Dar nu era a lui Rachel, ci a asociatului ei la cabinetul medical. V-am spus că era medic în Pueblo?

– Dar n-ai văzut-o intrînd efectiv în casă? întrebă Joe. Presupunea că Rose așteptase pînă ce Mercy dispăruse, apoi

se îndepărtase de casă şi găsise un mijloc de transport care s-o scoată din Pueblo.

Mercy avea faţa congestionată şi asudată din cauza cuptorului. În timp ce rupse două prosoape de hîrtie de pe un sul şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte, spuse:

– Nu. După cum am spus, le-am lăsat în faţă şi ele au pornit pe alee.

– *Le-aţi* lăsat?

– Biata micuţă somnoroasă. Era o scumpete. Fiica asociatului lui Rachel.

Barbara se uită uimită la Joe, apoi se aplecă în faţă, spre Mercy.

– Era şi un copil?

– Era un îngeraş, somnoroasă, dar nu era deloc sîcîitoare.

Joe îşi aminti atunci că Mercy mai folosise pluralul în timpul povestirii şi îşi dădu brusc seama că acest lucru necesita o interpretare mai literală decît cea pe care i-o dăduse el.

– Adică Rose... Rachel avea un copil cu ea?

– Păi n-am spus? Mercy părea mirată, aruncînd prosoapele umede la gunoi.

– N-am înţeles că era un copil, spuse Barbara.

– V-am spus, repetă Mercy uimită de zăpăceala lor. În urmă cu un an, cînd a venit tipul de la comisia voastră, i-am spus totul despre Rachel şi despre fetiţă, i-am spus că Rachel fusese martor la accident.

Privindu-l pe Joe, Barbara spuse:

– Nu mi-am amintit. Cred că e mare lucru că mi-am amintit şi casa asta.

Lui Joe i se răsuci inima în piept, se răsuci ca o roată de mult înţepenită, pe o osie ruginită.

Fără să-şi dea seama de uriaşul impact pe care îl avea dezvăluirea ei asupra lui Joe, Mercy deschise uşa cuptorului ca să mai verifice o dată prăjiturile.

– Ce vîrstă avea fetiţa? întrebă el.

– A, în jur de patru, cinci ani, spuse Mercy.

O premoniție apăsă pe ochii lui Joe și cînd îi închise, în întunericul din spatele pleoapelor roiau probabilități la care îi era frică să se gîndească.

– Poți... poți s-o descrii?

– Era pur și simplu o păpușică adorabilă. Dulcică foc – dar cred că toți copiii sînt drăgălași la vîrsta asta, nu? spuse Mercy.

Cînd Joe deschise ochii, Barbara îl fixa cu privirea și ochii ei erau scăldați în lacrimi de mila lui.

– Ai grijă, Joe, spuse ea. Nu te poate duce acolo unde speri tu.

Mercy puse tava fierbinte plină cu prăjituri coapte pe un al doilea grătar.

Joe întrebă:

– Ce culoare era părul ei?

– Blonduță.

Joe se plimba în jurul mesei, înainte de a-și da seama că se ridicase de pe scaun.

După ce își luase o paletă, Mercy dezlipea prăjiturile din cele două tăvi care se răciseră și le transfera pe un platou mare.

Joe se duse lîngă ea.

– Mercy, ce culoare aveau ochii fetiței?

– Nu-mi amintesc.

– Încearcă.

– Cred că albaștri, spuse ea strecurînd paleta pe sub o prăjitură.

– Crezi?

– Da, era blondă.

O luă prin surprindere, luîndu-i paleta din mînă și punînd-o alături pe tăblie.

– Uită-te la mine, Mercy. E ceva important.

De la masă, Barbara îl avertiză din nou.

– Ușurel, Joe, ușurel.

El ştia că trebuie să ţină seama de avertismentul ei. Indiferenţa era singura lui apărare. Indiferenţa era prietena şi consolarea lui. Speranţa este o pasăre care zboară întotdeauna, lumina care moare întotdeauna, o piatră care striveşte cînd nu poate fi dusă mai departe. Şi totuşi cu o nesăbuinţă care-l sperie, Joe simţi că ridică piatra pe umăr, păşind în lumină, întinzînd mîinile spre acele aripi albe.

– Mercy, spuse el, nu toate blondele au ochi albaştri, nu-i aşa?

Faţă în faţă cu el, captivată de stăruinţa lui, Mercy Ealing spuse:

– Nu... cred că nu.

– Unele au ochi verzi, nu-i aşa?

– Da.

– Dacă te gîndeşti bine, sînt sigur că ai văzut şi blonde cu ochi căprui.

– Nu prea multe.

– Cîteva, spuse el.

Din nou îl năpădi o premoniţie. Inima sa era acum ca un cal nărăvaş care lovea cu copitele potcovite în cuşca coastelor lui.

– Fetiţa asta, spuse el, avea precis ochi albaştri?

– Nu. Nu sînt deloc sigură.

– S-ar putea să fi fost cenuşii?

– Nu ştiu.

– Gîndeşte-te. Încearcă să-ţi aminteşti.

Ochii lui Mercy nu mai focalizară în clipa cînd memoria o propulsă înapoi, în trecut, dar după o clipă, ea scutură din cap.

– Nu pot spune nici că erau cenuşii, totuşi.

– Priveşte ochii mei, Mercy.

Ea îi privi.

El spuse:

– Sînt cenuşii.

– Da.

– O nuanță de cenușiu neobișnuită.

– Da.

– Cu o urmă vagă de violet.

– Observ, spuse ea.

– Mercy... s-ar putea ca fetița să fi avut ochi ca ai mei?

Mercy părea să știe răspunsul pe care el avea nevoie să-l audă, chiar dacă nu putea ghici motivul. Fiind o femeie cu suflet bun, voia să-i facă pe plac. Totuși, în cele din urmă, spuse:

– Zău că nu știu. Nu pot să spun precis.

Joe simți că se prăbușește, dar inima lui continuă să bată suficient de tare pentru a-l trezi.

Păstrîndu-și vocea calmă, spuse:

– Imaginează-ți fața fetiței. Își puse mîinile pe umerii lui Mercy. Închide ochii și încearcă s-o vezi în minte.

Ea închise ochii.

– Pe obrazul stîng, spuse Joe. Lîngă lobul urechii. La numai doi centimetri și ceva de lobul urechii. O aluniță.

Ochii lui Mercy zvîcniră sub pleoapele netede în timp ce își forța memoria.

– E o aluniță de frumusețe, nu un semn particular. Nu e o excrescență, e plată. Cam de forma unei semiluni.

După o lungă ezitare, ea spuse:

– S-ar putea să fi avut un asemenea semn, dar nu-mi aduc aminte.

– Zîmbetul ei. Un pic pieziș, puțin strîmb, în sus, la colțul stîng al gurii.

– Nu-mi amintesc să fi zîmbit. Era foarte somnoroasă... și cam amețită. Era tare dulce, dar reținută.

Joe nu mai găsi nici o trăsătură distinctivă care ar fi putut stîrni amintirile lui Mercy Ealing. Ar fi putut s-o încînte ore-n șir povestindu-i despre grația fiicei lui, despre farmecul ei, despre hazul și despre rîsul ei melodios. Ar fi putut vorbi mult despre frumusețea ei: fruntea lată și lină, sprîncenele și genele arămii, năsucul obraznic, urechiușele

ca nişte scoici, combinaţia de fragilitate şi încăpăţînare de pe feţişoara ei, care uneori îi făcea inima să se strîngă cînd o privea cum doarme, curiozitatea şi inteligenţa inconfundabilă care răzbătea din fiecare expresie a ei. Dar toate acestea erau totuşi impresii subiective şi oricît de detaliate ar fi fost asemenea descrieri, ele nu o puteau conduce pe Mercy la răspunsurile pe care el spera să le obţină.

Îşi luă mîinile de pe umerii ei.

Ea deschise ochii.

Joe luă paleta pe care i-o luase din mînă. O puse la loc. Nu-şi dădea seama ce face.

Ea spuse:

– Iartă-mă.

– Nu-i nimic. Speram... am crezut... nu ştiu. Nu ştiu precis ce am crezut.

Autoamăgirea era o haină care nu i se potrivea şi chiar în timp ce o mînţea pe Mercy Ealing, era gol-goluţ în faţa lui însuşi, cumplit de conştient de ceea ce sperase, de ceea ce crezuse. Îl cuprinsese din nou o criză de comportament de căutare. De data asta nu mai urmărise pe cineva într-un magazin de obiecte casnice, nici pe o imaginară Michelle într-un magazin universal, nici nu dăduse buzna spre gardul curţii unei şcoli ca să zărească mai de aproape o Chrissie care nu era Chrissie, dar în străfundurile inimii lui era tot comportamentul de căutare. Coincidenţa care făcea ca acea copilă misterioasă să aibă aceeaşi vîrstă şi aceeaşi culoare de păr ca ale fiicei lui pierdute fusese tot ce avea nevoie ca să se năpustească din nou, bezmetic, pe urmele falselor speranţe.

– Iartă-mă, spuse Mercy, simţind imediat cum se prăbuşeşte moralul lui. Ochii ei, aluniţa, zîmbetul... nu-mi spun nimic. Dar îmi amintesc numele ei. Rachel a strigat-o Nina.

În spatele lui Joe, la masă, Barbara se ridică atît de repede, că răsturnă scaunul pe care şezuse.

12

În colțul verandei din spate, apa care cădea prin burlan producea o gîlgîială de glasuri fantomatice, nerăbdătoare și certărețe, guturale și șoptite, scuipînd întrebări în limbi necunoscute.

Joe își simțea picioarele ca de cauciuc. Se aplecă cu ambele mîini pe balustrada udă. Ploaia se prelingea de sub streșini, stropindu-i fața.

Ca răspuns la întrebarea lui, Barbara arătă spre colinele joase și spre pădurile dinspre sud-vest.

– Locul accidentului era în direcția aceea.

– La ce distanță?

Mercy se ivi în ușa deschisă a bucătăriei.

– La vreo șapte sute și ceva de metri în linie dreaptă. Poate ceva mai mult.

Pornind din poiana sfîrtecată, pătrunzînd în pădurea unde focul se stinsese repede pentru că în anul acela fusese o vară umedă, continuînd apoi prin întunecimea copacilor, croindu-și drum pe sub tufele rare, acomodîndu-și ochii la întuneric, pășind poate pe urmele unei căprioare care-i înlesneau mersul, ajungînd în vîrful dealului de unde se vedeau luminile de la fermă, Rose condusese – sau mai mult cărase – copilul. La șapte sute de metri în linie dreaptă, dar de două sau de trei ori mai departe cînd urmai contururile terenului și calea căprioarelor.

– Doi kilometri și ceva pe jos, spuse Joe.

– Imposibil, spuse Barbara.

– Foarte posibil. Ar fi putut să-i parcurgă.

– Eu nu mă refeream la asta. Barbara se întoarse spre Mercy și spuse: Doamnă Ealing, ne-ați ajutat deja enorm, ne-ați fost efectiv de foarte mare ajutor, dar acum avem de discutat o chestiune confidențială pentru un minut sau două.

– A, desigur, înțeleg. Rămîneți aici cît de mult doriți, spuse Mercy, teribil de curioasă, dar prea politicoasă ca să-i deranjeze. Se retrase de pe prag și închise ușa bucătăriei.

– Numai doi kilometri și ceva, repetă Joe.

– Pe orizontală, spuse Barbara apropiindu-se de el și punîndu-i mîna pe umăr. Numai doi kilometri și ceva pe orizontală, dar peste șase kilometri pe verticală, drept în jos, din cer pe pămînt. Asta este partea pe care n-o pot accepta, Joe.

Joe se lupta cu el însuși. Pentru a crede în existența supraviețuitorilor avea nevoie de credință sau de ceva asemănător și el nu era credincios, din propria lui opțiune și din necesitate. Credința în Dumnezeu i-ar cere să vadă un sens în suferința care este urzeala experienței umane și el nu vedea nici un sens în ea. Pe de altă parte, ca să creadă că acest miracol al supraviețuirii era rezultatul cercetărilor științifice efectuate de Rose, ca să-și închipuie că omenirea ar putea căpăta o putere dumnezeiască – Șadrac salvîndu-l pe Șadrac din cuptor, Lazăr înviindu-l pe Lazăr din mormînt – trebuia ca el să creadă în spiritul transcendent al omenirii. În bunătatea sa. În genialitatea sa benefică. După paisprezece ani de carieră ca reporter de criminalistică, el cunoaștea prea bine oamenii ca să îngenuncheze în fața altarului din Prima Biserică a Omenirii Divine. Oamenii erau geniali în pregătirea propriei lor damnări, dar puțini, dacă nu chiar nici unul nu era capabil să se mîntuiască pe el însuși.

Cu mîna încă pe umărul lui Joe, dură cu el, dar sfătuindu-l ca o soră bună, Barbara spuse:

– Mai întîi vrei să cred că a existat un supraviețuitor din acel măcel. Acum au apărut doi. Eu am stat printre rămășițele fumegînde, în abatorul acela și știu că șansele ca vreo persoană să fi plecat de acolo pe propriile picioare sînt una la cîteva miliarde.

– De acord.

– Ba nu, una la mai mult de cîteva miliarde. Cifrele ar fi astronomice, incomensurabile.

– Ai dreptate.

– Deci pur şi simplu nu există absolut nici o şansă de a fi existat doi supravieţuitori, nici una, nici o şansă cît de mică.

El spuse:

– Nu ţi-am spus multe lucruri şi n-o să-ţi spun nici acum multe din ele, pentru că probabil e mai sigur pentru tine să nu ştii. Dar îţi spun ceva... această Rose Tucker este om de ştiinţă şi a lucrat la un proiect important ani de zile, un proiect finanţat de guvern sau de armată, ceva secret şi a' naibii de important.

– La ce proiect?

– Nu ştiu. Dar înainte de a se urca în avionul de New York, a sunat un reporter din Los Angeles, un vechi prieten al ei, cu care a fixat un interviu, cu martori de încredere, la poarta de sosiri din LAX. A spus că va aduce cu ea ceva ce va schimba definitiv lumea.

Barbara îi cercetă ochii, în căutarea unui semn că Joe nu vorbea serios despre această fantezie a schimbării lumii peste noapte. Era o femeie logică şi raţională, impresionată de fapte şi detalii şi experienţa îi dovedise că soluţiile se găseau în ritm de melc, înaintînd cu nenumăraţi paşi extrem de mici. În calitate de investigator, avusese de-a face ani de zile cu dileme care îi puneau în faţă literalmente milioane de piese, cu mult mai complexe decît, în mod virtual, orice caz de omucidere încredinţat vreodată unui detectiv de poliţie, mistere ale faptelor umane şi ale defecţiunilor tehnice ale maşinăriilor, care nu se rezolvau prin miracole, ci prin perseverenţă.

Joe înţelese privirea din ochii ei, pentru că gazetăria de criminalistică nu se deosebea prea mult de meseria ei.

– De fapt ce vrei tu să spui? insistă ea. Că în clipa în care avionul se rostogoleşte şi cade, Rose Tucker scoate din geantă o sticluţă cu o nouă licoare fabuloasă care conferă

invulnerabilitate temporară utilizatorului, un fel de alifie de protecţie faţă de soare, pe care şi-o aplică rapid?

Lui Joe îi veni să rîdă. Nu-i mai venise să rîdă de un secol.

– Nu, sigur că nu.

– Atunci cum?

– Nu ştiu. Ceva a fost.

– N-a fost absolut nimic.

– A fost ceva, insistă el.

Odată dispărute flăcările de forjă ale fulgerelor şi bubuiala tunetelor redusă la tăcere, norii clocotitori căpătaseră frumuseţea aparte a fierului întunecat.

În depărtare, colinele împădurite erau învăluite într-o pîclă enigmatică – colinele pe care le trecuse în noaptea aceea, neatinse de foc şi de distrugere.

Vîntul vuia făcînd plopii să danseze şi, de-a curmezişul cîmpurilor, perdelele de ploaie se umflau ca fustele fetelor dansînd o tarantela.

Joe sperase din nou. Se simţise bine. Era fericit. Desigur, de aceea este speranţa periculoasă. Superba senzaţie de înălţare, întotdeauna prea scurtă, şi apoi cumplita cădere, pe atît de sfîşietoare, pe cît de sublime sînt înălţimile de unde porneşte.

Dar poate că era mai rău să nu speri deloc niciodată.

Joe îşi punea o mulţime de întrebări şi starea lui de aşteptare se accentua.

Era totodată speriat.

– Ceva a fost, insistă el.

Îşi luă mîinile de pe balustradă. Îşi simţi din nou picioarele stabile. Îşi şterse mîinile ude pe blugi, apoi faţa împroşcată de stropii de ploaie cu mîneca scurtei.

Întorcîndu-se spre Barbara, spuse:

– A ieşit cumva vie de acolo şi apoi a parcurs doi kilometri şi ceva pînă la fermă. Doi kilometri şi ceva într-o oră şi un sfert e normal pe întuneric, cu un copil în braţe sau tîrîndu-l după ea.

– Detest să fiu mereu acul care înţeapă balonul...

– Atunci nu fi!

– ...dar nu uita un mic amănunt.

– Ascult.

Barbara ezită o clipă, apoi spuse:

– De dragul conversaţiei, hai să acceptăm că au existat supravieţuitori. Că această femeie a fost în avion. Numele ei este Rose Tucker... dar lui Mercy şi lui Jeff le-a spus că se numeşte Rachel Thomas.

– Şi...?

– Dacă nu le-a spus numele ei adevărat, de ce le-a spus numele adevărat al Ninei?

– Oamenii care o urmăresc pe Rose... n-o urmăresc pe Nina, nu le pasă de Nina.

– Dacă ei află că Rose a salvat fetiţa şi dacă ea a salvat fetiţa din cauza acelui adevăr ciudat şi radical sau ce era, pe care îl aducea cu ea pentru a-l dezvălui într-un interviu la Los Angeles, atunci poate că fetiţa ar fi pentru ei un pericol la fel de mare, pe cît pare a fi Rose însăşi.

– Poate. Nu ştiu. În momentul ăsta nu-mi pasă.

– Vreau să spun că ar fi folosit un alt nume pentru Nina.

– Nu neapărat.

– Ba da, insistă Barbara.

– Şi ce contează?

– Deci poate că Nina este un nume fals.

Joe simţi că i se dăduse o palmă. Nu răspunse.

– Numele copilei care a venit aici în noaptea aceea era poate Sarah, Mary sau Jennifer...

– Nu, rosti ferm Joe.

– Aşa cum şi Rachel Thomas este un nume fals.

– Dacă fetiţa nu era Nina, ar fi o coincidenţă extraordinară ca Rose să fi prins din văzduh numele fiicei mele. O şansă la un miliard!

– În avionul acela s-ar fi putut afla mai multe fetiţe blonde de aproape cinci ani.

– Şi pe amîndouă să le cheme Nina? Hai, zău, Barbara!

– Dacă au existat supravieţuitori şi dacă unul din ei este această fetiţă blondă, spuse Barbara, ar trebui măcar să te pregăteşti pentru probabilitatea ca ea să nu fie Nina.

– Ştiu, spuse el, dar era furios pe Barbara, fiindcă-l silise să spună asta. Ştiu.

– Chiar ştii?

– Bineînţeles.

– Sînt îngrijorată pentru tine, Joe.

– Îţi mulţumesc, spuse el sarcastic.

– Sufletul tău este zdrobit.

– Mă simt bine.

– Poţi claca foarte uşor.

El ridică din umeri.

– Nu, spuse ea. Uite-te la tine.

– Mă simt mai bine acum.

– S-ar putea ca ea să nu fie Nina.

– S-ar putea să nu fie Nina, recunoscu el, detestînd-o pe Barbara pentru încăpăţînarea cu care insista, chiar dacă ştia că era sincer îngrijorată pentru el, că îi administra această pilulă de realitate ca un vaccin împotriva prăbuşirii lui totale, care ar putea surveni dacă în cele din urmă speranţele lui nu s-ar împlini.

– Sînt gata să accept că s-ar putea dovedi ca ea să nu fie Nina. E-n regulă? Te simţi mai bine? Pot face faţă dacă aşa va fi situaţia.

– O spui, dar nu e adevărat.

El o străfulgeră cu privirea.

– Este adevărat.

– Poate că o părticică din inima ta ştie că s-ar putea să nu fie Nina, o părticică infimă, dar restul inimii tale bate tare acum cu convingerea că este.

El îşi simţi ochii strălucind – aproape dureros – în aşteptarea delirantă a unei reuniri miraculoase.

Dar ochii ei erau plini de o tristeţe care îl înfurie pe Joe atît de tare, încît îi venea s-o bată.

Mercy făcea bile de aluat cu unt de arahide. În ochii ei se citea o nouă curiozitate. Şi prudenţă, după ce văzuse pe fereastră discuţia lor animată de pe verandă. Poate prinsese cîteva cuvinte prin geam, chiar dacă nu încercase să tragă cu urechea.

Totuşi ea era o bună samariteană, căreia Iisus, Andrei şi Petru din calendarul lunii august îi aminteau de credinţa ei şi încă dorea să facă tot ce poate ca să-i ajute.

– Nu, de fapt, fetiţa nu şi-a spus numele. Rachel a prezentat-o. Biata copilă n-a rostit nici măcar două cuvinte. Era tare obosită şi somnoroasă. Şi suferise probabil un şoc cînd se răsturnase maşina. Dar nu era rănită. Nu avea nici un semn pe ea. Doar feţişoara ei era albă ca ceara. Avea ochii grei şi parcă era pe altă lume. Era într-un fel de transă. Mi-am făcut griji pentru ea, dar Rachel a spus că nu are nimic şi Rachel e doctor, la urma urmei, aşa că m-am mai liniştit. Păpuşica a dormit în maşină pe tot drumul spre Pueblo.

Mercy rulă o bilă de aluat între palme. Puse sfera gălbuie pe o tavă şi o turti uşor apăsînd-o încet cu degetul mare.

– Rachel fusese în Colorado Springs în vizită de *weekend* la familia ei şi o luase pe Nina cu ea, pentru că tăticul şi mămica ei erau într-o croazieră de aniversare. Cel puţin aşa am înţeles eu.

Mercy începu să umple o pungă de hîrtie maro cu prăjiturile răcite stivuite pe platou.

– Nu era un lucru obişnuit prin părţile astea– un medic negresă şi un medic alb asociaţi în acelaşi cabinet – şi nu era un lucru obişnuit nici să vezi o negresă cu un copil alb prin părţile noastre. Dar eu înţeleg prin asta că lumea devine în sfîrşit mai bună, mai tolerantă, mai iubitoare.

Împături de două ori partea de sus a pungii şi i-o întinse Barbarei.

– Mulţumesc, Mercy.

Mercy Ealing i se adresă apoi lui Joe:

– Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult.

– Ne-ai ajutat foarte mult, o asigură el şi zîmbi. Şi ne-ai dat şi prăjituri.

Mercy se uită spre fereastra bucătăriei, aflată pe partea laterală a casei. Unul dintre grajduri se zărea prin perdeaua ploii.

– Nu-i aşa că o prăjitură bună îţi ridică moralul? Dar tare mi-aş dori să pot face mai mult decît nişte prăjituri pentru Jeff. O iubeşte teribil pe iapa aceea, spuse Mercy.

Privind calendarul religios, Joe o întrebă:

– Cum de reuşeşti să-ţi păstrezi credinţa, Mercy? Cum naiba reuşeşti, cînd în lume mor atîţia oameni, cînd avioanele cad din cer şi o iapă îndrăgită piere fără nici un motiv?

Ea nu păru surprinsă sau jignită de întrebare.

– Nu ştiu. E greu uneori, nu-i aşa? Am fost într-un timp tare necăjită că nu puteam să avem copii. Am pierdut un număr record de sarcini şi în cele din urmă m-am dat bătută. Uneori îmi vine să urlu spre cer. Şi stau trează nopţile. Dar apoi mă gîndesc... că viaţa asta are şi bucurii. Şi oricum, nu e decît un loc prin care trebuie să trecem spre altul mai bun. Dacă trăim veşnic nu contează prea mult ce ni se întîmplă aici.

Joe sperase într-un răspuns mai interesant. Mai adînc. Mai penetrant. Înţelepciune de om simplu. Ceva în care să poată să creadă.

În cele din urmă spuse:

– Iapa contează pentru Jeff. Şi pentru tine, pentru că înseamnă atît de mult pentru el.

Ea mai luă o bucată de aluat, o rulă în palme, dîndu-i forma unei luni gălbui, a unei planete minuscule, zîmbi şi spuse:

– Ah, Joe, dacă aş înţelege, n-aş mai fi eu. Aş fi Dumnezeu. Şi asta n-aş dori în nici un caz.

– De ce?

– Cred că este şi mai trist decît felul în care se văd lucrurile de la nivelul nostru, nu crezi? El ştie de ce sîntem în stare, dar trebuie să ne privească veşnic cum ne poticnim, să

vadă cruzimea cu care ne tratăm unul pe celălalt, ura şi minciunile noastre, invidia şi lăcomia fără de sfîrşit. Noi vedem doar lucrurile urîte pe care le fac cei din jurul nostru, dar El vede tot. Din jilţul în care şade are o perspectivă mai tristă decît a noastră.

Mercy puse bila de aluat pe tavă şi-şi lăsă pe ea amprenta degetului mare: o clipă de bucurie aşteptînd să fie coaptă, mîncată, pentru a înălţa sufletul.

Jeepul veterinarului era încă parcat în intrîndul din alee, în faţa Fordului Explorer. În partea din spate a vehiculului stătea întins un weimaraner. Cînd Joe şi Barbara se urcară în Ford şi trîntiră portierele, cîinele îşi ridică nobilul său cap argintiu şi îi privi prin geamul din spate al Jeepului.

Barbara introduse cheia în contact şi porni Fordul. În aerul umed pluteau aromele prăjiturilor din făină de ovăz şi ciocolată şi miros de doc ud. Parbrizul se aburi imediat cu condensul respiraţiei lor.

– Dacă este Nina, Nina a ta, spuse Barbara aşteptînd ca aerul condiţionat să cureţe geamul, atunci unde a fost ea în anul care s-a scurs?

– Undeva, cu Rose Tucker.

– Şi de ce-ar ţine-o Rose pe fiica ta departe de tine? Ce rost ar avea o asemenea cruzime cumplită?

– Nu e cruzime. Ai găsit chiar tu răspunsul, acolo, pe veranda din spate.

– De ce oare am bănuiala că nu mă asculţi decît cînd spun tîmpenii?

Joe spuse:

– Întrucît Nina a supravieţuit împreună cu Rose şi a supravieţuit datorită lui Rose, probabil că acum duşmanii lui Rose vor dori s-o lichideze şi pe Nina. Dacă Nina ar fi fost trimisă acasă, la mine, ar fi constituit o ţintă. Rose o ţine într-un loc sigur.

Perlele de condens se retraseră spre marginile parbrizului.

Barbara porni ştergătoarele.

De la geamul din spate al Jeepului Cherokee, weimaranerul continua să-i privească fără a se ridica în picioare. Ochii lui erau ca două chihlimbare luminoase.

– Rose o ţine într-un loc sigur, repetă el. De aceea trebuie să aflu tot ce pot despre zborul 353 şi să rămîn în viaţă suficient de mult timp pentru a găsi o cale de a dezvălui întreaga poveste. Cînd va fi scoasă la iveală, cînd ticăloşii care se află în spatele ei vor fi ruinaţi şi se vor afla în drum spre închisoare sau spre camerele de gazare, atunci Rose va fi în siguranţă şi Nina... Nina se va putea întoarce la mine.

– Dacă această Nina este Nina ta, îi aminti ea.

– Da, dacă este Nina mea.

Cei doi virară prin faţa Jeepului Cherokee sub privirea întunecată a ochilor galbeni ai cîinelui şi înconjurară ovalul cu nemţişori albaştri şi purpurii din fundul aleii.

– Crezi că ar fi trebuit s-o rugăm pe Mercy să ne ajute să găsim casa din Pueblo unde le-a lăsat pe Rose şi pe fetiţă în noaptea aceea? întrebă Barbara.

– N-avea rost. N-avem ce găsi acolo. Ele n-au intrat în casa aceea. Imediat ce maşina lui Mercy a dispărut, au plecat mai departe. Rose s-a folosit de Mercy doar pentru a ajunge la primul oraş ceva mai mare, unde putea găsi un mijloc de transport, sau poate ca să sune vreun prieten de încredere din Los Angeles sau din altă parte. Cît de mare este Pueblo?

– Are cam o sută de mii de locuitori.

– E destul de mare. Un oraş de o asemenea mărime are suficiente intrări şi ieşiri. Are autobuze, poate un tren, maşini de închiriat, poate chiar şi un aeroport.

În timp ce se îndreptau pe aleea cu pietriş spre drumul asfaltat, Joe zări trei bărbaţi cu pelerine de ploaie cu glugă, scoţînd o boxă din grajd dincolo de curtea de antrenamente. Erau Jeff Ealing, Ned şi veterinarul.

Lăsaseră cele două portiţe – cea de jos şi cea de sus – ale uşii olandeze larg deschise. Nu-i urmase nici un cal.

Încovoiați sub rafalele de ploaie, cu capetele plecate de parcă ar fi fost o procesiune de călugări, se deplasau spre casă. Nu era nevoie de o mare subtilitate ca să-ți dai seama că umerii nu le erau apăsați doar de povara furtunii, ci și de povara înfrîngerii.

Va urma un telefon la abatorul de cai, unde va fi transportată și predată o iapă îndrăgită. Încă o după-amiază de vară se va fi scurs la Loose Change Ranch – o după-amiază de neuitat.

Joe spera că anii trecuți peste ei, truda și pierderile de sarcină nu-i îndepărtaseră pe Jeff și Mercy Ealing unul de celălalt. Spera că ei încă mai dormeau noaptea îmbrățișați.

Lumina cenușie a furtunii era atît de firavă, încît Barbara aprinse farurile. Cînd ajunseră la șoseaua asfaltată, în cele două fascicule gemene ploaia argintie licărea ca lamele cuțitelor de jupuit animale.

În Colorado Springs, o rețea de bălți puțin adînci se formase pe terenul de joacă al școlii elementare unde Joe își parcase mașina de închiriat. Spalierele, leagănele obișnuite și celelalte leagăne sofisticate i se păreau ciudate lui Joe în lumina cenușie spălată care se înălța din apa unduită de ploaie. Nu mai păreau deloc ceea ce erau, ci un fel de Stonehenge și mai misterios decît străvechii megaliți și trilithoni de pe cîmpia engleză din Salisbury.

Pretutindeni unde-și rotea privirea, lumea aceasta arăta altfel decît lumea în care trăise întreaga viață. Schimbarea se produsese în ziua precedentă, cînd se dusese la cimitir. De atunci, o uriașă cotitură părea să evolueze cu tot mai multă forță și tot mai mare viteză, de parcă lumea guvernată de legile lui Eisenstein se intersectase cu un univers în care regulile energiei și ale materiei erau atît de diferite, încît i-ar fi derutat și pe cei mai înțelepți matematicieni și pe cei mai buni fizicieni.

Această nouă realitate era mult mai frumoasă şi mai înfricoşătoare decît cea pe care o înlocuise. Joe ştia că schimbarea era subiectivă şi nu va bascula niciodată. Nimic din partea aceasta a morţii nu-i va mai părea simplu; şi cea mai lină suprafaţă ascundea adîncimi şi complexităţi imposibil de cunoscut.

Barbara opri în stradă lîngă maşina lui de închiriat, la două intersecţii de casa ei.

– Gata. Bănuiesc că aici ne oprim.

– Îţi mulţumesc, Barbara. Ai riscat enorm...

– Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine. Ai auzit? Eu am decis.

– Dacă nu aveam parte de bunătatea şi curajul tău, n-aş fi avut nici o speranţă să dau de capătul acestei poveşti. Astăzi tu mi-ai deschis o uşă.

– Dar unde duce ea? întrebă ea îngrijorată.

– Poate spre Nina.

Barbara părea obosită, speriată şi tristă. Îşi trecu mîna peste faţă şi deodată păru doar speriată şi tristă.

– Joe, păstrează glasul meu în inimă. Oriunde vei pleca de aici, nu uita să mă asculţi în subconştientul tău. Voi fi o babă cicălitoare care-ţi va spune mereu că dacă totuşi doi oameni au scăpat cumva cu viaţă din accident, este absolut imposibil ca unul din ei să fie Nina ta. Nu-ţi roti singur sabia deasupra capului, nu-ţi reteza tu însuţi genunchii.

El dădu din cap.

– Promite-mi, rosti ea.

– Îţi promit.

– Nina a murit, Joe.

– Poate.

– Blindează-ţi inima.

– Vom vedea.

– Hai, du-te, spuse ea.

El deschise portiera şi ieşi în ploaie.

– Succes, spuse Barbara.

– Mulţumesc.

Joe trînti portiera, iar Barbara plecă.

În timp ce îşi descuia maşina de închiriat, Joe auzi frînele Fordului Explorer scrîşnind la mai puţin de o intersecţie distanţă. Ridicîndu-şi privirea, văzu Fordul dînd înapoi spre el, cu luminiţele roşii de pe capota alunecoasă licărind.

Barbara coborî din Ford, veni la el, îl îmbrăţişă şi-l strînse tare.

– Eşti un om minunat, Joe Carpenter.

El îi întoarse îmbrăţişarea, dar glasul îi pierise. Îşi aminti cît de mult dorise s-o lovească atunci cînd ea îl presa să abandoneze ideea că Nina ar putea trăi. Îi era ruşine de ura pe care o simţise faţă de ea atunci, îi era ruşine şi era derutat – dar în acelaşi timp era impresionat de prietenia ei, care acum însemna pentru el mai mult decît şi-ar fi imaginat atunci cînd sunase pentru prima dată la uşa ei.

– Cum de am reuşit să te cunosc în aceste cîteva ore, se întrebă ea, şi să simt că eşti ca şi fiul meu?

Îl părăsi pentru a doua oară.

El se urcă în maşină şi ea se îndepărtă.

Joe privi Fordul micşorîndu-se în oglinda retrovizoare pînă ce viră la stînga, pe aleea casei ei, la două intersecţii în spatele lui şi apoi dispăru în garaj.

Peste drum, trunchiurile albe ale mestecenilor licăreau ca nişte uşi vopsite, iar umbrele adînci şi capricioase dintre ei erau ca nişte uşi deschise spre un viitor care era mai bine să rămînă nevizitat.

Ud leoarcă, Joe gonea înapoi spre Denver fără să-i pese de limita de viteză admisă, folosind alternativ radiatorul şi aerul condiţionat, ca să-şi usuce hainele.

Era electrizat de perspectiva de a o găsi pe Nina.

În ciuda celor spuse Barbarei, în ciuda promisiunii pe care i-o făcuse, el ştia că Nina trăieşte. Un singur lucru din acea nouă lume stranie era în sfîrşit, din nou, absolut bun:

Nina era vie, trăia pe undeva. Ea era ca o lumină caldă pe pielea lui, un spectru de lumină dincolo de capacitatea ochilor lui de a discerne, ca infraroşiile şi ultravioletele, dar deşi el n-o putea vedea, o simţea strălucind în lume.

Nu semăna deloc cu sentimentul rău prevestitor care-l azvîrlise de atîtea ori în comportamentul de căutare, în urmărirea unor fantome. Această speranţă era stîncă în mîinile lui, nu ceaţă.

Era mai aproape de fericire decît fusese în mai mult de un an, dar de fiecare dată cînd inima lui se umplea prea mult de entuziasm, dispoziţia îi era umbrită de sentimentul vinovăţiei. Chiar dacă o va găsi pe Nina – cînd o va găsi pe Nina – nu le va recăpăta şi pe Michelle şi pe Chrissie. Ele dispăruseră pentru totdeauna şi i se părea o cruzime din partea lui să fie fericit pentru că o reclama doar pe una dintre cele trei.

Cu toate acestea, dorinţa de a afla adevărul, care-l motivase să vină în Colorado, era la fel de aprigă ca nevoia sfîşietoare de a o găsi pe fiica lui cea mai mică, nevoie care clocotea acum în el dincolo de orice măsură folosită pentru a defini un simplu imbold sau obsesie.

Ajuns la Aeroportul Internaţional Denver, înapoie maşina agenţiei, plăti în bani lichizi şi îşi retrase formularul cu cartea de credit, semnat. Se afla din nou în sala de aşteptare cu cincizeci de minute înainte de ora la care era programată decolarea.

Murea de foame. În afară de cele două prăjituri din bucătăria lui Mercy, nu mai mîncase nimic după cei doi *cheesburgers* din seara precedentă, în drum spre casa soţilor Vadance şi ciocolata consumată mai tîrziu.

Se duse la cel mai apropiat restaurant din aeroport şi comandă un sandviş club, cartofi franţuzeşti şi o sticlă de Heineken.

Costiţa nu i se păruse nicicînd mai gustoasă. Îşi linse maioneza de pe degete. Cartofii crănţăneau plăcut, iar răcori-

toarele murături cu mărar îi pocneau în gură împroşcînd un suc acru. Pentru prima dată, după un alt august, nu mai consuma pur şi simplu hrana, ci o savura.

În drum spre poarta de plecare, avînd încă douăzeci de minute răgaz, o coti brusc spre toaletă. I se păruse că îi vine să vomite.

Cînd ajunse într-o cabină de toaletă şi închise uşa, constată că greaţa îi trecuse. În loc să vomite, se sprijini cu spatele de uşă şi plînse.

Nu mai plînsese de cîteva luni şi nu ştia de ce plîngea acum. Poate că se afla în pragul tremurător al fericirii, la gîndul că o va revedea pe Nina. Sau poate că era speriat că n-o va găsi niciodată şi o va pierde pentru a doua oară. Poate că suferea din nou pentru Michelle şi Chrissie. Poate că aflase prea mute detalii cutremurătoare despre ceea ce se petrecuse cu zborul 353 şi cu oamenii din el.

Poate că toate acestea îl făceau să plîngă.

Se afla într-o rachetă de emoţii deja lansată şi avea nevoie să-şi redobîndească stăpînirea de sine. Nu va fi eficient în căutarea Ninei şi a lui Rose dacă va oscila mereu între euforie şi disperare.

Cu ochii injectaţi, dar restabilit, se urcă în avionul de Los Angeles la ultimul apel către pasageri.

În clipa cînd avionul decolă, spre mirarea lui Joe, inima începu să-i bubuie în urechi, ca nişte paşi care coboară în fugă o scară. Înşfăcă braţele scaunului, de parcă ar fi fost gata să se rostogolească în faţă şi să se prăbuşească.

Nu-i fusese frică în timpul zborului spre Denver, dar acum era cuprins de groază. La venire, ar fi primit moartea cu bucurie, pentru că greşeala de a supravieţui familiei lui îi apăsase teribil sufletul – dar acum, înapoi, avea o raţiune de a trăi.

Chiar şi după ce ajunseră la o altitudine de croazieră şi avionul avea o traiectorie constantă, Joe rămase încordat. Îşi

imagina cum unul dintre piloţi s-ar întoarce spre celălalt întrebînd, „Înregistrăm?"

Întrucît nu reuşea să şi-l scoată oricum din minte pe căpitanul Delroy Blane, Joe scoase cele trei pagini împăturite ale transcrierii convorbirii dintr-un buzunar interior al sacoului. Poate că dacă le va reciti va vedea ceva ce îi scăpase pînă atunci – şi simţea nevoia să-şi ocupe cu ceva gîndurile, chiar şi cu asta.

Avionul nu era aglomerat; o treime din scaune erau goale. Joe şedea lîngă geam şi nu avea pe nimeni alături, aşa că beneficia de intimitatea de care avea nevoie.

La solicitarea lui, o stewardesă îi aduse un pix şi un carnet.

După ce reciti pînă la capăt transcrierea, extrase dialogul lui Blane pe carnet. Poate că, separate de replicile tot mai precipitate ale primului ofiţer Victor Santorelli, şi despuiate de descrierile de sunete şi de pauzele făcute de Barbara, cuvintele căpitanului i-ar permite să descopere nuanţe greu de detectat altminteri.

După ce termină, Joe împături transcrierea şi o băgă înapoi în buzunarul sacoului. Apoi citi de pe carnet:

Unul dintre ei este doctorul Louis Blom.
Unul dintre ei este doctorul Keith Ramlock.
Îmi fac ceva rău.
Sînt răi cu mine.
Spune-le să se oprească!
Înregistrăm?
Spune-le să nu-mi mai facă rău!
Înregistrăm?
Înregistrăm?

Fă-i să înceteze că altfel, dacă o să prind momentul... cînd o să prind momentul, o să-i omor pe toţi. Pe toţi. O să-i omor. O s-o fac. O să-i omor pe toţi şi o să-mi placă.

E amuzant.

Ha-ha-ha! A început, doctor Ramlock.

A început, doctor Blom.

Ha-ha-ha! Înregistrăm?

O, ooo!

O, da!

O, da!

O, da!

Acum. Privește!

Fain.

Joe nu vedea nimic nou, dar ceva ce observase înainte era mai evident acum, cînd replicile lui Blane erau citite în acest format redus. Deși căpitanul vorbea cu glasul unui adult, unele lucruri le rostea exact ca un copil.

Îmi face ceva rău. Sînt răi cu mine. Spune-le să se oprească. Spune-le să nu-mi mai facă rău! Să nu-mi mai facă rău!

Nu erau o frazare și niște cuvinte pe care le-ar alege majoritatea adulților pentru a acuza niște torționari sau pentru a cere ajutor.

Replica lui cea mai lungă, amenințarea că o să-i omoare pe toți și o să-i placă, era obraznică și copilăroasă – mai ales că era urmată imediat de afirmația *E amuzant.*

Ha-ha-ha! A început... O, ooo! O, da.

Reacția lui Blane la rostogolirea și prăbușirea lui 747 era ca reacția palpitantă a unui băiețel la sosirea unui *montagne russe* pe creasta primului urcuș de pe șine și apoi, la prima cădere pe care o simți în stomac. După părerea Barbarei, căpitanul nu părea speriat; și nu se simțea groază nici în vorbele, nici în tonul vocii lui.

Acum. Privește.

Aceste cuvinte erau rostite cu trei secunde și jumătate înaintea impactului, în clipa cînd Blane a văzut peisajul noc-

turn înflorind ca un trandafir negru dincolo de parbriz. Părea cuprins nu de spaimă, ci de uimire.

Fain.

Joe privi mult timp ultimul cuvînt, pînă ce fiorul produs de el se stinse, pînă ce reuşi să se gîndească la toate implicaţiile sale cu o oarecare detaşare.

Fain.

Pînă la sfîrşit, Blane reacţionase ca un băieţel într-o călătorie dintr-un parc de distracţii. Nu manifestase mai multă îngrijorare faţă de pasageri şi pentru echipaj, decît un copil nechibzuit şi arogant faţă de nişte insecte pe care le-ar chinui cu chibrituri aprinse.

Fain.

Dar chiar şi un copil nechibzuit, egoist cum pot fi doar cei foarte tineri şi cei veşnic imaturi, ar fi manifestat totuşi o oarecare frică pentru soarta lui. Chiar şi un sinucigaş hotărît, după ce se aruncă în gol de la o mare înălţime, urlă, dacă nu înfricoşat de moarte, măcar ros de regrete cînd plonjează spre pămînt. Dar acest căpitan, aflat probabil într-o stare total modificată, urmărea apropierea morţii aparent fără îngrijorare, ba chiar cu încîntare, de parcă nu şi-ar fi dat seama de vreo ameninţare fizică la adresa lui însuşi.

Fain.

Delroy Blane. Un familist. Un soţ fidel. Un mormon credincios. Un tip stabil, iubitor, bun, milos. Un om care reuşise în viaţă, un om fericit, sănătos. Avea toate motivele să trăiască. Ieşise bine la analizele toxicologice.

Ce este în neregulă în acest tablou?

Fain.

O furie zadarnică îl cuprinse pe Joe. Nu era ţintită spre Blane, care era cu siguranţă tot o victimă – deşi iniţial nu părea a fi fost. Era furia clocotitoare din copilăria şi adolescenţa lui, nedirecţionată şi de aceea gata să se reverse ca aburul fierbinte dintr-un cazan fără supapă de eliberare a presiunii.

Bâgă carnetul în buzunarul sacoului.

Își făcu mîinile pumni. Era greu să-i descleștеze. Simțea nevoia să lovească în ceva. În orice. Pînă va zdrobi acel ceva. Pînă ce i se vor crăpa și-i vor sîngera încheieturile degetelor.

Această furie oarbă îi amintea întotdeauna lui Joe de tatăl lui.

Frank Carpenter nu fusese o persoană furioasă. Dimpotrivă. Nu ridica niciodată glasul decît atunci cînd era amuzat, surprins sau în extaz, de fericire. Era un om cumsecade – inexplicabil de bun și ciudat de optimist, avînd în vedere suferințele cu care îl căptușise soarta.

Totuși Joe fusese mereu furios *pentru* el.

Nu și-l amintea pe tatăl lui cu două picioare. Frank și-l pierduse pe stîngul cînd mașina lui se ciocnise de o camionetă condusă de un bețiv de nouăsprezece ani cu asigurarea expirată. Joe nu împlinise încă trei ani.

Frank și Donna, mama lui Joe, n-aveau decît două cecuri și hainele de lucru cînd se căsătoriseră. Pentru a pune bani deoparte, își făcuseră asigurare la mașină. Șoferul beat nu avea nici o avere și ei n-au primit nici o compensație de la societatea de asigurări pentru piciorul pierdut al lui Frank.

Piciorul a fost amputat mai sus de genunchi. Pe vremea aceea nu existau proteze eficiente. În plus, un picior artificial cu un genunchi care să funcționeze era scump. Frank căpătase o asemenea agilitate și viteză cu un singur picior și o cîrjă, încît glumea spunînd că ar putea participa la un maraton.

Lui Joe nu-i fusese niciodată rușine de infirmitatea tatălui său. El și-l amintea nu ca pe un om cu un singur picior, cu un mers ciudat, smucit, ci ca pe un minunat povestitor la patul lui, ca pe un neobosit jucător de *Uncle Wiggly* și alte jocuri, ca pe un răbdător antrenor de softball.

Prima încăierare serioasă în care intrase avusese loc cînd avea șase ani, în clasa întîi. Un puști pe nume Les

Olner spusese despre Frank că este un „invalid tîmpit". Deşi Olner era o brută şi mai solid decît Joe, superioritatea staturii lui nu fusese un avantaj suficient în faţa furiei sălbatice de animal cu care se confruntase. Joe l-a bătut măr. Intenţia lui fusese de a-i scoate lui Olner ochiul drept, ca să afle ce-nseamnă să trăieşti numai cu unul, dar un profesor l-a smuls de lîngă puştiul bătut înainte de a apuca să-l orbească pe jumătate.

N-a simţit nici o remuşcare după aceea. Nu simţea nici acum. Nu era mîndru de fapta lui. Pur şi simplu aşa simţea el.

Donna ştia că soţului ei i s-ar fi frînt inima dacă ar fi aflat că băiatul lui intrase în bucluc pentru el. A inventat şi i-a aplicat singură o pedeapsă lui Joe şi amîndoi i-au ascuns lui Frank incidentul.

Acesta a fost pentru Joe începutul vieţii sale secrete de furie mocnită şi violenţă periculoasă. A crescut căutînd motiv de bătaie şi de obicei găsind unul, dar îşi alegea momentul şi locul în aşa fel încît să se asigure că tatăl lui nu va afla.

Frank repara acoperişuri, dar nu mai putea să se cţţere pe scări şi să se tîrască pe streşini cu un singur picior. Nu-i venea să ceară o pensie de invaliditate, dar a acceptat-o un timp, pînă ce a reuşit să-şi transforme talentul de cioplitor în lemn în meserie.

Făcea cutii de bijuterii, postamente de veioze şi alte obiecte din esenţe de lemn exotice cu modele complicate. Un timp a obţinut ceva mai mulţi dolari decît pensia de invaliditate, la care a renunţat.

Donna era cusătoreasă într-o combinaţie de croitorie şi curăţătorie chimică şi venea în fiecare zi acasă cu părul încreţit de umiditatea presei de călcat şi mirosind a benzină şi alţi solvenţi lichizi. Şi acum, cînd Joe intra într-o curăţătorie chimică, prima gură de aer îi amintea de părul mamei sale şi de ochii ei căprui-deschis, pe care în mintea lui de copil şi-i închipuia decoloraţi de aburi şi de substanţe chimice dintr-un căprui mai închis.

La trei ani după ce își pierduse piciorul, Frank a început să aibă dureri în încheieturile degetelor și apoi ale mîinilor. I s-a pus diagnosticul de artrită reumatică.

O boală tare urîtă. Și în cazul lui Frank, a evoluat cu o rapiditate neobișnuită, ca un foc care i se împrăștiase prin tot corpul: de la vertebrele de la ceafă, la umeri, șolduri și la unicul genunchi rămas.

Își închise atelierul de cioplit în lemn. Existau programe guvernamentale de ajutor, deși niciodată ajutorul nu era suficient și întotdeauna era însoțit de un grad de umilință pe care birocrații îl serveau cu o generozitate dușmănoasă, deseori fără să-și dea seama.

Biserica îl ajuta și ea. Caritatea parohială era mai omenoasă și mai puțin umilitoare. Frank și Donna erau catolici. Joe se ducea cu ei la slujbă, dar nu credea în Dumnezeu.

Peste doi ani, deja stingherit de pierderea unui picior, Frank ajunsese într-un cărucior de invalizi.

Medicina a progresat substanțial în ultimii treizeci de ani, dar pe vremea aceea, tratamentele erau mai puțin eficiente ca acum – mai ales în cazuri grave ca al lui Frank. Medicamente anti-inflamatorii nonsteroide, injecții cu săruri de aur, apoi, mult mai tîrziu, penicilină. Dar osteoporoza înainta. Continuau să se piardă țesuturi de cartilaje și de tendoane din cauza inflamației cronice. Mușchii se atrofiau în continuare. Coricosteroizii disponibili la vremea aceea încetineau, dar nu puteau opri deformarea încheieturilor și îngrozitoarea pierdere a funcționării lor.

Cînd Joe avea treisprezece ani, printre treburile lui zilnice era și aceea de a-și ajuta tatăl să se îmbrace și să se spele cînd mama lui era la serviciu. De la început nu se simțise jignit de nici una din sarcinile care-i reveneau; spre surprinderea lui, descoperi în el o tandrețe care contracara omniprezenta lui furie împotriva lui Dumnezeu, pe care el și-o descărca aiurea pe băieții care aveau ghinionul de a fi aleși de el pentru a-i bate. Mult timp, Frank s-a simțit umilit

fiindcă era silit să se bizuie pe fiul lui pentru asemenea treburi intime, dar pînă la urmă chinul, împărtăşit de amîndoi, al spălării, îngrijirii şi toaletei i-a apropiat tot mai mult, adîncind sentimentele dintre ei.

Cînd Joe avea şaisprezece ani, Frank suferea deja de anchiloză fibroasă. Nişte noduli reumatoizi imenşi se formaseră la mai multe încheieturi, cel de pe încheietura mîinii drepte avînd dimensiunea unei mingi de golf. Cotul stîng era deformat de un nodul aproape cît mingea de *softball* pe care o aruncase de sute de ori la antrenamentele din curtea din spate, cînd Joe avea şase ani şi intrase în Liga Juniorilor.

Tatăl lui trăise apoi pentru realizările lui Joe, care ajunsese un elev eminent, deşi în acelaşi timp lucra ca zilier la un magazin McDonald. Juca de asemenea în echipa de fotbal a liceului. Frank nu l-a îmboldit niciodată pe Joe să fie în frunte. Motivaţia lui Joe era dragostea.

În vara acelui an, s-a înscris în Programul de Atletism pentru Tineret al YMCA, în liga de box. Învăţa repede şi antrenorul îl plăcea, spunea că e talentat. Dar în primele lui partide de antrenament, continua să-şi zăpăcească în pumni adversarii şi după ce aceştia se prăbuşeau pe frînghiile ringului, învinşi şi lipsiţi de apărare. Pînă la urmă, trebuia să fie smuls de acolo. Pentru ei, boxul era un mijloc de recreare şi de autoapărare, dar pentru Joe era o terapie sălbatică. Nu voia să vatăme pe nimeni, pe nici unul anume, dar vătăma oameni: drept consecinţă, nu i s-a permis să concureze în ligă.

Pericardita cronică a lui Frank, provenită din artrita reumatoidă, a dus la o infecţie virulentă a pericardului, care i-a provocat în cele din urmă un infarct. Frank a murit cu două zile înainte ca Joe să împlinească optsprezece ani.

La o săptămînă după slujba de înmormîntare, Joe s-a dus la biserică după miezul nopţii, cînd era pustie. Băuse cam multe beri. A împroşcat cu vopsea neagră toate braţele crucii.

A răsturnat o statuie de piatră a Madonei și a spart vreo douăzeci de pahare rubinii de pe stativul cu lumînări votive.

Ar fi făcut mult mai multe stricăciuni dacă nu l-ar fi cuprins repede un sentiment de zădărnicie. Nu-l putea învăța pe Dumnezeu să se căiască. Nu-și putea exprima durerea cu suficientă forță pentru a pătrunde prin vălul de oțel dintre lumea pămînteană și lumea de apoi – dacă lumea de apoi exista.

Se prăvăli în strana din față și izbucni în plîns.

A stat totuși acolo mai puțin de un minut, pentru că și-a dat seama brusc că, plîngînd în biserică, ar fi putut să pară că-și recunoștea neputința. Îi veni ideea ridicolă că era important ca lacrimile lui să nu fie interpretate ca o acceptare a cruzimii cu care era condus universul.

Părăsi biserica și n-a fost niciodată arestat pentru vandalism. Nu se simțea vinovat pentru ceea ce făcuse – și iarăși, nu era nici mîndru.

Un timp a căzut pradă nebuniei, apoi s-a dus la colegiu, unde s-a adaptat pentru că jumătate dintre studenți erau niște tineri la fel de nebuni.

Mama lui a murit după numai trei ani, la vîrsta de patruzeci și patru de ani. Făcuse cancer pulmonar, care se întinsese în sistemul limfatic. Nu fumase niciodată. Nici tatăl lui. Poate din cauza vaporilor de benzen și de la alți solvenți din curățătoria chimică. Sau poate din cauza oboselii, a singurătății și a dorinței de a scăpa odată.

În noaptea în care a murit, Joe a stat la căpătîiul ei la spital, ținînd-o de mînă, punîndu-i comprese reci pe frunte și strecurîndu-i în gura arsă bucăți de gheață, pe care ea le cerea în timp ce vorbea sporadic, pe jumătate coerent, despre o petrecere la Knights of Colombus, unde Frank o dusese cînd Joe avea doar doi ani, în anul dinaintea accidentului și a amputării. Era acolo o orchestră mare cu optsprezece instrumentiști nemaipomeniți, care cîntau muzică de dans adevărată, nu doar rockuri de legănat pe loc. Ea și

Frank învăţaserã singuri *fox-trot*, *swing* şi *cha-cha*, dar nu dansau rãu. Fiecare ştia mişcãrile celuilalt. Ce-au mai rîs! Erau şi baloane, ah, sute de baloane, agãţate într-o plasã de tavan. În mijlocul fiecãrei mese era aşezatã o lebãdã albã de plastic cu o lumînare groasã înconjuratã de crizanteme mov. Desertul a fost îngheţatã servitã într-o lebãdã de zahãr. Era noaptea lebedelor. Baloanele erau roşii şi albe, sute de baloane. Strîngînd-o tare în braţe într-un dans lent, el îi şoptise în ureche cã era cea mai frumoasã femeie din salã şi ah, cît de mult o iubea! Un candelabru rotitor, de salã de bal rãspîndea scîntei de luminiţe colorate, baloanele roşii şi albe se lãsau în jos şi lebãda de zahãr avea gust de migdale cînd o striveai între dinţi. Ea avea douãzeci şi nouã de ani în noaptea dansului şi s-a bucurat de aceastã amintire şi nu de alta chiar în ultimul ceas al vieţii ei, de parcã ar fi fost ultima clipã frumoasã pe care o trãise.

Joe îi fãcu slujba de înmormîntare la aceeaşi bisericã pe care o vandalizase. Braţele crucii fuseserã reparate. O nouã statuie a Madonei domina un set complet de lumînãri votive de pe rastel.

Mai tîrziu şi-a descãrcat durerea într-o încãierare la bar. S-a ales cu nasul spart, dar el l-a cotonogit mai rãu pe adversar.

A rãmas nebun pînã a cunoscut-o pe Michelle.

La prima lor întîlnire, în timp ce o conducea la apartamentul ei, ea îi spusese cã era îngrozitor de sãlbatic. Observînd cã el considerase asta drept un compliment, ea îi spusese cã numai un imbecil, un puber zãpãcit de hormoni sau un maimuţoi de la grãdina zoologicã ar fi atît de lipsit de minte, încît sã se poatã mîndri cu aşa ceva.

După aceea, prin exemplul ei, îl învaţã tot ce ulterior i-a modelat viitorul. Cã dragostea meritã riscul de a pierde. Cã furia îi face cel mai mare rãu celui ce se lasã pradã ei. Cã atît amãrãciunea cît şi adevãrata fericire sînt opţiunile noastre şi nu condiţii impuse nouã de soartã. Cã pacea o gãseşti

acceptînd acele lucruri pe care noi nu le putem schimba. Că prietenii şi familia sînt seva vieţii şi că scopul existenţei este grija şi angajarea faţă de ceilalţi.

Cu şase zile înainte de nuntă, seara, Joe s-a dus singur la biserica unde se oficiaseră slujbele de înmormîntare ale părinţilor săi. După ce calculă costul stricăciunilor pe care le făcuse cu ani în urmă, îndesă o bancnotă de o sută de dolari în cutia milei.

Nu făcuse acea danie nici fiindcă se simţea vinovat şi nici fiindcă îşi recăpătase credinţa. O făcuse pentru Michelle, deşi ea nu va afla niciodată nici de actele lui de vandalism, nici de răscumpărarea greşelii.

După aceea, începuse viaţa sa.

Şi apoi, se sfîrşise, în urmă cu un an.

Acum Nina era din nou pe lume şi aştepta să fie găsită, aştepta să fie adusă acasă.

Speranţa de a o găsi pe Nina era pentru Joe un adevărat balsam şi de aceea putea să-şi domolească furia. Pentru recuperarea Ninei avea nevoie de o totală stăpînire de sine.

Îi era ruşine cît de repede se îndepărtase de toate lecţiile învăţate de la Michelle. O dată cu prăbuşirea zborului 353, se prăbuşise şi el, plonjase din cerul în care Michelle îl ridicase cu dragostea ei şi se întorsese în mocirla amărăciunii. Căderea lui era o dezonoare pentru ea şi acum simţea ghimpele vinovăţiei la fel de acut, cum l-ar fi simţit dacă ar fi înşelat-o cu altă femeie.

Nina, oglinda mamei ei, îi oferea raţiunea şi şansa de a se reclădi pentru a deveni reflexia celui ce fusese înainte de accident. Putea redeveni un om vrednic de a fi tatăl ei.

Ninaa, Niiina, aţi văzut-o?

Scotoci încet prin comoara cu imagini mentale despre Nina şi efectul a fost alinător. Treptat, i se descleştară pumnii.

Începu ultima oră a zborului citind două dintre cele patru printuri ale articolelor despre Teknologik pe care

le scosese de pe calculatorul redacţiei *Post* în după-amiaza precedentă.

În cel de-al doilea, descoperi o informaţie care-l încremeni. Treizeci la sută din acţiunile firmei Teknologik, cel mai mare bloc de acţiuni, era deţinut de Nellor et Fils, o companie de acţiuni elveţiană cu interese largi şi diverse în cercetările din domeniul medicamentelor, cercetărilor medicale, publicaţiilor medicale, publicaţiilor generale şi industriilor filmului şi ale difuzării radio şi TV.

Nellor et Fils era principalul mijloc folosit de Horton Nellor şi de fiul său, Andrew, pentru a investi averea familiei, considerată a depăşi patru miliarde de dolari. Nellor nu era, desigur, elveţian, ci american. Îşi deplasase baza de operaţiuni dincolo de ocean cu mulţi ani în urmă. Şi cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, Horton Nellor înfiinţase *Los Angeles Post*, al cărui proprietar era şi acum.

Un timp, Joe îşi cercetă uluirea de parcă ar fi fost un cioplitor care studiază o bucată de lemn cu o formă mai ciudată, încercînd să se decidă cum s-o folosească mai bine. La fel ca în lemnul brut, ceva aştepta să fie descoperit acolo de către mîna meşterului; cuţitele lui erau mintea şi instinctul de gazetar.

Investiţiile lui Horton Nellor erau larg răspîndite, deci poate că n-ar fi însemnat nimic dacă el ar fi deţinut acţiuni atît la Teknologik, cît şi la *Post*. Era probabil pură coincidenţă.

Era într-adevăr proprietarul ziarului *Post* şi nu era preocupat numai de profit; prin fiul lui, exercita controlul asupra concepţiei editoriale şi a politicii editoriale a ziarului. Poate că nu era totuşi prea mult implicat în corporaţia Teknologik Inc. Partea lui de acţiuni era substanţială, dar putea controla corporaţia, deci poate că nu era angrenat în operaţiuni zilnice, considerînd-o doar o investiţie pe acţiuni.

În acest caz, poate că nu era neapărat la curent cu cercetările ultrasecrete pe care le efectuau Rose Tucker şi asociaţii

ei. Şi nu însemna că avea neapărat vreun grad de responsabilitate pentru distrugerea zborului 353.

Joe îşi aminti întîlnirea din după-amiaza precedentă cu Dan Shavers, editorialistul paginii de afaceri a ziarului *Post*. Shavers îi caracterizase caustic pe şefii de la Teknologik: „Nişte ticăloşi obsedaţi de mania grandorii, care se cred un fel de suverani ai lumii afacerilor, cînd ei nu sînt cu nimic mai breji decît noi. Şi ei răspund în faţa Celui Care Trebuie Ascultat".

Cel Care Trebuie Ascultat. Horton Nellor. Rememorînd restul scurtei lor conversaţii, Joe îşi dădu seama că Shavers presupusese că Joe ştia de acţiunile lui Nellor la Teknologik. Şi editorialistul păruse să sugereze că Nellor îşi impunea punctul de vedere nu mai puţin decît o făcea la *Post*.

Joe îşi mai aminti o propoziţie rostită de Lisa Peccatone în bucătăria casei soţilor Delmann cînd se pomenise relaţia dintre Rose Tucker şi Teknologik: „Tu şi cu mine şi cu Rosie sîntem toţi legaţi. Ce mică-i lumea, nu?"

Atunci el crezuse că se referea la faptul că zborul 353 devenise punctul de tensiune al arcului vieţii lor. Poate că ea voise de fapt să spună că toţi lucrau pentru acelaşi om.

Joe nu se întîlnise niciodată cu Horton Nellor, care trăia cam retras de cîţiva ani. Văzuse desigur fotografii cu el. Miliardarul în vîrstă de aproape şaptezeci de ani avea păr argintiu şi o faţă rotundă cu trăsături plăcute, deşi cam şterse. Semăna cu o brioşă pe care un brutar zugrăvise cu o glazură un chip de bunic.

Nu arăta a ucigaş. Era cunoscut ca un filantrop generos. Nu avea reputaţia unui om care ar angaja asasini sau s-ar folosi de crimă pentru menţinerea şi expansiunea imperiului său.

Dar fiinţele omeneşti nu sînt ca merele şi ca portocalele: aroma învelişului nu garantează gustul miezului.

Era însă clar că Joe şi Michelle lucraseră pentru acelaşi om care dorea acum s-o ucidă pe Rose Tucker şi care – în

acelaşi mod încă de neînţeles – distrusese în mod sigur avionul 353. Banii cu care îşi întreţinuse mult timp familia erau aceiaşi bani care finanţaseră uciderea familiei sale.

Reacţia lui la această dezvăluire era atît de complicată, încît nu reuşi s-o descîlcească imediat, era atît de întunecată, că nu reuşea să vadă forma ei întreagă.

Simţi cum îi pătrunde greaţa în stomac.

Deşi se uita pe geam de vreo jumătate de oră, nu observă că deşertul ceda locul suburbiilor oraşului şi apoi suburbiile, oraşului însuşi. Rămase surprins cînd îşi dădu seama că avionul cobora spre LAX.

Pe pistă, în timp ce se îndreptau spre poarta atribuită lor şi în timp ce coridorul mobil telescopat era ataşat ca un cordon ombilical între 737 şi sala aeroportului, Joe se uită la ceas, se gîndi care era distanţa pînă la Westwood şi calculă că va ajunge cu cel puţin o jumătate de oră mai devreme la întîlnirea cu Demi. Perfect. Voia să aibă suficient timp pentru a studia locul de întîlnire de peste drum şi de la o depărtare de o intersecţie, înainte de a se angaja în acea întîlnire.

Demi era cu siguranţă o persoană de încredere. Doar era prietena lui Rose. Joe îi obţinuse numărul din mesajul pe care i-l lăsase Rose la *Post*. Dar nu era dispus să mai aibă încredere în cineva.

La urma urmelor, chiar dacă motivaţia lui Rose Tucker fusese curată, chiar dacă o ţinuse pe Nina cu ea, ca să împiedice corporaţia Teknolokig să ucidă sau să răpească fata, o ţinuse totuşi pe fiica lui Joe departe de el timp de un an. Mai rău, îl lăsase să creadă în continuare că Nina – ca şi Michelle şi Chrissie – murise. Din motive pe care el încă nu le cunoştea, poate că Rose nu va vrea niciodată să-i înapoieze fata.

Să n-ai încredere în nimeni.

Cînd se ridică de pe scaun şi porni spre ieşire, Joe observă un bărbat cu pantaloni albi, cămaşă albă şi pălărie

Panama albă ridicîndu-se de pe un scaun plasat mai în față și privind înapoi, spre el. Tipul avea în jur de cincizeci de ani, era scund și îndesat, cu o coamă deasă de păr alb, care îi dădea înfățișarea unui star rock bătrîior, mai ales cu pălăria aceea.

Nu era un necunoscut.

Joe se gîndi o clipă că bărbatul era într-adevăr o celebritate mai măruntă – un muzician dintr-o orchestră celebră sau un actor de seriale de televiziune. Apoi își dădu seama că nu-l văzuse pe ecran sau pe scenă, ci în altă parte, recent, în împrejurări importante.

Domnul Panama își întoarse privirea în altă parte după o fracțiune de secundă de contact direct al privirilor lor, păși pe intervalul dintre scaune și porni înainte. Ca și Joe, nu avea bagaje de mînă, de parcă ar făcut o călătorie de o zi.

Între turistul de o zi și Joe erau opt sau zece pasageri. Joe se temea să nu piardă urma prăzii lui înainte de a-și aminti unde-l mai văzuse. Nu-și putea croi drum pe pasajul îngust dintre scaune, pe lîngă ceilalți pasageri, fără să provoace o oarecare agitație și prefera ca domnul Panama să nu știe că fusese reperat.

Cînd Joe încercă să folosească pălăria aceea deosebită ca un stimulent al memoriei, dădu greș, dar cînd și-l imaginâ pe individ fără pălărie și se concentră asupra coamei de păr alb, își aminti de membrii sectei cu capete rase, înveșmîntați în mantii albastre. Legătura îi scăpa însă, i se părea absurdă.

Apoi se gîndi la focul în jurul căruia membrii sectei se strînseseră în noaptea precedentă pe plajă, în locul unde aruncase punga de la McDonald care conținea șervețelul Kleenex înmuiat de sîngele lui Charlie Delmann. Și dansatorii în slipuri din jurul unui alt foc. Un al treilea foc și adunarea surferilor în interiorul cercului totemic alcătuit din scîndurile lor ridicate cu vîrfurile în sus. Și un alt foc,

în jurul căruia ședeau vreo doisprezece oameni care ascultau fascinați un bărbat scund și îndesat, cu o față lată, charismatică și o coamă de păr alb spunînd o poveste cu stafii, cu o voce răsunătoare.

Acesta era omul. Povestitorul.

Joe nu avea nici o îndoială că era unul și același individ.

Mai știa de asemenea că nu exista absolut nici o șansă ca drumurile lui să se fi încrucișat cu drumurile acestui om pe plajă în noaptea precedentă și din nou aici, din pură întîmplare. Totul este strîns legat în această lume mai conspirativă decît oricare alta.

Probabil că îl supravegheau de săptămîni sau luni întregi, așteptînd să fie contactat de Rose, cînd el devenise conștient de prezența lor pe plaja din Santa Monica, sîmbătă dimineața. În acest timp ei aflaseră de toate locurile pe unde umbla el, care nu erau numeroase: apartamentul, cîteva localuri, cimitirul și cîteva plaje preferate unde se ducea să învețe de la mare, indiferența.

După ce îl bătuse pe Wallace Blick, năvălise în camioneta lor și apoi fugise din cimitir, îi pierduseră urma. Joe găsise transmițătorul de pe mașina lui și îl aruncase în camionul grădinarului care trecuse pe lîngă el și îi pierduseră urma. Fuseseră cît pe-aci să-i dea din nou de urmă la redacția ziarului *Post*, dar el o ștersese cu cîteva minunte înainte de a apărea ei.

Deci supravegheaseră apartamentul lui, localurile, plajele – așteptîndu-l să apară undeva. Grupul amuzat de povestea cu stafii era alcătuit din oameni obișnuiți, dar povestitorul care se introdusese în adunarea lor nu era deloc un tip obișnuit.

Îl reperaseră din nou pe Joe în noaptea precedentă pe plajă. Joe cunoștea jargonul de urmărire: Îl recuperaseră pe plajă. Îl urmăriseră pînă la magazinul de obiecte casnice de unde el îl sunase pe Mario Oliveri în Denver și pe Barbara în Colorado Springs. Îl urmăriseră pînă la motel.

L-ar fi putut ucide acolo. Pe tăcute. În timp ce dormea sau după ce l-ar fi trezit cu pistolul la tîmplă. Ar fi putut să lase impresia că murise în urma unei supradoze de droguri sau a unei sinucideri.

În vîltoarea clipei, se grăbiseră să tragă în el la cimitir, dar acum nu se mai grăbeau să-l omoare. Poate că totuşi Joe va reuşi să-i ducă din nou la Rose Marie Tucker.

Era clar că nu ştiau că el fusese la casa soţilor Delmann, printre alte locuri unde mai fusese, în orele cînd ei îl pierduseră. Dacă ar şti că el văzuse ce li se întîmplase soţilor Delmann şi Lisei – chiar dacă nu putea înţelege cele întîmplate – probabil că l-ar lichida. N-ar risca. L-ar lichida „cu daune importante", cum se exprimă cei de teapa lor.

În timpul nopţii, instalaseră încă un mecanism de urmărire pe maşina lui. Înainte de ivirea zorilor, îl urmăriseră pînă la LAX, întotdeauna de la distanţă ca să nu rişte să fie reperaţi. Apoi pînă la Denver şi poate mai departe.

Iisuse!

Ce speriase oare căprioarele din pădure?

Joe se simţea prost şi neglijent, deşi ştia că nu era nici una nici alta. Nu putea spera să se priceapă la fel de bine ca ei la acest joc; nu-l mai practicase pînă atunci, în timp ce ei îl practicau zilnic.

Dar se perfecţiona. Se perfecţiona tot mai mult.

Înainte, pe interval, povestitorul ajunse la ieşire şi dispăru în coridorul de debarcare.

Joe se temea să nu-şi piardă prada, dar era absolut necesar ca ei să continue să creadă că el nu ştia de existenţa lor.

Barbara Christman era în mare pericol. În primul rînd, trebuia să găsească un telefon ca s-o avertizeze.

Prefăcîndu-se răbdător şi plictisit, îşi tîrşîi picioarele alături de ceilalţi pasageri. În coridor, care era mult mai lat decît intervalul din avion, reuşi în cele din urmă să se strecoare pe lîngă ei fără să pară alarmat sau grăbit. Nu-şi dădu

seama că își ținea respirația decît cînd răsuflă ușurat zărind prada în fața lui.

Uriașa sală a aeroportului era aglomerată. Șirurile de scaune de la porți erau ocupate de pasagerii care așteptau să prindă un avion de după-amiază în ultimele ore ale weekendului care treceau repede. Pasagerii care soseau se scurgeau din celelalte porți prin sala aeroportului, sporovăind, rîzînd, certîndu-se, meditînd în tăcere, tîrșîindu-și picioarele, mergînd cu pași mari, înaintînd agale, șchiopătînd sau clătinîndu-se. Erau oameni singuri, perechi, familii întregi, negri și albi, asiatici și latino-americani, patru bărbați samoeni impunători, toți cu pălării negre cu calota plată și borurile întoarse, femei frumoase cu ochi negri piezișă, grațioase ca niște sălcii în *sariurile* lor cu turcoaze, rubine sau safire, altele în *chadoruri* și altele în blugi, bărbați în costume de afaceri, bărbați în șorturi și cămăși sport în culori vii, patru tineri evrei hasid certîndu-se (dar plăcut) în privința celui mai mistic dintre toate documentele (o hartă a autostrăzilor din Los Angeles), soldați în uniformă, copii care gîngureau și copii care răcneau și doi octogenari în cărucioare pentru invalizi, doi prinți arabi înalți, în *akaluri* și *kaffiyehuri* și *djebellauri* fluturătoare, precedați de gardieni de corp fioroși și urmați de suitele lor, turiști roșii ca racul plutind spre casă pe norii astringenți de loțiuni de plajă medicamentoase, turiști palizi sosind cu mirosul umed al ținuturilor înnorate lipit de ei – și, ca o navă albă ciudat de senină în timpul unui taifun, bărbatul cu pălărie de Panama, navigînd semeț pe o mare poligenică.

Din partea lui Joe, toți puteau fi travestiți, fiecare din ei putea fi un agent al concernului Teknologik sau al unor instituții necunoscute, toți urmărindu-l pe furiș, fotografiindu-l cu aparate miniaturale ascunse în poșete, genți diplomat și sacoșe, toți consultîndu-se prin microfoane ascunse dacă să fie lăsat să meargă mai departe sau să fie împușcat pe loc.

Nu se mai simțise niciodată atît de singur într-o mulțime.

Îngrozit de ce s-ar putea întîmpla – chiar în clipa aceea – cu Barbara, încercă să-l mențină pe povestitor în cîmpul lui vizual, căutînd în același timp un telefon.

IV

Foc palid

13

Telefonul public, unul dintr-un ciorchine de patru, nu se afla într-o cabină, dar aripile unui scut sonor furnizau o oarecare intimitate.

În timp ce forma numărul Barbarei din Colorado Springs, Joe își încleștă dinții, de parcă astfel ar fi putut să muște din vacarmul din sala aglomerată a aeroportului și să-l mestece, transformîndu-l într-o tăcere care i-ar fi permis să se concentreze. Avea nevoie să chibzuiască adînc ce-i va spune, dar nu dispunea nici de timpul și nici de singurătatea necesare pentru a elabora discursul ideal și se temea să nu facă o gafă care i-ar face și mai multe dificultăți.

Chiar dacă telefonul ei nu fusese ascultat în seara precedentă, era cu siguranță urmărit acum, după ce el o vizitase. El avea îndatorirea s-o prevină de pericol, convingîndu-i în același timp pe cei ce-i ascultau convorbirile că ea nu încălcase niciodată jurămîntul de tăcere care va garanta siguranța ei și a lui Denny.

Cînd telefonul începu să sune în Colorado, Joe se uită spre povestitor, care se postase ceva mai departe, în partea

opusă a sălii aeroportului. Stătea în fața unui stand de ziare și a unui magazin de cadouri, aranjîndu-și nervos pălăria de Panama și discutînd cu un american spaniol îmbrăcat cu pantaloni kaki, o cămașă verde de bumbac și șapcă Dodgers.

Ascuns de paravanul călătorilor care-i treceau prin față, Joe se prefăcea că nu-i urmărește pe cei doi, care, se prefăceau, la rîndul lor, mai puțin convingător, că nu-l urmăresc pe el. Erau mai puțin circumspecți decît ar fi trebuit să fie, pentru că erau prea siguri pe ei. Deși acceptau poate că era perseverent și inteligent, îl considerau totuși un orășean smucit, zbătîndu-se în apa năvalnică a unui rîu care-i ajungea mult deasupra capului.

Era desigur exact așa cum îl credeau ei, dar el spera că este și ceva mai mult decît atît. Un om mînat de dragoste paternă – și de aceea un om periculos. Un om însetat de dreptatea străină lumii lor, cu o etică de conjunctură, în care singura morală era morala propriilor avantaje.

Barbara răspunse la cel de al cincilea apel, tocmai cînd Joe începea să dispere.

– Eu sînt, Joe Carpenter, spuse el.

– Tocmai...

Înainte ca Barbara să apuce să spună ceva ce ar fi putut da la iveală dezvăluirile pe care i le făcuse ea, Joe spuse:

– Ascultă, voiam să-ți mulțumesc din nou pentru că m-ai dus la locul accidentului. N-a fost ușor, dar trebuia să fac asta, trebuia să văd, ca să pot avea parte cîndva de liniște sufletească. Iartă-mă dacă te-am pisat să-mi spui ce s-a întîmplat cu adevărat cu avionul acela. Cred că eram într-o stare de nebunie. În ultimul timp s-au petrecut tot felul de lucruri ciudate și imaginația mea a luat-o razna. Ai avut dreptate cînd ai spus că de obicei lucrurile sînt exact așa cum par a fi. E greu de acceptat că îți poți pierde familia într-un incident stupid – accident, defecțiune tehnică, eroare umană sau ce-o fi fost. Simți pur și simplu că trebuie să fi fost altceva, mult mai semnificativ decît un accident, pentru

că... ei bine, pentru că ei erau importanţi pentru tine. Înţelegi? Îţi închipui că trebuie să fie nişte ticăloşi pe undeva, că nu poate fi de vină numai soarta, pentru că Dumnezeu n-ar lăsa să se întîmple aşa ceva. Dar tu m-ai pus pe gînduri cînd ai spus că numai în filme există asemenea ticăloşi. Dacă vreau să depăşesc această criză, va trebui să accept că se întîmplă astfel de lucruri şi că nu e nimeni de vină. Viaţa este un risc, nu? Dumnezeu permite să moară oameni nevinovaţi, să moară copii. E simplu.

Joe era încordat, aşteptînd să audă ce va spune ea, să vadă dacă ea înţelesese mesajul important pe care se străduia să-l transmită indirect.

După o scurtă ezitare, Barbara spuse:

– Sper să-ţi găseşti liniştea, Joe, sper din tot sufletul. Ai avut nevoie de mult curaj ca să te duci acolo, chiar la locul impactului cu solul. Şi îţi trebuie mult curaj ca să accepţi adevărul că pînă la urmă nu e nimeni de vină. Atîta timp cît te agăţi de ideea că există un vinovat, o persoană care trebuie adusă în faţa justiţiei... ei bine, în acest caz te va chinui gîndul răzbunării şi nu te vei vindeca.

Înţelesese.

Joe închise ochii şi încercă să-şi domolească nervozitatea.

– Trăim... trăim vremuri stranii. E uşor să crezi în conspiraţii vaste, spuse.

– E mai uşor decît să înfrunţi adevăruri dure. Tu nu eşti de fapt în conflict cu piloţii sau cu echipa de mecanici. Nici cu controlorii de trafic sau cu constructorii avionului. Tu eşti de fapt în conflict cu Dumnezeu.

– Un conflict în care nu pot învinge, spuse el deschizînd ochii.

În faţa standului de ziare, povestitorul şi susţinătorul echipei Dodgers îşi terminară conversaţia. Povestitorul plecă.

– Nu trebuie să înţelegem de ce, spuse Barbara. Trebuie doar să credem că există o raţiune. Dacă nu poţi învăţa să accepţi asta, s-ar putea într-adevăr să nu-ţi afli liniştea. Eşti

un om tare cumsecade, Joe. Nu meriți să te chinui atît. O să mă rog pentru tine.

– Mulțumesc, Barbara. Mulțumesc pentru tot.

– Succes, Joe.

Era cît pe-aci să-i ureze și el succes, dar acest cuvînt putea fi un pont pentru cei care ascultau. De aceea spuse doar:

– La revedere.

Închise apoi telefonul, încă încordat.

Prin simplul fapt că fusese în Colorado și bătuse la ușa Barbarei, îi pusese pe ea, pe fiul ei și întreaga familie a fiului ei într-un imens pericol – deși el nu avea cum să știe că asta va fi consecința vizitei lui. Acum ei i se putea întîmpla orice – sau nimic – și Joe simțea cum i se strînge în jurul inimii un laț al vinovăției.

Pe de altă parte, ducîndu-se în Colorado, aflase că Nina supraviețuise, printr-o minune. Era dispus să-și asume responsabilitatea morală pentru o sută de morți, în schimbul speranței de a o revedea pe ea.

Era conștient cît de monstruos este să considere viața fiicei sale mai prețioasă decît viețile a o sută de necunoscuți – sau două sute, sau o mie. Nu-i păsa. Ar fi fost în stare să ucidă ca s-o salveze pe ea, dacă ar fi nevoit să ajungă în această situație extremă. Ar ucide pe oricine i-ar sta în cale. Oricîți.

Nu era oare aceasta dilema umană, să visezi că faci parte dintr-o comunitate, dar în fața morții veșnice, să acționezi întotdeauna sub imperative personale și familiale? Și el era, la urma urmelor, om.

Joe părăsi telefoanele publice și se îndreptă prin sala aeroportului spre ieșire. Cînd ajunse la capul scării rulante, simți nevoia să privească în urmă.

Susținătorul echipei Dodgers îl urmărea la o distanță discretă, mascat perfect de banalitatea îmbrăcămintii și comportamentului său. Se strecura prin mulțime cu atîta îndemînare, încît nu sărea în ochi mai mult decît un fir de ață într-o țesătură cu mai multe culori.

Coborînd scara spre parterul aeroportului, Joe nu mai privi în urmă. Ori susţinătorul echipei Dodgers era tot pe urmele lui, ori îl predase pe Joe unui alt agent, aşa cum făcuse povestitorul.

Ţinînd seama de extraordinarele lor resurse, aveau probabil un contingent substanţial de oameni la aeroport. Nu putea scăpa de ei acolo.

Avea la dispoziţie exact o oră pînă la întîlnirea cu Demi, care, spera el, îl va duce la Rose Tucker. Dacă nu va reuşi să ajungă la timp la întîlnire, nu va mai putea restabili legătura cu femeia aceea.

Ceasul lui de mînă părea să ticăie la fel de tare ca un pendul.

Feţe chinuite se topeau prefăcîndu-se în forme mutante de animale ciudate şi în peisaje de coşmar pe zidurile întinsei structuri de beton cenuşiu a parcării. Uruitul motoarelor maşinilor din alte coridoare, de pe alte etaje, reverbera ca geamătul unui uriaş prin cavernele acelea făcute de mîna omului.

Găsi Honda acolo unde o lăsase.

Deşi în garaj erau majoritare automobilele, trei camionete – nici una albă – şi un vechi minibus Volkswagen cu perdele la ferestre şi o furgonetă cu copertină erau parcate suficient de aproape de el pentru a servi drept posturi de supraveghere. Nu le dădu prea mare atenţie.

Deschise repede portbagajul maşinii şi folosindu-şi corpul pentru a bloca perspectiva unui eventual privitor, scotoci repede după banii ascunşi în roata de rezervă. Luase două mii cu el în Colorado, dar lăsase majoritatea bancnotelor în Honda. Se temea să nu fi dispărut plicul cu însemnele băncii, dar era acolo unde-l lăsase.

Strecură plicul sub banda din talie a blugilor. Se gîndi să ia cu el şi mica valiză, dar dacă o muta pe scaunul din faţă, cei care-l urmăreau n-ar fi păcăliţi de mica înscenare pe care le-o pregătea.

Aşezat pe scaunul şoferului, scoase plicul de la talie, îl deschise şi vîrî teancurile de cîte o sută de dolari în diverse buzunare ale sacoului de catifea reiată. Împături plicul gol şi-l bâgă într-un compartiment al bordului.

Cînd dădu în spate ca să iasă din locul de parcare şi apoi porni, nici unul dintre vehiculele suspecte nu-l urmări imediat. Nu aveau nevoie să se grăbească. Ascuns undeva pe caroseria Hondei, un alt transmiţător emitea echipei de supraveghere un semnal care făcea inutil un contact vizual permanent.

Coborî cele trei nivele pînă la ieşire. La gheretele casierilor stăteau la rînd vehiculele care plecau.

Aplecîndu-se cîţiva centimetri în faţă, se uită de mai multe ori în oglinda retrovizoare. În clipa cînd întinse mîna spre casier, zări furgoneta cu copertină aşezîndu-se la coadă, cu şase maşini în urma lui.

Plecînd de la aeroport, menţinu viteza puţin sub limita admisă şi nu făcu nici un efort să prindă semafoarele pe verde cînd apărea culoarea galben în faţa lui. Nu voia să se îndepărteze prea mult de urmăritorii lui.

Preferînd străzile, bulevardelor, se îndreptă spre partea de vest a oraşului. La fiecare intersecţie dintr-un aglomerat cartier comercial, căuta un loc de retragere care ar fi servit scopului său.

Ziua de vară era caldă şi senină şi razele de soare se împrăştiau în curcubee parabolice pe parbrizul murdar. Nici apa înspumată împroşcată, nici ştergătoarele nu curăţau suficient geamul.

Căznindu-se să vadă prin luciul geamului, Joe era cît pe-aci să nu acorde destulă atenţie firmei de maşini la mîna a doua, Vînzări Auto Gem Fittich. Duminica era zi de cumpărat maşini şi terenul era deschis, deşi probabil nu pentru mult timp. Dîndu-şi seama că este exact ce-i trebuia, Joe trase lîngă trotuarul din dreapta şi se opri la jumătate de cvartal de terenul firmei.

Se afla în faţa unui atelier de reparaţii la sistemul de transmisie. Firma ocupa o clădire prost întreţinută din stuc şi oţel ruginit, care arăta de parcă ar fi fost adunată la un loc de o capricioasă tornadă, din bucăţi de la mai multe construcţii dezmembrate anterior. Din fericire, atelierul era închis; Joe n-avea chef să-i sară în ajutor vreun mecanic generos.

Opri motorul şi coborî din Honda.

Furgoneta cu copertină nu se zărea încă pe strada din spatele lui.

Se duse repede spre partea din faţă a maşinii şi deschise capota.

Honda nu-i mai era de folos. De data asta, ascunseseră probabil atît de bine transmiţătorul încît îi vor trebui cîteva ceasuri ca să-l găsească. Nu putea să meargă cu ea la Westwood şi să-i ducă la Rose, dar nu putea nici s-o abandoneze pur şi simplu, pentru că ei şi-ar da seama că îi reperase.

Trebuia să lepede în aşa fel Honda, încît să nu pară a fi un act de sabotaj, ci o defecţiune tehnică autentică. În cele din urmă, cei care-l urmăreau vor deschide capota şi, dacă vor descoperi lipsa unor bujii sau un capac de delco desfăcut, îşi vor da seama că au fost păcăliţi.

În acest caz, Barbara Christman ar fi în pericol mai mare ca oricînd. Îşi vor da seama că Joe îl recunoscuse pe povestitor la aeroport, ştia că îl urmăriseră în Colorado – şi că tot ce-i spusese Barbarei la telefon avea scopul de a o avertiza pe ea şi de a-i convinge pe ei că ea nu-i spusese lui nimic important, cînd, de fapt, ea îi spusese totul.

Deconectă cu grijă modulul de control al aprinderii, dar îl lăsă să stea lejer în cutia lui. La o cercetare grăbită nu se va observa că era desprins. Chiar dacă mai tîrziu vor căuta pînă vor descoperi care este problema, mai mult ca posibil vor presupune că modulul se desprinsese singur şi nu că Joe umblase la el. Cel puţin vor rămîne cu o oarecare îndoială, Barbara fiind astfel protejată.

Furgoneta cu copertină trecu pe îngă el.

Nu se uită direct la ea, dar o recunoscu cu coada ochiului.

Un minut, două, se prefăcu că studiază diverse piese la motor. Mai împungea cîte una, mai răsucea alta, se scărpina în cap.

Lăsînd capota deschisă, se urcă din nou la volan şi încercă să pornească motorul, dar, desigur, nu avu noroc.

Coborî din maşină şi se duse să se uite din nou la motor.

Zări la marginea cîmpului său vizual că furgoneta cu copertină virase la prima intersecţie. Se oprise în parcarea unei clădiri industriale pustii, avînd pe faţadă pancarta unei agenţii imobiliare, *De vînzare*.

Joe mai studie un minut motorul, înjurînd energic şi pitoresc, în eventualitatea că îl urmăreau cu microfoane direcţionale.

În cele din urmă, trînti la loc capota şi se uită îngrijorat la ceas. Rămase pe loc un moment, indecis. Îşi consultă din nou ceasul şi spuse, „Fir-ar să fie!"

Ieşi înapoi pe stradă, în direcţia din care venise. Cînd ajunse la terenul cu maşini la mîna a doua, ezită de ochii lor, apoi se duse drept spre biroul de vînzări.

Firma Vînzări Auto Gem Fittich funcţiona sub numeroase şiruri încrucişate de fanioane de plastic galbene, albe şi roşii, decolorate de soarele verii. În bătaia vîntului pocneau ca aripile unui stol de ulii, pe deasupra a peste treizeci de maşini, unele în formă bună, altele nişte adevărate epave.

Biroul se afla într-o clădire mică din prefabricate, zugrăvită în galben mărginit de roşu. Prin fereastra mare, Joe zări un bărbat tolănit pe un balansoar, cu picioarele încălţate în espadrile proptite pe birou, care se uita la un mic televizor.

Cînd urcă cele două trepte şi intră pe uşa deschisă, auzi un reporter sportiv comentînd un meci de base-ball.

Clădirea consta dintr-o singură încăpere mare, cu o toaletă într-un colţ, vizibilă din uşa întredeschisă. Cele două

birouri, cele patru scaune şi dulapurile de metal erau ieftine, dar totul era curat şi bine îngrijit.

Joe se aşteptase să găsească acolo praf, harababură şi o atmosferă de calmă disperare.

Vînzătorul, în vîrstă de patruzeci şi ceva de ani, avea o mină veselă, părul blond şi era îmbrăcat cu pantaloni de doc cafenii şi o cămaşă sport galbenă. Îşi coborî picioarele de pe birou, se ridică de pe scaun şi îi întinse mîna.

– Salut! Nu v-am auzit venind cu maşina. Numele meu este Gem Fittich.

Joe îi strînse mîna şi îi spuse:

– Joe Carpenter. Am nevoie de o maşină.

– Ai nimerit exact în locul potrivit. Fittich întinse mîna spre televizorul portabil de pe birou.

– Nu-i nevoie să-l stingi, spuse Joe.

– Dacă îi susţii, nu-i bine să vezi partida asta. Mănîncă bătaie.

În clipa aceea, atelierul de reparaţii ale sistemelor de transmisie îi ascundea de echipa de supraveghere. Dar dacă furgoneta cu copertină apărea peste drum, după cum se aştepta Joe, şi dacă microfoanele direcţionale erau orientate spre fereastră, era nevoie de sunetul meciului de base-ball pentru a le acoperi glasurile.

Plasîndu-se în aşa fel, încît să poată vorbi cu Fittich şi să vadă dincolo de el terenul cu maşini şi strada, Joe spuse:

– Cît costă cea mai ieftină jucărie pe patru roţi în stare de funcţionare?

– La preţurile mele, ai marfă de calitate fără să te mai gîndeşti la...

– S-a făcut, spuse Joe, scoţînd cîteva teancuri de o sută dintr-un buzunar al sacoului. În funcţie de cum se comportă la o scurtă probă, o să cumpăr cea mai ieftină maşină pe care o ai în clipa asta, cu toţi banii jos şi fără nici o garanţie.

Pe Fittich îl îmbiau banii scoşi la vedere.

– Păi am pentru tine un Subaru. A ieşit de mult din fabrică sărmanul, dar mai are viaţă în el. Nu are aer condiţionat şi nici radio...

– Cît vrei pe el?

– Păi i-am mai făcut nişte reparaţii şi am stabilit preţul la două mii o sută cincizeci, dar ţi-l las la o mie nouă sute şaptezeci şi cinci. Este...

Joe se gîndise să-i ofere mai puţin, dar fiecare minut conta şi avînd în vedere ce avea de gînd să-l roage pe Fittich, trase concluzia că nu se cuvenea să se tocmească. Îl întrerupse pe vînzător spunînd:

– Bine, îl iau.

După o zi care-l dezamăgise prin lentoarea negoţului cu cai putere, Gem Fittich era clar sfîşiat între bucuria unei posibile vînzări şi neliniştea produsă de modul în care ajunseseră la o înţelegere. Îi mirosea a ceva necurat.

– Nu vrei să faci o probă?

Punînd două mii de dolari pe biroul lui Fittich, Joe spuse:

– Exact asta vreau să fac. Singur.

Peste drum, un bărbat înalt apăru, pe jos, din direcţia de unde era parcată furgoneta cu copertină. Se opri la umbra refugiului unei staţii de autobuz. Dacă s-ar fi aşezat pe banca din refugiu, n-ar fi văzut biroul de vînzări din cauza produselor parcate în faţă.

– Singur? se miră Fittich.

– Ţi-am pus toată suma pe masă, spuse Joe. Scoase din portofel permisul de conducere şi i-l întinse lui Fittich. Văd că ai un xerox. Fă-mi o copie.

Tipul din staţia de autobuz era îmbrăcat cu o cămaşă cu mîneci scurte şi pantaloni de doc şi nu avea nimic în mînă. Deci nu era dotat cu un mecanism de ascultare de mare putere la distanţă; doar supraveghea.

Fittich urmări direcţia privirii lui Joe şi spuse:

– În ce bucluc o să intru?

Joe întîlni privirea vînzătorului.

– În nici un bucluc. Eşti nevinovat. Îţi faci meseria.

– De ce te interesează tipul din staţia de autobuz?

– Nu mă interesează. E un tip oarecare.

Fittich nu se lăsă păcălit.

– Dacă vrei într-adevăr să cumperi şi să nu faci doar o probă de maşină, trebuie să completăm formulare oficiale, să stabilim o taxă de vînzare, să respectăm procedurile legale.

– Dar imediat o probă de maşină, spuse Joe.

Se uită la ceas. Nu se mai prefăcea că era îngrijorat în privinţa orei, chiar era.

– Bine, ascultă, domnule Fittich, să terminăm cu tîmpeniile. N-am timp de pierdut. Va fi pentru dumneata chiar mai avantajos decît o vînzare, pentru că iată ce se va întîmpla. Dumneata iei banii şi îi înfunzi cît mai adînc într-un sertar al biroului. Nimeni nu trebuie să afle vreodată că eu ţi i-am dat. O să plec cu Subaru acolo unde trebuie să mă duc, adică pînă în cartierul de vest. Aş lua maşina mea, dar au instalat pe ea un mecanism de urmărire şi nu vreau să fiu urmărit. Voi abandona Subaru într-o zonă sigură şi o să te sun mîine ca să-ţi spun unde e. Ţi-l iei înapoi şi vei rămîne cu două mii de dolari fără impozit pentru că ai închiriat cea mai ieftină maşină pentru o zi. Cel mai rău lucru care ţi se poate întîmpla este să nu te sun. Oricum rămîi cu banii şi cu o declaraţie de furt.

Fittich răsuci pe toate părţile permisul de conducere.

– N-o să mă întrebe nimeni de ce te-am lăsat să faci o probă singur, chiar şi cu o copie a permisului de conducere?

– Tipul mi s-a părut cinstit, îi sugeră Joe lui Fittich ce urma să spună. Pe permisul de conducere era fotografia lui. Şi nu puteam să plec, pentru că aşteptam să mă sune un tip care trecuse pe aici şi spusese că s-ar putea să cumpere cea mai bună fierătanie pe care o am. N-am vrut să risc să pierd o asemenea ocazie.

– Te-ai gîndit la toate, spuse Fittich.

Atitudinea lui se schimbă. Vînzătorul indolent şi zîmbăreţ se transformă într-o crisalidă din care se ivea un alt Gem Fittich, o variantă cu mai multe unghiuri şi cu margini mai dure.

Se duse spre xerox şi îi dădu drumul.

Cu toate acestea, Joe simţi că Fittich încă nu se hotărîse.

– Adevărul este, domnule Fittich, că şi în cazul în care ar veni aici şi te-ar lua la întrebări, nu ţi-ar putea face nimic – şi nu s-ar deranja să facă nimic.

– Te ocupi cu trafic de droguri? întrebă sec Fittich.

– Nu.

– Fiindcă îi urăsc pe cei care vînd droguri.

– Şi eu.

– Îi nenorocesc pe copiii noştri, distrug ce-a mai rămas din ţara asta.

– Sînt absolut de acord.

– Nu că ar fi rămas mare lucru. Fittich se uită pe fereastră la bărbatul din staţia de autobuz.

– Sînt poliţişti?

– Nu chiar.

– Fiindcă eu ţin cu poliţiştii. Au multă treabă de făcut în zilele noastre, încercînd să apere legea cînd cei mai mari criminali se află chiar printre aleşii noştri.

Joe clătină din cap.

– De poliţiştii aştia n-ai auzit niciodată.

Fittich chibzui cîteva clipe, apoi spuse:

– Mi-ai dat un răspuns cinstit.

– Sînt cît se poate de sincer cu dumneata. Dar mă grăbesc. Ei cred probabil că am venit aici ca să chem un mecanic sau o maşină care să mă remorcheze, ceva în genul ăsta. Dacă îmi dai Subaru, trebuie să mi-l dai imediat, înainte ca ei să mă poată împiedica să fac ceea ce vreau să fac.

După ce se uită spre geam şi spre staţia de autobuz de peste drum, Fittich întrebă:

– Sînt de la guvern?

– În ce priveşte intenţiile şi scopul lor, da.

– Ştii de ce este tot mai gravă problema drogurilor? spuse Fittich. Pentru că jumătate din politicienii de acum sînt plătiţi ca să-nchidă ochii şi să-i ia naiba că o parte din ticăloşii ăştia consumă şi ei droguri, aşa că puţin le pasă.

Joe nu spuse nimic, de teamă să nu o dea în bară. Nu cunoştea cauza furiei lui Fittich împotriva autorităţilor. Putea foarte uşor să spună ceea ce nu se cuvenea şi în felul acesta să nu mai fie considerat ca unul care gîndeşte la fel, ci exact ca adversarul.

Încruntîndu-se, Gem făcu o copie xerox a permisului de conducere. Îi înapoie permisul tras în plastic lui Joe, care îl băgă în portofel.

Fittich se întoarse la birou şi se uită la bani. Părea tulburat de perspectiva unei colaborări – nu fiindcă i-ar fi fost teamă că o să intre în bucluc, ci fiindcă îl preocupau de fapt implicaţiile morale. În cele din urmă, oftă, deschise un sertar şi băgă în el cele două miare.

Dintr-un alt sertar scoase o legătură de chei, pe care i-o întinse lui Joe.

Acesta o luă, recunoscător şi spuse:

– Unde e?

Fittich arătă spre maşină prin geam.

– După o jumătate de oră va trebui probabil să sun la poliţie ca să raportez furtul maşinii, ca să am acoperire.

– Înţeleg. Dacă am noroc, pînă atunci voi fi acolo unde vreau să ajung.

– Nu-ţi face griji, oricum n-o să vină după tine. Poţi s-o foloseşti şi o săptămînă şi n-o să te prindă.

– O să te sun, domnule Fittich, ca să-ţi spun locul exact unde am lăsat-o.

– Sper. Cînd Joe ajunse la uşa deschisă, Fittich spuse: Domnule Carpenter, crezi în sfîrşitul tuturor lucrurilor?

Acest Gem Fittich care se ivise din crisalida unui vînzător vesel nu era doar mai dur şi mai neliniştit: avea şi

niște ochi speciali – ochi deosebiți de cei pe care-i avusese pînă atunci, în care se citea nu furia, ci o demobilizatoare înclinație spre meditație.

– Sfîrșitul vremurilor în zilele noastre, sfîrșitul acestei porcării de lume pe care am creat-o, care va fi strînsă și aruncată ca un covor vechi, ros de molii.

– Presupun că va trebui să se sfîrșească într-o bună zi, spuse Joe.

– Nu într-o bună zi. În curînd. Nu ți se pare că binele și răul s-au întors de-a-ndoaselea, că nici măcar nu mai știm să le deosebim?

– Ba da.

– Nu te trezești uneori în toiul nopții cu senzația că se apropie sfîrșitul? Ca un val de flux, înalt de o mie de kilometri, înălțîndu-se deasupra noastră, mai întunecat decît noaptea și rece, care se va sparge peste noi și ne va mătura pe toți?

– Ba da, rosti Joe încet și sincer. Da, am avut deseori această senzație în toiul nopții.

Totuși, valul tsunami care-l amenința pe Joe în ore tîrzii era de natură exclusiv personală: pierderea familiei sale, valul întunecat care se înălța atît de sus, încît acoperea stelele, împiedicîndu-l să vadă viitorul. Tînjise adesea să fie măturat de el.

Simțea că Fittich, copleșit de cine știe ce profundă istovire morală, tînjea și el după o apocalipsă izbăvitoare. Joe era neliniștit și surprins să descopere că împărtea această tristețe cu vînzătorul de mașini.

Această descoperire îl tulbura pentru că sperase că obsesia sfîrșitului lumii era o disfuncție antisocială, o boală de care el abia începea să se vindece și se temea pentru o societate în care această perspectivă ar fi larg răspîndită.

– Sînt vremuri ciudate, spuse Fittich, „vremuri stranii", cum îi spusese Joe Barbarei cu puțin timp în urmă. Mă sperie. Se duse la scaunul lui, își puse picioarele pe birou și își propti privirea pe meciul de la televizor. Hai, du-te acum.

Simţind cum i se încreţeşte pielea pe ceafă ca o hîrtie creponată, Joe ieşi îndreptîndu-se spre Subarul galben.

Peste drum, bărbatul din staţia de autobuz se uita nerăbdător în dreapta şi-n stînga, ca şi cum ar fi fost nemulţumit de nepunctualitatea transportului în comun.

Motorul Subarului porni imediat, dar părea cam firav. Volanul vibra uşor. Tapiţeria era uzată şi solvenţii cu miros de pin nu prea mascau mirosul de trabuc care pătrunsese de-a lungul anilor în vinilin şi în preşuri.

Fără să se uite la bărbatul din refugiul staţiei de autobuz, Joe ieşi din terenul de maşini vechi. Coti la dreapta şi o luă pe stradă prin faţa Hondei abandonate.

Furgoneta cu copertină era încă parcată în faţa clădirii industriale neocupate.

Cînd Joe ajunse la prima intersecţie, nici o maşină nu-i încrucişă drumul. Încetini, nu se opri de tot şi apăsă apoi tare pe accelerator.

În oglinda retrovizoare îl văzu pe bărbatul din staţia de autobuz grăbindu-se spre furgonetă, care deja dădea înapoi ca să intre pe stradă. Fără transmiţătorul care-i ghida, vor trebui să menţină contactul vizual, riscînd să-l urmărească suficient de aproape ca să-şi dea în vileag acoperirea – de care credeau că încă beneficiază.

După vreo şase kilometri, Joe scăpă de ei la o intersecţie mare, cînd trecu în viteză pe galben la semaforul care se făcea roşu. Cînd furgoneta încercă să-l urmeze, o opri traficul care porni. Chiar şi prin zăngăneala şi uruiala motorului rablei de Subaru, Joe auzi scrîşnetul frînelor lor în clipa cînd se opriră ca să evite o coliziune.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Joe abandonă Subarul pe Hilgarde Street lîngă campusul UCLA, cît mai departe de adresa la care urma s-o întîlnească pe Demi. Merse repede spre Westwood Boulevard, străduindu-se să n-o ia la fugă, ca să nu atragă atenţia asupra lui.

Nu cu mult timp în urmă, Westwood Village fusese o insulă cu un farmec bizar în marea mai turbulentă a oraşului din jurul ei, o Mecca pentru cumpărători şi pentru iubitorii de teatru. Printre unele dintre cele mai interesante piese de arhitectură la scară mică din orice cartier comercial al Los Angelesului şi de-a lungul străzilor mărginite de copaci, prosperaseră ultramoderne magazine de îmbrăcăminte, galerii de artă, restaurante, teatre înfloritoare care prezentau cele mai recente drame şi comedii şi cinematografe foarte frecventate. Era un loc unde oamenii veneau să se distreze, să vadă alţi oameni şi să fie văzuţi.

Apoi, într-o perioadă cînd elita conducătoare a oraşului se aflase într-una din stările ei ciclice în care considera anumite forme de comportament sociopatic drept un protest legal legitim, vagabondajul crescuse, bandele de gangsteri începuseră să dea tîrcoale şi apăruse traficul de droguri pe faţă. Se produseseră cîteva schimburi de focuri în disputele de la cursele de cai şi mulţi amatori de distracţii şi cumpărători trăseseră concluzia că decorul devenise prea „pitoresc" şi că a fi văzut acolo echivala cu a fi victimă.

Acum Westwoodul se zbătea să iasă din prăpastie. Străzile erau sigure, cum nu fuseseră de mult timp. Multe magazine şi galerii se închiseseră totuşi, iar în multe din sediile abandonate nu se mutaseră încă firme noi. Probabil că va mai dura ani de zile pînă ce se va risipi cu totul atmosfera de disperare care mai zăbovea acolo. Construită în ritmul solemn al recifilor de corali, civilizaţia ar putea fi distrusă cu o iuţeală înfiorătoare, chiar şi de o rafală de bune intenţii şi tot ce s-ar pierde ar putea fi recîştigat numai prin foarte multă hotărîre.

Localul pentru cei cu gusturi rafinate era aglomerat. Dinspre uşa deschisă veneau aromele delicioase ale unor mîncăruri exotice şi acordurile unui chitarist singuratic care interpreta o melodie New Age, lină şi odihnitoare, deşi temele se repetau la nesfîrşit.

Joe intenţiona să cerceteze locul de întîlnire de peste drum de la o distanţă de cîteva clădiri, dar sosise prea tîrziu. La şase fără două minute, se afla în faţa localului, după cum fusese instruit, la intrarea indicată, aşteptînd să fie contactat.

Peste zgomotul traficului de pe stradă şi al chitarei, auzi un fel de clinchet, fără nici o melodie. Era un sunet care-l alarmă imediat, din motive inexplicabile şi căută nervos sursa sa în jur.

Deasupra uşii erau atîrnaţi clopoţei mişcaţi de vînt, alcătuiţi din cel puţin douăzeci de linguri de diverse dimensiuni şi materiale. Se loveau unul de celălalt în adierea uşoară a brizei.

Aidoma unui tovarăş de joacă din copilărie, amintirile îl ispiteau dintr-o ascunzătoare într-alta, atrăgîndu-l spre o grădină deasă a trecutului, împestriţată cu umbre şi lumini. Apoi îşi aminti brusc de rastelul cu oale şi tigăi de alamă din bucătăria soţilor Delmann.

Întorcîndu-se din dormitorul lui Charlie Delmann, cînd auzise strigătul Lisei, Joe auzise vasele de gătit clincănind şi zăngănind uşor în timp ce străbătea în fugă holul de la parter. Cînd intrase în bucătărie, văzuse oalele şi tigăile legănîndu-se ca nişte pendule în cîrligele de care atîrnau.

Cînd ajunsese la Lisa şi văzuse cadavrul Georginei zăcînd pe pardoseală, clinchetul vaselor încetase deja. Dar ce oare le pusese în mişcare? Lisa şi Georgina erau la celălalt capăt al vastei încăperi şi nu în preajma vaselor care se clătinaseră.

Muzica aceea de alămuri era la fel de importantă ca şi cifrele verzi care clipeau pe ceasul digital de pe noptiera lui Charlie Delmann, ca şi înălţarea flăcăruilor din cele trei lămpi cu gaz de pe masa din bucătărie.

Avea senzaţia că adevărul bătea tare în coaja oului ignoranţei sale, gata s-o spargă.

Îşi ţinu răsuflarea, căutînd în minte legătura care-i scăpa şi care putea lămuri toate aceste lucruri, dar îşi dădu seama că

adevărul acesta se retrăgea în fața lui. Se căzni să-l aducă înapoi. Dar dintr-o dată, dispăru.

Poate nici unul dintre acele lucruri nu era important: nici lămpile cu gaz, nici ceasul digital, nici vasele clincănitoare. Într-o lume văzută prin lentilele paranoiei – ochelarii cu percepție deformată pe care-i purta din motive întemeiate de o zi și jumătate – fiecare frunză căzătoare, fiecare șoaptă a vîntului și fiecare joc de umbre erau învestite cu semnificații rău prevestitoare pe care în realitate nu le dețineau. El nu era de data asta un simplu observator, un simplu reporter, ci o victimă, personajul central al propriului său reportaj și de aceea poate că nu se putea bizui pe instinctul lui gazetăresc cînd găsea o semnificație în aceste mici, deși într-adevăr ciudate, detalii.

Pe trotuar își făcu apariția un copil negru înalt, de vîrsta unui licean, îmbrăcat cu șort și un tricou cu sigla UCLA, alunecînd pe patine cu rotile. Chinuindu-se să dezlege mistere ce poate că nu erau deloc mistere, Joe nu-i dădu prea multă atenție, pînă ce puștiul puse frînă în fața lui și îi întinse un telefon celular.

– O să ai nevoie de el, spuse patinatorul cu o voce de bas care ar fi fost o mină de aur pentru o formație de *doo-wop* din anii cincizeci.

Înainte de a apuca Joe să reacționeze, patinatorul se îndepărtă rapid încordîndu-și puternic mușchii picioarelor.

Telefonul sună în mîna lui Joe.

Cercetă strada cu privirea, în căutarea unui post de supraveghere din care putea fi urmărit, dar acesta nu era vizibil.

Telefonul sună din nou și el răspunse.

– Da...

– Cum te cheamă? întrebă un bărbat.

– Joe Carpenter.

– Pe cine aștepți?

– Nu știu cum o cheamă.

– Dar cum îi spui?

– Demi.

– Treci de un cvartal şi jumătate spre sud. Ia-o la dreapta la colţ şi mergi pînă ajungi la o librărie. E încă deschisă. Intră şi caută secţia de biografii.

Interlocutorul închise.

În cele din urmă, nu va fi o flecăreală plăcută la o cafea, pentru a face cunoştinţă cu persoana respectivă.

Conform orarului afişat pe uşa de sticlă, librăria se închidea duminica la ora şase. Era şase şi un sfert. Prin vitrina mare, Joe văzu că panourile fluorescente de pe faţada magazinului erau stinse: doar în spate mai erau cîteva aprinse, dar încercînd uşa, constată că era descuiată.

Înăuntru, un singur vînzător aştepta la casă. Era negru, avea aproape patruzeci de ani, era scund şi aţos ca un jocheu, cu mustaţă şi bărbiţă. Din dosul lentilelor groase ale ochelarilor cu rame de baga, îl priveau nişte ochi mari ca ai unui anchetator insistent dintr-un vis cu inchizitori.

– Aveţi biografii? întrebă Joe.

Vînzătorul ieşi din spatele tejghelei şi arătă spre colţul din dreapta spate al librăriei, unde licărea o lumină dincolo de rafturile aflate în întuneric.

În timp ce pătrundea tot mai adînc în labirintul de cărţi, Joe auzi încuindu-se uşa în spatele lui.

Pe intervalul dintre etajerele cu biografii, aştepta un alt negru. Era o namilă de abanos, care părea capabil a se dovedi o forţă irezistibilă sau un obiect imposibil de urnit, după caz. Avea o faţă senină, de Buddha.

Negrul spuse:

– Ia-ţi poziţia.

Joe înţelese imediat că avea de-a face cu un poliţist sau un fost poliţist.

Se supuse, întorcîndu-se cu faţa spre peretele de cărţi, îşi desfăcu picioarele, se aplecă în faţă cu ambele mîini sprijinite

de rafturi, cu privirea fixată pe cotoarele volumelor din fața lui. Unul dintre ele îi atrase în mod special atenția: o biografie masivă a scriitorului Henry James.

Henry James.

De ce oare, chiar și numele acesta i se păru semnificativ. Totul părea semnificativ, dar nimic nu era. În nici un caz, nu numele unui scriitor mort de mult.

Polițistul îl percheziționă rapid și profesionist, în căutarea unei arme sau a unui transmițător. Negăsind nimic, spuse:

– Arată-mi un act de identitate.

Joe se desprinse de rafturi și își scoase permisul de conducere din portofel.

Polițistul compară fotografia de pe permis cu fața lui Joe, citi semnalmentele lui și le compară cu realitatea, apoi îi înapoie permisul.

– Du-te la casier.

– Ce?

– La tipul pe care l-ai văzut la intrare.

Bărbatul ațos cu bărbuță aștepta lîngă ușa din față. O descuie cînd Joe se apropie de el.

– Mai ai telefonul cu tine?

Joe i-l oferi.

– Nu, păstrează-l, spuse casierul. Lîngă bordură e parcat un Mustang negru. Pleci cu el spre Wilshire și virezi spre vest. Vei fi contactat.

Cînd casierul deschise ușa și o ținu ca să-i facă loc, Joe privi mașina și întrebă:

– A cui e?

Din spatele lentilelor groase, ochii măriți îl studiau de parcă ar fi fost o bacterie sub microscop.

– Ce contează a cui e?

– Cred că nu contează.

Joe ieși și se urcă în Mustang. Cheile erau în contact.

Cînd ajunse în Wilshire Boulevard coti spre vest. Mașina era aproape la fel de veche ca Subarul pe care-l luase de la

Gem Fittich. Motorul suna totuşi mai bine, interiorul era mai curat şi în loc de dezinfectantul cu miros de pin care masca duhoarea de fum de ţigară stătut, aerul mirosea vag a *after-shave* cu mentă.

Curînd după ce trecu prin pasajul subteran de sub autostrada San Diego, sună celularul.

– Da...

Bărbatul care-l trimisese la librărie spuse:

– Mergi pînă la ocean, în Santa Monica. Cînd o să ajungi acolo, o să te sun ca să-ţi mai dau indicaţii.

– Bine.

– Să nu te opreşti pe drum. Ai înţeles?

– Da.

– O să aflăm dacă te opreşti.

Erau pe undeva prin traficul din jurul lui, înainte sau în urmă – sau în ambele direcţii. Nu se osteni să-i caute.

Cel care sunase spuse:

– Să nu-ncerci să foloseşti telefonul ca să suni altă persoană. Vom şti şi asta.

– Am înţeles.

– O întrebare. De ce ai vrut să ştii a cui e maşina pe care o conduci?

Joe spuse:

– Mă urmăresc nişte ticăloşi foarte antipatici. Dacă mă găsesc, nu vreau să bag în bucluc oameni nevinovaţi numai pentru că am folosit maşina lor.

– Toată lumea e în bucluc, omule. N-ai observat? întrebă cel care sunase, apoi închise.

Cu excepţia poliţistului – sau a fostului poliţist – din librărie, acei oameni care o ţineau ascunsă pe Rose Tucker şi o păzeau erau amatori cu resurse limitate în comparaţie cu gangsterii angajaţi de Teknologik. Dar erau amatori vigilenţi şi inteligenţi, cu un talent incontestabil pentru acel joc.

Joe nu străbătuse nici jumătate din Santa Monica şi oceanul era încă departe, cînd îi apăru în minte imaginea cotorului unei cărţi – numele *Henry James*.

Henry James. Ce-i cu asta?

Apoi îşi aminti titlul uneia dintre cele mai cunoscute lucrări ale lui James, *The Turn of the Screw* – Răsucirea şurubului – se găsea probabil pe orice listă scurtă a celor mai celebre povestiri cu fantome.

Fantomă.

Ţîşnirea inexplicabilă a flăcărilor lămpilor cu gaz, scînteierea cifrelor de pe ceas, legănarea oalelor şi a tigăilor păreau acum să aibă o legătură între ele. Şi în timp ce îşi amintea acele imagini, îi era uşor, privind înapoi să discearnă în ele elementul supranatural – deşi era conştient că imaginaţia lui ar putea exagera amintirile, orientîndu-le în direcţia asta.

Îşi aminti de asemenea cum lumina candelabrului din hol se micşorase şi se mărise în mai multe rînduri în timp ce el urcase în fugă scara, auzind rafala de împuşcături care-l ucisese pe Charlie Delmann. În vîrtejul grozăviilor care urmaseră, Joe uitase acest detaliu bizar.

Acum i se perindau prin minte nenumărate scene de şedinţe de spiritism din filme vechi şi din emisiuni de televiziune, în care deschiderea uşii dintre lumea noastră şi tărîmul spiritelor era marcată de pulsarea becurilor sau de pîlpîiala lumînărilor fără a exista un curent de aer.

Fantomă.

Era o speculaţie absurdă. Mai mult decît absurdă. Dementă. Nu există fantome.

Şi totuşi îşi aminti un alt incident tulburător care se produsese în timp ce fugea din casa soţilor Delmann.

Alerga din bucătărie, urmărit de urletul alarmei de fum, de-a lungul culoarului şi prin hol, spre uşă. Mîna lui e pe clanţă. Din spate vine un frig şuierător, care îl înţeapă în ceafă, îi sfredeleşte baza craniului. Apoi traversează veranda fără a-şi aminti să fi deschis uşa.

Părea un incident semnificativ atîta timp cît el îl considera semnificativ – dar de îndată ce se reinstala scepticismul, momentul acela apărea total lipsit de importanţă. Da, ceea ce simţise el pe ceafă fusese probabil căldura emanată de foc, nu un frig pătrunzător. Şi într-adevăr, frigul acela fusese diferit de orice frig pe care-l simţise vreodată; nu era o răcoare care se răspîndea, ci era ca vîrful unui ţurţure – exact, cu un vîrf şi mai ascuţit, ca un pumnal de oţel scos dintr-un congelator, o sîrmă, un *ac*. Un ac introdus în partea superioară a coloanei lui vertebrale. Dar aceasta era o percepţie subiectivă a unei senzaţii, nu observarea atentă a unui fenomen concret de către un ziarist. Era cuprins de panică şi avusese o mulţime de senzaţii ciudate; ele nu erau decît reacţii psihologice normale faţă de o stare de stres extrem. Cît despre cele cîteva secunde de amnezie dintre momentul cînd pusese mîna pe clanţă şi cel în care se trezise că aproape traversase veranda... Păi şi asta se putea explica prin starea de panică, de stres şi prin forţa copleşitoare a puternicului instinct animalic de supravieţuire.

Nu era o fantomă.

Odihneşte-te în pace, Henry James.

În timp ce străbătea Santa Monica în drum spre ocean, scurta privire aruncată de Joe în lumea superstiţiilor îşi slăbi intensitatea şi dispăru. Raţiunea reveni.

Cu toate acestea, ceva din conceptul de fantomă continuă să i se pară semnificativ. Avea sentimentul că în cele din urmă va găsi o explicaţie raţională izvorîtă din această evaluare a supranaturalului, o teorie ce va putea fi dovedită, la fel de logică precum proza meticulos structurată a lui Henry James.

Un ac de gheaţă. Care pătrunde pînă la materia cenuşie din centrul coloanei vertebrale. O injecţie... ceva rece împroşcat rapid.

A simţit oare Nora Vadance acel ac fantomatic cu o secundă înainte de a se ridica de la masa unde lua micul dejun pentru a aduce camera video?

L-au simțit oare soții Delmann?

Dar Lisa?

L-a simțit și căpitanul Delroy Blane, înainte de a deconecta pilotul automat, înainte de a-i lovi fața co-pilotului și de a continua să piloteze avionul pînă ce l-a înfipt în pămînt?

Poate că nu era o fantomă, dar ceva la fel de înfricoșător și de rău intenționat ca orice spirit malefic revenit din abisul damnaților... ceva înrudit cu o fantomă.

Cînd Joe se afla la două intersecții de țărmul Pacificului, celularul sună pentru a treia oară.

– Acum virează spre dreapta pe autostrada de coastă și mergi pînă te contactăm din nou, spuse vocea.

În stînga lui Joe, lumina de apus se întindea peste ocean, făcîndu-l să pară un sos de lămîie clocotind într-o tigaie, căpătînd treptat o nuanță tot mai închisă de galben.

Cînd ajunse în Malibu, telefonul sună din nou. I se indică un viraj care urma să-l ducă la Santa-Fe-by-the-Sea, un restaurant situat pe faleză.

– Pune telefonul pe scaunul din dreapta și lasă mașina valetului. Știe cine ești. Rezervarea este pe numele tău, spuse cel care sunase și închise telefonul.

Marele restaurant arăta ca o casă de chirpici adusă din New Mexico, cu ferestre mărginite cu turcoaz, uși turcoaz și alei cu dale de argilă roșie. Peisajul era alcătuit din ronduri cu cactuși mărginite de pietricele albe și doi copaci castanii mari, cu frunze verde-închis și umbrele de flori albe.

Valetul hispanic era cu mult mai chipeș decît orice vedetă latino-americană de cinema, din prezent sau din trecut, afișînd o privire capricioasă ucigătoare, pe care o exersase cu siguranță în fața oglinzii pentru a fi eventual folosită în fața unui aparat de filmat. După cum promisese bărbatul care sunase, valetul îl aștepta pe Joe și nu-i ceru nici un act pentru Mustang.

În interior, restaurantul Santa-Fe-by-the-Sea etala grinzi de tavan din trunchiuri de pin, pereţi de culoarea vaniliei şi alte dale de argilă roşie. Scaunele, mesele şi alte mobile, care din fericire nu împingeau motivele sud-vestice pînă la extrem, erau piese J. Robert Scott cu preţ redus, deşi nu foarte ieftine şi paleta decoratorului se limitase la culori pastelate, pentru a reda modele Navajo clasice.

Se cheltuise o avere acolo şi Joe era extrem de conştient că arăta jalnic în decorul acela. Nu se mai bărbierise de cînd plecase spre Colorado, în urmă cu peste douăsprezece ore. Întrucît majoritatea starurilor masculine de cinema şi a regizorilor contemporani abordau permanent un stil de viaţă adolescentin, blugii erau acceptaţi chiar şi în cele mai pretenţioase localuri din Los Angeles. Dar noul lui sacou de catifea reiată era şifonat şi lăbărţat, după ce fusese udat de ploaie şi Joe avea înfăţişarea răvăşită a unui turist – sau a unui beţiv venit direct de la un chef.

Tînăra patroană, frumoasă ca orice actriţă celebră şi petrecîndu-şi fără îndoială timpul într-un restaurant în aşteptarea rolului cu care va cîştiga Oscarul, păru să nu găsească nimic de dispreţuit în înfăţişarea lui. Îl conduse la o masă de la fereastră, pregătită pentru două persoane.

Tot peretele dinspre vest al clădirii era făcut din sticlă. Jaluzele din plastic alb îmblînzeau puterea soarelui la apus. Priveliştea liniei coastei era spectaculoasă, arcuindu-se înspre exterior, atît la nord cît şi la sud – iar marea era mare.

– Asociata dumneavoastră întîrzie, spuse patroana referindu-se evident la Demi. V-a rugat să luaţi masa singur, căci va veni şi dînsa mai tîrziu.

Lui Joe nu-i plăcea cum evoluează lucrurile. Nu-i plăcea deloc. Abia aştepta să ia legătura cu Rose, să afle ce avea să-i spună – abia aştepta s-o găsească pe Nina.

Dar trebuia să joace după regulile lor.

– Bine, mulţumesc. Dacă Tom Cruise ar fi făcut o operaţie estetică pentru a-şi perfecţiona înfăţişarea, poate că ar fi

fost la fel de chipeş ca ospătarul lui Joe. Numele lui era Gene şi parcă i se inserase, prin operaţie, o licărire specială în ochii cu nuanţa de albastru a flăcării de gaz.

După ce comandă o bere Corona, Joe se duse la toaletă şi se privi în oglindă. Cu ţepii mijindu-i pe faţă, semăna cu unul dintre criminalii Beagle Boys din desenele animate cu Scrooge McDuck. Se spălă pe mîini şi pe faţă, se pieptănă şi îşi netezi sacoul. Dar tot arăta de parcă ar fi trebuit să stea nu la o masă de lîngă fereastră, ci lîngă o ladă de gunoi.

Întors la masa lui, sorbind o bere rece, îi trecu în revistă pe ceilalţi clienţi. Cîţiva erau celebri.

Un erou al filmelor de acţiune, aşezat trei mese mai încolo, era şi mai nebărbierit decît el şi avea părul mătuit şi ciufulit ca al unui băieţel abia trezit din somn. Era îmbrăcat cu blugi negri zdrenţuiţi şi o cămaşă de frac cu jabou.

Mai aproape, era un actor nominalizat la Oscar şi cunoscut consumator de heroină, într-o costumaţie excentrică, scoasă parcă din dulap într-o stare de beţie a culorilor: espadrile negre, fără ciorapi, pantaloni de golf verzi, sacou sport în carouri maro şi cămaşă de doc bleu. Şi totuşi mai colorate decît aceste combinaţii erau ochii injectaţi şi pleoapele roşii ca focul.

Joe se relaxă, bucurîndu-se de mîncare. Piureul de porumb şi supa de fasole neagră erau puse în aceeaşi farfurie, alcătuind un model *yin-yang* în galben şi negru. Somonul la grătar cu *mesquite* era aşezat pe un strat de *salsa* cu mango şi ardei roşu. Totul era delicios.

În timp ce mînca, se uita cînd la clienţi, cînd la mare. Chiar şi cei care nu erau celebri erau pitoreşti, adesea tulburători şi în general participanţi la un spectacol oarecare.

Los Angelesul este oraşul cel mai strălucitor, cel mai ordinar, mai elegant, mai mizerabil, mai inteligent, mai tîmpit, mai frumos, mai urît, mai progresist, mai retrograd, mai altruist, mai înfumurat, mai priceput în afaceri, mai ignorant din punct de vedere politic, mai artistic, mai iubitor de

crime, mai obsedat de semnificaţii, mai setos de bani, mai reţinut, mai agitat oraş de pe planetă. Şi dacă alegi din el două felii cît mai deosebite, cum ar fi Bel Air şi Watts, ele se aseamănă totuşi în esenţă: toate mustesc de aceleaşi pofte, speranţe şi disperări nebune.

În timp ce termina masa cu budincă cu pîine de mango şi îngheţată de jalapeño, Joe se mira să constate cît de mult îi plăcea să privească oamenii. Petrecuse împreună cu Michelle după-amieze întregi, hoinărind prin locuri total diferite cum ar fi Rodeo Drive şi City Walk, încercînd distracţia „pe două picioare", dar în anul care se scursese nu-l interesaseră ceilalţi oameni, ci doar persoana lui şi propria suferinţă.

Vestea că Nina trăieşte şi perspectiva de a o găsi îl scoteau treptat pe Joe din carapacea lui şi îl redau vieţii.

O negresă robustă, îmbrăcată cu un *muumuu* roşu cu auriu şi împodobită cu un kilogram de bijuterii îi ţinuse locul patroanei. Acum conducea doi bărbaţi la o masă din apropiere.

Noii clienţi erau amîndoi îmbrăcaţi cu pantaloni negri, cămăşi de mătase albă şi jachete de piele neagră, moi ca mătasea. Cel mai vîrstnic, de circa patruzeci de ani, avea nişte ochi trişti imenşi şi o gură suficient de senzuală pentru a-i asigura un contract pentru o reclamă la rujul Revlon. Era suficient de chipeş pentru a fi chelner – dar avea nasul roşu şi deformat de mulţi ani de beţie zdravănă şi nu-şi închidea aproape deloc gura, ceea ce-i dădea o expresie confuză. Însoţitorul lui, cu ochi albaştri şi cu vreo zece ani mai tînăr, avea faţa atît de congestionată, de parcă fusese fiert şi era blestemat cu un zîmbet nervos pe care nu şi-l putea stăpîni, de parcă ar fi suferit de o nesiguranţă cronică.

Bruneta unduioasă care lua masa cu vedeta de cinema dependentă de heroină se simţi instantaneu atrasă de tipul cu gura gen Mick Jagger, în ciuda nasului lui ca un trandafir. Îl privea cu atîta insistenţă, încît el reacţionă rapid, ca un păstrăv

care reacționează față de un vierme gras ieșit la suprafața unui rîu – deși era greu de stabilit care din cei doi era păstrăvul și care era delicioasa bucățică.

Actorul drogat simți înflăcărarea însoțitoarei sale care începu să-l privească pe tip cu ochi melancolici – deși mai degrabă îl străfulgera cu privirea decît cocheta cu el. Se ridică brusc de la masă, cît pe-aci să răstoarne scaunul și își croi drum prin restaurant, de parcă ar fi intenționat să-l lovească sau să-l înghită pe rivalul lui. Dar ocoli masa celor doi bărbați și dispăru în holul care ducea spre toaletă.

Bărbatul cu ochi triști mînca niște crevete pe un strat de mămăligă. Înfigea vîrful furculiței în fiecare crustaceu și îl studia admirativ, după care îl sugea cu o plăcere obscenă. În timp ce savura agale fiecare îmbucătură, se uita spre brunetă, ca și cum ar fi vrut să-i spună că dacă va avea vreodată ocazia să se culce cu ea, putea fi sigură că va sfîrși prin a fi la fel de meticulos decojită și disecată precum crevetele.

Bruneta era excitată sau scîrbită. Greu de spus. Cu ajutorul cîtorva Angelenos, cele două atitudini erau la fel de strîns legate ca organele unor gemene siameze inoperabile. În orice caz, ea părăsi masa actorului dependent de droguri și își trase un scaun la masa celor doi bărbați în jachete de piele.

Joe se întrebă cît de interesantă va deveni situația cînd se va întoarce actorul ratat – fără îndoială cu urme de praf alb licărind în jurul nărilor, întrucît heroina care se trafica era suficient de pură pentru a fi prizată. Înainte de a evolua lucrurile, chelnerul, Gene cel cu ochi sticloși, se opri să-i spună că masa este gratis și că Demi îl așteaptă în bucătărie.

Mirat, Joe lăsă un bacșiș și urmă indicațiile lui Gene spre holul care ducea la toaletă și la bucătărie.

Amurgul de vară tîrzie se lăsă, în sfîrșit. La linia de orizont plată ca o tavă de plăcinte, soarele ca un gălbenuș însîngerat se cocea căpătînd o nuanță mai închisă.

În timp ce Joe traversa restaurantul, unde toate mesele erau acum ocupate, ceva din acel tablou cu trei personaje –

bruneta şi cei doi bărbaţi în haine de piele – îi zgîndărea memoria. Cînd ajunse în coridorul dinspre bucătărie, îl obseda senzaţia de *déjà vu*.

Înainte de a păşi pe coridor, Joe mai aruncă o privire în urmă. Îl văzu pe seducător cu furculiţa ridicată, savurînd cu privirea lui tristă un crevete străpuns, în timp ce bruneta murmura ceva şi bărbatul nervos cu faţă trandafirie privea.

Nedumerirea lui Joe se transformă în panică.

Preţ de o clipă, nu înţelese de ce i se uscase gura şi de ce inima începuse să-i bată nebuneşte. Apoi văzu cu ochii minţii furculiţa metamorfozîndu-se într-un pumnal, iar crevetele deveni o felie de brînză Gouda.

Doi bărbaţi şi o femeie. Nu într-un restaurant, ci într-o cameră de hotel. Nu bruneta aceea, ci Barbara Christman. Şi dacă nu acei doi bărbaţi, doi care semănau uluitor cu ei.

Desigur, Joe nu-i văzuse în viaţa lui, doar ascultase descrierea pe care le-o făcuse Barbara pe scurt, dar foarte clar. Ochii de cîine de vînătoare, nasul roşu de... „decenii de băutură", gura cu buze groase. Cel mai tînăr din cei doi: cu faţa trandafirie, străfulgerată neîncetat de un zîmbet.

După mai mult de douăzeci şi patru de ore, Joe nu mai putea să creadă în coincidenţe.

Era cu neputinţă, dar Teknologik se afla acolo.

Se grăbi să traverseze coridorul, trecu printr-una din cele două uşi batante şi intră într-o anticameră spaţioasă folosită ca zonă de preparare a salatelor. Cei doi bărbaţi în uniforme albe care aranjau rapid şi competent platourile cu verdeţuri nu-i aruncară nici o privire.

Dincolo de ei, în bucătăria principală, negresa robustă, îmbrăcată în acel *muumuu* amplu, îl aştepta. Nici măcar rochia ei sclipitoare şi cascadele de bijuterii strălucitoare nu-i puteau masca neliniştea. Faţa ei de mamă bună, de cîntăreaţă de jazz, era frumoasă şi vie, făcută parcă pentru a fi veselă, dar în clipa aceea nu-i ardea nici de cîntat, nici de rîs.

– Mă cheamă Mahalia. Îmi pare rău că n-am putut să iau masa cu tine, chipeşule Joe. Ar fi fost o mare bucurie. Vocea ei sexi-voalată o indica drept femeia pe care el o numise Demi. Dar s-a produs o modificare de planuri. Urmează-mă, scumpule.

Cu extraordinara măreţie a unei nave mari care iese din port, Mahalia navigă prin bucătăria imaculată şi agitată, plină de maiştri bucătari, bucătari simpli şi ajutoare, pe lîngă maşini de gătit, cuptoare şi grătare, prin abur şi fum de carne friptă, prin mirosul iute de ceapă care făcea ochii să lăcrimeze.

Mergînd repede în urma ei, Joe spuse:

– Deci ştii de ei?

– Desigur. S-a dat azi la ştiri la televizor. Ăştia de la ştiri îţi arată nişte chestii de ţi se încreţeşte părul, după care îţi bagă reclame. Grozăvia asta schimbă totul.

Joe o luă pe după umeri şi o opri.

– La ştirile de la televizor?

– Au fost ucişi nişte oameni după ce ea a vorbit cu ei.

Chiar şi în vîltoarea aceea de activităţi culinare în care era prins personalul din jurul lor, puteau beneficia de intimitate pentru conversaţia lor datorită diverselor zgomote care le acopereau vorbele: oalele zăngăneau, tigăile zornăiau, mixerele uruiau, telurile fîşîiau, farfuriile clănţăneau, totul bîzîia, clincănea, păcănea, trosnea, pocnea, sfîrîia.

– Ei i-au zis altfel la ştiri, spuse Mahalia, dar cu siguranţă că e vorba de crimă.

– Nu la asta mă refeream, spuse el. Eu vorbeam despre bărbaţii din restaurant.

Femeia se încruntă.

– Care bărbaţi?

– Ăia doi. În pantaloni negri, cămăşi albe de mătase, haine negre de piele...

– I-am condus la masă.

– Exact. I-am recunoscut acum un minut.

– Ticăloşi?

– Dintre cei mai răi.

Ea clătină din cap, nedumerită.

– Dar, iubitule, ştim precis că n-ai fost urmărit.

– Eu nu, dar poate că ai fost tu urmărită. Sau poate altcineva care o protejează pe Rose a fost urmărit.

– Nici dracu' n-ar fi reuşit s-o găsească pe Rose dacă ar fi fost nevoit să ajungă la ea prin noi.

– Dar au aflat cumva cine o ascunde de un an de zile şi acum strîng cercul.

Victorioasă, înarmată cu o încredere de nestrămutat, Mahalia spuse:

– Nimeni n-o s-o atingă pe Rosie nici măcar cu un deget.

– E aici?

– Te aşteaptă.

Lui Joe îi trecu un fior rece prin inimă.

– Nu înţelegi... cei doi din restaurant nu vor veni singuri. Precis mai sînt unii afară. Poate o mică armată.

– Poate, dar habar n-au cu cine au de-a face, scumpule. Pe faţa ei neagră se aşternu o fermitate de neclintit. Noi sîntem baptişti.

Convins că nu auzise bine ce spusese femeia, Joe se grăbi să se ţină după ea prin bucătărie.

La celălalt capăt al vastei încăperi, trecură printr-o uşă deschisă, intrînd într-o spălătorie impecabilă, unde se curăţau şi se tăiau legumele înainte de a fi trimise în bucătăria principală. La ora aceea tîrzie pentru programul restaurantului, nimeni nu lucra acolo.

Dincolo de spălătorie era o cameră de primire cu pardoseală de ciment, unde mirosea a ţelină şi ardei, a lemn şi carton umed. Pe rafturile înşiruite de-a lungul peretelui din dreapta, cutii de fructe şi de legume goale şi lăzi de sticle de bere goale erau stivuite pînă aproape de tavan.

Drept în faţă, sub plăcuţa care indica ieşirea, era o uşă lată din oţel, închisă pe moment, dincolo de care era clar că

parcau camioanele furnizorilor, pregătite să predea marfa. În stînga era un lift.

– Rose e jos. Mahalia apăsă pe buton şi uşa liftului se deschise imediat.

– Ce e sub noi?

– Pe vremuri, ăsta era liftul de serviciu pentru o sală de banchete şi o faleză, unde puteai să faci petreceri trăsnet chiar pe plajă, dar acum n-o mai putem folosi ca localul dinainte. Poliţia de coastă ne-a impus un regulament strict. Acum e doar magazie. După ce o s-ajungi jos, o să pun nişte băieţi să mute toate etajerele cu cutii goale pe peretele ăsta. O să acoperim perfect liftul. N-o să ştie nimeni că e un lift aici.

Îngrijorat că va fi încolţit, Joe întrebă:

– Dar dacă vor veni să caute şi vor găsi liftul?

– N-o să-ţi mai zic Joe cel chipeş, ci Joe cel îngrijorat.

– Vor veni pînă la urmă să caute. Nu vor aştepta ora închiderii ca să plece acasă. Deci după ce ajung jos, o să am altă cale de ieşire? insistă el.

– N-am blocat niciodată scara principală pe unde coborau clienţii. Am acoperit doar intrarea cu nişte panouri cu balamale ca să nu se vadă. Dacă o iei pe acolo, ajungi vizavi de oficiul patroanei, unde se vede tot.

– Nu e bine.

– Deci dacă se întîmplă ceva, te furişezi spre uşa de jos şi pătrunzi pe faleză. De acolo, ai la dispoziţie plaja, tot ţărmul.

– Poate că păzesc şi ieşirea.

– E la poalele falezei. Nu se vede de sus. Încearcă să te relaxezi, iubitule. Sîntem de partea cea bună, ceea ce nu e tocmai rău.

– Nu e mare lucru.

– Joe cel îngrijorat.

Joe intră în lift, dar blocă uşa care începea să alunece, în caz că s-ar fi închis.

– Ce legătură ai tu cu localul ăsta, Mahalia?

– Este pe jumătate proprietatea mea.

– Mîncarea e excelentă.

– Îţi închipui că nu ştiu? Uite-te la mine! spuse ea veselă.

– Ce legătură ai tu cu Rose?

– Foarte curînd o să-ţi spun, Joe cel Curios. Rosie s-a măritat cu fratele meu Louis, acum vreo douăzeci şi doi de ani. S-au cunoscut la colegiu. Nu m-am mirat prea tare cînd Louis s-a dovedit a fi destul de isteţ ca să ajungă la colegiu, dar tare m-am mirat că a avut destulă minte ca să se îndrăgostească de o fată ca Rosie. Apoi, desigur, s-a dovedit a fi un tîmpit, cînd hodoronc-tronc a divorţat de ea peste patru ani. Rosie nu putea să facă copii şi Louis îşi dorea mult copii – deşi dacă ar fi avut mai puţin aer în scăfîrlie şi puţin bun-simţ ar fi trebuit să-şi dea seama că Rosie e mai preţioasă decît o casă întreagă de plozi.

– Nu mai e cumnata ta de optsprezece ani şi totuşi tu eşti gata să-ţi pui pielea la saramură pentru ea?

– De ce nu? Îţi închipui că Rosie s-a prefăcut într-un vampir după ce prostul de Louis a divorţat de ea? Este aceeaşi bomboană de femeie pe care am cunoscut-o. O iubesc ca pe o soră. Hai că te aşteaptă, Joe cel Curios.

– Încă ceva. Mai devreme, cînd mi-ai spus că oamenii aceştia nu ştiu cu cine au de-a face... N-ai spus cumva „Noi sîntem baptişti?"

– Exact aşa am spus. „Duri" şi „baptişti" nu se cam adună în mintea ta... asta era?

– Păi...

– Mama şi tata s-au luptat cu Ku-Klux-Klanul în Mississippi pe vremea cînd Ku-Klux-Klanul era mai colţos ca acum şi la fel au făcut bunica şi bunicul înaintea lor şi nu s-au lăsat doborîţi de frică. Cînd eram copil, am înfruntat uraganele din Golful Mexicului, inundaţiile din deltă, epidemiile de encefalită şi perioadele de sărăcie cînd nu ştiam ce vom mînca în ziua următoare, dar am trecut peste toate şi am continuat să cîntăm tare în corul bisericii în fiecare duminică.

Poate că pușcașii Marinei Statelor Unite sînt ceva mai duri decît oricare negru baptist din sud, dar nu cu mult.

– Rose are noroc cu o prietenă ca tine.

– Eu am noroc, spuse Mahalia. Ea îmi dă curaj – acum mai mult ca oricînd. Hai, Joe. Stai acolo cu ea pînă închidem localul și găsim o cale să te scoatem. O să vin după tine cînd va veni momentul.

– Pregătește-te de bucluc cu mult înainte de asta.

– Du-te.

Joe lăsă ușile să se închidă.

Liftul coborî.

14

Iat-o, în sfîrșit, singură, la celălalt capăt al acelei încăperi lungi, pe doctor Rose Marie Tucker, pe unul dintre cele patru scaune pliante de la o masă de lucru scrijelită, aplecată în față, cu brațele pe tăblie, cu mîinile împreunate, așteptînd în tăcere, cu o privire gravă și plină de tandrețe, iată minuscula supraviețuitoare, păstrătoarea secretelor pe care Joe se zbătuse să le afle, dar de care acum, brusc, se temea.

Cîteva dintre aplicele încastrate în tavan conțineau becuri consumate, iar cele bune erau așezate la întîmplare și drept urmare pardoseala pe care o străbătu el încet era împestrițată cu lumini și umbre, ca o împărăție subacvatică. Propria lui umbră i-o lua înainte, apoi rămînea în urmă, iarăși i-o lua înainte, se pierdea într-o pată de întuneric și dispărea ca un suflet dat uitării, pentru a reapărea apoi după alți trei pași. Se simțea ca un condamnat scufundat în adîncimile de beton ale unei temnițe din care nu se mai iese, pe lungul drum al morții, spre pedeapsa capitală – și totuși, în același timp credea în posibilitatea iertării și a învierii. În timp ce se apropia de revelația care îi înălțase pe Georgine și Charlie Delmann de la deznădejde la euforie,

în timp ce se apropia de adevărul despre Nina, în sufletul lui era un vîrtej de curente contradictorii şi speranţa străpungea întunericul lui lăuntric ca nişte stoluri de peştişori fosforescenţi.

De peretele din stînga erau rezemate cutii cu rezervele restaurantului, în principal prosoape de hîrtie pentru toalete, lumînări pentru mese şi piese pentru instalaţiile sanitare, achiziţionate *en gros*. Pe peretele din dreapta, care dădea spre plajă şi spre ocean, erau două uşi şi nişte geamuri mari, dar ţărmul nu se vedea, pentru că sticla era protejată de jaluzele metalice Rolladen. Sala de banchete semăna cu un buncăr.

Joe îşi trase un scaun şi se aşeză la masă, în faţa lui Rose.

La fel ca în cimitir în ziua precedentă, femeia aceasta emana o forţă charismatică atît de puternică, încît statura ei mignonă era o sursă de mirare permanentă. Din punct de vedere fizic, părea mai impunătoare decît Joe – şi totuşi încheieturile mîinilor ei erau la fel de firave ca ale unei fetiţe de doisprezece ani. Ochii ei magnetici îl ţintuiau, îl înduioşau şi înţelepciunea care se citea în ei îl umilea cum n-ar fi putut să-l umilească un bărbat de două ori cît el – şi totuşi trăsăturile ei păreau atît de fragile, gîtul ei atît de subţire, umerii ei atît de delicaţi, încît părea vulnerabilă ca un copil.

Joe întinse mîna peste masă, spre ea.

Ea îi apucă mîna.

În el, spaima se lupta cu speranţa şi, în timp ce se purta această bătălie, nu reuşi să vorbească pentru a întreba de Nina.

Mai gravă decît fusese la cimitir, Rose spuse:

– Totul merge groaznic. Ei îi ucid pe toţi cei cu care vorbesc. Nu se vor da în lături de la nimic.

Uşurat de obligaţia de a pune el primul întrebarea fatală despre fiica sa mai mică, Joe îşi recăpătă glasul.

– Am fost acolo, la casa din Hancock Park, cu soţii Delmann... şi Lisa.

Rose făcu ochii mari, cuprinsă de panică.

– Vrei să spui că... s-a întîmplat?

– Da.

Mîna ei mică îi strînse tare mîna.

– Ai văzut?

El dădu din cap.

– S-au omorît. Atîta violenţă... atîta nebunie...

– Nu era nebunie. Nici sinucidere. Crimă. Dar cum Dumnezeu ai scăpat?

– Am fugit.

– În timp ce ei erau ucişi?

– Charlie şi Georgine erau deja morţi. Lisa încă ardea.

– Deci ea nu era încă moartă cînd tu alergai?

– Nu. Era încă în picioare, ardea, dar nu ţipa, pur şi simplu ardea... ardea liniştit.

– Deci ai plecat la timp. S-a petrecut o minune cu tine.

– Cum le-au făcut asta, Rose? Cum?

Coborîndu-şi privirea din ochii lui spre mîinile lor înlănţuite, Rose nu răspunse la întrebarea lui Joe. Spuse apoi mai degrabă către ea însăşi decît către el:

– Am crezut că aşa trebuie începută treaba – aducînd vestea familiilor care-i pierduseră pe cei dragi în acel avion. Dar din cauza mea... e atîta sînge...

– Chiar ai fost la bordul avionului 353? întrebă el.

Ea îi întîlni din nou privirea.

– La *economic*. Rîndul şaisprezece, locul B, al doilea de la geam.

În glasul ei era adevărul, la fel de sigur cum ploaia şi soarele sînt într-un fir verde de iarbă.

Joe spuse:

– Chiar ai plecat de la locul accidentului nevătămată.

– Neatinsă, rosti ea încet, întărind miracolul supravieţuirii ei.

– Şi nu erai singură.

– Cine ţi-a spus?

– Nu soţii Delmann. Nimeni din cei cu care ai vorbit. Toţi ţi-au rămas credincioşi, au păstrat secretele pe care le-ai împărtăşit. Modul în care am aflat îşi are rădăcinile în noaptea aceea. Îi ţii minte pe Jeff şi Mercy Ealing?

Un zîmbet vag flutură pe buzele ei şi apoi dispăru cînd spuse:

– De la Loose Change Ranch.

– Am fost acolo astăzi după-amiază, spuse el.

– Sînt oameni cumsecade.

– Duc o viaţă frumoasă, liniştită.

– Şi tu eşti un bun reporter.

– Cînd misiunea mă interesează.

Ochii ei erau două lacuri care luminează în bezna de la miezul nopţii şi Joe nu-şi dădea seama dacă tainele scufundate în ele îl vor îneca sau îl vor scoate la suprafaţă.

Rose spuse:

– Îmi pare rău pentru toţi oamenii din avionul acela. Îmi pare rău că au murit înainte de a le veni sorocul. Îmi pare rău pentru familiile lor... pentru tine.

– Nu ţi-ai dat seama că îi puneai în pericol, nu?

– Dumnezeule, nu!

– Atunci nu te simţi vinovată.

– Ba da.

– Te rog, spune-mi, Rose. Am făcut cale lungă ca s-aud. Spune-mi ce le-ai spus celorlalţi.

– Dar ei îi ucid pe toţi cărora le spun. Nu i-au ucis doar pe soţii Delmann, ci şi pe alţii, încă şase.

– Nu-mi pasă de pericol.

– Mie-mi pasă. Pentru că acum ştiu în ce pericol te pun şi trebuie să ţin seama de asta.

– Nu e nici un pericol. Absolut nici unul. Eu sînt oricum mort, spuse el. Doar dacă nu cumva ceea ce ai să-mi spui îmi va reda viaţa.

– Eşti un om bun. În anii care ţi-au mai rămas de trăit poţi ajuta mult lumea asta întoarsă cu susu-n jos.

– Nu în starea în care sînt.

Ochii ei, lacurile acelea, erau tristețea întruchipată. Dintr-o dată îl speriară atît de mult, încît își dori să le ocolească privirea, dar nu putea.

Conversația lor îi dăduse răgaz să abordeze întrebarea pe care la început o evitase, dar acum știa că trebuie s-o pună înainte de a-și pierde din nou curajul.

– Rose... unde este fiica mea, Nina?

Rose Tucker ezită. În cele din urmă, își băgă mîna rămasă liberă într-un buzunar interior al sacoului bleumarin și scoase din el o fotografie Polaroid.

Joe văzu că era o imagine luată în amurg a pietrei de mormînt cu plăcuța de bronz pe care erau scrise numele soției și a fiicelor lui – una din cele făcute de ea în ziua precedentă.

Strîngîndu-i mîna în semn de încurajare, ea îi vîrî fotografia în mînă.

Privind fotografia, Joe spuse:

– Ea nu e aici. Nu e în pămînt. Michelle și Chrissie, da. Dar Nina nu.

Ea spuse, aproape în șoaptă:

– Deschide-ți inima, Joe. Deschide-ți inima și mintea – și ce vezi?

În sfîrșit ea îi oferea darul de metamorfozare pe care îl oferise Norei Vadance, soților Delmann și altora.

El privi fotografia.

– Ce vezi, Joe?

– O piatră de mormînt.

– Deschide-ți mintea.

Cu speranțe pe care nu le putea exprima în cuvinte, dar care îi făceau inima să alerge, Joe cercetă imaginea din mîna lui.

– Granit, bronz... iarbă în jur.

– Deschide-ți inima, șopti ea.

– Cele trei nume ale lor... datele...

– Mai privește.

– ...soare... umbre...

– Deschide-ţi inima.

Deşi sinceritatea lui Rose era evidentă şi nu putea fi pusă la îndoială, mica ei mantra – „Deschide-ţi mintea, deschide-ţi inima" – începu să pară stupidă, de parcă ea n-ar fi fost om de ştiinţă, ci un guru din New Age.

– Deschide-ţi mintea, insistă ea cu blîndeţe.

Granitul. Bronzul. Iarba din jur.

Ea spuse:

– Nu e deajuns să te uiţi. Trebuie să vezi.

Laptele dulce al speranţei începu să se brînzească şi Joe simţi că figura lui devine acră.

Rose spuse:

– Ţi se pare fotografia ciudată? Nu pentru ochi... pentru vîrfurile degetelor... Simţi ceva deosebit cînd îţi atinge pielea?

Joe era cît pe-aci să-i spună că nu o simţea altfel decît era, o fotografie afurisită de Polaroid, lucioasă şi rece – dar apoi simţi ceva deosebit.

Mai întîi deveni conştient de urzeala complicată a propriei sale pieli, cum nu i se mai întîmplase şi nici nu şi-ar fi imaginat că este posibil. Simţea fiecare arcuire, buclă şi spirală cînd atingea fotografia şi fiecare ridicătură sau şanţ minuscul al pielii de pe fiecare buric al degetelor părea să aibă propria sa reţea de terminaţii nervoase extrem de sensibilă.

Dinspre fotografia Polaroid se revărsau spre el mai multe date tactile decît era capabil să prelucreze sau să înţeleagă. Era copleşit de netezimea fotografiei, dar şi de miile de adînciturі microscopice de pe suprafaţa clişeului care erau invizibile pentru ochiul liber şi de modul în care simţea vopselele, fixativele şi alte substanţe chimice din alcătuirea imaginii cimitirului.

Apoi imaginea Polaroid căpătă nu pentru ochiul, ci pentru simţul lui tactil, adîncime, de parcă nu era doar o fotografie bidimensională, ci o fereastră cu vedere spre

mormînt, o fereastră prin care putea să întindă mîna. Simţea soarele cald de vară pe degete, simţea granitul, bronzul şi un fir de iarbă.

Şi mai straniu: acum simţea o culoare, de parcă nişte sîrme îi treceau prin creier, zăpăcindu-i simţurile şi spuse: „albastru" şi imediat simţi un val orbitor de lumină şi auzi rostind de undeva, de departe, „strălucitor".

Senzaţiile de albastru şi de lumină deveniră repede experienţe vizuale autentice: sala de banchete începu să se piardă într-o ceaţă albăstrie-strălucitoare.

Cu răsuflarea tăiată, Joe scăpă fotografia din mînă, de parcă ar fi căpătat viaţă în mîna lui.

Strălucirea albastră se transformă brusc într-un mic punct în centrul cîmpului său vizual, ca imaginea de pe ecranul unui televizor cînd îl închizi din buton. Punctul se micşoră pînă ce ultima fărîmă de lumină pluti o secundă ca o stea, dar apoi dispăru prin implozie.

Rose Tucker se aplecă peste masă, spre el.

Joe privi în ochii ei autoritari şi zări ceva diferit de ceea ce văzuse pînă atunci. Tristeţea şi mila mai erau acolo. Erau şi înţelegerea şi inteligenţa ca întotdeauna. Dar acum văzu – sau crezu că vede – o parte a ei care galopa pe un cal nebun al obsesiei spre o stîncă peste care voia să-l atragă şi pe el.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, ea spuse:

– Joe, ceea ce-ţi produce ţie teamă nu are nici o legătură cu mine. Tu te temi de fapt să-ţi deschizi mintea la ceva ce ai refuzat toată viaţa să crezi.

– Glasul tău, spuse el, şoapta, propoziţiile repetate de tine – „deschide-ţi inima, deschide-ţi mintea" – ca un hipnotizator.

– Doar nu crezi una ca asta, spuse ea calmă ca întotdeauna.

– E ceva pe fotografia Polaroid, spuse el auzindu-şi tremurul disperat al vocii.

– Ce vrei să spui?

– O substanţă chimică.

– Nu este.

– Un drog halucinogen. Care se absoarbe prin piele.

– Nu.

– Ceva ce am absorbit prin piele, insistă el, mi-a modificat percepţia. Îşi frecă mîinile de haina de catifea reiată.

– Nimic de pe fotografie nu putea să-ţi intre în sînge atît de repede. Nimic nu te-ar fi putut afecta în cîteva secunde.

– Nu ştiu dacă asta e adevărat.

– Eu ştiu.

– Nu sînt farmacolog.

– Consultă unul, spuse ea fără răutate.

– Fir-ar să fie! Era în mod absurd furios pe ea, aşa cum se înfuriase pentru scurt timp şi pe Barbara Christman.

Cu cît el era mai tulburat, cu atît era ea mai calmă.

– Ceea ce ai trăit tu se numeşte sinestezie.

– Ce?

Pe tonul omului de ştiinţă, Rose spuse:

– Sinestezie. O senzaţie care se manifestă într-o modalitate atunci cînd un stimul este aplicat într-o modalitate diferită.

– Aiureli.

– Nicidecum. De exemplu, se cîntă cîteva măsuri dintr-o melodie cunoscută, dar în loc să le auzi, vezi o anumită culoare sau simţi un miros asociat. Este o senzaţie rară la majoritatea oamenilor, dar asta simt cei mai mulţi la primul contact cu aceste fotografii – şi este o senzaţie des întîlnită la mistici.

– Mistici! Lui Joe îi venea să scuipe pe jos. Eu nu sînt mistic, doamnă doctor Tucker. Eu sînt reporter de crime – sau am fost. Pentru mine numai realitatea contează.

– Sinestezia nu este pur şi simplu rezultatul unui fanatism religios, dacă asta crezi, Joe. Este o experienţă trăită chiar şi de necredincioşi, argumentată ştiinţific şi unii oameni cu cunoştinţe temeinice cred că este o privire aruncată într-un mod de percepţie superior.

Ochii ei, lacuri reci, păreau acum fierbinți și cînd el îi privi, întoarse iarăși capul, de teamă că focul ei îl va cuprinde și pe el. Nu știa precis dacă vedea răul în ea sau dacă voia doar să-l vadă și era total derutat.

– Dacă ar fi existat pe fotografie un drog ce pătrunde prin piele, spuse ea, cu vorba dulce a unui diavol, efectul ar fi rămas și după ce ți-a scăpat fotografia din mînă.

El nu spuse nimic, învîrtindu-se în vîrtejul lui lăuntric.

– Dar cînd ai lăsat din mînă fotografia, efectul a încetat. Pentru că aici te confrunți cu ceva care nu este nici pe departe la fel de liniștitor ca o simplă iluzie, Joe.

– Unde e Nina? întrebă el.

Rose arătă spre fotografia Polaroid care era acum pe masa unde o lăsase el.

– Privește. Vei vedea.

– Nu.

– Nu te teme.

Furia începu să clocotească în el. Era acea furie sălbatică de care se mai înspăimîntase. Și acum îl înspăimîntă, dar n-o putea stăpîni.

– Unde-i Nina, fir-ar să fie?

– Deschide-ți inima, rosti ea încet.

– Asta-i o tîmpenie!

– Deschide-ți mintea.

– Cît de mult? Pînă ce o să-mi golesc capul? Așa vrei să ajung?

Ea îi lăsă răgaz să-și revină, apoi spuse:

– Nu vreau nimic de la tine, Joe. M-ai întrebat unde e Nina. Vrei să știi ce s-a întîmplat cu familia ta. Ți-am dat fotografia ca să vezi. Ca să vezi.

Voința ei era mai puternică decît a lui și după un timp el se pomeni că ia fotografia.

– Amintește-ți ce-ai simțit, îl încurajă ea. Lasă-te cuprins de același sentiment.

Dar el nu reuşi, deşi întoarse fotografia pe toate părţile în mîini. Făcu cercuri cu vîrfurile degetelor pe imaginea lucioasă, dar nu simţi granitul, bronzul, iarba. Evocă albastrul şi strălucirea, dar ele nu apărură.

Aruncînd dezgustat fotografia, Joe spuse:

– Nu ştiu ce să fac cu asta.

Enervant de răbdătoare, Rose zîmbi cu înţelegere şi îi întinse mîna.

El refuză s-o ia.

Deşi îl umilea ceea ce observa acum, înclinaţiile ei erau spre New Age, mai simţea că, nereuşind să se piardă a doua oară în strălucirea albastră a fantasmelor, le scăpase pe Michelle, Chrissie şi Nina.

Dar dacă trăirea lui fusese doar o halucinaţie, produsă de substanţe chimice sau hipnoză, nu avea deci nici o semnificaţie şi trezindu-se iarăşi din vis, nu mai putea aduce înapoi fiinţele iremediabil pierdute.

O rafală de nedumeriri ricoşă prin mintea lui.

Rose spuse:

– E-n regulă. Fotografia impregnată este de obicei suficientă. Dar nu întotdeauna.

– Impregnată?

– E-n regulă, Joe. E-n regulă. Din cînd în cînd, o persoană... o persoană ca tine... şi atunci singurul lucru care convinge este contactul galvanic.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Atingere.

– Ce atingere?

În loc să-i răspundă, Rose luă instantaneul Polaroid şi îl privi ca şi cum ar fi văzut clar ceva ce Joe nu vedea deloc. Dacă inima şi mintea ei erau prinse într-un vîrtej, ea ascundea bine acest lucru, căci părea liniştită ca un iaz într-un amurg fără vînt.

Seninătatea ei îl stîrni pe Joe.

– Unde-i Nina, fi-ar să fie? Unde e fetiţa mea?

Ea băgă calmă fotografia înapoi în buzunarul de la jachetă, apoi spuse:

– Joe, să zicem că eu am făcut parte dintr-un grup de oameni de știință angrenați într-o serie de experimente medicale revoluționare și apoi, să zicem, că pe neașteptate am descoperit ceva care ar putea dovedi că există un fel de viață după moarte.

– S-ar putea ca eu să fiu mult mai greu de convins decît tine.

Blîndețea ei era o contrapondere enervantă la duritatea lui:

– Nu este o idee atît de exagerată precum crezi. În ultimele două decenii, unele descoperiri din biologia moleculară și din unele ramuri ale fizicii par să indice tot mai clar existența unui univers creat.

– Ocolești întrebarea mea. Unde o ții pe Nina? De ce m-ai lăsat să cred că e moartă?

Fața ei rămase într-o încremenire aproape stranie. Vocea ei era la fel de calmă, pătrunsă parcă de pacea filosofiei Zen.

– Dacă știința ne-a oferit o cale de a găsi adevărul vieții după moarte, ai vrea să vezi cu adevărat dovada? Majoritatea oamenilor ar spune da imediat, fără a se gîndi că acest adevăr îi va schimba pentru totdeauna, va schimba ceea ei au considerat întotdeauna important, ceea ce intenționează ei să facă din viețile lor. Și apoi... dacă aceasta ar fi o revelație iritantă? Ai vrea să afli adevărul – chiar dacă ar fi la fel de înfricoșător ca înălțarea, la fel de înspăimîntător pe cît este de îmbucurător, la fel de ciudat, total și profund ciudat, ca iluminarea?

– Astea toate sînt niște aiureli pentru mine, doamnă doctor Tucker, niște nimicuri – ca vindecarea cu cristale, spiritele din canale sau omuleții cenușii care răpesc oameni în farfurii zburătoare.

– Nu e deajuns să privești, trebuie să vezi.

Prin lentilele roșii ale furiei sale defensive, Joe vedea calmul ei ca pe un instrument de manipulare. Se ridică de pe scaun, cu mîinile făcute pumn pe lîngă coapse.

– Ce aveai cu tine în avionul de L.A. și de ce ar fi dorit Teknologik și oamenii săi să ucidă trei sute treizeci de oameni ca să te oprească?

– Asta încerc să-ți spun.

– Atunci, spune-mi!

Ea închise ochii și își împleti mîinile ei mici, măslinii, de parcă ar fi așteptat să treacă furtuna ce se stîrnise în el – dar seninătatea ei nu făcea decît să întrețină rafalele din sufletul lui.

– Horton Nellor. A fost șeful tău, apoi al meu. Ce rol are în povestea asta? întrebă Joe.

Ea nu spuse nimic.

– De ce s-au sinucis soții Delmann, Lisa și Nora Vadance, căpitanul Blane? Și cum pot fi crime sinuciderile lor, cum spui tu? Cine sînt cei de sus? Ce naiba înseamnă toate astea? Joe tremura. Unde e Nina?

Rose deschise ochii și îl privi brusc cu îngrijorare, liniștea ei fiind în sfîrșit spulberată.

– Cine e sus?

– Doi bandiți care lucrează pentru Teknologik sau pentru cine știe ce agenție secretă, lua-o-ar naiba!

Ea își întoarse privirea spre restaurant.

– Ești sigur?

– I-am recunoscut la masă.

Rose se ridică repede și privi tavanul jos de parcă se afla într-un submarin care nu mai putea fi controlat și se scufunda în abis, calculînd furioasă imensa presiune ce amenință să-i strivească, așteptînd primele semne ale catastrofei.

– Dacă doi sînt înăuntru, cu siguranță că mai sînt și alții afară, spuse Joe.

– Dumnezeule! șopti ea.

– Mahalia încearcă să găsească un mod de a ne strecura afară neobservați după ora închiderii.

– Ea nu înțelege. Trebuie să ieșim de aici, acum.

– A stivuit cutiile din sala de recepție ca să acopere intrarea la lift...

– Nu-mi pasă de bărbaţii ăia şi nici de armele lor blestemate, spuse Rose, ocolind capătul mesei. Dacă vor coborî aici după noi, mă pot descurca. Nu-mi pasă dacă mor în felul ăsta, Joe. Dar ei n-au nevoie de fapt să vină după noi. Dacă ştiu că sîntem în clădirea asta acum, ne pot îndepărta.

– Ce?!

– Ne pot îndepărta, spuse ea speriată, îndreptîndu-se către una din uşile care dădeau spre plajă.

Joe o urmă, exasperat, spunînd:

– Ce-nseamnă asta... ne pot îndepărta?

Uşa era asigurată cu o pereche de zăvoare. Rose îl trase pe cel de sus.

Joe puse mîna pe cel de jos, împiedicînd-o să-l tragă.

– Unde e Nina?

– Dă-te la o parte, îi ceru ea.

– Unde e Nina?

– Joe, pentru numele lui Dumnezeu...

Era pentru prima dată cînd Rose Tucker părea vulnerabilă şi Joe avea de gînd să profite de momentul acela ca să obţină ceea ce dorea cel mai mult.

– Unde e Nina?

– Mai tîrziu. Îţi promit.

– Acum!

De sus se auzi un zgomot puternic.

Lui Rose i se tăie răsuflarea, se întoarse de la uşă şi îşi fixă din nou privirea pe tavan, de parcă acesta s-ar fi putut prăbuşi peste ei.

Joe auzi glasuri ridicate care se certau, filtrate de casa liftului – vocea Mahaliei şi vocile a cel puţin doi sau trei bărbaţi. Era sigur că zgomotul era produs de cutiile şi lăzile goale tîrîte şi aruncate din uşa liftului.

Cînd bărbaţii cu scurte de piele descoperă liftul şi află că există un subsol al clădirii, şi-ar putea da seama că lăsaseră o portiţă de ieşire, neacoperind plaja. Într-adevăr, s-ar putea ca alţii să caute chiar în momentul acela o cale

de coborîre de pe stînca aflată la o înălţime de cincisprezece metri, în speranţa să le taie calea.

Cu toate acestea, faţă-n faţă cu Rose, decis, în mod necugetat, să obţină un răspuns cu orice preţ, cumplit de insistent, Joe repetă întrebarea?

– Unde e Nina?

– A murit, spuse ea, smulgîndu-şi cu greu cuvintele de pe buze.

– Pe naiba!

– Te rog, Joe...

Era furios pe ea că-l mintea, la fel cum îl minţiseră atîţia în anul care trecuse.

– A murit, pe naiba! Cu neputinţă. Cu neputinţă, fir-ar să fie! Am vorbit cu Mercy Ealing. Nina trăia în noaptea aceea şi trăieşte şi acum, pe undeva.

– Şi dacă ei află că noi sîntem în clădirea asta, repetă Rose cu o voce care tremura de spaimă, ne pot îndepărta. Aşa cum au făcut cu soţii Delmann, cu Lisa, cu căpitanul Blane.

– Unde e Nina?

Se auzi motorul liftului şi cabina începu să urce.

– Unde e Nina?

Deasupra lor, luminile din sala de banchete se micşorară, probabil pentru că liftul îşi lua curentul din circuitul lor.

În clipa cînd luminile se micşorară, Rose ţipă îngrozită, se împinse în Joe, încercînd să-l clintească din loc şi îi înşfăcă sălbatic mîna pe care el o apăsa pe zăvorul de jos.

Unghiile ei îi intrară în carne, el şuieră de durere şi luă mîna de pe zăvor, iar ea deschise uşa. Înăuntru pătrunse o adiere cu miros de ocean şi Rose ieşi afară, în noapte.

Joe se repezi după ea, păşind pe o punte de lemn lată de şase metri şi lungă de douăzeci, suspendată lîngă restaurant, care duduia ca o tobă la fiecare pas al lui.

Soarele purpuriu sîngerase, cufundîndu-se într-o groapă înspre cealaltă parte a lumii. Cerul şi marea erau la apus ca

un corb întîlnind o cioară, cu pene line, senzuale şi îmbietoare ca moartea.

Rose era deja în capul scării.

Urmînd-o, Joe găsi două rînduri de trepte care coborau cinci sau şase metri pînă la plajă.

Neagră cum era Rose şi îmbrăcată în aceeaşi culoare, aproape că se topi în geometria întunecată a treptelor de sub el. Dar cînd ajunse pe nisipul palid, Rose îşi recăpătă conturul.

Ţărmul avea peste treizeci de metri lăţime în punctul acela şi valurile fosforescente se rostogoleau producînd un zgomot vag, care se strecura în jurul lui ca o mare fantomatică. Nu era o plajă pentru înot sau surfing şi nu se zăreau în nici o direcţie focuri şi nici măcar lanterne Coleman.

Spre est, cerul era alcătuit din băşici galbene pe fond negru, impregnat de licărirea oraşului, insistentă pe cît era de lipsită de sens. Dreptunghiurile de lumină galben-pal radiate de restaurantul de deasupra împestriţau o parte a plajei.

Joe nu încercă s-o oprească pe Rose sau s-o încetinească, ci după ce-o ajunse din urmă, alergă pe lîngă ea, scurtîndu-şi paşii ca să nu i-o ia înainte.

Ea era singura lui legătură cu Nina. Era derutat de misticismul ei evident, de brusca ei tranziţie de la un calm extatic la o spaimă superstiţioasă şi era furios că acum îl mintea în privinţa Ninei, după ce îl făcuse să creadă la cimitir că îi va spune în cele din urmă tot adevărul. Şi totuşi soarta lui şi a ei erau inextricabil legate, pentru că numai ea îl putea duce la fiica lui cea mică.

În timp ce alergau spre nord pe nisipul moale şi treceau de colţul restaurantului, cineva se repezi la ei din faţă, din dreapta, dinspre stîncă, o umbră în noapte, iute şi mare, ca fiara fără faţă care ne urmăreşte în coşmaruri, ne urmăreşte prin coridoarele visurilor.

– Păzea, o avertiză Joe pe Rose, dar văzuse şi ea atacatorul şi se ferea deja.

Joe încercă să intervină cînd forma aceea întunecată se repezi să-l izoleze de Rose – dar îl atacă un al doilea bărbat care se apropie de el dinspre mare. Acesta era o huidumă cît un fundaş de fotbal profesionist şi amîndoi căzură atît de dur, încît Joe ar fi trebuit să-şi piardă răsuflarea, dar nu şi-o pierdu de tot – şuiera, dar respira – pentru că nisipul în care aterizaseră era adînc şi moale, cu mult deasupra liniei de bătaie a valurilor.

Joe dădu din picioare, îşi folosi fără milă genunchii, coatele şi tălpile, se extrase de sub agresorul său, ridicîndu-se, cînd auzi pe cineva strigînd la Rose mai departe, pe ţărm – „Stai, căţea!" – după care auzi o împuşcătură, puternică, seacă. Nu voia să se gîndească la împuşcătura aceea, la sunetul şfichiuitor care trosnise peste plajă spre marea mormăitoare, nu voia să şi-o imagineze pe Rose cu un glonte în cap şi pe Nina pierdută din nou pentru totdeauna, dar nu putea să nu se gîndească, căci această eventualitate îi ardea suprafaţa creierului ca un fier înroşit în foc. Agresorul lui îl înjură şi se ridică din nisip. Cînd Joe se întoarse ca să înfrunte ameninţarea, era plin de răutatea şi furia din cauza cărora fusese eliminat din echipa de box în urmă cu douăzeci de ani, turbat ca un barbar care distruge biserici – era acum un animal, un prădător plin de cruzime, iute ca o felină şi sălbatic – şi reacţionă de parcă acel necunoscut era personal vinovat de artrita care făcuse din Frank un infirm, de parcă nemernicul acela ar fi făcut vreo vrajă pentru a umfla şi deforma încheieturile lui Frank, de parcă huliganul acela nenorocit ar fi fost singurul criminal care introdusese cumva o pîlnie în urechea căpitanului Blane pentru a turna prin ea un elixir al nebuniei, aşa că, Joe îl lovi cu picioarele în testicule şi cînd individul gemu şi începu să se încovoaie de durere, îl înşfăcă de cap şi în acelaşi timp îşi ridică genunchiul şi îl pocni cu el în faţă, înfigîndu-i-l tot mai adînc. Era un balet al violenţei şi Joe auzi efectiv cum nasul individului se sfărîmă şi simţi muşcătura dinţilor lui pe

roțulă. Tipul se prăbuși pe spate, pe plajă, imediat sufocîndu-se, scuipînd sînge și luptîndu-se să respire și plîngînd ca un copilaș, dar Joe nu era mulțumit, pentru că devenise sălbatic, mai sălbatic decît orice animal, sălbatic ca stihiile, un ciclon de furie, durere și umilință și dădea cu picioarele în locul unde credea că sînt coastele, ceea ce îl durea aproape la fel de mult pe cît îl durea pe cel care primea loviturile, pentru că Joe era încălțat cu adidași, nu cu pantofi duri și de aceea încerca să calce gîtul tipului ca să-i strivească traheea, dar îl călcă pe piept – și ar fi încercat din nou, l-ar fi omorît, fără să-și dea seama prea bine ce face, dar un al treilea agresor îl lovi din spate.

Joe căzu cu fața pe plajă, apăsat de greutatea noului agresor, țintuit de cel puțin o sută de kilograme. Cu capul într-o parte, scuipînd nisip, încercă să-l ridice pe individ de pe el, dar de data asta își pierdu cu adevărat respirația; o dată cu ea își pierdu și toată puterea și rămase neputincios.

În plus, în timp ce gîfîia disperat, în lipsă de aer, simți că agresorul lui îi lipește un obiect rece și dur de o parte a feței și își dădu seama ce era înainte de a auzi amenințarea.

– Dacă vrei să-ți zbor creierii, o s-o fac, spuse necunoscutul și vocea lui răsunătoare avea un timbru criminal. O s-o fac, dobitocule.

Joe îl crezu și nu se mai împotrivi. Se zbătea doar să-și recapete răsuflarea.

Capitularea lui tăcută nu-l mulțumi pe bărbatul furios care stătea peste el.

– Răspunde, ticălosule! Vrei să-ți zbor creierii? Vrei?

– Nu.

– Vrei?

– Nu.

– O să fii cuminte?

– Da.

– Nu mă mai țin nervii.

– Am înțeles.

– Lepădătură! rosti cu năduf necunoscutul.

Joe nu mai spuse nimic, scuipă nisip şi respiră adînc, recăpătîndu-şi puterea o dată cu gura aceea de aer, deşi încercă să stăvilească revenirea scurtei crize de nebunie care-l apucase.

„Unde e Rose?"

Bărbatul care stătea pe Joe răsufla şi el greu, exalînd vapori duhnind a usturoi, dîndu-i răgaz lui Joe să se liniştească, dar totodată recăpătîndu-şi şi el puterea. Mirosea a colonie de tei şi a fum de ţigară.

„Ce s-a întîmplat cu Rose?"

– Acum o să ne ridicăm, spuse tipul. Întîi eu. În timp ce mă ridic, chestia asta rămîne ţintită spre capul tău. Rămîi aşa cum eşti, întins în nisip, exact aşa cum eşti, pînă ce mă dau înapoi şi îţi spun că poţi să te ridici. Ca să-şi întărească vorbele, apăsă şi mai adînc ţeava pistolului în faţa lui Joe, răsucindu-o înainte şi înapoi; partea interioară a obrazului presată pe dinţi îi produse lui Joe durere. Ai înţeles, Carpenter?

– Da.

– Pot să te omor şi s-o şterg.

– Nu fac nimic.

– Nimeni nu mă poate atinge.

– Eu nu, în orice caz.

– Fiindcă am o insignă.

– Desigur.

– Vrei s-o vezi? Ţi-o înfig în buza aia nenorocită.

Joe nu mai spuse nimic.

Nu strigaseră „Poliţia", ceea ce nu dovedea că erau falşi poliţişti, ci doar că nu doreau să se expună. Sperau să-şi facă treaba repede, curat şi să dispară înainte de a li se cere să explice prezenţa lor autorităţilor locale, fapt care i-ar face cel puţin să se împotmolească în birocraţia interjudiciară ce ar putea duce la întrebări incomode despre legile apărate de ei. Dacă nu erau efectiv angajaţi ai companiei Teknologik, aveau

în spate o oarecare putere federală, dar nu strigaseră FBI, DEA sau ATF cînd se iviseră din beznă, deci erau probabil angajaţii unei agenţii clandestine, plătită din numeroasele miliarde de dolari repartizaţi de guvern prin registrele contabile, din ruşinosul Buget Negru.

În cele din urmă, necunoscutul se desprinse de Joe, pe un genunchi, apoi se ridică şi se dădu înapoi cu cîţiva paşi.

– Ridică-te.

Ridicîndu-se din nisip, Joe descoperi uşurat că ochii lui se adaptau rapid la întuneric. Cînd ieşise din sala de banchet şi alergase spre nord pe plajă, cu numai două minute în urmă, bezna i se păruse mai adîncă decît acum. Cu cît rămînea mai mult timp orb din cauza întunericului, cu atît mai puţin probabil era să vadă o ocazie de care să poată profita.

Deşi nu mai avea pălăria de Panama şi în ciuda întunericului, trăgătorul era uşor de recunoscut: era povestitorul. Cu pantalonii şi cămaşa lui albe, cu părul alb lung, părea să atragă asupra lui firava lumină din jur, licărind uşor, ca un spectru la o şedinţă de spiritism.

Joe se uită înapoi spre Santa-Fe-by-the-Sea. Zări siluetele clienţilor la mese, dar ei probabil că nu vedeau ce se petrece pe plaja întunecată.

Lovit în testicule, pocnit în faţă, agentul vătămat zăcea încă pe nisipul din apropiere; nu se mai sufoca, dar horcăia de durere şi încă scuipa sînge. Se străduia să-şi oprească şuvoiul de lacrimi emiţînd obscenităţi în loc de gemete.

Joe strigă:

– Rose!

Trăgătorul îmbrăcat în alb spuse:

– Gura!

– Rose!

– Taci şi întoarce-te!

Un nou-venit se ivi pe plajă din spatele povestitorului şi în loc să se dovedească a fi un alt parazit de la Teknologik, el spuse:

– Am un Desert Eagle 44 magnum la doi centimetri de scăfîrlia ta.

Povestitorul păru la fel de surprins ca şi Joe, pe care îl năuci această nouă întorsătură a situaţiei.

Bărbatul cu pistolul Desert Eagle spuse:

– Ştii cît de puternică este arma asta? Ştii ce-am să-ţi fac?

Încă simţindu-se victorios, dar în acelaşi timp neputincios ca o fantomă, povestitorul uimit spuse:

– Ei fir-ar să fie!

– O să-ţi pulverizeze scăfîrlia, o să-ţi smulgă capul tău gras de pe ceafă, asta o să-ţi facă, rosti nou-venitul. Cu âsta sfărîmi o uşă. Aruncă pistolul pe nisip, în faţa lui Joe.

Povestitorul ezită.

– Imediat!

Reuşind să capituleze cu aroganţă, povestitorul aruncă pistolul de parcă l-ar fi dispreţuit şi arma se afundă în nisip, la picioarele lui Joe.

Salvatorul cu arma de calibru 44 spuse:

– Ia-l de jos, Joe.

Cînd Joe ridică pistolul, văzu că nou-venitul îşi folosea arma Desert Eagle drept bîtă. Povestitorul căzu în genunchi, apoi pe mîini şi genunchi, dar nu se prăbuşi decît după ce agresorul îl lovi a doua oară, cînd ară nisipul cu faţa, sădindu-şi nasul ca un cartof în nisip. Necunoscutul cu arma – un negru îmbrăcat tot în negru – se opri pentru a întoarce capul cu coamă albă într-o parte, ca să se asigure că huliganul care-şi pierduse cunoştinţa nu se sufoca.

Agentul cu faţa strivită de genunchi încetă să mai înjure, fiindcă nici un martor din tabăra lui nu-l mai auzea şi începu din nou să plîngă.

Negrul spuse:

– Hai, Joe.

Mai impresionat ca oricînd de Mahalia şi de ciudata ei adunătură de amatori, Joe întrebă:

– Unde e Rose?

– Urmează-mă. E cu noi.

Însoțit de hohotele de plîns ale agentului, care se auzeau pe toată plaja în spatele lor, Joe îl urmă repede pe negru spre nord, în direcția pe care el și Rose o luaseră cînd fuseseră atacați.

Era cît pe-aci să se împiedice de un alt bărbat care zăcea fără cunoștință pe nisip. Era primul care se repezise la ei, cel care trăsese.

Rose era pe plajă, dar în umbra lăsată de stîncă. Joe nu o vedea prea bine în întuneric, dar părea că se ghemuiește ca și cum ar fi tremurat de frig în noaptea aceea blîndă de vară.

Joe rămase oarecum surprins de valul de ușurare care-l străbătu la vederea ei, nu pentru că ea era singura lui legătură cu Nina, ci pentru că era cu adevărat bucuros că era vie și în siguranță. Deși îl umilise, îl înfuriase și îl derutase îngrozitor, era totuși o ființă deosebită, iar el își aminti și de bunătatea din ochii ei în clipa cînd îl întîlnise în cimitir, tandrețea și compasiunea ei. Chiar și în întuneric, deși era micuță, prezența ei era impunătoare, cu un nimb de mister, dar și de importanță și de prodigioasă înțelepciune, avînd probabil puterea cu care marii generali și femeile sfinte reușeau să-și convingă adepții să se jertfească. Și atunci și acolo, pe țărmul mării noptatice, era aproape posibil să crezi că ea se ivise din adîncuri la apus, după ce inspirase apă la fel de ușor cum inspira acum aer, venind pe pămînt cu minunatele taine ale unui alt tărîm.

Era însoțită de un bărbat înalt cu haine închise, o siluetă aproape spectrală – excepție făcînd șuvițele de păr blond creț care străluceau vag ca niște mănunchiuri de alge fosforescente.

Joe întrebă:

– Rose, ești teafără?

– Doar... un pic lovită, rosti ea cu un glas marcat de durere.

– Am auzit o împușcătură, spuse el îngrijorat. Voia s-o atingă, dar nu era sigur că se cuvenea. Apoi se pomeni că o îmbrățișează și o ține strîns.

Rose gemu de durere şi Joe încercă să-i dea drumul, dar ea îl îmbrăţişă o clipă, pentru a-l face să înţeleagă că, în ciuda suferinţei ei fizice, era recunoscătoare pentru grija manifestată de el.

– Sînt teafără, Joe. O să-mi revin.

Se auziră strigăte din depărtare, dinspre stînca de lîngă restaurant. Şi dinspre plaja de la sud, agentul imobilizat răspunse, strigînd cu glasul sfîrşit după ajutor.

– Trebuie să plecăm de-aici, spuse blondul. Vin spre noi.

– Cine sînteţi voi? întrebă Rose.

Joe spuse mirat:

– Nu fac parte din echipa Mahaliei?

– Nu, spuse Rose. Nu i-am mai văzut.

– Eu sînt Mark, spuse bărbatul cu păr blond creţ, iar el este Joshua.

Negrul – Joshua – rosti ceva ce semăna cu:

– Sîntem amîndoi în finafaţă.

Rose spuse:

– Ei drăcie!

– Cine? Ce? Unde sînteţi? întrebă Joe.

– E-n regulă, Joe, spuse Rose. Sînt surprinsă, dar probabil că n-ar trebui să fiu.

Joshua spuse:

– Cred că luptăm de aceeaşi parte, doamnă doctor Tucker. În orice caz, avem aceiaşi duşmani.

Departe, la început uşor ca murmurul inimii, dar apoi puternic ca zgomotul produs de copitele unui armăsar cu un călăreţ fără cap, se auzi uruitul unui elicopter.

15

Fără să fi furat altceva decît propria lor libertate, fugeau ca nişte hoţi de-a lungul stîncilor, care se ridicau şi apoi

coborau, apoi iarăşi se ridicau, de parcă ar fi oglindit nivelul de adrenalină a lui Joe.

În timp ce se deplasau, cu Mark în frunte şi Rose urmîndu-l, Joe îl auzi pe Joshua vorbind ferm cu cineva. Privi înapoi şi îl văzu pe negru cu un telefon celular. Auzind cuvîntul maşină, îşi dădu seama că fuga lor era plănuită şi coordonată chiar în cursul desfăşurării ei.

Tocmai cînd păreau să fi scăpat, ameninţarea elicopterului se transformă într-o realitate luminoasă spre sud. Ca un fulger ieşit din ochiul de nestemate al unui zeu dintr-un templu de piatră mîniat de o pîngărire, un reflector străpunse noaptea şi mătură plaja. Privirea lui arzătoare se boltea de la stîncile nisipoase pînă la valurile înspumate şi din nou înapoi, deplasîndu-se neîncetat spre ei.

Întrucît nisipul era moale lîngă baza stîncilor, lăsau în el urme fără formă. Şi totuşi urmăritorii aerieni nu se puteau orienta după urmele lăsate de paşii lor. Deoarece nu era niciodată greblat ca nisipul de pe plajele publice mult folosite, nisipul acela era răscolit de urmele multor alte persoane care-l călcaseră înainte. Dacă ar fi mers mai aproape de apă, în zona unde valurile înalte tasaseră nisipul, netezindu-l, traseul lor ar fi fost marcat ca de nişte semnale luminoase.

Trecură pe lîngă mai multe rînduri de scări care duceau spre case mari de pe stîncile de deasupra, unele din zidărie ţintuită de faţa stîncii cu oţel, altele din lemn prins de piloni adînci şi grinzi verticale de beton. Joe aruncă o privire înapoi şi zări elicopterul zburînd pe lîngă una dintre scări, iar reflectorul lui se ridică pe trepte şi trecu peste balustrade.

Joe îşi imagină că o echipă de urmăritori plecaseră deja cu maşinile de la restaurant spre nord şi porniseră apoi pe jos pînă la plajă pentru a lucra metodic spre sud. Pînă la urmă, dacă Mark îi va ţine în continuare pe plajă, vor fi prinşi între elicopterul ce se îndrepta spre nord şi urmăritorii care se îndreptau spre sud.

Bineînţeles că aceeaşi idee îi trecu şi lui Mark prin cap, pentru că îi conduse brusc spre o scară ciudată din lemn roşu ce se înălţa printr-un cadru ca o cutie înaltă. Construcţia amintea de primele schele de rachete construite pe vremea cînd Cape Kennedy se numea Cape Canaveral; nava spaţială dispăruse şi arhitectura înconjura un gol ciudat.

În timp ce urcau, distanţa dintre ei şi elicopter creştea, dar acesta continua să se apropie. Două, patru, şase, opt rînduri de trepte abrupte îi duseră pe un palier unde păreau îngrozitor de expuşi. La urma urmelor, elicopterul se afla la nu mai mult de treizeci de metri deasupra plajei – deci la vreo treizeci şi ceva de metri deasupra lor în clipa cînd se ridicară pe vîrful stîncii – şi la nici o sută cincizeci de metri spre sud. Casa următoare nu avea scară spre ţărm, ceea ce făcea şi mai vizibilă platforma. Dacă pilotul sau secundul lui ar fi privit spre dreapta, spre vîrful stîncii, în loc să privească nisipul de dedesubt luminat de reflectoare, n-ar mai fi putut evita să fie descoperiţi.

Palierul de sus era înconjurat de un gard din fier forjat, cu porţi de siguranţă şi prevăzut cu ţepuşe ascuţite, îndoite spre interior pentru a împiedica accesul vizitatorilor nedoriţi dinspre plaja de dedesubt. Fusese construit demult, pe vremea cînd Paza de Coastă nu controla asemenea lucruri.

Elicopterul era acum la ceva mai mult de o sută de metri spre sud, înaintînd încet, la o înălţime constantă. Uruitul motorului şi zbîrnîitul paletelor se auzeau atît de tare, încît Joe nu se putea face auzit de către însoţitorii săi decît dacă răcnea.

Gardul era greu de trecut şi în nici un caz într-un minut, două, cît ar fi avut răgaz. Joshua păşi în faţă cu zdrobitorul de uşi, Desert Eagle, trase o rafală în broască şi deschise poarta cu piciorul.

Bărbaţii din elicopter n-ar fi putut auzi împuşcătura şi era puţin probabil ca zgomotul să fi fost perceput în casă drept altceva decît vacarmul produs de aparatul de zbor.

Într-adevăr, toate ferestrele erau întunecate şi era linişte, de credeai că nimeni nu era acasă.

Trecură prin poartă pe un teren întins, de dimensiunea unei proprietăţi funciare, cu garduri vii joase, grădini de trandafiri sofisticate, fîntîni arteziene oprite pe moment, alei pietruite cu dale de teracotă franceză veche, luminate de felinare în formă de lalele şi terase pe mai multe nivele, cu balustrade din lemn de tei, care duceau la o vilă în stil mediteranean. Mai erau acolo palmieri phoenix şi ficuşi. Stejari masivi de California erau luminaţi de dedesubt cu spoturi peisagistice: protocolari, brumaţi cu negru, eşafodaje de ramuri fără formă.

Datorită măiestriei cu care era luminat peisajul, misterul nici unui ungher nu era spulberat de vreo licărire. Romantica proprietate arunca şaluri încîlcite de umbre, dantele complicate de lumină molatică şi de beznă adîncă, în care cei patru nu puteau fi cu siguranţă văzuţi de piloţi, nici cînd elicopterul ajunse aproape la acelaşi nivel cu stînca pe care îşi făcuse matca moşia.

În timp ce urca în urma lui Rose şi a lui Mark treptele de piatră spre prima terasă, Joe spera că detectorii sistemului de supraveghere a mişcării nu erau instalaţi la exteriorul imensei case, ci numai în încăperi. Dacă trecerea lor punea în funcţiune mecanisme montate în copaci sau pe zidurile înconjurătoare, străfulgerarea lor bruscă putea atrage atenţia piloţilor.

El ştia cît de greu ar fi, chiar şi pentru un singur om care fuge pe picioarele lui să evite ochiul strălucitor al unui elicopter de cercetare al poliţiei cu un pilot bun şi hotărît – mai ales într-un spaţiu relativ deschis, cum era acela, care nu oferea nenumăratele ascunzători ale labirintului unui oraş. Ei patru ar fi uşor de imobilizat, de îndată ce ar fi reperaţi.

Mai devreme, o adiere se ivise cu graţia aripilor unui pescăruş dinspre mare spre ţărm; acum, direcţia se schimbase,

dinspre ţărm, şi adierea era mai puternică. Era un vînt fierbinte, numit Santa Ana, născut în munţii de la răsărit din pragul deşertului Mohave, uscat, aprig şi ciudat de enervant. Un şopot puternic se înalţă din stejari şi frunzele mari ale palmierilor phoenix şuierară, zornăiră şi scîrţîiră, ca şi cum copacii se avertizau reciproc de apropierea furtunii.

Teama lui Joe de un sistem de securitate exterior se dovedi nefondată cînd urcară în grabă un alt rînd de trepte de piatră spre ultima terasă. Proprietatea rămase în aceleaşi lumini firave, apăsată de straturile de umbre ocrotitoare.

Dincolo de marginea stîncii, elicopterul de cercetare plutea în paralel cu ei, înaintînd încet spre nord. Piloţii continuau să-şi concentreze atenţia spre plaja de dedesubt.

Mark îi conduse pe lîngă un bazin de înot imens. Pe apa neagră ca ţiţeiul scînteiau arabescuri argintii, de parcă sub suprafaţa ei înotau bancuri întregi de peşti ciudaţi, cu aripioare fosforescente.

Treceau încă pe lîngă bazin cînd Rose se împiedică. Era cît pe-aci să cadă, dar îşi recăpătă echilibrul, apoi se opri, clătinîndu-se.

– Nu te simţi bine? întrebă îngrijorat Joe.

– Ba da, n-am nimic, spuse ea, dar glasul ei era stins şi încă părea nesigură pe picioare.

– Te-ai lovit rău mai înainte? insistă Joe cînd Mark şi Joshua se adunară în jurul lor.

– Am căzut în fund, spuse ea. Am cîteva vînătăi.

– Rose...

– N-am nimic, Joe. Probabil că m-au obosit alergătura şi scările astea nenorocite. Cred că nu sînt într-o formă prea bună.

Joshua vorbea din nou în şoaptă la telefonul celular.

– Să mergem, spuse Rose. Haideţi, să mergem.

Dincolo de stîncă, deasupra plajei, elicopterul aproape că depăşise proprietatea.

Mark îi conducea din nou și Rose îl urma cu o energie reînnoită. Trecură repede pe sub acoperișul loggiei boltite de lîngă zidul din spate, unde nu mai erau în pericol de a fi reperați de piloții elicopterului și apoi spre colțul casei.

În timp ce se deplasau în șir indian pe o alee ce șerpuia printr-un mic pîlc de arbori melaleuca, avînd coaja zdrențuită, se pomeniră brusc țintuiți de fasciculul puternic al unei lanterne mari. În fața lui, un paznic le blocă înaintarea spunînd:

– Hei, cine naiba sînteți?

Fără a ezita o clipă, Mark începu să înainteze chiar în timp ce lanterna continua să clipească. Necunoscutul încă vorbea cînd Mark se ciocni de el. Cei doi icniră în momentul impactului.

Lanterna zbură spre trunchiul unui arbore melaleuca, se izbi de el, sări pe alee și se răsuci pe piatră, producînd un vîrtej de umbre care se roteau ca o haită de cîini în jurul vînatului.

Mark îl învîrti pe paznic, îi răsuci brațul, îl împinse de pe alee, prin straturile de flori de pe margine și îl bușsi atît de tare de zidul casei, încît ferestrele din apropiere zăngăniră.

Joshua luă lanterna de jos și o îndreptă spre locul acțiunii și Joe văzu că fuseseră somați de un gardian de pază în uniformă, supraponderal, de vreo cincizeci și cinci de ani. Mark îl împinse ca să îngenuncheze și îl înșfăcă de partea din spate a capului apăsîndu-i fața în jos și într-o parte, ca să nu-i poată descrie mai tîrziu.

– Nu e înarmat, îl informă Mark pe Joshua.

– Ticăloșilor, spuse furios paznicul.

– N-are un pistol la gleznă? se interesă Joshua.

– Nu, nici așa ceva.

Paznicul spuse:

– Proprietarii sînt niște tîmpiți, pacifiști sau așa ceva. Nu lasă pe nimeni cu arme, nici măcar pe mine. Uite rezultatul!

– Nu-ţi facem nici un rău, spuse Mark trăgîndu-l de lîngă casă şi silindu-l să se aşeze pe pămînt, cu spatele lipit de trunchiul arborelui melaleuca.

– Nu mă speriaţi, spuse paznicul, dar era speriat.

– Cîini sînt? întrebă Mark.

– Peste tot, spuse gardianul. Dobermani.

– Minte, spuse Mark sigur pe el.

Chiar şi Joe simţea că paznicul îi păcăleşte.

Joshua îi dădu lanterna lui Joe şi spuse:

– Ţine-o spre pămînt. Apoi scoase o pereche de cătuşe dintr-o borsetă prinsă la spate.

Mark îi porunci paznicului să-şi întindă mîinile în spate şi să le împreuneze în jurul copacului. Trunchiul avea un diametru de numai vreo douăzeci şi cinci de centimetri, deci gardianul nu trebuia să se contorsioneze şi Joshua îi prinse cătuşele de încheieturi.

– Poliţiştii sînt pe drum, rosti victorios paznicul.

– Călare pe dobermani, fără îndoială, spuse Mark.

– Ticălosule! spuse paznicul.

Mark scoase din borsetă un sul de bandaj bine strîns.

– Muşcă, îi spuse el gardianului.

– Muşcă tu, spuse gardianul îngăduindu-şi un ultim behăit de bravură deznădăjduită, după care se conformă.

Joshua îi răsuci de trei ori o fîşie de bandă izolantă în jurul capului şi peste gură, ţintuindu-l bine cu bandajul.

Mark extrase din centura paznicului ceea ce părea a fi o telecomandă.

– Cu asta se deschide poarta?

Paznicul mîrîi prin căluş o obscenitate care ajunse la urechile lor ca un mormăit lipsit de sens.

– Probabil că e poarta, spuse Joshua. Apoi se adresă gardianului: Relaxează-te. Nu-ţi forţa încheieturile. Nu jefuim proprietatea. Zău că nu. Trecem doar prin ea.

Mark spuse:

– La o jumătate de oră după ce vom pleca, vom chema poliția ca să vină să te elibereze.

– Cheamă un cîine, îl sfătui Joshua.

Mark luă lanterna paznicului și îi conduse spre fațada casei.

Oricine or fi fost indivizii aceia, Joe se bucura că erau de partea lui.

Proprietatea se întindea pe cel puțin trei pogoane. Uriașa casă era situată la șaptezeci de metri în spatele zidului proprietății dinspre stradă. În mijlocul aleii de intrare lată, șerpuitoare, se afla o fîntînă de marmură cu patru niveluri: patru cupe late în formă de scoică, fiecare susținută de cîte trei delfini în plin elan, dimensiunile cupelor și ale delfinilor micșorîndu-se pe măsură ce urcau. Bazinele erau pline cu apă, dar pompa nu făcea zgomot și nu aveau jeturi sau cascade.

– O să așteptăm aici, spuse Mark, conducîndu-i spre delfini.

Delfinii și cupele se înălțau dintr-un bazin cu un zid de șaizeci de centimetri înălțime, care se termina cu o bordură lată de calcar. Rose se așeză pe margine și apoi o urmară Joe și Mark.

Joshua luă telecomanda obținută de la paznic și porni pe alee spre poarta de intrare, vorbind la telefonul celular.

– De unde ați aflat de mine? îl întrebă Rose pe Mark.

– O întreprindere lansată cu un fond de un miliard de dolari ca a noastră, spuse Mark, prinde foarte repede viteză. Și în plus, specialitatea noastră sînt calculatoarele și tehnologia informațiilor.

– Ce întreprindere? întrebă Joe.

Primi același răspuns confuz pe care îl dăduse Joshua pe plajă.

– In fini fața.

– Și ce-nseamnă asta?

– Mai tîrziu, Joe, promise Rose. Continuă, Mark.

– Deci, din prima zi am avut fonduri pentru a încerca să urmărim toate cercetările promiţătoare din toate disciplinele din întreaga lume, care ne-ar putea duce la revelaţia la care sperăm.

– Aşa o fi, spuse Rose, dar voi aţi apărut de doi ani, iar cea mai mare parte a cercetărilor mele din ultimii şapte ani a fost efectuată în cele mai stricte condiţii de securitate.

– Doamnă doctor, aţi fost o imensă speranţă în specialitatea dumneavoastră pînă pe la vîrsta de treizeci şi şapte de ani – apoi, dintr-o dată, v-aţi întrerupt aproape total activitatea, cu excepţia a cîte unei lucrări minore publicată ici şi colo, din cînd în cînd. Aţi fost o Niagara a creativităţii – şi apoi, peste noapte aţi secat.

– Ce anume vă indică acest lucru?

– Modelul tipic al unui om de ştiinţă cooptat de Ministerul Apărării sau de un alt departament al guvernului, cu suficientă putere pentru a produce un blocaj informaţional total. Deci, atunci cînd vedem aşa ceva, încercăm să aflăm cu precizie unde lucraţi. În cele din urmă v-am găsit la Teknologik, dar nu la vreunul din sediile lor cunoscute şi accesibile, ci într-un complex situat la mare adîncime sub pămînt, asigurat din punct de vedere biologic, lîngă Manassa, Virginia. Ceva ce poartă denumirea de „Proiect 99".

În timp ce asculta cu atenţie conversaţia, Joe observă cum la capătul lungii alei se deschidea rulînd pe şine ornamentata poartă electrică.

– Cît de multe ştiţi despre ceea ce facem noi la Proiect 99? întrebă Rose.

– Nu suficient, spuse Mark.

– Cum de ştiţi totuşi ceva?

– Cînd afirm că urmărim cercetările din întreaga lume, nu înseamnă că ne limităm la aceleaşi publicaţii şi la băncile de date cunoscute la care are acces orice bibliotecă de lucrări ştiinţifice.

Rose spuse fără dușmănie:

– E un mod delicat de a spune că încercați să penetrați sistemele de securitate ale calculatoarelor, să le faceți harcea-parcea și să distrugeți codurile.

– Exact, dar n-o facem pentru profit. Nu exploatăm economic informațiile pe care le obținem. Este doar misiunea noastră, este cercetarea pentru a cărei efectuare am fost creați.

Joe era surprins de propria lui răbdare. Deși afla tot felul de lucruri, ascultînd conversația lor, misterul de bază se adîncea tot mai mult. Și totuși era dispus să aștepte răspunsurile. Bizara aventură cu instantaneul Polaroid din sala de banchete îl cutremurase. Acum, cînd avea răgaz să se gîndească la cele întîmplate, sinteza lor părea a nu fi decît preludiul unei revelații ce urma să fie mai zguduitoare și mai umilitoare decît tot ce-și imaginase pînă atunci. Rămînea dornic să afle adevărul, dar acum instinctul îl avertiza că trebuia să lase revelațiile să treacă peste el în valuri mici și nu într-un singur val tsunami devastator.

Joshua trecuse prin poarta deschisă și se afla pe autostrada coastei Pacificului.

Deasupra dealurilor din est, se înălța o lună galben-portocalie umflată și vîntul cald părea să bată dinspre ea.

Mark spuse:

– Ați fost unul din miile de cercetători a căror activitate a fost urmărită de noi – deși v-ați bucurat de un interes deosebit datorită secretului maxim cu care a fost înconjurat Proiectul 99. Apoi, cu un an în urmă, ați plecat din Manassas cu o parte din proiect și peste noapte ați devenit persoana cea mai urmărită din țară. Chiar și după ce s-a presupus că ați murit în acel accident aviatic din Colorado. Chiar și atunci... oamenii vă căutau, o mulțime de oameni, cheltuind sume substanțiale pentru găsirea unei femei moarte – ceea ce nouă ni s-a părut foarte straniu.

Rose nu spuse nimic ca să-l încurajeze. Părea obosită.

Joe îi luă mîna.Tremura, dar îi strîngea mîna, ca şi cum ar fi vrut să-l asigure că totul era în regulă.

– Apoi am început să interceptăm rapoarte de la o anumită agenţie de poliţie clandestină... rapoarte în care se spunea că sînteţi vie şi activă în zona L.A., unde locuiau familii care pierduseră fiinţe dragi în accidentul avionului 353. Am iniţiat propria noastră supraveghere. Ne pricepem destul de bine la asta. Unii dintre noi am fost militari. În orice caz, s-ar putea spune că noi îi urmăream pe urmăritorii care îi supravegheau pe oameni ca Joe. Şi acum... Cred că a fost bine că am făcut asta.

– Da, vă mulţumesc, spuse ea. Dar nu ştiţi în ce vă băgaţi aici. Nu e doar glorie... e şi un pericol groaznic.

– Doamnă doctor Tucker, insistă Mark, sîntem actualmente peste nouă mii de persoane care ne închinăm vieţile acestei activităţi. Nu ne temem. Şi acum credem că dumneavoastră aţi găsit probabil interfaţa – şi că ea este foarte diferită de tot ce am anticipat noi. Dacă aţi reuşit într-adevăr să faceţi această breşă... dacă omenirea se află în acel moment de cotitură al istoriei, cînd totul se va schimba radical şi pentru totdeauna... atunci noi sîntem aliaţii dumneavoastră fireşti.

– Cred că sînteţi, confirmă ea.

Cu blîndeţe, dar insistînd asupra acestei alianţe, Mark spuse:

– Doamnă doctor, amîndoi ne-am ridicat împotriva forţelor ignoranţei, ale fricii şi ale propriilor interese, care vor să ţină lumea în beznă.

– Nu uitaţi că am lucrat odinioară pentru ele.

– Dar aţi renunţat.

O maşină ieşi o clipă din autostrada coastei pacifice şi se opri să-l ia pe Joshua. O urmă o a doua maşină prin poartă şi apoi pe alee.

Rose, Mark şi Joe se ridicară cînd cele două vehicule – un Ford urmat de un Mercedes – înconjurară fîntîna şi se opriră în faţa lor.

Joshua ieşi pe portiera din dreapta a Fordului şi o tînără brunetă coborî din spatele volanului. Mercedesul era condus de un asiatic de circa treizeci de ani.

Se adunară toţi în faţa lui Rose Tucker şi o clipă păstrară tăcerea.

Vîntul care se întetea constant nu mai vorbea doar prin frunzele foşnitoare ale copacilor, prin ramurile tufişurilor în care zumzăiau greierii şi prin muzica seacă, de flaut, emisă din streşinile casei, căci acum se bucura de o voce proprie: un vuiet obsesiv ce îngheţa urechile care-l auzeau, asemănător cu urletul înăbuşit, dar înfricoşător al haitelor de coioţi urmărind prada într-un canion îndepărtat în nopte.

În luminile peisagistice, frunzele tremurătoare aruncau umbre nervoase şi, treptat, luna tot mai palidă începu să se privească în suprafeţele lucioase ale automobilelor.

Urmărindu-i pe aceşti oameni în timp ce ei o urmăreau pe Rose, Joe îşi dădu seama că ei priveau omul de ştiinţă nu doar cu curiozitate, ci uluiţi, poate cu o admiraţie amestecată cu spaimă, de parcă s-ar fi aflat în prezenţa unei fiinţe transcendentale. O fiinţă sfîntă.

– Mă mir că vă văd pe toţi în civil, spuse Rose.

Ei zîmbiră şi Joshua spuse:

– Acum doi ani, cînd am iniţiat această misiune, nu prea vorbeam despre ea. Nu voiam să atragem atenţia presei... deoarece credeam că în general vom fi greşit înţeleşi. Dar nu ne aşteptam să avem duşmani. Şi încă duşmani atît de violenţi.

– Atît de puternici, spuse Mark.

– Am crezut că toţi vor dori să afle răspunsurile pe care le căutam noi – dacă le vom găsi vreodată. Acum ne-am lămurit.

– Ignoranţa este o fericire în numele căreia unii sînt în stare să ucidă, spuse tînăra.

– Deci acum un an, continuă Joshua, am adoptat mantiile ca o diversiune. Oamenii ne înţeleg – sau cred că ne

înţeleg. Sîntem mai acceptabili dacă sîntem consideraţi fanatici, etichetaţi clar şi închişi într-o cutie. În felul acesta nu-i mai neliniştim pe oameni.

Mantii.

Uimit, Joe spuse:

– Purtaţi mantii albastre şi vă radeţi în cap.

Joshua spuse:

– Unii dintre noi, da, de acum un an – şi cei în uniformă susţin că ei sînt singurii membri. La asta m-am referit cînd am afirmat că mantiile sînt o diversiune – mantiile, capetele rase, cerceii, enclavele comune vizibile. Ceilalţi am intrat în subteran, unde putem lucra fără a fi spionaţi, supuşi la hăituiri şi infiltraţi cu uşurinţă.

– Vino cu noi, îi spuse tînăra lui Rose. Ştim că s-ar putea ca tu să fi găsit calea şi vrem să te ajutăm s-o arăţi lumii – fără interferenţe.

Rose se duse spre ea şi îi puse o mînă pe obraz, la fel cum îl atinsese pe Joe în cimitir.

– S-ar putea să mă alătur vouă în curînd, dar nu în noaptea asta. Mai am nevoie de timp să mă gîndesc, să fac planuri. Şi mă grăbesc să mă întîlnesc cu o tînără, o copilă, care este în miezul evenimentelor.

Nina, se gîndi Joe şi inima lui tremură ca umbrele copacilor scuturaţi de vînt.

Rose se îndreptă spre asiatic şi îl atinse şi pe el.

– Pot să vă spun doar atît... sîntem pe pragul prevăzut de tine. Vom trece prin uşa aceea, poate nu mîine sau poimîine sau săptămîna viitoare, ci în anii ce vor veni.

Se duse apoi la Joshua.

– Împreună vom vedea cum lumea se va schimba definitiv, vom aduce lumina cunoaşterii în marea singurătate a existenţei umane. În timpul întunecatei noastre vieţi.

Şi în sfîrşit se apropie de Mark.

– Presupun că aţi adus două maşini pentru că eraţi pregătiţi să-i daţi una lui Joe şi una să mi-o daţi mie.

– Da. Dar speram că...

Ea îi puse o mînă pe braţ.

– În curînd, dar nu în noaptea asta. Am o treabă urgentă, Mark. Tot ceea ce sperăm să realizăm atîrnă chiar în clipa asta în balanţă, într-un echilibru precar – pînă ce voi ajunge la fata pe care am menţionat-o.

– Oriunde este, noi te putem duce la ea.

– Nu. Joe şi cu mine trebuie să facem asta singuri – şi repede.

– Puteţi lua Fordul.

– Mulţumim.

Mark extrase din buzunar o bancnotă de un dolar împăturită şi i-o dădu lui Rose.

– Seria acestei bancnote are numai opt cifre. Treci peste a patra cifră; celelalte şapte alcătuiesc un număr de telefon din zona acoperită de prefixul 310.

Rose vîrî bancnota în blugi.

– Cînd sînteţi gata să veniţi la noi, spuse Mark, sau dacă intraţi vreodată într-un bucluc din care nu puteţi ieşi, întrebaţi de mine la acest număr. Vom veni după voi, indiferent unde sînteţi.

Ea îl sărută pe obraz.

– Trebuie să plecăm. Se întoarse spre Joe. Conduci tu?

– Da.

I se adresă apoi lui Joshua:

– Pot să iau telefonul tău celular?

El i-l dădu.

Rafale furioase de vînt băteau în jurul lor cînd se urcară în Ford. Cheile erau în contact.

În clipa cînd Rose închise portiera, spuse „Iisuse!" şi se aplecă în faţă, cu respiraţia întretăiată.

– Eşti totuşi rănită.

– Ţi-am spus. M-au bătut.

– Unde te doare?

– Trebuie să traversăm oraşul, spuse Rose, dar nu vreau să trecem pe lîngă localul Mahaliei.

– Poate ţi-ai rupt o coastă.

Rose nu-l băgă în seamă, îşi îndreptă spatele şi începu să respire mai bine, spunînd:

– Nemernicii nu vor risca blocînd drumul şi verificînd traficul fără colaborarea autorităţilor locale şi n-au timp de asta. Dar pun pariu că vor urmări maşinile care trec.

– Dacă ţi-ai rupt o coastă s-ar putea să-ţi perforeze un plămîn.

– Ce naiba, Joe, n-avem timp de asta! Trebuie să ne mişcăm dacă vrem s-o menţinem în viaţă pe fata noastră.

El o privi uimit.

– Pe Nina?

Ea îi întîlni privirea şi rosti „Nina", dar apoi o spaimă i se furişă în ochi şi îşi întoarse capul.

– Putem merge spre nord pe PCH, spuse el, apoi înaintăm pe continent pe drumul Kanan-Dume. E un drum de ţară spre Augora Hills. Acolo putem intra pe 101, la est de 210.

– Dă-i drumul.

Cu feţele pudrate de lumina lunii, cu părul răvăşit de vînt, cei patru care urmau să plece în Mercedes stăteau la pîndă, mascaţi de delfinii de piatră şi de copacii unduitori.

Decorul i se păru lui Joe fascinant şi în acelaşi timp rău prevestitor şi nu reuşea să identifice temeiul nici uneia dintre aceste percepţii decît admiţînd că noaptea era încărcată de o putere supranaturală, de neînţeles pentru el. Oriunde îi cădea privirea, totul părea să aibă o importanţă monumentală, de parcă ar fi fost într-o stare de luciditate maximă şi chiar şi luna părea diferită, altfel de orice altă lună .

Cînd Joe băgă Fordul în viteză şi începu să se desprindă de lîngă fîntînă, tînăra femeie înaintă ca să-şi lipească mîna de geam, lîngă faţa lui Rose Tucker. De cealaltă parte a geamului, Rose îşi potrivi palma pe palma ei. Tînăra plîngea şi pe faţa ei scînteiau lacrimile luminate de lună; se deplasă pe lîngă maşină pe alee, grăbindu-se cînd aceasta prinse viteză,

cu mîna potrivită pe mîna lui Rose, pînă la poartă, unde, în sfîrşit se retrase.

Joe se simţea ca şi cum cîndva, mai devreme, în noaptea aceea, ar fi stat în faţa unei oglinzi a demenţei şi, închizînd ochii, ar fi trecut prin propria lui imagine în nebunie. Şi totuşi nu voia să se întoarcă prin suprafaţa argintată în vechea lume cenuşie. Era o nebunie care i se părea tot mai plăcută, poate pentru că îi oferea singurul lucru pe care şi-l dorea cel mai mult şi pe care nu-l putea găsi decît în acea parte a oglinzii – speranţa.

Ghemuită pe scaunul de lîngă el, Rose Tucker spuse:

– Poate că toate astea mă depăşesc, Joe. Sînt atît de obosită – şi atît de speriată. Nu sînt o persoană atît de deosebită, încît să pot face tot ce trebuie făcut, să pot duce o asemenea povară.

– Pentru mine eşti foarte deosebită, spuse el.

– O să stric tot, spuse ea cînd începu să formeze un număr de telefon pe tastatura celularului. Fac pe mine de frică la gîndul că nu voi fi suficient de puternică pentru a deschide uşa aceea ca să trecem toţi prin ea.

– Arată-mi uşa, spune-mi unde duce şi te voi ajuta, spuse el, dorindu-şi ca ea să nu mai vorbească în metafore şi să spună lucrurilor pe nume. De ce e Nina atît de importantă pentru tot ce se întîmplă? Unde este ea, Rose?

Cineva îi răspunse pe celular şi Rose spuse:

– Eu sînt. Mut-o pe Nina. Mut-o acum.

„Nina."

Rose ascultă o clipă, apoi rosti ferm:

– Nu, acum, mut-o acum, în următoarele cinci minute, chiar mai repede, dacă poţi. Au făcut legătura între Mahalia şi mine... da, în ciuda tuturor precauţiilor pe care ni le-am luat. E numai o chestiune de timp – şi nu avem prea mult timp – pînă ce vor ajunge şi la tine.

„Nina."

Joe ieşi din autostrada de coastă a Pacificului şi intră pe un drum de ţară, spre Augora Hills, trecînd printr-o porţiune de teren accidentat şi întunecat, de pe care vîntul Santa Ana ridica perdele de praf palid.

– Du-o la Big Bear, îi spuse Rose persoanei de la telefon.

Big Bear. De cînd Joe vorbise cu Mercy Ealing în Colorado – putea fi oare mai puţin de nouă ore în urmă? – Nina se întorsese în lume, revenise în mod miraculos, într-un cotlon unde el nu putea s-o găsească. Dar în curînd va fi în orăşelul Big Bear de pe malurile lacului cu acelaşi nume, o staţiune de lîngă munţii San Bernardino, un loc pe care el îl cunoştea bine. Întoarcerea ei era pentru el mai reală acum, cînd era într-un loc pe care îl putea numi, prin preajma căruia trecuse şi Joe era cuprins de un val de speranţă atît de dulce, încît îi venea să urle ca să se descarce. Păstră însă tăcerea şi răsuci denumirea între degetele minţii, o întoarse pe o parte şi pe cealaltă, iarăşi şi iarăşi, ca pe o monedă strălucitoare: „Big Bear".

Rose vorbi în telefon:

– Dacă o să pot... o să fiu acolo peste două ore. Te iubesc. Hai, pleacă. Pleacă acum.

Termină convorbirea, puse telefonul pe scaun, între picioare, închise ochii şi se rezemă de portieră.

Joe îşi dădu seama că nu prea-şi folosea mîna stîngă. O ţinea îndoită în poală. Chiar şi în lumina slabă a bordului, vedea că mîna îi tremura involuntar.

– Ce-ai păţit la braţ?

– Nu te preocupa de asta, Joe. Eşti drăguţ că îmi porţi de grijă, dar eşti cam cicălitor. O să-mi treacă după ce ajungem la Nina.

Joe păstră tăcerea aproape un kilometru, apoi spuse:

– Spune-mi totul. Merit să ştiu.

– Da, meriţi. Nu e o poveste lungă... dar de unde să încep?

16

Ghemuri mari şi ţepoase de scaieţi, prădaţi de verdeaţa lor de nemilosul soare vestic, trosneau în seceta veştejitoare a verii californiene, smulse din lăcaşurile lor din pămînt de vîntul şuierător Santa Ana, care se ridica acum din canioanele abrupte, măturînd şoseaua îngustă, argintie în lumina farurilor, o privelişte ciudat de tristă, familii de schelete cu ţepi aidoma unor convoaie de refugiaţi înfometaţi şi hăituiţi, fugind de chinuri şi mai mari.

– Poţi să începi cu oamenii de acolo. Cărei secte îi aparţin? întrebă Joe.

Ea îi spuse pe litere:

– *Infinifaţa*. E un cuvînt inventat, o prescurtare din Interfaţă şi Infinit. Şi nu sînt o sectă, în sensul pe care i-l dai tu.

– Atunci ce sînt?

În loc să-i răspundă imediat, ea se foi pe scaun, căutîndu-şi o poziţie mai comodă. Apoi uitîndu-se la ceas, întrebă:

– Nu poţi să mergi mai repede?

– Pe drumul ăsta nu pot. Chiar ar fi bine să-ţi pui centura de siguranţă.

– Nu pot din cauza durerii din partea stîngă. După ce îşi găsi poziţia, Rose spuse: Cunoşti numele Loren Pollack?

– Geniul softului. Un Bill Gates al săracilor.

– Într-adevăr, aşa îi spune uneori presa. Dar cuvîntul „sărac" nu mi se pare potrivit a fi asociat cu o persoană care a pornit de la zero şi a adunat şapte miliarde de dolari pînă la vîrsta de patruzeci şi doi de ani.

– Poate că nu.

Ea închise ochii şi se rezemă de portieră, susţinîndu-şi greutatea pe partea dreaptă. Pe frunte avea broboane de sudoare, dar glasul îi era puternic.

– Acum doi ani, Loren Pollack a folosit un miliard de dolari din banii lui pentru a înfiinţa un fond de caritate. L-a numit Infinifaţa. El crede că multe ştiinţe, prin cercetările facilitate de noua generaţie de calculatoare super-rapide, sînt pe punctul de a face descoperiri care ne vor confrunta cu realitatea unui Creator.

– Îmi sună a sectă.

– A, mulţi îl consideră pe Pollack un impostor. Dar are o capacitate ciudată de a sesiza cercetări complexe dintr-o mare varietate de ştiinţe – şi este înzestrat cu puterea clarviziunii. Ştii că există un întreg curent în fizica modernă care găseşte dovezi ale unui univers creat.

– Dar teoria haosului? Credeam că asta e marea descoperire, spuse Joe, încruntîndu-se.

– Teoria haosului nu afirmă că universul este întîmplător şi haotic. Este o teorie extrem de largă, care, printre multe altele, consemnează relaţii ciudat de complexe în sisteme aparent haotice – cum ar fi vremea. Dacă pătrunzi suficient de adînc în haos, vei descoperi regularităţi ascunse.

– De fapt, recunoscu el, nu ştiu absolut nimic despre asta – doar modul în care se foloseşte acest termen în filme.

– Majoritatea filmelor sînt nişte maşinării de fabricat tîmpenii – ca şi politicienii. Deci... dacă Pollack ar fi aici, ţi-ar spune că în urmă cu numai opt ani, ştiinţa lua în derîdere afirmaţia religiei că universul a fost creat *ex nihilo*, din nimic. Toată lumea ştia că nu se poate crea ceva din nimic – era o încălcare a legilor fizicii. Acum înţelegem mai bine structura moleculară şi fizicienii atomişti creează materie *ex nihilo* tot timpul. Rose trase aer în piept printre dinţii încleştaţi, se aplecă în faţă, deschise compartimentul pentru mănuşi şi scotoci prin el. Speram să găsesc o aspirină sau un Excedrin. Le-aş mesteca fără apă.

– Ne-am putea opri undeva...

– Nu. Mergi mai departe. Big Bear e tare departe... Închise compartimentul pentru mănuşi, dar rămase aplecată în faţă,

ca şi cum poziţia aceea o uşura. În orice caz, fizica şi biologia sînt disciplinele care îl fascinează cel mai mult pe Pollack – mai ales biologia moleculară.

– De ce biologia moleculară?

– Deoarece cu cît înţelegem mai bine fiinţele vii la nivel molecular, cu atît mai clar ne va deveni faptul că totul este inteligent alcătuit. Tu, eu, mamiferele, peştii, insectele, plantele, totul.

– Stai puţin! Deci renunţăm la teoria evoluţionistă?

– Nu total. Oriunde ne va duce biologia moleculară, ar putea să rămînă loc şi pentru teoria evoluţionistă a lui Darwin – într-o formă oarecare.

– Nu eşti cumva unul dintre acei fundamentalişti rigizi care cred că am fost creaţi exact cu cinci mii de ani în urmă în Grădina Raiului?

– Nu prea. Dar teoria lui Darwin a apărut în 1859, înainte ca noi să ştim ceva despre structura atomului. El credea că unitatea cea mai mică a unei fiinţe vii este celula – pe care o vedea ca pe un fel de bucată de albumină adaptabilă.

– Albumină? Încep să nu mai înţeleg.

– Originea acestei substanţe vii esenţiale, credea el, este aproape sigur un accident al chimiei – şi originea tuturor speciilor se explică prin evoluţie. Dar acum ştim că celulele sînt structuri extraordinar de complexe, cu un mecanism atît de precis, încît este imposibil să le considerăm accidentale în natură.

– Da? Cred că a trecut cam mult timp de cînd am terminat şcoala.

– Chiar şi în problema speciilor... Cele două axiome ale teoriei darwniene – continuitatea naturii şi adaptabilitatea – n-au fost niciodată validate de o singură descoperire empirică în aproape o sută cincizeci de ani.

– Acum chiar nu mai înţeleg nimic.

– S-o iau altfel. Rose se aplecă în faţă, privind afară dealurile întunecate şi luminiţele care apăreau tot mai aproape din zona unde erau suburbiile oraşului.

– Ştii cine este Francis Crick?

– Nu.

– Este un specialist în biologie moleculară. În 1962 a împărţit Premiul Nobel pentru medicină cu Maurice Wilkins şi James Watson pentru descoperirea structurii moleculare tridimensionale a ADN-ului – dublul helix. Toate progresele făcute de genetică de atunci – şi nenumăratele remedii revoluţionare pentru boli ce vor apărea în următorii douăzeci de ani izvorăsc direct din cercetările realizate de Francis Crick şi colegii lui. Crick este un om de ştiinţă prin excelenţă, Joe, nu este deloc un spiritualist sau un mistic. Dar ştii ce a sugerat acum cîţiva ani? Că s-ar putea ca viaţa de pe pămînt să fi fost proiectată de o inteligenţă extraterestră.

– Deci chiar şi eruditii citesc *National Enquirer*...

– Problema este că el n-a reuşit să împace ceea ce ştim acum despre complexitatea biologiei moleculare cu teoria selecţiei naturale, dar n-a dorit să sugereze existenţa unui Creator, într-un sens spiritual.

– Deci, intră în scenă veşnic popularii extratereştri asemănători zeilor.

– Dar tocmai asta atrage după sine concluzia, nu vezi? Chiar dacă toate formele de viaţă de pe această planetă au fost create de către extratereştri... cine i-a creat pe ei?

– Iarăşi teoria cu oul şi găina.

Ea rîse încet, dar rîsul se transformă într-o tuse pe care abia şi-o putea stăpîni. Se lăsă pe spate, proptindu-se din nou de portieră şi îl fulgeră cu privirea cînd Joe încercă să-i sugereze că are nevoie de îngrijire medicală.

După ce îşi recăpătă respiraţia, Rose spuse:

– Loren Pollack crede că ţelul eforturilor intelectuale ale omenirii – ţelul ştiinţei – este de a înţelege tot mai bine

universul nu doar pentru a controla fizic mai bine mediul în care trăim sau pentru a ne satisface curiozitatea, ci pentru a rezolva dilema existenței pe care ne-a pus-o în față Dumnezeu.

– Și rezolvînd-o, să devenim noi înșine niște zei.

Ea zîmbi, deși avea dureri.

– Acum ai intrat pe frecvența Pollack. Pollack crede că trăim într-o vreme cînd cîteva breșe științifice cruciale vor dovedi existența unui Creator. Ceva ce este... o interfață cu infinitul. Aceasta va reda științei sufletul – va scăpa omenirea de spaimele și îndoielile ei, va vindeca vrajbele și urile noastre, unificînd în cele din urmă specia noastră într-o căutare unică a spiritului și totodată a minții.

– Ca în *Star Trek*.

– Nu mă face iarăși să rîd, Joe. Mă doare.

Joe se gîndi la Gem Fittich, negustorul de mașini vechi. Atît Pollack cît și Fittich simțeau apropierea sfîrșitului lumii, așa cum îl știau ei, dar valul de flux pe care-l zărea Fittich venind era întunecat și rece, măturînd totul în calea lui, în timp ce Pollack vedea în viitor un val de lumină pură.

– Deci Pollack, spuse ea, a întemeiat Infinifața pentru a înlesni această căutare, pentru a urmări cercetările din întreaga lume, acordînd prioritate proiectelor cu... ei bine, cu aspecte metafizice, pe care oamenii de știință s-ar putea să nu le detecteze. Pentru a se asigura cunoașterea descoperirilor cruciale de către toți cercetătorii, pentru a încuraja proiecte specifice care par să conducă la o breșă de genul previziunilor lui Pollack.

– Deci Infinifața nu este nicidecum o religie.

– Nu. Pollack consideră că toate religiile sînt valide în măsura în care recunosc existența unui univers creat și a unui Creator – dar ele se împotmolesc în complicate interpretări ale așteptărilor lui Dumnezeu din partea noastră. În concepția lui Pollack, ceea ce ni se cere este să colaborăm pentru a învăța, a înțelege, pentru a înlătura straturile universului

ca să-l găsim pe Dumnezeu... şi pe parcursul acestui proces să devenim egalii Lui.

Ieşiseră deja dintre dealurile întunecate şi pătrunseseră din nou în suburbiile unui oraş. În faţa lor era intrarea în autostrada care urma să-i ducă spre est, străbătînd oraşul.

În timp ce urca rampa, îndreptîndu-se spre Glendale şi Passadena, Joe spuse:

– Nu cred în nimic.

– Ştiu.

– Nici o divinitate iubitoare n-ar îngădui atîta suferinţă.

– Pollack ar spune că slăbiciunea gîndirii tale constă în perspectiva sa umană îngustă.

– Poate că Pollack e un cretin.

Joe nu-şi dădu seama dacă Rose începu din nou să rîdă sau dacă era victima unui acces de tuse, dar îi trebui mai mult timp ca să-şi revină.

– Trebuie să te vadă un medic, insistă el.

Ea se opuse categoric.

– Orice întîrziere înseamnă... moartea Ninei.

– Nu mă obliga să aleg între...

– Nu e vorba de nici o alegere. Asta e problema mea. Ori eu, ori Nina... şi ea are prioritate. Pentru că ea reprezintă viitorul. Ea reprezintă speranţa.

După ce avusese faţa portocalie la prima apariţie, luna îşi pierduse roşeaţa din obraji şi, fiindcă avea trac, faţa ei era acum albă ca varul, cu o expresie amuzată şi obraznică.

Traficul de duminică noaptea pe autostrada de care rîdea luna era aglomerat fiindcă locuitorii Los Angelesului se întorceau din Vegas şi din alte puncte din deşert, iar locuitorii deşertului se înşiruiau în direcţie opusă, întorcîndu-se din oraş şi de pe plajele sale: permanent agitate, aceste mulţimi, mereu în căutarea unei mai mari fericiri – şi adesea găsind-o, dar numai pentru un weekend sau o după-amiază.

Joe gonea cît de repede şi de primejdios se încumeta, trecînd de pe o bandă pe alta, dar fără a uita că nu puteau risca să fie opriţi de o patrulă de autostradă. Maşina nu era înmatriculată nici pe numele lui, nici pe al lui Rose. Chiar dacă ar fi putut dovedi că o luaseră cu împrumut, ar fi pierdut multă vreme cu explicaţiile.

– Ce este Proiect 99? o întrebă Joe. Ce naiba fac în institutul subteran de lîngă Manassas?

– Ai auzit de Proiectul *Human Genome*.

– Da. A fost pe copertă în *Newsweek*. Din cîte am înţeles, cercetează ce se află sub controlul fiecărei gene umane.

– E cel mai important demers ştiinţific al epocii noastre, spuse Rose. Cartografiază toate cele o sută de mii de gene umane şi analizează alfabetul ADN al fiecăreia. Şi fac progrese incredibil de rapide.

– Descoperă cum se pot vindeca distrofia musculară, scleroza multiplă...

– Cancerul, totul – cu timpul.

– Lucrezi la asta?

– Nu. Nu direct. La Proiect 99... avem o misiune mai exotică. Căutăm acele gene ce par a fi asociate cu talente ieşite din comun.

– Ca Mozart, Rembrandt sau Michael Jordan?

– Nu. Nu cercetăm talente creatoare sau sportive, ci talente paranormale. Telepatie. Telekineză. Pirokineză. E o listă lungă şi ciudată.

Reacţia lui imediată a fost a unui reporter de criminalistică, nu a unui om care asistase recent la incidente fantastice.

– Dar nu există asemenea talente. Asta ţine de domeniul ştiinţifico-fantastic.

– Există oameni cu performanţe deloc întîmplătoare, dovedite printr-o mare varietate de teste pentru dezvăluirea capacităţilor psihice. Ghicitul în cărţi. Aruncarea monedelor. Transmisia gînd-imagine.

– Ce făceau la Duke University.

– Şi multe altele. Cînd găsim oameni cu performanţe excepţionale la aceste teste, le facem analiza sîngelui. Studiem structura lor genetică. Sau copii în situaţii poltergeist.

– Poltergeist?

– Fenomenele poltergeist – după ce înlături falsurile – nu sînt de fapt stafii. În casele unde se petrec există întotdeauna unul sau mai mulţi copii. Noi credem că obiectele care zboară printr-o încăpere şi apariţiile ectoplasmatice sînt produse de aceşti copii, de puterea pe care şi-o exercită fără să-şi dea seama şi pe care nu ştiu că o deţin. Construim o bibliotecă de portrete genetice neobişnuite, căutînd modele comune printre oamenii care au trăit tot felul de experienţe paranormale.

– Şi aţi descoperit ceva?

Ea nu răspunse, probabil aşteptînd să treacă un nou spasm de durere, deşi faţa ei arăta mai degrabă nelinişte sufletească decît suferinţă fizică. În cele din urmă spuse:

– Da, multe.

Dacă ar fi fost suficientă lumină ca să se vadă în oglinda retrovizoare, Joe ştia că ar fi observat cum faţa lui bronzată devenea albă ca luna, căci înţelese brusc care era esenţa Proiectului 99.

– Tu n-ai studiat chiar asta.

– Nu chiar. Nu.

– Tu ai aplicat cercetările.

– Da.

– Cîte persoane lucrează la acest proiect?

– Sîntem peste două sute.

– Care creaţi monştri, rosti el năucit.

– Oameni, spuse ea. Creăm oameni în laborator.

– Poate că arată a oameni, dar unii din ei sînt monştri.

Ea păstră tăcerea aproape un kilometru, apoi spuse:

– Da. Şi după alte cîteva clipe de tăcere: Deşi adevăraţii monştri sîntem noi cei care i-am creat.

Înconjurată de garduri şi păzită de patrule, identificată pe autostradă drept un penitenciar denumit Qautermass Institute, proprietatea se întinde pe o mie opt sute de pogoane de teren în Virginia: dealuri cu pajişti unde pasc căprioarele, păduri tăcute de mesteceni şi fagi, unde se găseşte din plin vînat mic care prosperă, departe de puştile vînătorilor, iazuri cu raţe şi cîmpuri de iarbă în care-şi fac cuiburile fluierarii.

Deşi măsurile de securitate par minime, nici un animal mai mare decît un iepure nu trece peste această întindere de pămînt fără a fi monitorizat de detectori de mişcare, senzori de căldură, microfoane şi camere video, care alimentează cu un flux permanent de date un calculator Cray, pentru a fi supuse analizei. Vizitatorii neautorizaţi sînt imediat prinşi şi în rarele ocazii cînd vînători sau adolescenţi amatori de aventuri escaladează gardul, aceştia sînt opriţi şi luaţi în primire la două sute de metri de locul pe unde pătrund.

Lîngă centrul geografic al acestui paşnic teren se află orfelinatul, o clădire tristă de trei etaje, care seamănă cu un spital. Aici locuiesc actualmente patruzeci şi opt de copii, sub vîrsta de şase ani – deşi unii par mai mari. Toţi sînt orfani, în sensul că nu au mame şi nici taţi adevăraţi, doar mame şi taţi chimici. Nici unul dintre ei nu a fost conceput prin actul dragostei şi nici unul n-a venit pe lume din pîntecele unei femei. Ca fetuşi, au fost hrăniţi în pîntece mecanice, plutind în lichidul amniotic produs într-un laborator.

La fel ca şobolanii şi maimuţele de laborator, ca acei ciini cărora li se deschide craniul şi li se expune creierul zile întregi în timpul experienţelor privind sistemul nervos central, aceşti orfani nu au nume. Dacă li s-ar da nume, cei care se ocupă de ei ar fi încurajaţi să se ataşeze sentimental de ei. Cei ce se ocupă de ei – incluzîndu-i pe toţi, de la paznicii care sînt şi bucătari pînă la oamenii de ştiinţă care-i aduc pe lume pe aceşti copii – trebuie să rămînă neutri din punct de vedere moral şi detaşaţi din punct de vedere sentimental pentru a-şi

face bine treaba. Prin urmare, copiii sînt cunoscuţi după coduri cu litere şi cifre care trimit la indici specifici din biblioteca de portrete genetice ale Proiectului 99, de unde au fost selectate capacităţile lor speciale.

Aici, la etajul al treilea din colţul de sud-vest, stă în camera ei proprie ATX-12-23. Are patru ani, e în stare catatonică şi urinează permanent. Aşteaptă în pătuţul ei, în propriile ei excremente, pînă cînd o schimbă doica. ATX-12-23 n-a rostit niciodată vreun cuvînt şi nici n-a scos nici un fel de sunet. Şade nemişcată, privind în depărtare, uneori gîngurind. Muşchii ei sînt parţial atrofiaţi, deşi i se face gimnastică de trei ori pe săptămînă. Dacă faţa ei ar căpăta vreodată viaţă printr-o expresie oarecare, ar putea fi frumoasă, dar moleşeala trăsăturilor îi dă o înfăţişare glacială. Camere video acoperă fiecare centimetru al camerei ei şi înregistrează zi şi noapte, ceea ce ar părea o risipă de bandă video – dar din cînd în cînd diverse obiecte neînsufleţite din jurul lui ATX-12-23 sînt însufleţite. Mingi de cauciuc de diferite culori se ridică şi se răsucesc în aer, plutesc de la un perete la altul sau se rotesc în jurul capului copilei timp de zece, douăzeci de minute la o tură. Obloanele de la ferestre se ridică şi coboară fără a fi atinse de nimeni. Luminile se sting şi se aprind, ceasul electronic îşi schimbă cu rapiditate orele şi un urs de pluş, pe care ea nu l-a atins niciodată umblă uneori prin cameră pe picioarele sale butucănoase, de parcă ar conţine un mecanism care îi permite să facă asta.

Acum coboară aici, la etajul al doilea, vine la cea de a treia cameră din dreapta lifturilor, unde trăieşte un băiat în vîrstă de cinci ani, KSB-22-09, care nu are pereche nici din punct de vedere fizic, nici din punct de vedere mental. Căci el este un băiat roşcovan cu un IQ de geniu. Îi place să înveţe, este instruit intensiv zilnic, fiind actualmente la nivelul unui elev de clasa a noua. Are o mulţime de jucării, cărţi, filme video şi participă la şedinţe de joacă supravegheate, alături de

alți orfani, pentru că arhitecții proiectului consideră că este esențial ca toți subiecții cu facultăți mentale normale și depline capacități fizice să fie crescuți într-o atmosferă cît mai socială, ținînd seama de limitele institutului. Uneori, cînd se străduiește din greu (și uneori cînd nici măcar nu încearcă) KSB poate să facă mici obiecte să dispară – creioane, pixuri, agrafe de hîrtie, deocamdată obiecte nu mai mari decît un pahar de apă. Pur și simplu dispar. Băiatul le trimite în altă parte, în ceea ce el numește „Tot Întunericul". Nu poate să le aducă înapoi și nu poate să explice ce poate fi „Tot Întunericul" – deși nu-i place acel loc. Trebuie să ia sedative ca să adoarmă, pentru că are deseori coșmaruri în care se trimite pe el însuși, bucată cu bucată, în „Tot Întunericul" – mai întîi degetul mare, apoi un deget de la picioare, apoi talpa stîngă, un dinte, alt dinte, un ochi care-i golește brusc orbita, apoi o ureche. În ultimul timp, KSB-22-09 suferă de pierderi de memorie și de crize de paranoia, considerate a avea legătură cu folosirea îndelungată a sedativelor care i se administrează înainte de culcare în fiecare noapte.

Dintre cei patruzeci și opt de orfani ai Institutului, numai șapte manifestă puteri paranormale. Ceilalți patruzeci și unu nu sînt totuși considerați niște rateuri. Fiecare dintre cele șapte succese și-au arătat talentele la vîrste diferite – unul la numai unsprezece luni, altul abia la cinci ani. În consecință, rămîne deschisă posibilitatea ca mulți dintre cei patruzeci și unu să se deschidă în anii următori – poate abia cînd vor suferi schimbările dramatice ale organismului din perioada pubertății. În cele din urmă, desigur, acei subiecți care vor îmbătrîni fără a manifesta vreun talent prețios vor fi scoși din program, fiindcă nici măcar resursele Proiectului 99 nu sînt inepuizabile. Arhitecții proiectului n-au decis încă limita optimă pentru lichidare.

Deși volanul era dur sub mîinile lui și alunecos din cauza transpirației reci, deși zgomotul motorului îi era familiar, deși

autostrada era solidă sub cauciucurile care se roteau, Joe se simţea de parcă ar fi pătruns într-o altă dimensiune, la fel de amorfă aparent şi adversă raţiunii ca peisajele suprarealiste din tablourile lui Salvador Dali.

Cînd groaza lui crescu o întrerupse pe Rose:

– Locul pe care-l descrii este iadul. Nu... nu se poate ca tu să participi la aşa ceva. Nu eşti genul.

– Nu?

– Nu.

Vocea i se subţie în timp ce vorbea, de parcă puterea care o susţinea constase în secretele păstrate de ea şi pe măsură ce le dezvăluia unul cîte unul, vitalitatea ei se scurgea cum i se scursese şi lui Samson, cu fiecare şuviţă de păr tăiată. În oboseala ei tot mai mare se simţea o plăcută uşurare, ca aceea pe care o simţi la spovedanie, o slăbiciune pe care ea părea s-o îmbrăţişeze – dar care avea totuşi în ea o nuanţă cenuşie de disperare.

– Nu sînt acum acel gen de persoană... Dar probabil că eram atunci.

– Dar cum? De ce? De ce să vrei să fii implicată în... în asemenea atrocităţi?

– Din mîndrie. Ca să dovedesc că sînt atît de capabilă pe cît mă credeau ei, suficient de capabilă pentru a face faţă acelei provocări fără precedent. Din entuziasm. Din bucuria de a fi implicată într-un program finanţat mai bine chiar decît Proiectul Manhattan. De ce au lucrat oamenii care au inventat bomba atomică la ea... ştiind ce făceau? Pentru că alţii, în altă parte a lumii, o vor face dacă n-o facem noi... deci mai bine s-o facem noi, ca să ne salvăm de ei.

– Să ne salvăm vînzîndu-ne sufletele? întrebă el.

– Nu pot oferi nici o justificare pentru a mă dezvinovăţi, spuse Rose. Dar este adevărat că atunci cînd am semnat, nu ne angajam să ducem experimentele atît de departe, să aplicăm ceea ce descoperisem cu... atîta zel. Am abordat crearea copiilor în etape... pe o cale alunecoasă. Intenţionam

să-l monitorizăm pe primul doar pînă în al doilea trimestru al etapei fetale – şi în fond, nu consideram fetusul o fiinţă umană adevărată. Deci nu experimentam de fapt pe o persoană. Şi cînd l-am adus pe unul din ei pînă la capăt... nu erau anomalii îngrijorătoare pe graficele EEG, ciudăţenii în circumvoluţiunile creierului, care să ne fi indicat o funcţie cerebrală pînă atunci necunoscută. Deci trebuia să-l ţinem în viaţă ca să... ca să vedem ce realizasem, să vedem dacă făcusem evoluţia să înainteze cu un pas uriaş.

– Iisuse!

Deşi o cunoscuse pe femeia aceea cu numai treizeci şi şase de ore în urmă, sentimentele lui faţă de ea erau bogate şi puternice, variind de la adoraţie la teamă şi ajungînd acum la repulsie. Şi totuşi din această repulsie izvora mila, căci pentru prima dată văzu în ea una dintre numeroasele faţete ale slăbiciunii umane, care, în alte forme, se dezvoltase în el însuşi.

– Cam pe la început, spuse ea, am vrut cu adevărat să renunţ. Am fost invitată la o discuţie personală cu directorul proiectului, care mi-a spus clar că nu mai puteam pleca. Devenise un post pe viaţă. Simpla încercare de a părăsi Proiectul 99 înseamnă sinucidere – şi în acelaşi timp periclitarea vieţilor celor dragi.

– Dar nu te puteai adresa presei, nu puteai da la iveală întreaga poveste, ca să-i termini?

– Probabil că n-aş fi putut s-o fac fără a avea dovezi palpabile şi tot ce aveam eu era în capul meu. Oricum, doi colegi de-ai mei şi-au închipuit probabil că pot distruge proiectul. Unul din ei a suferit un atac cerebral prematur. Celălalt a fost împuşcat de trei ori în cap de un criminal – care n-a fost prins niciodată. Cîtva timp am fost atît de deprimată, încît mă gîndeam să mă sinucid ca să-i cruţ de osteneală. Dar pe urmă... a apărut CCY-21-21...

Mai întîi, s-a născut cu un an înaintea lui CCY-21-21, un subiect masculin SSW-89-58. Manifestă talente miraculoase

în toate privinţele şi povestea lui este importantă pentru tine, ţinînd seama de recentele tale experienţe cu oameni care se autoeviscerează şi îşi dau foc – şi de pierderile suferite de tine în Colorado.

La vîrsta de patruzeci şi două de luni, SSW-89-58 are abilitatea lingvistică a unui student mediu de anul întîi şi poate citi un volum de trei sute de pagini în una pînă la trei ore, în funcţie de complexitatea textului. Matematica superioară şi-o însuşeşte cu uşurinţa cu care ar mînca o îngheţată. La fel şi limbile străine, de la franceză la japoneză. Dezvoltarea lui fizică avansează de asemenea într-un ritm accelerat şi la patru ani are înălţimea şi proporţiile echilibrate ale unui copil de şapte ani. Se anticipează talente paranormale, dar cercetătorii sînt surprinşi de marea varietate a altor calităţi geniale ale lui 89-58 – care includ capacitatea de a interpreta orice piesă la pian după ce o aude o singură dată – şi de precocitatea lui fizică, pentru care nu s-a făcut nici o selecţie genetică.

Cînd 89-58 începe să manifeste capacităţi paranormale, se dovedeşte a fi excepţional înzestrat. Prima lui realizare uluitoare este vederea la distanţă. Se joacă descriindu-le cercetătorilor încăperile din propriile lor case, pe care nu le-a vizitat niciodată. Îi duce prin muzee în care n-a intrat niciodată. Cînd i se arată o fotografie cu un masiv din Wyoming, în care este îngropat un centru de apărare ultrasecret al Comandamentului Aviatic Strategic, descrie cu detalii precise pupitrele de monitoare pentru rachete din sala de război. Este considerat un agent de spionaj de o valoare inestimabilă – pînă ce, din fericire, treptat, descoperă că poate pătrunde în mintea unui om la fel de uşor cum intră în încăperi aflate în depărtare. Începe să deţină controlul mental asupra primului om care s-a ocupat de el, îl face să se dezbrace şi să umble prin sălile orfelinatului strigînd cucurigu. După ce SSW-89-58 îl lasă pe acesta în pace şi se descoperă ce a făcut, este aspru pedepsit. Resimte pedeapsa, o resimte profund. În

noaptea aceea abordează vederea la distanță a casei victimei sale și pătrunde în mintea lui, la o depărtare de șaptezeci de kilometri. Folosindu-i trupul, le ucide cu brutalitate pe soția și pe fiica lui și apoi îl duce la sinucidere.

În urma acestui incident, SSW-89-58 este domolit prin folosirea unei doze masive de tranchilizante administrate cu o armă. Doi angajați ai Proiectului 99 mor în timpul acestei manevre.

După aceea, pe o perioadă de optsprezece zile, este menținut în comă cu medicamente, în timp ce o echipă de oameni de știință proiectează și supraveghează construirea rapidă a unui habitat potrivit pentru prada lor – unde să fie menținut în viață, dar sub control strict. O parte a personalului propune lichidarea imediată a lui SSW-89-58, dar propunerea este analizată și respinsă. Orice strădanie este la un moment dat dejucată de pesimiști.

Acum să pătrundem în sala de securitate din colțul de sud-est al primului etaj al orfelinatului. În acest loc – dacă ești angajatul orfelinatului – trebuie să te supui controlului celor trei gardieni, pentru că aici nu sînt niciodată mai puțini, indiferent de oră. Trebuie să-ți așezi mîna dreaptă pe un *scanner* care te va identifica după amprente. Trebuie să privești apoi într-un *scanner* de retină, care îți va compara modelul retinal cu cele înregistrate la angajarea ta.

De aici cobori cu liftul pînă la al cincilea nivel subteran, unde se efectuează majoritatea lucrărilor Proiectului 99. Dar pe tine te interesează cel de-al șaselea și ultimul nivel, unde mergi pînă la capătul coridorului și treci printr-o ușă metalică cenușie. Te afli într-o încăpere cu mobilă simplă de birou, păzită de trei bărbați, care nu-ți acordă nici o atenție. Acești oameni lucrează în schimburi de șase ore pentru a fi atenți nu numai la ceea ce se petrece în încăpere, ci și la nuanțele de comportament ale fiecăruia dintre ei.

Pe un perete al încăperii se află o fereastră mare care dă în camera alăturată. Îi vei vedea în mod frecvent pe doctorul

Louis Blom sau pe doctorul Keith Ramlock – sau pe amîndoi – lucrînd dincolo de acest geam, căci ei sînt proiectanţii lui SSW-89-58 şi ei supraveghează explorarea şi utilizarea talentelor lui. Cînd nu sînt prezenţi nici doctorul Blom, nici doctorul Ramlock, cel puţin alţi trei membri care-i servesc direct le ţin locul.

SSW-89-58 nu este lăsat niciodată nesupravegheat.

Treceau de pe autostrada interstatală 210 pe interstatala 10 cînd Rose se întrerupse pentru a spune:

– Joe, ai putea găsi o ieşire cu o staţie service? Am nevoie să folosesc toaleta.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Am nevoie de toaletă. Detest să pierd vremea. Vreau să ajungem la Big Bear cît mai repede. Dar nici nu vreau să fac pe mine. Nu e nici o grabă. Peste cîţiva kilometri, se poate?

– Desigur.

Ea îl conduse din nou într-o vizită din depărtare, în versiunea ei, a Proiectului 99 de lîngă Manassas.

Mergi înainte, te rog, prin uşa de legătură, ca să pătrunzi în ultimul spaţiu, unde se află vasul de izolare în care trăieşte acum 89-58, înlăturînd orice incidente neprevăzute şi catastrofale, în care îşi va petrece restul vieţii sale nenaturale. Este un rezervor care seamănă întrucîtva cu plămînii de fier care, în perioade mai primitive, erau folosiţi pentru a ţine în viaţă victimele poliomielitei. Cuibărit ca un pecan în carapacea sa, 89-58 este complet izolat, presat între jumătăţile moi ca nişte saltele ale unui mulaj lubrefiat al corpului care împiedică orice mişcare, inclusiv mişcarea fiecărui deget, limitîndu-l la expresii şi grimase faciale – pe care oricum nu le vede nimeni. I se administrează aer din sticlă direct printr-un tub nazal din rezervoarele de lîngă vasul de izolare. Este de asemenea străpuns de perfuzoare intravenoase duble, cîte unul în fiecare braţ şi

unul în coapsa stîngă, prin care primeşte hrana care-l menţine în viaţă, un amestec echilibrat de lichide şi o varietate de medicamente dozată de cei care-l îngrijesc. Are permanent cateter pentru eliminarea eficientă a urinei. Dacă vreunul din aceste tuburi se desprinde sau se blochează, o alarmă insistentă îi anunţă imediat pe îngrijitori şi în ciuda existenţei sistemelor duble, se efectuează reparaţii fără întîrziere.

Cercetătorii şi asistenţii lor poartă conversaţii necesare cu 89-58 printr-un telefon cu *speaker*. Mulajul corpului în care zace ca o moluscă în interiorul rezervorului de oţel este dotat cu aparatură audio la ambele lui urechi şi cu un microfon la gură. Personalul poate reduce cuvintele lui 89-58 la o şoaptă de fundal ori de cîte ori doresc, dar el nu beneficiază de acelaşi privilegiu de a închide legătura cu ei. Un sistem video inteligent permite ca imaginile să fie transmise prin fibre de sticlă la o pereche de lentile fixate în orbitele lui 89-58; în consecinţă, i se pot arăta fotografii – şi dacă este necesar coordonate geografice – ale unor clădiri şi locuri unde i se cere să efectueze vizionări la distanţă. Uneori i se arată fotografii ale unor persoane împotriva cărora se doreşte ca el să acţioneze într-un anumit fel.

În timpul unei vizionări la distanţă, 89-58 descrie în cele mai mici amănunte ceea ce vede în acel loc îndepărtat unde l-au trimis şi el răspunde conştiincios la întrebările pe care i le pun îngrijitorii. Supraveghindu-i bătăile inimii, tensiunea arterială, ritmul respiraţiei, encefalograma, mişcările pleoapelor şi modificările curentului electric care trece prin pielea lui, ei pot detecta o minciună cu o precizie de peste nouăzeci şi nouă la sută. Mai mult, îl testează din cînd în cînd, ducîndu-l în locuri de unde s-au strîns deja multe informaţii sigure; răspunsurile lui sînt ulterior comparate cu materialul clasificat.

Se ştie că n-a fost cuminte şi n-au încredere în el.

Cînd lui 89-58 i se ordonă să pătrundă în mintea unei anumite persoane şi fie să-l lichideze pe acel individ, fie să-l

folosească pentru a lichida un altul – cel mai adesea un cetăţean de origine străină – sarcina aceasta este denumită „misiune udă". Acest termen este parţial folosit pentru că se varsă sînge, dar mai ales pentru că 89-58 este cufundat nu în încăperi îndepărtate relativ uscate, ci în adîncurile mocirloase ale minţii omeneşti. În timp ce el efectuează o misiune udă, 89-58 o descrie doctorului Blom sau doctorului Ramlock, cel puţin unul dintre ei fiind prezent în timpul evenimentului. După numeroase misiuni de acest fel, Blom, Ramlock şi asociaţii lor înclină să identifice minciuna chiar înainte ca poligraful să semnaleze o problemă.

Pentru îngrijitorii săi, înregistrările video ale activităţii electrice din creierul lui 89-58 definesc activitatea în care este angajat în fiecare moment. Cînd nu face altceva decît să vizioneze la distanţă, modelele sînt radical diferite de cele care se produc atunci cînd este angajat într-o misiune udă. Dacă i se dă doar sarcina de a observa un loc îndepărtat şi, în timp ce vede, contrar indicaţiilor, ocupă mintea unei persoane din acel loc îndepărtat, fie ca un act de revoltă, fie ca să se amuze, acest lucru este sesizat imediat de îngrijitorii săi.

Dacă SSW-89-58 refuză un ordin, depăşeşte parametrii unei misiuni sau manifestă orice alt semn de revoltă, el poate fi pedepsit în multe feluri. Contacte electrice din mulajul trupului – şi din cateterul lui – pot fi puse în funcţiune pentru a emite şocuri dureroase în anumite puncte sensibile din cap pînă în picioare sau pe toată suprafaţa pielii. Se pot transmite schelălăituri electronice asurzitoare cu o intensitate insuportabilă în urechile lui. Se pot introduce cu uşurinţă mirosuri oribile în aerul cu care este alimentat. O mare varietate de medicamente se pot folosi pentru a produce simptome fiziologice cumplite – cum ar fi spasme musculare violente şi inflamări ale nervilor – care nu pun însă în pericol viaţa acestui bun preţios. Provocarea panicii claustrofobe prin blocarea alimentării cu aer este de asemenea o tehnică de disciplinare simplă, dar eficientă.

Dacă este ascultător, 89-58 poate fi răsplătit în cinci feluri. Deşi îşi primeşte elementele nutritive de bază – hidrocarburi, proteine, vitamine, minerale – prin perfuzoare, se poate extinde un tub de hrănire de la mulajul corpului la buzele lui pentru ca el să se bucure de lichide plăcute, de la Coca-Cola la suc de mere sau lapte cu cacao. În al doilea rînd, pentru că este un pianist miraculos şi iubeşte mult muzica, poate fi răsplătit cu orice piesă muzicală, de la Beetles pînă la Beethoven. În al treilea rînd, pot fi transmise filme întregi în lentilele de la ochii lui – şi dintr-o perspectivă atît de apropiată, încît lui i se va părea că se află efectiv în mijlocul acţiunii cinematografice. În al patrulea rînd, poate primi medicamente pentru bună-dispoziţie care-l pot face la fel de fericit, în unele privinţe, ca pe orice alt băiat din lume. În al cincilea rînd, cea mai bună recompensă este atunci cînd i se permite să pătrundă în locuri îndepărtate care-l interesează şi în timpul acestor splendide expediţii, ghidat de propriile lui dorinţe, cunoaşte libertatea – sau atît din ea cît îşi poate imagina.

În mod obişnuit, nu mai puţin de trei membri ai personalului monitorizează vasul de izolare şi pe ocupantul său, pentru că 89-58 nu poate controla decît o singură minte o dată. Dacă unul din cei trei ar deveni brusc violent sau ar manifesta vreun comportament ciudat, oricare din ceilalţi doi pot, într-o fracţiune de secundă, să-i administreze suficiente sedative prin perfuzoarele intravenoase pentru a-l cufunda, practic instantaneu, într-un somn adînc, neputincios. În eventualitatea în care această metodă eşuează, un buton de anihilare urmează sedativului cu o doză letală de toxine pentru nervi care ucide în trei pînă la cinci secunde.

Cei trei paznici din cealaltă parte a geamului de observare au la dispoziţie capsule similare pentru a le folosi cînd socotesc că este necesar.

SSW-89-58 nu poate citi gîndurile. Nu este telepat. Nu poate decît să suprime personalitatea persoanei în care

pătrunde şi să pună stăpînire pe uzina sa fizică. Membrii personalului Proiectului 99 nu au căzut de acord dacă lipsa capacităţii telepatice a lui 89-58 este o dezamăgire sau o binecuvîntare.

În plus, cînd este trimis într-o misiune udă, el trebuie să ştie unde este localizată ţinta sa înainte de a putea să-i invadeze mintea. El nu poate umbla în voie printre populaţiile lumii, ci trebuie să fie îndrumat de cei ce se ocupă de el, care îi localizează mai întîi prada. După ce i se arată o imagine a clădirii sau a vehiculului în care poate fi găsită ţinta – şi după ce acel loc este situat geografic în mintea lui – el poate acţiona.

Deocamdată, el este de asemenea limitat la zidurile acestei structuri şi nu poate urmări efectiv o minte vizată dincolo de graniţele stabilite iniţial. Nimeni nu ştie de ce trebuie să existe această limitare, deşi teoriile abundă. Poate pentru că eul psihic invizibil, fiind doar un val de energie de un anumit tip, reacţionează la spaţii deschise cam la fel cum acţionează căldura acumulată într-o piatră fierbinte aşezată într-o cameră rece: radiază în afară, se împrăştie, se dispersează şi nu poate fi conservată într-o formă coerentă. El poate efectua vizionarea la distanţă a unor locaţii exterioare – dar numai pentru perioade scurte de timp. Acest defect îi umileşte pe cei care se ocupă de 89-58, dar ei cred şi speră ca aceste capacităţi ale lui să se perfecţioneze cu timpul.

Dacă suporţi să te uiţi, vasul de izolare este deschis de două ori pe săptămînă pentru a permite îngrijitorilor să-şi cureţe produsul. Acesta este întotdeauna profund sedat pentru această procedură – şi rămîne conectat la butonul de anihilare. Este minuţios spălat cu un burete, i se tratează iritaţiile pielii, infima cantitate de fecale pe care o elimină este aruncată din vasul respectiv, i se curăţă dinţii, îi sînt cercetaţi ochii ca să nu fie infectaţi, i se pun picături cu antibiotice şi i se aplică şi alte proceduri de întreţinere. Deşi 89-58 primeşte zilnic stimulare electrică de mic voltaj

a mușchilor, ca să se asigure o masă musculară minimă pentru menținerea vieții, el arată ca un copil înfometat dintr-o țară din lumea a treia, răvășită de secetă și de o politică proastă. Este palid ca un cadavru de pe masa unui patolog, ofilit, cu oase firave, subțiate din lipsă de activitate; iar cînd involuntar își prinde degetele în jurul mîinilor îngrijitorilor lui, strînsoarea lor nu este mai puternică decît cea a unui nou-născut care se căznește să se țină de degetul mare al mamei lui.

Uneori, sub sedarea profundă, mormăie fără cuvinte, dar cu disperare, miorlăie și chiar plînge, de parcă ar pluti într-un vis trist.

La stația Shell, numai trei vehicule erau la pompele cu autoservire. În timp ce-și alimentau mașinile, șoferii lor clipeau și își plecau capetele ca să nu le intre în ochi funinginea adusă de vînt.

Stația era puternic luminată, ca un decor de film și deși Joe și Rose nu erau căutați de genul de agenți de poliție care ar distribui fotografiile lor emisiunilor de știri ale televiziunii locale, Joe prefera să se ferească de lumină. Parcă mașina lîngă clădire, aproape de toaletă, unde era mai întuneric.

Joe era într-o vîltoare emoțională, simțea un pumnal în inimă, pentru că acum știa cauza exactă a catastroficului accident, cunoștea identitatea ucigașului și detaliile complicate. Aceste informații erau ca un bisturiu care înlăturau cojile fragile formate pe rana sa. Durerea lui vie, pierderea, o simțea mai recentă decît era cu adevărat.

Opri motorul și rămase așa, amuțit.

– Nu pricep cum naiba au aflat că eram în avionul acela, spuse Rose. Îmi luasem atîtea măsuri de precauție... Dar am știut că au vizionat din depărtare cabina pasagerilor în căutarea noastră, pentru că s-au micșorat brusc luminile, am avut o problemă cu ceasul de mînă și senzația vagă a unei prezențe – semne pe care învățasem să le descifrez.

– M-am întîlnit cu un anchetator de la Consiliul Naţional de Securitate a Transportului, care ascultase banda cu vocile din carlingă înainte de a fi distrusă într-un convenabil incendiu din laboratorul de sunet. Băiatul ăsta era în capul căpitanului. Nu pricep... De ce nu te-a luat doar pe tine?

– Trebuia să ne ia pe amîndouă, asta era misiunea lui, pe mine şi pe fată – şi dacă pe mine mă putea înşfăca fără probleme, cu ea n-ar fi fost uşor.

Total uluit, Joe întrebă:

– Nina? De ce i-ar fi interesat Nina atunci? Era un simplu pasager, nu? Am crezut că au urmărit-o mai tîrziu pentru că... pentru că a supravieţuit împreună cu tine.

Rose îşi feri privirea de privirea lui.

– Adu-mi cheia de la toaleta pentru femei, Joe. Te rog. Lasă-mă un minut acolo. O să-ţi spun restul în drum spre Big Bear.

El intră în magazin şi ceru cheia de la casieră. Cînd se întoarse la Ford, Rose coborîse deja din maşină. Se rezema de o aripă din faţă, cu spatele întors şi cu umerii încovoiaţi de vîntul şuierător Santa Ana. Avea braţul stîng apăsat pe piept şi mîna încă îi tremura. Îşi adună cu dreapta reverele sacoului, de parcă vîntul cald de august ar fi înfrigurat-o.

– Te rog descuie tu uşa, îl rugă ea.

Joe se duse spre toaleta pentru femei. După ce descuie uşa şi aprinse lumina, Rose apăru lîngă el.

– Termin repede, promise ea strecurîndu-se pe lîngă el.

El îi zări faţa în lumină, cu o clipă înainte de a se închide uşa. Nu arăta bine.

În loc să se întoarcă la maşină, Joe se rezemă de zidul clădirii, lîngă uşa toaletei, ca s-o aştepte.

În opinia asistentelor din ospicii şi spitale de psihiatrie, un număr mai mare dintre pacienţii cei mai tulburaţi reacţionează la vîntul Santa Ana mai violent decît la vederea lunii pline dincolo de o fereastră cu gratii. Nu era doar acel strigăt îndurerat, ca urletele unui vînător nepămîntean şi ale

fiarelor nepămîntene pe care acesta le urmăreşte, ci şi mirosul alcalin subliminal al deşertului şi o ciudată sarcină electrică, diferită de cele pe care alte vînturi – mai puţin uscate – le împrumută aerului.

Joe înţelegea de ce Rose îşi încheiase sacoul şi se ghemuise în el. În noaptea aceea, atît luna cît şi vîntul Santa Ana declanşau un curent *voodoo* în şira spinării – şi pe lîngă acestea, un băiat fără părinţi şi fără nume, care trăia într-un sicriu de oţel şi se deplasa invizibil printr-o lume de victime potenţiale care nu ştiau de el.

„Înregistrăm?"

Băiatul ştiuse de banda pe care se înregistraseră vocile din carlingă – şi lăsase pe ea un strigăt după ajutor.

„Unul dintre ei este doctorul Louis Blom. Unul dintre ei este doctorul Keith Ramlock. Îmi fac ceva rău. Sînt răi cu mine. Spune-le să se oprească. Spune-le să nu-mi mai facă rău."

Chiar dacă era sociopat, psihotic, criminal, el era totodată copil. O fiară, o monstruozitate, o teroare, dar totodată copil. Nu ceruse el să se nască şi dacă era rău, ei îl făcuseră aşa, fiindcă nu reuşiseră să-l facă să-şi însuşească nici o valoare umană, tratîndu-l doar ca pe o armă, răsplătindu-l pentru crimă. Era într-adevăr o fiară, dar o fiară vrednică de plîns, pierdută şi singură, orbecăind printr-un labirint al nefericirii.

Vrednic de plîns, dar înfricoşător. Şi încă bîntuind. Aşteptînd să i se spună unde o putea găsi pe Rose Tucker. Şi pe Nina.

„E amuzant."

Băiatului îi plăcea să ucidă. Joe presupunea că era chiar posibil ca îngrijitorii săi să nu-i fi dat niciodată ordin să-i distrugă pe toţi pasagerii avionului 353, că el o făcuse ca pe un act de revoltă şi pentru că-i plăcuse s-o facă.

„Fă-i să înceteze, că altfel, dacă o să prind momentul... cînd o să prind momentul o să-i omor pe toţi. Pe toţi. O să-i omor. O s-o fac. O să-i omor pe toţi şi o să-mi placă."

Amintindu-și aceste cuvinte din transcrierea benzii, Joe simți că băiatul nu se referea doar la pasagerii din avionul condamnat. El se hotărîse deja să-i ucidă pe toți. El se referea la un act mai apocaliptic decît trei sute treizeci de crime.

Ce ar putea săvîrși el dacă ar fi dotat cu fotografii și coordonate geografice nu numai pentru o instalație de urmărire a rachetelor, ci pentru un complex de instalații de lansare a rachetelor nucleare?

– Iisuse! șopti Joe.

Undeva în noapte, Nina aștepta. În mîinile unui prieten al lui Rose, dar insuficient ocrotită. Vulnerabilă.

Rose zăbovea cam mult.

Joe bătu în ușa toaletei, o strigă, dar ea nu răspunse. El ezită o clipă, bătu din nou și cînd ea strigă cu glas slab, „Joe", el deschise ușa.

Rose era cocoțată pe marginea closetului. Își scosese sacoul bleumarin și bluza albă; bluza îmbibată de sînge era pusă pe chiuvetă.

Nu-și dăduse seama că ea sîngera. Întunericul și sacoul pus pe deasupra îl împiedicaseră să vadă sîngele.

Cînd intră în toaletă, observă că ea își improvizase un fel de compresă din cîteva prosoape de hîrtie. O apăsa pe mușchiul pectoral stîng, deasupra sînului.

– Împușcătura de pe plajă, spuse el consternat. Te-a nimerit.

– Glonțul m-a străpuns, spuse ea. A ieșit printr-o rană din spinare. Frumos și curat. N-am pierdut prea mult sînge și durerea e suportabilă... Dar de ce mă simt tot mai slăbită?

– Sîngerare internă, sugeră el, îngrozit la vederea rănii din spinare, pe unde ieșise glonțul.

– Știu anatomie, spuse ea. Am fost lovită exact în locul potrivit. Nu puteau alege unul mai bun. N-a atins nici un vas de sînge important.

– S-ar putea ca glonțul să fi lovit un os pe care l-a sfărîmat și fragmentele de os n-au ieșit, au urmat o altă cale.

– Mi-era groaznic de sete. Am încercat să beau apă de la robinet. Era să leşin cînd m-am aplecat.

– E clar, spuse el. Inima îi bătea tare. Trebuie să ajungem la un medic.

– Du-mă la Nina.

– Rose, ce naiba...

– Nina mă poate vindeca, spuse ea şi în timp ce vorbea îi ocoli, vinovată, privirea.

El răspunse uluit:

– Să te vindece?

– Ai încredere în mine. Nina poate face ceea ce nu poate nici un medic, nici un om de pe pămînt.

În acel moment, el află, la un anumit nivel, cel puţin unul dintre secretele încă nedezvăluite ale lui Rose Tucker, dar nu-şi putea permite să scoată la iveală acea perlă întunecată ca s-o examineze.

– Ajută-mă să-mi pun sacoul şi bluza şi să mergem. Lasă-mă în mîinile Ninei. În mîinile ei tămăduitoare.

Deşi aproape că îi venea rău de îngrijorare, Joe se conformă dorinţei ei. În timp ce o îmbrăca, îşi aminti că sîmbătă dimineaţă, în cimitir, păruse mult mai mare decît în realitate. Acum părea tare mică.

Prin gheara fierbinte a vîntului care imita urletul lupilor, ea se rezemă de el pe tot drumul de întoarcere la maşină.

După ce o instală pe scaunul din dreapta, ea îl rugă să-i dea ceva de băut.

Joe cumpără de la un automat din faţa staţiei o cutie de Pepsi şi una de Orange Crush. Ea preferă Crush şi el îi deschise cutia.

Înainte de a lua cutia, ea îi dădu două obiecte: fotografia Polaroid cu mormintele familiei lui şi bancnota de un dolar împăturită, al cărei număr de serie, minus cea de a patra cifră, alcătuiau numărul de telefon la care putea fi apelat Mark de la Infinifaţa, în caz de forţă majoră.

– Şi înainte de a porni, vreau să-ţi spun cum găseşti cabana din Big Bear – în caz că nu mai rezist pînă ajungem acolo.

– Lasă prostiile. O să reziști.

– Ascultă, spuse ea și își folosi din nou charisma care te obliga să-i acorzi toată atenția.

El ascultă în timp ce ea îi spuse pe unde s-o ia.

– Cît despre Infinifața, spuse ea, am încredere în ei și ei sînt aliații mei naturali – și ai Ninei – după cum spunea Mark. Dar mă tem că pot fi infiltrați cu ușurință. De aceea nu i-aș lăsa să vină cu noi astă-seară. Dar dacă nu sîntem urmăriți, atunci mașina asta e sigură și poate că securitatea lor e suficientă. În cazul cel mai rău, dacă nu știi încotro s-o mai apuci... ei sînt poate unica ta speranță.

Lui Joe i se strînse pieptul și gîtul i se uscă în timp ce vorbea ea; în cele din urmă spuse:

– Nu vreau să mai aud nimic despre asta. O să ajungi la timp la Nina.

Lui Rose începu să-i tremure mîna dreaptă și Joe se temu că nu poate să țină cutia cu Orange Crush. Dar ea reuși și bău, însetată.

Cînd pătrunse pe autostrada San Bernardino, îndreptîndu-se spre est, ea spuse:

– N-am vrut să te fac să suferi, Joe.

– Nu m-ai făcut să sufăr.

– Dar am făcut un lucru îngrozitor.

El o privi. Nu îndrăzni să întrebe ce anume făcuse. Își păstra perla lui neagră și lucitoare de cunoștințe îngropată adînc în cotloanele minții.

– Să nu mă urăști prea tare.

– Nu te urăsc deloc.

– Intențiile mele au fost bune. Întotdeauna. Cu siguranță n-au fost imaculate cînd m-am dus să lucrez la Proiect 99. Dar de data asta intențiile mele au fost bune.

Ieșind din furtuna care bîntuia în Los Angeles și în împrejurimi și îndreptîndu-se spre întunericul munților unde locuia Nina, Joe aștepta de la Rose să-i spună de ce ar trebui s-o urască.

– Deci... să-ţi spun, continuă ea, care a fost singura izbîndă reală a proiectului.

Acum cobori cu liftul, după ce ai aruncat o privire în iadul de la fundul acelor şase nivele subterane, lăsîndu-l pe băiat în vasul său de izolare şi urci tocmai pînă în sala de securitate de unde a început coborîrea. Mai departe, spre colţul din sud-est al parterului, se află CCY-21-21.

Ea a fost concepută fără dragoste la un an după 89-58, deşi nu a fost proiectul doctorilor Blom şi Ramlock, ci al lui Rose Tucker. Este o copilă frumoasă, delicată, cu faţa albă, păr auriu şi ochi de ametist. Deşi majoritatea orfanilor care trăiesc aici au o inteligenţă medie, CCY-21-21 are un IQ neobişnuit de ridicat, poate chiar mai ridicat decît cel al lui 89-58 şi-i place să înveţe. Este o fetiţă liniştită, înzestrată cu multă graţie şi cu mult farmec, dar în primii ei trei ani de viaţă nu a manifestat capacităţi paranormale.

Apoi, într-o după-amiază însorită de mai, participînd la o şedinţă de joacă supravegheată cu alţi copii, în curtea orfelinatului, ea găseşte o vrabie cu o aripă ruptă şi un ochi rănit. Vrabia zace în iarbă sub un copac, bătînd firav din aripi şi cînd fetiţa o ia în palmele ei mici, înţepeneşte brusc. Fetiţa aleargă plîngînd la cel mai apropiat îngrijitor, întrebînd ce se poate face. Vrabia este acum atît de slăbită şi paralizată de frică, încît abia îşi mai poate deschide ciocul – şi nu scoate nici un sunet. Pasărea e pe moarte şi îngrijitorul nu ştie ce se poate face, dar fetiţa nu acceptă moartea iminentă a vrabiei. Ea se aşază pe pămînt, ţinînd pasărea cu blîndeţe în mîna stîngă şi o mîngîie delicat cu mîna dreaptă, cîntîndu-i încetişor un cîntec despre Prigorul cu Piept Roşu – şi numai într-un minut pasărea îşi revine. Oscioarele fracturate din aripă se sudează şi ochiul sfîşiat se reface perfect. Pasărea ciripeşte – şi zboară.

CCY-21-21 devine centrul atenţiei. Rose Tucker, adusă de coşmarul Proiectului 99 în pragul sinuciderii, renaşte ca şi

pasărea, desprinzîndu-se de abisul în care privise pînă atunci. În următoarele cincisprezece luni este cercetată puterea de vindecare a lui 21-21. La început, este un talent nesigur, pe care ea nu şi-l poate folosi după cum vrea, dar lună de lună, învaţă să-şi mobilizeze şi să-şi controleze acest dar, pînă ce poate apela la el ori de cîte ori i se cere. Oamenii cu probleme medicale de la Proiect 99 sînt aduşi la un nivel de sănătate de care nu s-ar fi aşteptat să se mai bucure. Cîţiva politicieni şi militari de vază – şi membri ai familiilor lor – suferind de boli care le puneau în pericol viaţa sînt aduşi în secret la această copilă pentru a fi vindecaţi. Cîţiva cercetători de la Proiect 99 cred că 21-21 este bunul lor cel mai valoros – deşi alţii îl consideră pe 89-58, în ciuda imenselor probleme de control pe care le pune, pînă la urmă, proprietatea lor cea mai interesantă şi mai preţioasă.

Acum vei face un pas mare în timp, pînă la o zi ploioasă de august, la cincisprezece luni după refacerea vrabiei vătămate. Un genetician al personalului are diagnosticul de cancer la pancreas, una dintre formele lipsite de orice speranţă ale bolii. În timp ce îl vindecă pe Amos doar cu o atingere blîndă şi îndelungată, fetiţa detectează o altă afecţiune pe lîngă tumora malignă, care nu e de natură fizică, dar nu mai puţin vlăguitoare. Poate din cauza celor văzute la Proiect 99, poate din multe alte motive acumulate în cei cincizeci de ani, Amos a tras concluzia că viaţa nu are nici un sens, că destinul nostru este un hău, că nu sîntem decît praf purtat de vînt. Întunericul din el este mai negru decît cancerul şi fetiţa îl vindecă şi de asta, arătîndu-i doar lui Amos lumina lui Dumnezeu şi ciudatele zăbrele dimensionale prin care se zăresc alte tărîmuri.

De îndată ce i se arată acestea, Amos este atît de copleşit de bucurie şi de extaz, încît trece de la rîs la plîns şi în ochii celorlalţi din încăpere – o cercetătoare pe nume Janice şi un cercetător pe nume Vince – el pare cuprins de o alarmantă isterie. Cînd Amos o îndeamnă pe fetiţă s-o

ducă pe Janice în aceeaşi lumină pe care i-a arătat-o lui, ea îşi manifestă din nou talentul.

Dar Janice reacţionează altfel decît Amos. Umilită şi înspăimîntată, ea este roasă de remuşcări. Îşi înfige unghiile în carne, regretînd modul în care şi-a trăit viaţa şi plîngîndu-i pe cei pe care i-a trădat şi i-a făcut să sufere. Durerea ei este înfricoşătoare.

Agitaţie.

Este chemată Rose. Janice şi Amos sînt izolaţi pentru a fi puşi sub observaţie şi a se evalua starea lor. Ce a făcut fetiţa? Ceea ce le spune Amos pare bolboroseala fericită a unui nebun inofensiv, dar e totuşi o bolboroseală, provenind de la un om care era doar cu cîteva minute în urmă un om de ştiinţă, dacă nu mohorît, cel puţin serios.

Uluită şi îngrijorată de reacţiile atît de diferite ale lui Amos şi Janice, fetiţa se retrage şi devine necomunicativă. Rose lucrează în particular cu 21-21 mai mult de două ore pînă ce începe în cele din urmă să scoată de la ea o uimitoare explicaţie. Copila nu înţelege de ce revelaţia lui Amos şi a lui Janice îi tulbură atît de mult sau de ce reacţia lui Janice este un amestec de euforie şi autoflagelare. Întrucît de cînd s-a născut, ea a fost întotdeauna conştientă care îi este locul şi scopul în univers, a înţeles scara destinelor pe care ea va urca spre infinit, a ştiut în mod sigur că poartă în genele ei viaţă veşnică, ea nu poate să înţeleagă puterea cutremurătoare a acestei revelaţii cînd o aduce celor ce şi-au petrecut viaţa în mocirla îndoielilor şi în ţărîna deznădejdii.

Fără a se aştepta la nimic mai mult decît echivalentul psihic al unui fel de lanternă magică, la un raid prin dulcea fantezie a copilei despre Dumnezeu, Rose cere să i se arate şi ei revelaţia. Şi i se arată. Şi este schimbată pentru totdeauna. Pentru că de îndată ce este atinsă de mîna copilei, se deschide spre plinătatea existenţei. Este peste puterile ei să descrie ceea ce trăieşte şi chiar în timp ce prin ea ţîşnesc torente de

bucurie care mătură din cale nenumăratele necazuri şi suferinţe din viaţa ei de pînă atunci, ea este cuprinsă de groază, pentru că este conştientă nu doar de promisiunea unei veşnicii strălucitoare, ci şi de speranţele pentru care ea va trebui să lupte să le împlinească în toate zilele vieţii care i-a mai rămas de trăit în această lume şi în lumile ce vor veni, speranţe care o înfricoşează pentru că nu este sigură că le va putea face faţă. Ca şi Janice, ea este extrem de conştientă de fiecare faptă rea, de fiecare minciună şi trădare de care nu s-a făcut niciodată vinovată şi recunoaşte că încă este capabilă de acte de egoism, meschinărie şi cruzime; ea tînjeşte să se ridice deasupra trecutului ei, chiar dacă se îndoieşte că are puterea s-o facă.

După ce viziunea se risipeşte şi Rose se trezeşte în camera fetiţei, ea nu are nici o îndoială că tot ce a văzut a fost real, adevărul în forma sa cea mai pură şi nu doar iluzia unei copile transmisă prin putere psihică. Timp de aproape jumătate de oră rămîne fără grai şi tremură cu faţa îngropată în palme.

Treptat, ea începe să înţeleagă implicaţiile celor întîmplate acolo. Acestea sînt în esenţă două. Prima: Dacă această revelaţie poate fi arătată lumii – chiar şi numai celor cu care poate intra în legătură fata – tot ceea ce este acum va pieri. O dată ce o persoană a văzut – nu a crezut pe cuvînt, ci a văzut – că există viaţă după moarte, chiar dacă natura acesteia rămîne profund misterioasă şi la fel de înfricoşătoare pe cît este de magnifică, atunci tot ceea ce a fost odată important pare neînsemnat. Se deschid drumuri largi către posibilităţi miraculoase acolo unde odinioară era o singură cărare prin întuneric. Lumea aşa cum o ştim noi se sfîrşeşte. A doua: Vor exista cei care nu vor accepta sfîrşitul vechii ordini, care s-au învăţat să se bucure de putere şi să prospere din suferinţa şi umilinţa celorlalţi. Într-adevăr, sînt mulţi ca ei în lume şi ei nu vor dori să primească darul fetei. Ei se vor teme de ea şi de tot ceea ce promite ea. Şi fie că o vor seda şi o vor ţine într-un vas de izolare – fie că o vor ucide.

Ea are darurile unui mesia – dar este umană. Poate vindeca aripa unei păsări rănite și poate să redea vederea ochiului ei orbit. Poate vindeca de cancer un om doborît de boală. Dar nu este un înger cu o mantie de invulnerabilitate. Este alcătuită din carne și oase. Prețioasa ei putere se află în țesuturile delicate ale creierului său deosebit. Dacă magazia de gloanțe a unui pistol este descărcată în capul ei, va muri ca orice alt copil; moartă fiind, nu se poate autovindeca. Deși sufletul îi va intra în alte tărîmuri, va fi pierdută pentru acest loc frămîntat, care are nevoie de ea. Lumea nu se va schimba, pacea nu va înlocui tulburările și nu se va pune capăt singurătății și disperării.

Rose capătă repede convingerea că directorii proiectului vor opta pentru lichidare. În momentul în care vor înțelege ce este această fetiță, o vor ucide.

Înainte de căderea nopții, o vor ucide.

Nu vor fi dispuși să rişte ținînd-o în vasul de izolare. Băiatul deține doar puterea de distrugere, dar 21-21 deține puterea iluminării, care este cu mult mai periculoasă.

O vor împuşca, îi vor îmbiba corpul cu benzină, îi vor da foc și apoi îi vor împrăștia oasele carbonizate.

Rose trebuie să acționeze – repede. Fata trebuie scoasă din orfelinat și ascunsă înainte de a putea fi distrusă de ei.

– Joe!

Pe un cîmp de stele, ca și cum ar fi țîșnit în acel moment din scoarța pămîntului, munții negri se profilau la orizont.

– Joe, iartă-mă. Vocea ei era firavă. Te rog, iartă-mă.

Goneau spre nord, pe autostrada 30, la est de orașul San Bernardino, la șaptezeci și cinci de kilometri de Big Bear.

– Joe, ai pățit ceva?

El nu putea să răspundă. Drumul urca prin păduri. Plopii canadieni și pinii se legănau, se legănau, se legănau în bătaia vîntului.

El nu putea să răspundă. Nu putea decît să conducă mașina.

– Cînd ai insistat în convingerea că fetiţa care e la mine este Nina a ta, te-am lăsat să crezi.

Dintr-un motiv neştiut, ea continua să-l mintă. El nu putea să înţeleagă de ce ea continua să ascundă adevărul.

– După ce ne-au găsit la restaurant, am avut nevoie de ajutorul tău. Mai ales după ce au tras în mine, aveam nevoie de tine. Dar nu ţi-ai deschis inima şi mintea la fotografie cînd ţi-am dat-o. Erai atît de... fragil. Mi-era teamă că dacă ai fi înţeles că nu este Nina ta, te-ai fi... oprit. Ai fi clacat. Iartă-mă, Joe, dar aveam nevoie de tine. Şi acum fata are nevoie de tine.

Nina avea nevoie de el. Nu o fată oarecare născută într-un laborator, înzestrată cu puterea de a transmite altora ciudatele ei fantezii, întunecînd minţile naivilor. Nina era cea care avea nevoie de el. Nina.

Dacă nu putea să aibă încredere în Rose Tucker, în cine putea să aibă încredere?

Reuşi să scoată un cuvînt:

– Continuă.

Din nou, Rose. În camera lui 21-21. Căutînd disperată o cale prin care s-o scoată pe fetiţă printr-un sistem de securitate ca al oricărei închisori.

Soluţia, cînd o găseşte, este evidentă şi elegantă.

Există trei ieşiri de la parterul orfelinatului. Rose şi fata merg ţinîndu-se de mînă spre uşa dintre clădirea principală şi clădirea pentru parcare de două etaje. Un paznic înarmat le vede apropiindu-se, mai degrabă uimit decît bănuitor. Orfanii nu au voie să intre în garaj, nici dacă sînt supravegheaţi.

Cînd 21-21 îşi întinde mînuţa şi spune „strînge-o", paznicul zîmbeşte şi se conformează – şi primeşte darul. Plin dintr-o dată de un miracol puternic, el tremură involuntar, plîngînd de bucurie, dar şi de crunte remuşcări, la fel cum tremurase şi plînsese Rose în camera fetei.

Este o chestiune simplă să apese butonul de pe consola paznicului pentru a deschide electronic uşa şi a ieşi.

Un alt paznic aşteaptă în partea dinspre garaj a uşii de legătură. Se sperie cînd o vede pe copilă. Ea îi întinde mîna şi surpriza produsă de vederea ei este nimic faţă de surpriza care urmează.

Un al treilea paznic este postat la poarta de ieşire din garaj. Alarmat în clipa cînd o vede pe 21-21 în maşina lui Rose, acesta se apleacă prin geamul deschis pentru a cere o explicaţie – şi fetiţa îi atinge faţa.

Alţi doi bărbaţi înarmaţi păzesc poarta dinspre autostradă. Toate barierele cad şi în faţa lor se întinde statul Virginia.

O evadare nu va mai fi niciodată la fel de simplă. Dacă vor fi prinse, mîna întinsă a fetei va fi întîmpinată cu foc de armă.

Acum trebuie neapărat să iasă repede din zonă, înainte ca organele de securitate a proiectului să-şi dea seama ce s-a întîmplat cu cinci dintre oamenii săi. Vor începe urmărirea, probabil cu sprijinul autorităţilor locale, statale şi federale. Rose goneşte cu maşina nebuneşte, riscant, cu o îndemînare – izvorîtă din disperare – pe care n-a avut-o niciodată.

21-21 abia ajunge la geam, dar studiază fascinată peisajul prin care trec şi în cele din urmă spune, „Vai, ce mare e totul aici!"

Rose rîde şi spune: „Iubito, încă n-ai văzut nimic."

Ea îşi dă seama că trebuie să răspîndească vestea cît mai repede: să folosească mediile de informare în masă pentru a dezvălui puterea tămăduitoare a lui 21-21 şi a demonstra darul şi mai preţios pe care-l deţine ea. Numai forţele ignoranţei şi ale întunericului profită de pe urma păstrării secretelor. Rose crede că 21-21 nu va fi în siguranţă decît atunci cînd lumea va afla de ea, o va primi cu bucurie şi va refuza s-o lase să fie prinsă şi izolată.

Foştii ei şefi se vor aştepta ca ea să-i facă publică existenţa repede şi în stil mare. Influenţa lor în mass-media este

răspîndită – şi totuşi subtilă ca o pînză de umbre de nori pe suprafaţa unui iaz, ceea ce o face să fie şi mai eficientă. Vor încerca s-o găsească cît mai curînd posibil după ce ea va ieşi la iveală şi înainte de a reuşi s-o arate lumii pe 21-21.

Rose cunoaşte un reporter de care poate fi sigură că nu o va trăda: Lisa Pecatone, o veche prietenă de la colegiu care lucrează la *Post* în Los Angeles.

Rose şi fata vor zbura spre sudul Californiei – cu cît mai repede, cu atît mai bine. Proiect 99 este o afacere combinată a industriei private, a unor elemente ale instituţiei apărării şi a altor forţe puternice din guvern. E mai uşor să opreşti o avalanşă cu o pană decît să te opui forţei lor combinate şi în curînd vor începe să folosească toate armele din arsenalul lor pentru a le repera pe Rose şi pe fată.

Să încerci să fugi cu avionul din aeroportul Dulles sau din Aeroportul Naţional din Washington este prea periculos. Rose se gîndeşte la Baltimore, Philadelphia, New York şi Boston. Alege New Yorkul.

Consideră că este mai sigur să traverseze cît mai multe regiuni şi graniţe între state, drept urmare se îndreaptă spre Hagerstown, Maryland şi de acolo spre Harrisburg, Pennsylvania, fără incidente. Şi totuşi, kilometru de kilometru, se teme tot mai mult că urmăritorii vor folosi un radar pentru maşina ei şi va fi prinsă, indiferent de distanţa pe care o va parcurge din Manassas. În Harrisburg, abandonează maşina şi împreună cu fata îşi continuă drumul spre New York City cu autobuzul.

În clipa cînd sînt instalate în avionul 353, Rose se simte în siguranţă. Imediat ce va ateriza la LAX, va fi întîmpinată de Lisa şi de echipa adunată de ea – şi se va declanşa seria dezvăluirilor din mass media.

Pentru lista de pasageri a liniei aeriene Rose va declara că este căsătorită cu un alb şi că 21-21 este fiica ei vitregă, alegînd pe moment numele Mary Tucker. Pentru mass-media intenţionează iniţial să folosească numele de proiect al lui

CCY-21-21 pentru că asemănarea lui cu numele prizonierilor din lagărele de concentrare va fixa cel mai bine Proiect 99 în opinia publică şi va genera instantaneu simpatie faţă de copilă. Rose îşi dă seama că în cele din urmă va trebui să se consulte cu 21-21 pentru a alege un nume permanent şi avînd în vedere imensa importanţă istorică a vieţii acestei copile, va trebui să fie un nume răsunător.

Dincolo de intervalul dintre scaune stau o mamă şi cele două fiice ale ei, care se întorc acasă, la Los Angeles. Michelle, Chrissie şi Nina Carpenter.

Nina, care este cam de aceeaşi vîrstă şi are cam aceeaşi statură ca 21-21, joacă un joc electronic numit Porci şi Prinţi, conceput pentru preşcolari. Privind-o dincolo de intervalul dintre scaune, 21-21 este fascinată de sunetele şi imaginile de pe micul ecran. Observînd acest lucru, Nina o invită pe „Mary" să se mute împreună cu ea pe două scaune neocupate din apropiere, ca să se poată juca împreună. Rose ezită să-i dea voie – dar ştie că 21-21 este mai inteligentă decît orice copil de vîrsta ei şi este conştientă de necesitatea discreţiei şi în consecinţă, cedează. Pentru 21-21 este prima oară cînd se joacă nesupravegheată. Nina este o copilă fermecătoare, drăgălaşă şi vorbăreaţă. Deşi 21-21 este un geniu care citeşte ca un boboc de colegiu, are puterea de a efectua vindecări miraculoase şi este efectiv speranţa lumii, 21-21 este în curînd fascinată de Nina, vrea să fie Nina, la fel de superbă ca Nina şi fără să-şi dea seama începe să imite gesturile Ninei şi maniera ei de a vorbi.

Avionul a decolat tîrziu din New York şi după vreo două ore, Nina se simte obosită. O îmbrăţişează pe 21-21 şi, cu permisiunea lui Michelle, îi dăruieşte noii sale prietene jocul Porci şi Prinţi, apoi se întoarce la locul ei, lîngă mama şi sora ei şi adoarme.

Fericită, 21-21 se întoarce la locul ei de lîngă Rose, ţinînd la piept micul joc electronic ca pe o comoară nepreţuită. Nu

poate nici măcar să se joace cu el, de teamă să nu-l strice şi ea vrea să rămînă veşnic exact aşa cum i l-a dat Nina.

La vest de orăşelul Running Lake, încă la mulţi kilometri distanţă de Big Bear Lake, mergînd pe marginea canioanelor unde s-a născut vîntul, cu maşina bombardată de conurile aruncate de conifere pe asfalt, Joe refuză să se gîndească la implicaţiile pe care le poate avea jocul Porci şi Prinţi. În timp ce o asculta pe Rose povestind, îşi găsise cu greu resursele pentru a-şi înăbuşi furia. Ştia că nu avea motive să se înfurie pe această femeie sau pe copila cu nume de lagăr de concentrare, dar clocotea totuşi de furie – poate pentru că ştia cum să funcţioneze bine în stare de furie, aşa cum făcuse toată tinereţea, dar nu ştia deloc cum să funcţioneze în stare de suferinţă.

Schimbînd subiectul fetiţelor care se jucau, Joe spuse:

– Ce rol are Horton Nellor în toată povestea asta – în afară de faptul că deţine o parte mare din Teknologik, implicat adînc în Proiect 99?

– Nemernici cu relaţii ca el... constituie valul viitorului. Rose ţinea cutia de Pepsi între genunchi, încercînd s-o deschidă cu mîna dreaptă, dar nu avea suficientă forţă şi nici nu-şi putea coordona mişcările. Valul viitorului... numai dacă Nina... dacă ea nu va schimba totul.

– Afaceri pe picior mare, guvern, mass media pe picior mare – toate unite pentru a ne exploata pe noi, ceilalţi. Asta e? Vorbărie radicală.

Cutia de aluminiu se auzi atingîndu-i dinţii şi o picătură de Pepsi i se prelinse pe bărbie.

– Pentru ei numai puterea contează. Ei nu cred în... bine şi rău.

– Sînt doar nişte evenimente.

Deşi abia sorbise lung din cutia cu Pepsi, gîtul îi era uscat şi glasul răguşit.

– Şi semnificaţia acestor evenimente... depinde numai de orientarea pe care le-o dai.

El rămînea furios pe ea pentru că insista să-l facă să creadă ce voia ea despre Nina, dar nu mai suporta s-o vadă pierzîndu-şi tot mai mult puterea. Privi drumul din faţa lui, unde o perdea de ace de pin ridica rafale de praf şi apăsă puternic pe accelerator, gonind cît de tare avea curajul.

Cutia de Pepsi îi alunecă lui Rose din mînă, căzu pe jos şi se rostogoli sub scaun, unde se vărsă conţinutul rămas în ea.

– O pierdem, Joe.

– Nu mai e mult.

– Trebuie să-ţi spun cum a fost... cînd avionul a intrat în pămînt.

Şase kilometri în jos, cu viteză tot mai mare, motoarele scrîşnind, aripile trosnind, fuzelajul pocnind. Pasagerii ţipă şi sînt ţintuiţi atît de tare în scaunele lor de forţele de gravitaţie acumulate, încît mulţi nu pot nici măcar să-şi ridice capul – unii se roagă, unii vomită, plîng, blestemă, strigă nenumăratele nume ale lui Dumnezeu, îi strigă pe cei dragi, prezenţi sau aflaţi la mare depărtare. Un picaj care nu se mai sfîrşeşte, doar şase kilometri, dar parcă ar cădea din lună...

....şi apoi Rose se trezeşte într-o albăstreală, o albăstreală strălucitoare şi tăcută, de parcă ar fi o pasăre în zbor, numai că dedesubt nu este pămîntul întunecat, ci doar albăstreală de jur împrejur. Nici o senzaţie de mişcare. Nici de cald sau rece. O sferă albastră ca zambilele, cu ea în centru. Atîrnată. În aşteptare. O inspiraţie adîncă rămasă în plămînii ei. Încearcă să expire răsuflarea stătută, dar nu poate, nu poate, pînă ce...

...cu o expiraţie la fel de sonoră ca un strigăt, se trezeşte în poiană, încă pe scaunul ei, imobilizată, cu 21-21 lîngă ea. Pădurile din apropiere au luat foc. Pe toate părţile, limbile flăcărilor ling grămezile de rămăşiţe deformate. Poiana este un abator de nedescris. Şi 747 nu mai este.

În penultimul moment, fata le scosese pe ea şi pe Rose din avionul condamnat printr-o monumentală exercitare a darului ei psihic, ducîndu-le într-un alt loc, într-o dimensiune din afara spaţiului şi timpului şi le ţinuse în acel misterios purgatoriu ca un refugiu pentru ele, într-un singur minut cumplit de distrugere catastrofică. Ochii ei strălucesc, reflectînd flăcările din jur şi au privirea rătăcită a unui copil autist. La început, nu poate umbla, nu poate nici măcar să stea în picioare şi Rose trebuie s-o ridice de pe scaun şi s-o poarte în braţe.

Plîngînd pentru morţii răspîndiţi în noapte, tremurînd înspăimîntată de acel măcel, uluită de supravieţuirea ei, lovită de un uragan de emoţii, Rose stă cu fata în braţe, fără a fi capabilă să facă măcar un pas. Apoi îşi aminteşte luminiţile care licăreau în cabina pasagerilor şi rotirea limbilor de pe ceasul ei de mînă şi este sigură că pilotul a fost victima unei misiuni ude, comandată de băiatul care trăieşte într-o capsulă de oţel, undeva în miezul statului Virginia. Acest gînd o mînă departe de locul accidentului, prin jurul copacilor în flăcări, în pădurea luminată de lună, clătinîndu-se printre tufe, apoi pe o potecă a căprioarelor pudrată cu lumină argintie şi presărată cu umbre, spre o altă poiană, la o colină de unde vede luminile de la Lose Change Ranch.

Cînd ajung la casa fermei, fata şi-a revenit întrucîtva, dar încă nu e cu totul în apele ei. Acum poate umbla, dar este letargică, posacă, distantă. În timp ce se apropie de casă, Rose îi spune lui 21-21 să ţină minte că numele ei este Mary Tucker, dar 21-21 spune, „Numele meu este Nina. Eu vreau să fiu Nina".

Acestea sînt ultimele cuvinte pe care le va rosti ea – poate pentru totdeauna. În lunile ce au urmat accidentului, găsind adăpost în casa prietenilor lui Rose din sudul Californiei, fata doarme douăsprezece pînă la paisprezece ore pe zi. Cînd e trează n-o interesează nimic. Şade ore întregi privind pe fereastră sau o poză dintr-o carte de poveşti sau nimic în mod

special. Este palidă şi firavă şi chiar şi ochii ei de ametist par să-şi fi pierdut puţin din culoare. Este clar că efortul necesar pentru deplasarea ei şi a lui Rose în albastrul acela şi afară din el, în altă parte, în timpul accidentului, a secătuit-o total, poate chiar a omorît-o. Nina nu mai are capacităţi paranormale şi Rose este deprimată.

Totuşi de Crăciun, Nina începe să arate interes pentru lumea din jur. Se uită la televizor. Citeşte din nou cărţi. O dată cu trecerea iernii, doarme mai puţin şi mănîncă mai mult. Pielea ei îşi recapătă strălucirea, iar culoarea ochilor devine din nou intensă. Încă nu vorbeşte, dar pare tot mai *conectată*. Rose o încurajează să se întoarcă din exilul ei autoimpus, vorbindu-i în fiecare zi de binele pe care-l poate face şi de speranţele pe care le poate aduce celorlalţi.

În sertarul unui birou din dormitorul pe care-l împarte cu fata, Rose păstrează un exemplar din *Los Angeles Post*, care dedică toată jumătatea de sus a primei pagini accidentului avionului 353. Asta o ajută să-i amintească de cruzimea duşmanilor ei. Într-o zi din iulie, la unsprezece luni după catastrofă, o găseşte pe Nina stînd pe marginea patului cu ziarul deschis la o pagină cu fotografii ale cîtorva victime ale accidentului. Fata atinge fotografia Ninei Carpenter, care i-a dat jocul Porci şi Prinţi şi zîmbeşte.

Rose se aşază lîngă ea şi o întreabă dacă e tristă amintindu-şi de prietena pierdută.

Fata scutură din cap, negînd. Apoi duce mîna lui Rose spre fotografie, şi cînd degetele lui Rose ating hîrtia de ziar, ea se prăbuşeşte în strălucirea albastră asemănătoare cu sanctuarul în care fusese transportată în clipa dinaintea prăbuşirii avionului, numai că aici este un loc plin de mişcare, căldură, senzaţii.

Clarvăzătorii pretind că simt o rămăşiţă de energie psihică pe obiecte obişnuite, lăsată de oamenii care le-au atins. Uneori ei ajută poliţia la căutarea unui criminal, manipulînd obiecte purtate de victimă în momentul atacului. Energia din

fotografia publicată în *Post* este similară, dar diferită – nu lăsată în trecere de Nina, ci îmbibată în hîrtia de ziar printr-un act de voinţă.

Rose are senzaţia că s-a cufundat într-o mare de lumină albastră, o mare plină cu înotători pe care ea nu-i vede, dar pe care îi simte alunecînd şi rotindu-se în jurul ei. Apoi un înotător pare să treacă prin Rose şi să zăbovească acolo puţin şi ea ştie că este cu Nina Carpenter, fata cu zîmbet pieziş, care a dăruit jocul Porci şi Prinţi, care a murit, dar este în siguranţă, a murit şi a dispărut, dar nu este pierdută pentru totdeauna şi trăieşte fericită într-o altă lume, dincolo de această strălucire albăstrie aglomerată, care nu este de fapt un loc, ci o interfaţă între etape ale existenţei.

Mişcată la fel de profund ca atunci cînd aflase pentru prima dată de viaţa de după moarte în camera de la orfelinat, Rose îşi retrage mîna de pe fotografia Ninei Carpenter şi stă un timp tăcută, umilită. Apoi o ia în braţe pe Nina ei, o strînge tare şi o leagănă, fără a fi în stare nici să vorbească, nici să-şi găsească cuvintele.

Acum, după ce puterea deosebită a fetei a renăscut, Rose ştie ce au de făcut, de unde trebuie să-şi înceapă activitatea. Nu vrea să rişte ducîndu-se din nou la Lisa Pecatone. Nu crede că vechea ei prietenă a trădat-o cu bună ştiinţă, dar bănuieşte că prin legătura ei cu *Post* – şi prin *Post* ajungîndu-se la Horton Nellor – cei de la Proiect 99 au aflat de prezenţa ei în avionul 353. Întrucît Rose şi Nina sînt considerate moarte, ele trebuie să profite de statutul lor fantomatic pentru a opera cît mai mult timp fără a atrage atenţia duşmanilor lor. Mai întîi, Rose îi cere fetei să ofere darul adevărului veşnic fiecăruia dintre prietenii care le-au adăpostit în cele unsprezece luni de haos emoţional. Apoi vor lua legătura cu soţii şi soţiile, părinţii şi copiii celor care au pierit în accidentul de avion, aducîndu-le cunoaşterea nemuririi primită de ele şi viziuni ale celor dragi pe interfaţa albastră. Dacă vor avea noroc, vor fi

răspîndit mesajul lor atît de departe, atunci cînd vor fi descoperite, încît nu va mai putea fi înăbuşit.

Rose intenţionează să înceapă cu Joe Carpenter, dar nu-l poate găsi. Colegii lui de la *Post* i-au pierdut urma. Şi-a vîndut casa din Studio City. Numărul lui nu e în cartea de telefon. I-au spus că e un om terminat. S-a retras undeva ca să moară.

Rose trebuie să înceapă activitatea în altă parte.

Deoarece *Post* a publicat fotografii cu numai o mică parte a victimelor din sudul Californiei şi deoarece ea nu are cum să adune fotografii ale celorlalte victime, Rose se decide să nu folosească pînă la urmă portrete. În schimb, repereză mormintele lor prin anunţurile funerare din presă şi face fotografii cu aceste morminte. Pare normal ca imaginea să înfăţişeze o piatră de mormînt şi ca aceste monumente din bronz şi granit să devină porţile prin care cei ce vor primi fotografiile să ajungă la cunoaşterea adevărului că Moartea nu este puternică şi înfricoşătoare, că dincolo de această etapă dureroasă, Moartea însăşi moare.

Sus de tot, în munţii tocaţi de vînturi, cu valuri de conifere argintate de lună împroşcîndu-şi acele pe drum, încă la peste treizeci de kilometri de Big Bear Lake, Rose Tucker rosti atît de încet, încît abia putea fi auzită peste uruitul motorului şi foşnetul cauciucurilor:

– Joe, te rog, ia-mi mîna.

El nu putea s-o privească, nu voia s-o privească, nu îndrăznea să-i arunce o privire de o secundă măcar, pentru că era cuprins de superstiţia copilăroasă că ea se va simţi bine, totul va fi perfect cu ea, atîta vreme cît el nu va confirma vizual cumplitul adevăr pe care-l auzea în glasul ei. Dar o privi. Era atît de mică, acolo în scaunul ei, rezemată de portieră, cu ceafa lipită de geam, la fel de mică în ochii lui cum probabil i se păruse ei 21-21 cînd fugise cu ea din Virginia. Chiar şi în lumina slabă de la bordul maşinii, ochii ei imenşi

şi expresivi erau din nou la fel de autoritari ca atunci cînd o întîlnise pentru prima dată în cimitir, plini de înţelegere şi bunătate – şi aveau un licăr ciudat de bucurie care-l speria.

Glasul lui tremura mai tare decît al ei.

– Nu mai e mult.

– Prea mult, şopti ea. Ţine-mă de mînă.

– Fir-ar să fie!

– Linişteşte-te, Joe.

Marginea şoselei se lărgea spre o zonă de odihnă ca un decor de teatru. Joe opri maşina în faţa unei privelişti întunecate: cerul dur al nopţii, discul glacial al unei luni care părea să răspîndească frig şi nu lumină şi o vastă întunecime de copaci, stînci şi canioane coborîtoare.

Joe îşi scoase centura de siguranţă, se aplecă şi îi luă mîna. Strînsoarea ei era firavă.

– Ea are nevoie de tine, Joe.

– Nu sînt eroul nimănui, Rose. Nu sînt nimic.

– Trebuie s-o ascunzi... s-o duci departe...

– Rose...

– Dă-i răgaz... să sporească puterea ei.

– Nu pot să salvez pe nimeni.

– Nu trebuia să încep atît de repede activitatea. Va veni ziua în care... în care ea nu va mai fi atît de vulnerabilă. Ascunde-o undeva, departe... lasă-i puterea să sporească. Ea va şti... cînd va sosi momentul.

Mîna ei începu să alunece dintr-a lui.

El i-o acoperi cu ambele lui mîini, o strînse, n-o lăsă să-i scape.

Vocea i se estompa şi părea să se îndepărteze, deşi nu se mişca.

– Deschide-ţi... deschide-ţi inima în faţa ei, Joe.

Pleoapele ei fluturară.

– Nu, Rose, te rog.

– Nu-i nimic.

– Te rog, nu!

– Ne vedem mai tîrziu, Joe.

– Te rog.

– La revedere.

Apoi, el rămase singur în noapte. Îi ţinea mîna în noapte, în timp ce vîntul îngîna o melodie seacă. Cînd în sfîrşit, reuşi să se mobilizeze, o sărută pe frunte.

Indicaţiile pe care i le dăduse Rose erau uşor de urmat. Cabana nu era nici în orăşelul Big Bear Lake, nici pe unul din malurile lacului, ci mai sus, pe pantele dinspre nord, cuibărită adînc printre pini şi mesteceni. Drumul cu asfalt crăpat şi gropi ducea la o alee murdară, la capătul căreia era o căsuţă albă de scînduri, cu acoperiş de şindrilă.

Lîngă cabană era un Jeep. Joe parcă în spatele Jeepului.

Cabana avea o verandă înaltă, adîncă, pe care erau aranjate unul lîngă celălalt trei balansoare cu speteze de răchită. Un negru chipeş, înalt, cu constituţie atletică, stătea lîngă balustradă şi pielea lui de abanos era luminată într-o nuanţă arămie de două becuri galbene fixate pe tavanul verandei.

Fata aştepta în capul scării de patru trepte care ducea din alee pe verandă. Era blondă şi avea în jur de şase ani.

Joe scoase de sub scaunul lui pistolul pe care-l luase de la povestitorul cu păr alb, după încăierarea de pe plajă. Cînd coborî din maşină, vîrî arma sub cordonul blugilor.

Vîntul scrîşnea şi şuiera printre dinţii cu ace ai pinilor.

Joe se îndreptă spre scară.

Copila coborîse două dintre cele patru trepte. Privea dincolo de Joe, spre Ford. Ştia ce se întîmplase.

Negrul de pe verandă începu să plîngă.

Fata vorbi pentru prima oară după mai mult de un an, din momentul cînd îi spusese lui Rose în faţa casei soţilor Ealing că voia să i se spună Nina. Privind maşina, rosti un singur cuvînt, cu un firicel de glas:

– Mama.

Părul ei avea aceeaşi nuanţă ca părul Ninei. Avea aceleaşi oase fine ca ale Ninei. Dar ochii ei nu erau cenuşii ca ochii Ninei şi oricît de mult se străduí Joe să vadă chipul Ninei, nu se putea amăgi pe el însuşi că aceasta era fiica lui.

Deci din nou fusese antrenat în comportamentul de căutare, căutînd ceea era pierdut pentru totdeauna.

Luna de deasupra era un hoţ, strălucirea nu-i aparţinea, ci era o reflexie slabă a soarelui. Şi asemenea lunii şi fata aceasta era o hoaţă – nu era Nina, ci o reflexie a Ninei, răspîndind nu lumina strălucitoare a Ninei, ci palide licăriri.

Indiferent dacă era doar un mutant creat în laborator cu puteri mentale ciudate sau cu adevărat speranţa omenirii, Joe o detestă în acel moment şi se detestă pe el însuşi fiindcă o detesta pe ea – dar totuşi o detesta.

17

Vîntul fierbinte vuia la ferestre şi cabana mirosea a pin, praf şi a cărbune negru din flăcările plăcute ale iernii trecute, care îmbrăca zidurile de cărămidă ale unui cămin mare.

Cablurile electrice de afară erau suficient de slab întinse ca să se legene în bătaia vîntului. Din cînd în cînd se loveau de casă, făcînd luminile să palpite şi să pîlpîie. Fiecare tremur al lor îi amintea lui Joe de luminile care pulsau în casa Delmann şi pielea i se încreţi de spaimă.

Proprietarul era negrul înalt care izbucnise în lacrimi pe verandă. Era Louis Tucker, fratele Mahaliei, care divorţase de Rose cu optsprezece ani în urmă, cînd ea se dovedise incapabilă să aibă copii. Ea apelase la el în clipa cea mai grea a vieţii ei. Şi după atîta timp, deşi avea o soţie şi copii pe care-i iubea, era clar că Louis încă o iubea şi pe Rose.

– Dacă crezi cu adevărat că ea nu e moartă, că doar s-a mutat în altă parte, rosti rece Joe, de ce plîngi pentru ea?

– Plîng pentru mine, spuse Joe. Pentru că ea a plecat de aici şi eu va trebui să aştept multe zile ca s-o revăd.

Două valize erau pregătite în camera din faţă, chiar lîngă uşă. În ele se aflau lucrurile fetiţei.

Ea era la fereastră, de unde privea Fordul, închisă în tristeţea ei ca într-un sac.

– Mi-e frică, spuse Louis. Rose urma să stea aici cu Nina, dar acum nu cred că mai e sigur aici. Nu vreau să cred că ar fi adevărat, dar ar fi putut să mă găsească înainte de a părăsi ultimul loc cu Nina. De cîteva ori pînă acum mi s-a părut că ne urmărea aceeaşi maşină. Apoi a dispărut.

– Nu era nevoie. Cu dispozitivele de care dispun, pot efectua o urmărire de la cîţiva kilometri distanţă.

– Şi apoi chiar înainte ca tu să intri pe alee, am ieşit pe verandă pentru că mi s-a părut că am auzit un elicopter. Acolo, sus, în munţi, pe vîntul ăsta – e normal?

– Ar fi mai bine s-o duci de aici, căzu de acord Joe.

În timp ce vîntul izbea cablurile electrice de casă, Louis se ducea pînă la cămin şi înapoi, cu mîna apăsată pe frunte, încercînd să-şi alunge din minte pierderea lui Rose suficient de mult timp pentru a se putea gîndi ce să facă.

– Am crezut că tu şi Rose... am crezut că o veţi lua cu voi. Şi dacă ei ajung la mine, nu va fi în mai mare siguranţă cu tine?

– Dacă ajung la tine, spuse Joe, nici unul din noi nu va mai fi în siguranţă aici, acum. Nu va exista cale de scăpare.

Cablurile se izbeau întruna de casă, luminile pulsau şi Louis se duse la cămin şi luă un aprinzător lung cu baterie şi cu butan de pe vatră.

Fata se întoarse de la fereastră, cu ochii mari şi spuse:

– Nu!

Louis Tucker apăsă pe aprinzătorul cu butan şi din vîrful lui ţîşni o flacără albăstruie. Rîzînd, îşi dădu foc la păr şi apoi la cămaşă.

– Nina! strigă Joe.

Fata alergă spre el.

Mirosul de păr ars se răspîndi în cameră.

Cuprins de flăcări, Louis se duse să blocheze uşa de la intrare.

Joe scoase pistolul din cordonul blugilor, ochi, dar nu putu să apese pe trăgaci. Bărbatul care-l înfrunta nu mai era cu adevărat Louis Tucker; era băiatul-obiect întinzînd mîna de la patru mii cinci sute de kilometri depărtare. Şi nu era nici o şansă ca Louis să-şi poată recăpăta controlul asupra propriului corp şi să supravieţuiască acelei nopţi. Şi totuşi Joe ezita să tragă, pentru că în momentul în care Louis va fi mort, băiatul va lichida pe altcineva.

Fata era probabil invulnerabilă, capabilă să se protejeze cu propria ei putere paranormală. Deci băiatul îl va folosi pe Joe – şi arma din mîna lui – pentru a împuşca fata drept în cap.

– Amuzant, rosti băiatul cu glasul lui Louis, în timp ce flăcările îi cuprindeau părul, urechile i se carbonizau şi pocneau, fruntea şi obrajii se băşicau. E amuzant, spuse el, bucurîndu-se de călătoria lui înăuntrul lui Louis Tucker, dar continuînd să blocheze ieşirea pe verandă.

Poate că în momentul cel mai periculos, Nina se putea transfera în acea albăstreală strălucitoare sigură, aşa cum făcuse înainte ca 747 să se afunde în poiană. Poate că gloanţele trase în ea vor trece prin aerul gol unde fusese ea. Dar exista o şansă ca ea să nu-şi fi revenit complet, ca ea să nu fie încă în stare să săvîrşească o astfel de faptă uluitoare sau chiar s-o poată săvîrşi, dar de data asta să fie mortal vlăguită.

– Prin spate! urlă Joe. Hai, hai!

Nina alergă spre uşa dintre camera din faţă şi bucătăria din partea din spate a cabanei.

Joe se retrase cu spatele după ea, cu pistolul ţintit spre bărbatul cuprins de flăcări, deşi nu avea de gînd să-l folosească.

Singura lor speranţă era ca dorinţa de „distracţie" a băiatului să le dea şansa să iasă din cabană, în aer liber, unde capacitatea lui de vedere la distanţă şi de a-şi exercita puterea minţii, vor fi, după cum spusese Rose, serios diminuate. Dacă renunţa la jucăria Louis Tucker, va intra într-o clipă în capul lui Joe.

Aruncînd aprinzătorul cu butan, în timp ce flăcările se împrăştiau pe mînecile cămăşii şi în jos, pe pantaloni, băiatul-obiect spuse: O, da, minunat! şi veni după ei.

Joe îşi aminti foarte limpede senzaţia de ac rece ca gheaţa care păruse să-i străpungă vîrful coloanei vertebrale cînd abia reuşise să scape din casa Delmann în noaptea precedentă. Valul acela de energie îl sperie mai mult decît perspectiva de a fi cuprins de braţele de foc ale acestui spectru în pragul prăbuşirii.

Se retrase disperat în bucătărie, trîntind uşa, ceea ce era inutil, pentru că nici o uşă – nici un zid, nici un blindaj de oţel – nu-l putea întîrzia pe băiat dacă părăsea trupul lui Louis şi devenea necorporal.

Nina se strecură prin uşa din spate a cabanei şi o rafală de vînt ca o haită de lupi năvăli vuind pe lîngă ea şi pătrunse înăuntru.

Cînd Joe o urmă în beznă, auzi uşa livingului prăbuşindu-se în bucătărie.

În spatele cabanei era o curte mică, plină de praf şi smocuri de iarbă. Prin aer zburau frunze, ace de pin smulse de vînt, funingine. Dincolo de o masă de picnic şi patru scaune din lemn roşiatic, se înălţa din nou pădurea.

Nina alerga deja spre copaci, picioarele ei scurte munceau din greu, pantofii pocneau în contact cu pămîntul tare. Trecu ca fulgerul printre bălăriile înalte de la marginea pădurii şi dispăru în întunecimea dintre pini şi mesteceni.

Aproape la fel de speriat de perspectiva de a o pierde pe fată ca și de băiatul din bărbatul în flăcări, Joe gonea printre copaci, strigînd numele fetei, cu un braț ridicat pentru a se feri de crengile pinilor care atîrnau uneori suficient de jos pentru a-i biciui ochii.

Din bezna din spatele lui se auzi vocea lui Louis Tucker, înăbușită de rănile produse deja buzelor de flăcările care se întindeau, dar încă se puteau desluși cuvintele cîntate ale unei provocări copilărești:

– Vin, vin, vin, gata sau nu, vin, gata sau nu!

O breșă îngustă printre copaci lăsa să pătrundă o cascadă de raze ale lunii și Joe zări claia de păr blond bătută de vînt a fetei licărind ca un foc palid, efect al luminii reflectate, în dreapta lui, la numai șase sau opt metri în față. Se împiedică de un buștean putred, alunecă pe ceva umed, își recăpătă echilibrul, trecu printre tufișuri țepoase care-i ajungeau pînă la talie și descoperi că Nina găsise o cărare bătută a căprioarelor.

Cînd o prinse pe fată din urmă, întunericul din jurul lor se lumină brusc. Salamandre de lumină portocalie se cățărau pe trunchiurile copacilor și își fluturau cozile de-a curmezișul crengilor lucitoare ale pinilor și ale lăstarilor.

Joe se întoarse și văzu trupul posedat al lui Louis Tucker la zece metri distanță, arzînd din creștet pînă-n tălpi, dar încă în picioare, săltînd și zvîcnind prin pădure, propulsat dintr-un copac într-altul, la șapte metri distanță, abia mai trăind, dînd foc covorului de ace uscate de pin peste care se clătina, bălăriilor țepoase și copacilor pe lîngă care trecea. Acum era la cinci metri distanță. Duhoarea de carne arsă purtată de vînt. Băiatul-obiect striga fericit, dar cuvintele erau înecate, neinteligibile.

Chiar și ținut cu ambele mîini, pistolul tremura, dar Joe reuși să tragă una, două, patru, șase rafale și cel puțin patru din ele atinseră spectrul arzător. Acesta țîșni în spate, căzu

şi nu se mişcă, nici măcar nu se răsuci, omorît de foc şi de împuşcături.

Louis Tucker nu mai era o persoană, ci un cadavru arzător. Trupul lui nu mai adăpostea o minte pe care băiatul s-o poată încăleca pentru a călători şi chinui.

Încotro?

Joe se întoarse spre Nina – şi simţi presiunea aceea glacială, cunoscută, pe ceafă, o pătrundere insistentă, dar nu la fel de puternică precum cea din pragul casei Delmann, mai slabă acum poate pentru că puterea băiatului scădea într-adevăr acolo, în aer liber. Dar seringa aeea psihică nu era încă suficient de tocită pentru a fi ineficientă. Încă înţepa şi pătrundea.

Joe urlă.

Fata îl luă de mînă.

Colţii glaciali îi dădură drumul, ca un liliac care îşi ia zborul.

Joe se clătină şi îşi duse mîna la ceafă, convins că va pipăi carnea sfîşiată şi sîngerîndă, dar nu era rănit. Şi nici în mintea lui nu pătrunsese nimeni.

Atingerea Ninei îl salvase de posesiune.

Cu un ţipăt ca de moarte, un şoim ţîşni dintre crengile de sus ale unui copac şi căzu ca o bombă pe fată, lovindu-i capul, ciugulind din scalpul ei, cu aripile fluturînd, cu ciocul clămpănind. Ea ţipa şi îşi acoperea faţa cu mîinile şi Joe încercă să îndepărteze atacatorul cu braţele. Pasărea nebună se înălţă şi se duse, dar nu era desigur o pasăre obişnuită şi nu era doar înnebunită de vînt şi de focul năvalnic care se întindea rapid în pădurea din spatele lor.

Apăru din nou, cu un ţipăt înfricoşător, ultima gazdă a vizitatorului din Virginia, trecînd ca o săgeată prin lumina lunii, cu ciocul mai mortal decît un stilet, prea iute pentru se putea fi ochit şi doborît.

Joe lăsă pistolul din mînă, îngenunche pe poteca căprioarelor şi o lipi pe fată de el ca s-o protejeze. Îi lipi

faţa de pieptul lui. Pasărea va încerca să ajungă la ochii ei. Să-i ciocănească ochii. Să pătrundă prin orbitele vulnerabile la creierul preţios de dincolo de ele. Odată creierul vătămat, puterea ei n-o mai putea salva. Îi va smulge din materia cenuşie ceea ce o făcea să fie deosebită şi o va lăsa în convulsii pe pământ.

Şoimul atacă, îşi înfipse ghearele în mîneca hainei lui Joe, pătrunzînd prin catifeaua reiată, îi sfîrtecă pielea antebraţului, înfigîndu-şi celelalte gheare în părul blond al Ninei, bătînd tare din aripi în timp ce ciugulea din scalpul ei, furios pentru că faţa ei era ferită. Ciuguli apoi mîna lui Joe cînd el încercă să-l dea la o parte, ţinîndu-se de mînecă şi de păr, hotărît să nu cedeze. Îi ciugulea acum faţa lui Joe şi încerca să ajungă la ochi. Doamne, ce durere, cînd îi spintecă obrazul! Trebuie să-l înşface. Să-l oprească. Să-l strivească repede. Ciugulea, ţintea capul, ciocul blestemat, ciugulea şi de data asta îi ciupi fruntea, deasupra ochiului drept, la următoarea înţepătură îl va orbi cu siguranţă. Strînse mîna în jurul lui şi ghearele şoimului i se înfipseră în manşeta hainei, îi sfîşiau încheietura mîinii, aripile îi loveau faţa, şi îi ţintea capul, ciocul cel rău se repezea la el, dar Joe îl îndepărta mereu, în timp ce punctul acela galben agăţat de el năvălea la cîţiva centimetri distanţă de o rană înnebunitoare şi ochii lui ca două mărgele străfulgerau fioros, injectaţi de reflexiile focului. Să-l strivească, să stoarcă viaţa din el, să-i simtă inima zbătîndu-se în palma lui necruţătoare. Oasele sale erau subţiri şi seci, de aceea îi era uşor să zboare cu eleganţă – dar erau şi mai uşor de sfărîmat. Joe simţi cum îi fărîmiţează pieptul şi aruncă şoimul de pe fată, îl privi cum se rostogoleşte pe cărarea căprioarelor, infirm, dar încă viu, cu aripile bătînd firav, incapabil să se ridice în noapte.

Joe îi ridică Ninei părul încîlcit de pe faţă. Fata era teafără. Nu-i lovise ochii. De fapt, era neatinsă şi Joe se simţi dintr-o dată mîndru că îl împiedicase pe şoim să ajungă la ea.

Din sprînceana sfîrtecată îi țîșnea sînge, se prelingea în jurul orbitei și îi intra în ochi, încețoșîndu-i vederea. Sîngele șiroia din rana din obraz, îi picura din mîna ciugulită de șoim, care-l ustura, și din încheietura rănită.

Scoase pistolul, îi puse piedica și îl vîrî la loc în cordonul blugilor.

Din pădurea din jur se auzi un urlet de animal înfricoșător, care încetă brusc și apoi, peste munte, acoperind vuietul vîntului, un țipăt străpunse noaptea. Se apropia ceva.

Poate că băiatul reușise să-și controleze mai bine talentul pe parcursul anului în care Rose fusese plecată și poate că acum era capabil să lichideze chiar pe cineva aflat în aer liber. Sau poate că puterea coagulată a psihogeist-ului său radia precum căldura dintr-o stîncă, după cum explicase Rose, dar nu se dispersa suficient de rapid pentru a-și anihila imediat victima.

Din cauza vîntului năvalnic și a vuietului de tren expres a focului sălbatic, Joe nu putea stabili cu precizie din ce direcție venea urletul și acum, băiatul, înveșmîntat în trupul gazdei sale, se apropia în tăcere.

Joe o ridică pe fată de pe cărarea căprioarelor, cuibărind-o în brațele sale. Trebuiau să-și continue drumul și pînă ce i se va irosi energia, se va putea deplasa mai repede prin pădure ținînd-o în brațe decît de mînă.

Era tare mică. Îl speria că era atît de mică, aproape la fel de fragilă ca oasele de pasăre ale șoimului.

Ea se lipi de el și Joe încercă să-i zîmbească. În lumina focului de iad, ochii lui strălucitori și rînjetul crispat erau probabil mai degrabă înspăimîntătoare decît încurajatoare.

Băiatul nebun în noua sa încarnare nu era singura amenințare cu care erau confruntați. Explozibilul vînt Santa Ana azvîrlea covoare strălucitoare, cearșafuri, imense pînze de foc umflate, peste flancul muntelui. Pinii erau uscați după o vară fierbinte, fără ploi, coaja lor era plină de terebentină

şi se aprinseră, de parcă ar fi fost făcuţi din zdrenţe îmbibate în benzină.

Baraje de foc de cel puţin o sută de metri lăţime blocau drumul de întoarcere spre cabană. Nu puteau să ocolească vîlvătaia şi nici să treacă prin spatele ei, pentru că se răspîndea în lateral mai repede decît ar fi putut trece ei prin tufişuri şi peste terenul accidentat.

În acelaşi timp, focul venea spre ei. Repede.

Joe stătea cu Nina în braţe, ţintuit locului şi descurajat de vederea impunătorului zid de foc şi îşi dădu seama că erau nevoiţi să abandoneze maşina şi să facă pe jos tot drumul care-i va scoate dintre munţi.

Valuri rostogolitoare de flăcări mînate de vînt ţîşniră sfîrîind prin vîrfurile copacilor de deasupra lor, ca o rafală mortală dintr-o armă cu plasmă a viitorului. Crengile de pin explodară şi perdele arzătoare de ace şi conuri se rostogoliră prin crengile mai joase, aprinzînd totul în coborîşul lor şi, dintr-o dată, Joe şi Nina se treziră într-un tunel de foc.

Joe fugea cu fata în braţe, departe de cabană, pe îngusta cărare a căprioarelor, amintindu-şi relatări despre oameni surprinşi în hăţişuri arzătoare în California, unde nimeni nu-i putea ajunge, nici măcar cu maşinile, cînd vîntul bătea cu sălbăticie. Poate că flăcările nu se puteau înteţi în densitatea aceea de copaci la fel de repede ca printre tufele uscate. Sau poate că pinii constituiau un combustibil şi mai bun decît tufele şi iarba.

Cînd ieşiră din tunelul de foc, noi flamuri de flăcări se desfăşurară de-a curmezişul cerului de deasupra lor şi din nou, vîrfurile copacilor din faţă se aprinseră. Ace arzătoare roiau în jos ca nişte albine lucitoare şi Joe se temea că părul lui, părul Ninei, hainele lor vor lua foc. Tunelul se prelungea cu aceeaşi viteză cu care fugeau ei prin el.

Acum îl chinuia fumul. Pe măsură ce vîlvătaia se înteţea rapid, ea genera propriile sale rafale, sporind forţa vîntului

Santa Ana şi stîrnind împreună o furtună de foc. La început, valurile de foc produceau fuioare de fum pe cărarea căprioarelor, apoi fumul se adună în coloane sufocante.

Cărarea adăpostită urca şi deşi panta nu era abruptă, Joe îşi pierdu răsuflarea mai repede decît s-ar fi aşteptat. O căldură incredibilă, veştejitoare, scotea din el oceane de sudoare. Gîfîind, inspirînd fumul astringent şi zgura unsuroasă, sufocîndu-se, scuipînd salivă îngroşată şi înăcrită de mirosul focului, strîngînd-o cu disperare pe Nina, ajunse pe o culme.

Pistolul din talie îi apăsa dureros stomacul în timp ce alerga. Îşi dorea să ia o mînă de pe Nina, să scoată arma şi s-o arunce. Dar se temea că nu avea destulă putere ca s-o ţină cu un singur braţ, că o s-o scape şi de aceea suportă oţelul care-l împungea.

Traversînd creasta îngustă şi urmînd apoi cărarea care cobora, descoperi că vîntul nu mai bătea cu aceeaşi furie pe celălalt versant. Deşi flăcările ţîşneau peste culme, viteza cu care înainta linia de foc scăzu suficient pentru a-i permite să iasă din zona de incendiu şi de fum, într-un loc unde aerul curat era atît de plăcut, încît gemu cînd îi simţi dulceaţa şi răcoarea.

Nivelul lui de adrenalină crescu spectaculos, peste limita suportabilă şi dacă n-ar fi fost împins mai departe de panică, s-ar fi prăbuşit înainte de a trece de creastă. Îl dureau muşchii de la picioare. Îşi simţea braţele ca plumbul sub greutatea fetei. Dar încă nu erau în siguranţă, aşa că mergea mai departe, poticnindu-se şi clătinîndu-se, clipind ca să alunge lacrimile din ochii obosiţi de fumul usturător, dar înainta constant – pînă ce coiotul îl atacă mîrîind din spate, muşcînd sălbatic din spinarea lui, fără a reuşi însă să smulgă cu fălcile decît bucăţi din sacoul de catifea reiată.

Impactul cu cele patruzeci de kilograme ale fiarei furioase îl dezechilibră. Ar fi căzut cu faţa în jos pe cărare, cu

Nina sub el, dacă greutatea coiotului agăţat de el n-ar fi acţionat ca o contragreutate şi rămase pe picioare.

Sacoul se sfîşie, coiotul îi dădu drumul şi căzu.

Joe se opri, o puse pe Nina jos, se răsuci spre prădător şi scoase pistolul de la talie, bucuros că nu-l lepădase mai devreme.

Luminat din spate de focul de pe culme, coiotul îl înfruntă pe Joe. Semăna mult cu un lup, dar era mai slab, mai iute, cu urechi mai mari şi cu botul mai îngust, cu buzele negre trase, dezvăluind colţii, mai înfricoşător decît un lup, mai ales din cauza spiritului băiatului nemilos care se cuibărea ca un şarpe în craniul lui. În ochii sticloşi licărea o lumină galbenă.

Joe apăsă pe trăgaci, dar glonţul nu ieşi. Îşi aminti că trăsese piedica.

Coiotul alunecă spre el, ţinîndu-se jos, rapid, dar precaut, atacîndu-i gleznele, şi Joe dansa frenetic înapoi ca să evite să fie muşcat, deblocînd piedica în timp ce se deplasa.

Animalul şerpui în jurul lui, mîrîind, plescăind, cu spume la gură. Colţii i se înfipseră în gamba dreaptă.

Joe urlă de durere şi se răsuci, încercînd să ţintească blestemăţia, dar coiotul se răsuci şi el, sfîrtecîndu-i carnea gambei, pînă ce Joe crezu că o să leşine din cauza durerii care-l săgeta ca o serie de şocuri electrice din picior pînă la şold.

Brusc, coiotul îi dădu drumul şi se îndepărtă de Joe de parcă ar fi fost cuprins de frică şi derută.

Joe se clătină spre el, înjurîndu-l şi urmărindu-l cu pistolul.

Fiara nu mai era în dispoziţie de atac. Scheuna şi cerceta bezna din jur cu evidentă perplexitate.

Cu degetul pe trăgaci, Joe ezită.

Dîndu-şi capul spre spate, privind luna scînteietoare, coiotul schelălăi din nou. Apoi privi spre culme.

Focul era la nu mai mult de o sută de metri distanță. Vîntul pîrjolitor se înteți brusc și flăcările se înălțau tot mai sus în noapte.

Coiotul înțepeni și ciuli urechile. Cînd focul se ridică din nou, coiotul țîșni prin fața lui Joe și a Ninei, fără a-i băga în seamă și dispăru săltînd în canionul de dedesubt.

În sfîrșit, învins de imensitatea vlăguitoare a acelor spații deschise, băiatul își pierduse puterea asupra animalului și Joe simți că în pădure nu mai plutea nimic de natură spectrală.

Furtuna de foc se repezi din nou spre ei, valuri orbitoare de flăcări, un flux cataclismic care năvălea prin pădure.

Cu un picior mușcat, șchiopătînd rău, Joe nu mai putea s-o care pe Nina, dar ea îi prinse mîna și se grăbiră cît de tare puteau spre întunecimea primordială ce părea să izvorască din pămînt, înecînd șirurile de conifere din străfundurile canionului.

Joe spera să găsească un drum. Asfaltat, pavat sau cu pămînt bătut – nu conta. Să fie doar o cale de ieșire, orice fel de drum, numai să-i îndepărteze de foc și să-i ducă spre un viitor unde Nina să fie în siguranță.

Merseseră nu mai mult de două sute de metri cînd în spatele lor se auzi un trosnet și cînd se întoarse, temîndu-se de un nou atac, Joe văzu doar o turmă de căprioare galopînd spre ei, fugind de flăcări. Zece, douăzeci, treizeci de căprioare, grațioase și iuți, se despărțiră în jurul lui și al Ninei, bubuind cu copitele, cu urechile ciulite și atente, cu ochii negri ca tăciunele sticlind ca niște oglinzi, cu flancurile pătate tremurînd, ridicînd nori de praf palid, nechezînd și fornăind – apoi dispărură.

Cu inima bătîndu-i tare în piept, prins într-un vîrtej de sentimente pe care nu le putea desluși, ținînd încă mîna fetei, Joe porni în jos pe cărare, pe urmele lăsate de copitele căprioarelor. Făcu vreo șase pași pînă să-și dea seama că nu-l

durea gamba muşcată. Nu-l durea nici mîna ciugulită de şoim şi nici faţa sfîşiată de ciocul lui. Nu mai sîngera.

Pe drum, în tumultul produs de trecerea căprioarelor, Nina îl vindecase.

18

La cea de a doua comemorare a prăbuşirii zborului naţional 353, Joe Carpenter şedea pe o plajă liniştită din Florida, la umbra unui palmier, privind marea. Acolo, valurile veneau spre ţărm mai blînd decît în California, mîngîind nisipul cu o voluptate tropicală şi oceanul nu părea deloc o maşinărie.

Joe era un om diferit de cel care fugise de focul din munţii San Bernardino. Avea părul mai lung, decolorat atît de substanţe chimice cît şi de soare. Îşi lăsase mustaţă ca să se deghizeze. Era mult mai conştient de înfăţişarea lui decît în urmă cu un an, deci îşi dădea mai bine seama cît de diferit umbla acum: mai degajat, relaxat, cu eleganţă, fără încordarea şi furia înăbuşită din trecut.

Deţinea acte de identitate pe un nou nume: certificat de naştere, carte de asigurare socială, trei cărţi de credit importante, permis de conducere. Falsificatorii de documente de la Infinifaţa nu falsificau de fapt documente, ci mai degrabă foloseau ştiinţa calculatoarelor pentru a manipula sistemul, obligîndu-l să scuipe acte autentice pentru oameni care nu existau în realitate.

Suferise şi modificări lăuntrice, pe care le punea pe seama Ninei – deşi continua să refuze darul suprem pe care i-l putea da ea. Ea îl schimbase nu prin atingerea ei, ci prin exemplul ei, prin blîndeţea şi bunătatea ei, prin încrederea ei în el, prin dragostea ei de viaţă, dar şi pentru el şi prin credinţa ei că toate erau la locul lor. Nu avea decît şase ani, dar în unele privinţe era bătrînă, pentru că dacă era ceea ce

toată lumea credea că este, ea era legată de infinit printr-un cordon ombilical de lumină.

Stăteau într-o comunitate de membri ai Infinifeţii, care nu purtau mantii şi nici nu-şi rădeau capetele. Era o casă mare, retrasă faţă de plajă, în care răsuna aproape la orice oră din zi păcănitul discret al tastaturii calculatoarelor. Peste o săptămînă sau două, Joe şi Nina urmau să se mute la un alt grup, pentru a le aduce darul pe care doar această copilă îl putea dezvălui, căci ei călătoreau permanent pentru a răspîndi fără vîlvă vestea cea mare. Peste cîţiva ani, cînd puterea ei ajunsă la maturitate o va face mai puţin vulnerabilă, va sosi momentul să o spună lumii întregi.

Acum, la comemorarea pierderii, ea veni spre el pe plajă, sub palmierul care se unduia uşor şi după cum bănuise el, se aşeză alături. Părul ei era acum şaten. Era îmbrăcată cu un şort roz şi un tricou cu un Donald Duck zîmbind pe pieptul ei – o înfăţişare cît se poate de obişnuită pentru orice copil de şase ani de pe planetă. Îşi trase genunchii în sus şi îşi înconjură picioarele cu braţele. Un timp nu spuse nimic.

Priveau amîndoi un crab mare, cu picioare lungi deplasîndu-se pe nisip, căutîndu-şi un loc unde să se cuibărească, îngropîndu-se ca să nu fie văzut.

În cele din urmă, fata spuse:

– De ce nu-ţi deschizi inima?

– O să mi-o deschid. La momentul potrivit.

– Cînd va fi momentul potrivit?

– Cînd voi învăţa să nu mai urăsc.

– Pe cine urăşti?

– Mult timp te-am urît pe tine.

– Pentru că nu sînt Nina ta.

– Nu te mai urăsc.

– Ştiu.

– Mă urăsc pe mine însumi.

– De ce?

– Pentru că mi-e frică.

– Nu ţi-e frică de nimic, spuse ea.

El zîmbi.

– Mi-e frică de ceea ce îmi poţi arăta.

– De ce?

– Lumea e atît de crudă. E atît de greu. Dacă există Dumnezeu, El l-a chinuit pe tata cu o boală necruţătoare şi l-a luat cînd era tînăr. El mi le-a luat pe Michelle, pe Chrissie, pe Nina. El a îngăduit ca Rose să moară.

– E ceva trecător.

– Dar tare urît.

Ea păstră un timp tăcerea.

Marea şopti din nou nisipului. Crabul tresări, scoase un peduncul cu ochi ca să cerceteze lumea şi se hotărî să se deplaseze.

Nina se ridică şi se duse spre crabul din nisip. De obicei, aceste vietăţi se sperie şi fug repede cînd se apropie cineva de ele. Dar acesta nu fugi ca să se ascundă, ci o urmări pe Nina cînd îngenunche şi îl studie. Ea îi mîngîie carapacea. Îi atinse unul din cleşti şi crabul nu o pişcă.

Joe privea şi se minuna.

În cele din urmă, fata se întoarse să se aşeze lîngă Joe şi crabul dispăru în nisip.

Fata spuse:

– Dacă lumea e crudă... poţi să mă ajuţi s-o repar. Şi dacă asta vrea Dumnezeu să facem, înseamnă că pînă la urmă El nu este crud.

Joe nu răspunse la provocarea ei.

Marea era de un albastru-incandescent. Cerul se boltea pentru a se întîlni cu marea la o margine invizibilă.

– Te rog, spuse ea. Te rog, ia-mă de mînă, tată.

Nu-i mai spusese niciodată „tată" şi lui Joe i se strînse inima cînd auzi acest cuvînt.

Îi întîlni privirea ochilor de ametist. Şi îşi dori să fi fost cenuşii ca ai lui. Dar nu erau. Venise cu el, răsărind din vînt şi foc, din întuneric şi groază şi Joe presupunea că el

era pentru ea tată în aceeaşi măsură în care Rose Tucker îi fusese mamă.

O luă de mînă.

Şi înţelese.

Un timp, n-a mai fost pe o plajă din Florida, ci într-o albăstreală strălucitoare, cu Michelle, Chrissie şi Nina. Nu vedea ce lumi aşteptau dincolo de aceasta, dar ştia, mai presus de orice îndoială, că ele existau şi această ciudăţenie îl speria, dar îi şi uşura sufletul.

Înţelese că viaţa veşnică nu este un articol al credinţei, ci o lege a universului la fel de valabilă ca orice lege a fizicii. Universul este o creaţie eficientă: materia devine energie; energia devine materie; o formă de energie se transformă într-o altă formă; echilibrul se modifică permanent, dar universul este un sistem închis din care nu se pierde niciodată nici o particulă de materie şi nici o undă de energie. Natura nu numai că urăşte orice pierdere, dar o şi interzice. Mintea şi spiritul uman, în forma lor cea mai nobilă, pot schimba în bine lumea materială; noi putem chiar schimba condiţia umană, înălţîndu-ne din stadiul fricii primitive, cînd trăiam în peşteri şi tremuram la vederea lunii, pentru a ajunge într-o poziţie din care să putem contempla veşnicia, în speranţa că vom înţelege lucrările Domnului. Lumina nu se poate preface în piatră printr-un act de voinţă şi piatra nu poate clădi singură temple. Numai spiritul uman poate acţiona cu voinţă, schimbîndu-se în mod conştient pe sine; este singurul lucru din întreaga creaţie care nu este cu totul la discreţia forţelor din afara sa şi, de aceea, este cea mai puternică şi cea mai preţioasă formă de energie din univers. Pentru un timp, spiritul poate deveni trup, dar cînd se sfîrşeşte acea etapă a existenţei sale, el se va transforma din nou într-un spirit fără trup.

Cînd se întoarse din acea strălucire, din albastrul din altă lume, se aşeză pentru un timp, tremurînd, cu ochii închişi, cufundat în acel adevăr revelat, în timp ce crabul se îngropa în nisip.

După un timp deschise ochii.

Fiica lui îi zîmbi. Ochii ei erau de ametist, nu cenușii. Trăsăturile ei nu erau ale celeilalte Nina pe care el o iubise atît de mult. Dar nu era un foc palid, cum păruse pînă atunci, și el se întrebă cum de îngăduise furiei să-l împiedice s-o vadă așa cum era cu adevărat. Ea era o lumină strălucitoare, de o strălucire aproape orbitoare, așa cum fusese Nina lui – așa cum sîntem noi toți.

Un accident de avion. Două sute de morți. Printre victime se numără și familia ziaristului Joe Carpenter. Peste un an, Joe află că există totuși un supraviețuitor: o femeie, doctor în științe, care ducea cu ea un „obiect" misterios furat dintr-un laborator guvernamental. Pornit să afle supraviețuitorul și cauzele catastrofei, Joe va descoperi un adevăr cutremurător, capabil să schimbe lumea și să redefinească destinul umanității.

rao
rao international publishing company

ISBN 973-576-592-6
9 789735 765927
www.raobooks.com